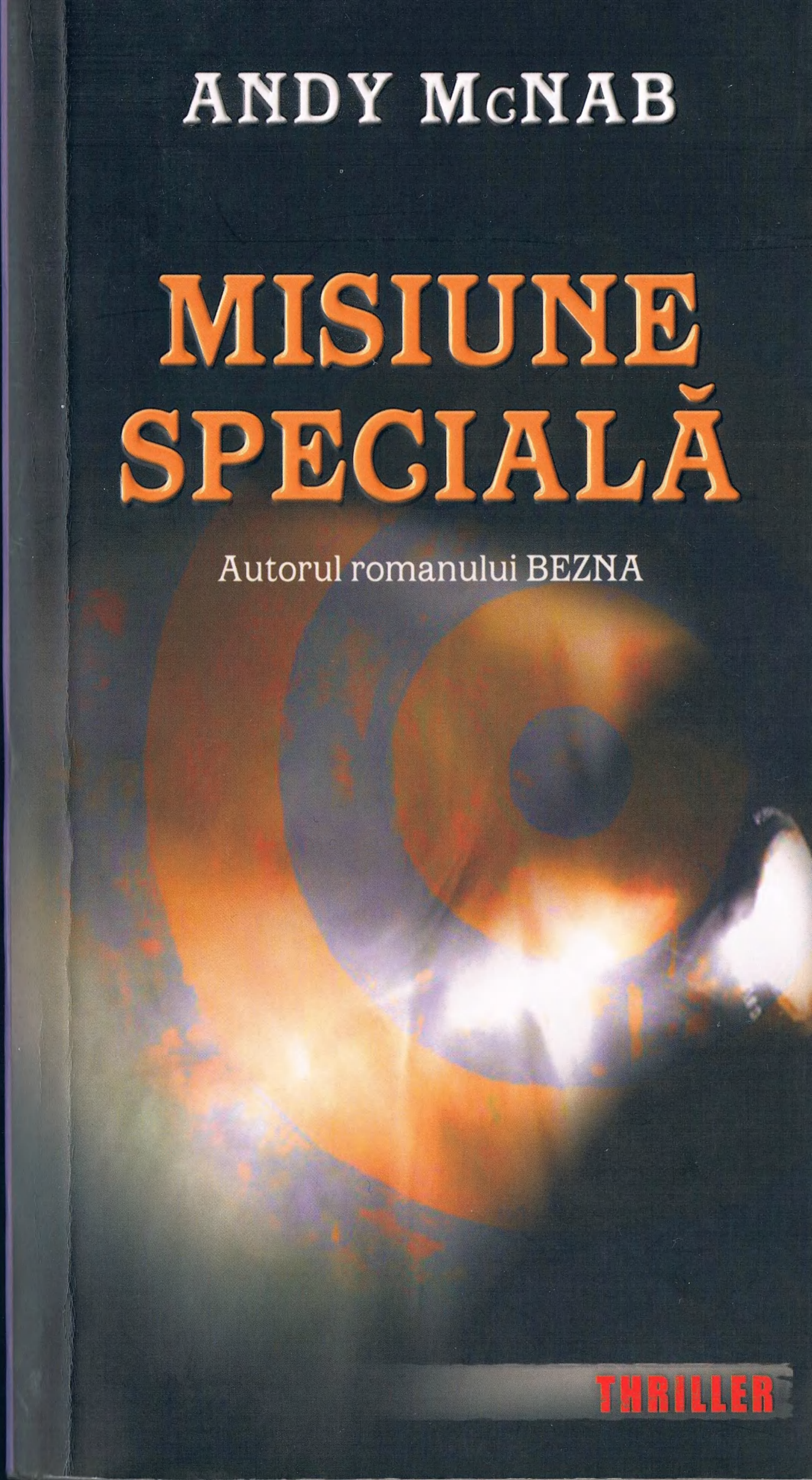
ANDY McNAB

MISIUNE SPECIALĂ

Autorul romanului BEZNA

THRILLER

Andy McNab

MISIUNE SPECIALĂ

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MCNAB, ANDY
Misiune specială / Andy McNab; trad.: Diana Ţuţuianu.
– Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-368-6

I. Ţuţuianu, Diana (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Strada Turda 117–119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

ANDY MCNAB
Remote Control
© Andy McNab 1997
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
DIANA ŢUŢUIANU

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

noiembrie 2007

ISBN 978-973-103-368-6

Gibraltar: Duminică, 6 martie 1988

Nu ştiam care dintre cei trei urma să detoneze bomba. Informaţiile oferite de Simmonds se rezumau la faptul că era o bombă de mari dimensiuni şi că avea să fie declanşată de la distanţă printr-o telecomandă.

Pentru moment însă, nu aveam nimic de făcut decât să aşteptăm. Serviciul de securitate avea oameni în punctele de control, dar dădeau înspre ţărmul Spaniei. Până când aveau să apară împricinaţii, eu, Pat şi Kev urma să rămânem exact pe locul în care ne aflam – aşezaţi la o cafenea în aer liber, chiar lângă Main Street, bând cafea, privind şi ascultând.

Aerul de primăvară era curat şi te înviora sub cerul albastru mediteranean, orbitor, iar soarele de dimineaţă promitea să devină suficient de puternic pentru haine cu mânecă scurtă. În copacii care încadrau piaţa erau păsări atât de mici, încât nu puteam să le văd prin frunziş, dar făceau destulă gălăgie pentru a acoperi zgomotul de fond al traficului de pe strada principală, care se desfăşura în sus şi-n jos şi pe care nu-l vedeam.

În casca din ureche l-am auzit pe Euan făcând o verificare radio către ops room[1]. Tot ceea ce spunea în reţeaua radio era foarte precis, foarte clar şi foarte calm. Euan era cel mai meticulos şi mai ordonat om din lume. Dacă stăteai pe o pernă, o

---

[1] Operations room – punct de comandă şi de conducere a operaţiunilor (n.tr.)

aranja la loc imediat după ce te ridicai. Dăruirea reprezenta principala sa calitate.

Am auzit un şuierat puternic de frâne pneumatice şi-am ridicat privirea. Un autocar întorsese în piaţă şi parca la aproximativ douăzeci de metri distanţă. Pe tăbliţa de pe parbriz scria: „Cei cu spiritul tânăr".

Nu i-am dat prea multă atenţie. Eram plictisit, tot aşteptând ca lucrurile să aibă loc odată şi-odată. Mi se desfăcuse şiretul unuia din pantofii sport. M-am aplecat să-l închei la loc, iar cocoşul pistolului Browning de 9 mm m-a împuns în coaste. Tocul armei era acoperit, fiind băgat în blugi, astfel încât numai mânerul pistolului ar fi fost la vedere dacă-mi deschideam geaca neagră de nailon, scurtă şi pe talie. Preferam să am pistolul în faţă. Mulţi cunoscuţi şi le ţineau într-o parte, însă eu, unul, nu mă obişnuisem niciodată cu ideea. Odată ce ţi-ai găsit o poziţie care să-ţi placă, n-o mai schimbi; într-o bună zi, când ai putea să fii în pericol, o să încerci să-ţi scoţi arma şi n-o să se afle acolo, ci la câţiva centimetri mai la dreapta, iar tu o să fii deja mort.

Aveam un încărcător mărit, de douăzeci de cartuşe, care ieşea în afara mânerului. Mai aveam şi trei încărcătoare standard a câte treisprezece cartuşe la centură, estimând că, dacă cincizeci şi nouă de cartuşe nu-mi erau de ajuns, era clar că n-ar fi trebuit să-mi mai câştig existenţa în felul ăsta.

Din autobuz au început să coboare persoane în vârstă. Erau nişte cetăţeni britanici tipici aflaţi în străinătate, bărbaţii fiind îmbrăcaţi aproape identic, cu pantaloni bej, pantofi confortabili şi câte un pulover cu anchior pe deasupra unei cămăşi cu cravată. Majoritatea femeilor aveau pantaloni largi din material sintetic, neşifonabili, cu bandă elastică în jurul taliei şi cu dungă cusută în faţă. Toate aveau părul aranjat, uscat cu föhnul, negru şi strălucitor, argintiu sau violet. Au văzut cafeneaua şi s-au îndreptat către noi ca o turmă.

– Lua-m-ar dracu', cei de la PIRA[1] trebuie să fie extrem de disperaţi. Au trimis fan-clubul Barry Manilow. Prieteni de-ai tăi, Bunicule? a mormăit Pat.

A rânjit înspre Kev, care i-a arătat sugestiv degetul mijlociu ridicat. Vrei, nu vrei, trebuie să ieşi din rândurile SAS[2] la vârsta de patruzeci de ani, iar lui Kev îi mai rămăseseră un an sau doi din contract.

Cei cu spiritul tânăr s-au aşezat la mesele din apropiere şi au cules meniurile lăsate la îndemână. Pentru ei era un moment al marilor decizii – dacă să comande prăjituri sau să ceară câte un sandvici, căci era undeva pe la jumătatea intervalului dintre ora unsprezece şi ora prânzului, şi nu ştiau ce să aleagă.

A apărut şi chelnerul, iar britanicii au început să-i vorbească monosilabic. Se uita la ei de parcă erau nebuni.

În reţeaua radio am auzit următoarele:

– Către toate indicativele, aici este Alpha. Verificare radio, terminat.

Alpha, care se afla în ops room, era cel care ne direcţiona activităţile. Atunci când ajunseserăm aici cu avionul, cu treizeci şi şase de ore înainte, echipa noastră formată din opt soldaţi SAS şi din personal de întreţinere rechiziţionase nişte camere în clădirea destinată cazării de la *HMS Rooke,* baza navală din port, şi le transformase în spaţiu de locuit.

Kev a răspuns rapid în microfonul său ascuns:

– Golf.

Pat:

– Oscar.

L-am auzit pe Euan:

– Noiembrie.

---

[1] Provisional Irish Republican Army – Armata Republicană Irlandeză, mai cunoscută sub iniţialele IRA (n.red.)

[2] Special Air Service Regiment – cea mai importantă unitate de forţe speciale a armatei britanice (n.red.)

A venit şi rândul meu:

– Delta.

Britanicii cei vârstnici au început să-şi facă unii altora poze. După care au făcut schimb de aparate pentru a putea să apară în propriile fotografii.

„Slack" Pat[1] s-a ridicat şi i-a spus unuia dintre ei:

– Ştii ceva, dragule, nu vrei să vă fac una cu toţi?

– Oh, eşti din Anglia, nu-i aşa? Nu ţi se pare că e plăcut şi cald acum?

Slack avea treizeci şi ceva de ani, păr blond, ochi albaştri, arăta bine, era isteţ, se exprima clar şi era hazliu: reprezenta tot ceea ce uram eu mai mult. Mai avea şi aproape 1,90 m înălţime şi era unul dintre ăia înzestraţi cu muşchi de la mama natură. Până şi părul îl avea des şi bine îngrijit: îl văzusem băgându-se în sacul de dormit cu frizura impecabilă şi trezindu-se fără să i se fi clintit vreun fir de păr. Singura chestie cu care mai spăla ruşinea în ochii mei era faptul că atunci când se ridica în picioare nu vedeai nici urmă de fund. Obişnuiam să-i spunem Slack (cel Plat) căci avea dosul cât se poate de plat.

Abia începusem să trec în revistă nişte fotografii de David Bailey puse pe pereţi când am recepţionat prin reţeaua radio, din partea unei voci feminine de la punctele noastre de control:

– Atenţiune, atenţiune! Avem un posibil suspect, un posibil Bravo One, care se îndreaptă către piaţă.

Alpha a revenit:

– Recepţionat. Am înţeles mesajul tău. Delta, confirmă-mi.

M-am ridicat în picioare, am apăsat de două ori pe clapeta radio care era ascunsă în buzunarul de la geacă şi-am luat-o la picior. N-avea sens ca-n acest moment să ne deplasăm toţi trei.

Familiile aflate în mijlocul tradiţionalului *paseo* de duminică se plimbau, mişunând undeva în stânga mea. Turiştii fotografiau

---

[1] Pat cel Plat

clădirile, se uitau pe niște hărți și se scărpinau în creștetul capului, localnicii stăteau jos bucurându-se de vreme, își plimbau câinii și se jucau cu nepoții. Erau și doi moși cu niște burdihane generoase din cauza berii, care fumau ca disperații, fără să le pese de ceva. Purtând pantaloni cu bretele mari, cămașă și vestă, se scăldau în soarele de martie.

Mă întrebam câți dintre ei ar fi supraviețuit dacă bomba exploda chiar aici.

Numai ce-mi luasem avânt, când vocea surescitată a unuia dintre ai noștri a strigat:

– Atențiune, atențiune! Mai avem niște posibili Bravo Two și Echo One pe Main Street în capătul de sus.

Asta m-a animat complet.

Așteptam să-l aud pe Euan. Sarcina lui în cadrul acestei operațiuni era similară cu a mea și presupunea confirmarea acelor „posibili" suspecți și asocierea lor cu o identitate precisă, edificatoare. Mi-l imaginam hoinărind ca și mine pe caldarâm. Era scund, avea acnee și se afla în posesia celei mai mari motociclete din lume, pe care cu greu reușea să o țină în poziție verticală, fiindcă abia dacă atingea pământul cu vârfurile picioarelor. Îmi plăcea să râd de el pe tema asta, ori de câte ori aveam ocazia. Îl cunoșteam ca pe un frate – de fapt, probabil chiar mai bine; nu mai văzusem pe nimeni din familia mea de mai mult de douăzeci de ani. Eu și Euan ne știam din vremea când eram tineri soldați, trecuserăm de selecție în același timp și de-atunci lucraserăm împreună. Nemernicul era atât de impasibil, încât întotdeauna crezusem că inima lui nu-și schimba niciodată ritmul, indiferent ce se întâmpla. Eram cu el în Hereford atunci când sosise poliția ca să-l anunțe că sora lui fusese ucisă. N-a făcut nimic altceva decât să spună: „Cred că e mai bine să plec la Londra pentru a mă ocupa de toate cele". Și asta nu însemna că nu-i păsa, dar pur și simplu nu putea să fie perturbat de nimic pe lumea asta. Acest gen de calm este

contagios. Ori de câte ori am în preajmă nişte tipi ca el, mă simt mult mai sigur pe mine.

Am ajuns pe Main Street şi l-am văzut imediat pe Bravo One.

Am spus prin staţia radio:

– Alpha, aici Delta. S-a confirmat că Bravo One este cel cu haină de reiat maro şi blugi tociţi.

Bărbatul purta întotdeauna acel sacou maro de reiat; îl avea de atâta vreme, încât buzunarele începuseră să-i atârne, iar spatele avea încreţituri acolo unde se frecase de spătarul scaunului din maşină. Şi aceiaşi blugi tociţi şi ponosiţi, care-i atârnau, cu turul pantalonilor ajungându-i la jumătatea distanţei dintre bazin şi genunchi. Se depărta de mine, îndesat, uşor adus de umeri, cu părul scurt şi cu perciuni lungi, dar îi recunoscusem mersul. Ştiam că era Sean Savage.

L-am urmat într-o piaţetă pe Main Street, la capătul de jos, lângă reşedinţa guvernatorului, în locul unde fanfara batalionului britanic de infanterie stabilit acolo avea să iasă din formaţie după schimbarea gărzii. Aici suspecta Simmonds că echipa PIRA va amplasa bomba.

Alpha, staţia de bază care controla operaţiunea pentru moment, a repetat mesajul, astfel încât toată lumea să ştie în ce direcţie se îndrepta Savage. Ştiam că Golf şi Oscar – Kev şi Slack Pat – aveau să pornească în curând în urma mea.

În faţa unei vechi clădiri coloniale erau parcate şase sau şapte maşini, bucurându-se de umbră. L-am văzut pe Bravo One băgând mâna în buzunarul de la haină în timp ce se îndrepta spre ele. Pentru o fracţiune de secundă, am crezut că încerca să găsească mecanismul declanşator.

Fără să ezite, Savage şi-a concentrat atenţia asupra unui anumit vehicul şi s-a îndreptat spre el. M-am deplasat uşor spre dreapta pentru a vedea mai bine plăcuţa de înmatriculare.

– Alpha, aici Delta, am spus. Bravo One este acum la autovehiculul Mike Lima 174412.

Mi-l închipuiam pe Alpha în camera de control, cu o grămadă de computere în faţă. Mi-a confirmat:

– Recepţionat. Am înţeles ultimul mesaj, Mike Lima 174412. Ăsta-i un Renault Five alb.

– Este în dreapta, a treia maşină de la intrare, am spus. Suspectul e la maşină.

Cheile se aflau deja în mâinile lui Savage.

– Stop, stop, stop. Bravo One la maşină, se află la maşină.

Eram hotărât să trec foarte aproape pe lângă el – nu puteam să schimb brusc direcţia. Puteam să-l văd din profil; avea bărbia şi buza de sus pline de coşuri şi ştiam ce însemna asta. Întotdeauna când era stresat, avea o erupţie de acnee.

Savage se afla încă lângă Renault. S-a întors cu spatele la mine, sub pretextul că-şi aranjează cheile, dar ştiam că-şi verifică indiciile. O bandă adezivă de-a lungul unei uşi, lucruri aranjate într-un anume fel în interiorul maşinii – dacă un amănunt din toate astea nu era aşa cum îl lăsase, Savage avea să-şi ia tălpăşiţa.

Kev şi Slack Pat aveau să fie pe undeva pe lângă intrarea în piaţă, gata să-mi „asigure spatele". Dacă eram supraexpus în raport cu ţinta, unul din ei avea să preia totul, iar dacă aveam o problemă şi intram în contact direct, ei trebuiau să o elimine – şi lucrasem destul de mult timp împreună, atât ca parteneri, cât şi în calitate de colegi, ca să ştiu că nu le-ar fi stat nimic în cale pentru a-şi îndeplini misiunea.

Clădirile proiectau pete de umbră de-a lungul pieţei. Nu simţeam nici o adiere, ci numai schimbarea de temperatură, pe măsură ce ieşeam de sub razele soarelui.

Acum eram prea aproape de Savage ca să mai transmit. În timp ce treceam de maşină, am auzit cheile şi declicul încuietorii.

M-am îndreptat spre o bancă de lemn de partea opusă a pieţei şi m-am aşezat. Într-o cutie de gunoi de lângă mine erau nişte ziare; am luat unul dintre ele şi, aşezându-mă, am început să-l frunzăresc.

Savage a făcut o mişcare dubioasă şi am revenit în reţeaua radio:

– Alpha, aici Delta, îi ies picioarele afară din maşină, caută ceva sub bordul maşinii, caută ceva sub bordul maşinii. Aşteptaţi!

Ţineam degetul apăsat pe clapeta de emisie, având reţeaua radio sub control. Oare făcea conexiunea finală a bombei?

Pe când mă îndeletniceam cu activitatea mea de ventriloc, am văzut un bătrân apropiindu-se, împingându-şi bicicleta. Era clar, nenorocitul voia să-mi vorbească. Am ridicat degetul de pe clapetă şi am aşteptat. Păream cufundat cu totul în lectura ziarului local, dar n-aveam nici cea mai vagă idee despre cele relatate în articole. În mod evident, el credea că am. Nu doream să stau şi să discut despre vreme, dar nici nu puteam să-l trimit pur şi simplu la dracu-n praznic, căci era posibil să sară ca ars şi să-i atragă atenţia lui Savage.

Bătrânelul s-a oprit cu o mână pe bicicletă, mişcând-o pe cealaltă într-un mod necontrolat. M-a întrebat ceva. Nu înţelegeam o iotă din ceea ce spunea. I-am arătat o faţă cât se poate de expresivă, dându-i de înţeles că nu ştiam care-i mersul lumii, am ridicat din umeri şi mi-am băgat iar nasul în ziar. În mod clar, nu reacţionasem cum trebuia. Mi-a spus nervos nu ştiu ce rahat, după care şi-a împins bicicleta mai departe, fluturându-şi mâna.

Am revenit în reţeaua radio. Nu puteam să văd cu exactitate ce făcea Savage, dar avea încă picioarele ieşite din Renault. Stătea cu fundul pe scaunul şoferului, aplecat sub bord. Părea că încearcă să scoată un obiect din torpedou – ca şi cum l-ar fi uitat şi se întorsese să-l recupereze. Nu puteam să confirm ce făcea, dar îşi ţinea mâinile în buzunare.

Momentul decisiv se apropia. Mă simţeam ca un boxer – puteam să aud mulţimea, ascultam numărătoarea arbitrului, aşteptam să bată gongul, dar, în primul rând, mă concentram asupra tipului cu care mă luptam. Nu mai conta nimic altceva. Nimic. Cele mai importante persoane din lume eram eu şi acest Bravo One.

În cască l-am auzit pe Euan agitându-se ca un posedat, încercând să ajungă în apropierea altor doi terorişti.

Kev şi Slack Pat îmi asigurau spatele; încă doi băieţi din echipa noastră erau cu Euan. Se învârteau în continuare cu toţii ca nişte sateliţi, monitorizând reţeaua radio şi rămânând în afara câmpului vizual al ţintelor, suficient de aproape ca să ne asigure spatele dacă ne confruntam cu vreo problemă.

Euan s-a apropiat de Bravo Two şi de Echo One. Aceştia veneau în direcţia noastră. Toată lumea ştia unde se aflau, toată lumea avea să stea deoparte pentru a le asigura cale liberă.

I-am recunoscut îndată ce au apărut după colţul.

Bravo Two era Daniel Martin McCann. Spre deosebire de Savage, care avea o educaţie aleasă şi era expert în fabricarea bombelor, „Mad Danny“[1] era măcelar de meserie şi măcelar prin natura sa. Fusese eliminat din cadrul mişcării de către Gerry Adams în 1985 pentru că ameninţase că va iniţia o campanie de crime care ar fi împiedicat aplicarea noii strategii politice. Asta echivala cu a fi dat afară din Gestapo pentru cruzime. Însă McCann avea fani şi în curând fusese reabilitat. Căsătorit şi tată a doi copii, numele îi era asociat cu douăzeci şi şase de omoruri. Loialiştii[2] din Ulster încercaseră să-l înjunghie o dată, dar eşuaseră. Ar fi trebuit să-şi fi dat mai mult silinţa în sensul ăsta.

---

[1] Danny cel Nebun

[2] Loyalists – persoane care cred că Irlanda de Nord ar trebui să rămână parte integrantă a Regatului Unit al Marii Britanii şi să nu devină parte a Republicii Irlanda. (n.tr.)

Echo One era Mairead Farrell. Provenită din clasa mijlocie şi elevă pe vremuri la o mănăstire de măicuţe, aceasta era acum, la treizeci şi unu de ani, una dintre femeile cu cea mai înaltă poziţie din cadrul IRA. Dacă-i vedeai fotografia, nu puteai să-ţi imaginezi decât că era un înger de fată. Fusese însă închisă timp de zece ani pentru amplasarea unei bombe în Belfast şi se întorsese înapoi la treabă imediat după ce fusese eliberată. Nu-i merseseră toate ca pe roate: accidental, iubitul său se aruncase în aer. După cum ne spusese Simmonds la briefing, această întâmplare o transformase într-un Echo One extrem de supărat şi de înverşunat împotriva tuturor.

Îi cunoşteam foarte bine pe amândoi; eu şi Euan lucraserăm ani de zile pentru anihilarea lor. Am intrat în reţeaua radio şi le-am confirmat identitatea.

Toată lumea era pe poziţii. Alpha era în camera de control împreună cu ofiţerul superior de la poliţie, cu cei de la Ministerul de Externe, cu cei de la Ministerul de Justiţie şi de la Interne. Toată lumea era probabil acolo cu căţel şi purcel, cu toţii dorind să-şi pună în aplicare deciziile de doi bani, fiecare cu propriile interese. Nu puteam decât să sperăm că Simmonds avea să le anticipeze şi să le rezolve pe-ale noastre. Îl întâlnisem pe ofiţerul din Serviciul de Informaţii responsabil pentru Irlanda de Nord cu numai vreo două zile înainte, dar cu toate astea el era cel care părea să ne conducă operaţiunea. Vocea sa inspira genul ăla de încredere care se educă pe terenurile de sport de la Eton, şi-n plus, îşi măsura cuvintele cu atenţie, asemenea unui avocat de zile mari care-şi contoriza spusele.

Am fi vrut ca decizia să fie luată pe loc. Însă ştiam c-aveau să apară dispute majore în ops room; probabil că era un fum acolo de-l tăiai cu cuţitul. Ofiţerul nostru de legătură avea să ne monitorizeze prin intermediul staţiei sale radio, confirmând că echipa se afla pe poziţii. La momentul critic, poliţia, şi nu noi, era

cea care decidea intrarea noastră în operaţiune. De îndată ce controlul era predat militarilor, Kev avea să preia controlul echipei.

Frustrarea devenise extrem de mare. Nu doream decât ca totul să ia sfârşit.

Pentru moment, Farrell se sprijinea de portiera şoferului, iar cei doi bărbaţi stăteau în picioare, cu faţa la ea. Dacă n-aş fi ştiut cum stau lucrurile, aş fi spus că încercau să-i facă ochi dulci. Nu puteam să aud ce-i spuneau, dar feţele lor nu exprimau nici o urmă de stres, iar din când în când se-auzeau râsete ce acopereau zgomotul produs de trafic. Savage a scos până şi un pachet de bomboane mentolate, din care au servit şi ceilalţi.

Eram în cursul unui raport-radio în momentul în care Alpha a revenit în reţea:

– Către toate indicativele. Către toate indicativele, am preluat controlul, am preluat controlul. Golf, confirmă.

Kev a confirmat. Poliţia predase controlul; acum era rândul lui Kev să acţioneze.

Ţintele începuseră să se îndepărteze de vehicul şi am apăsat de patru ori pe clapeta de emisie.

L-am auzit pe Golf spunând:

– Atenţie, atenţie!

Asta era, începuse nebunia.

I-am lăsat să se deplaseze spre piaţa principală, după care am pornit şi eu. Ştiam că n-aveam să-i ridicăm de-aici. Era mult prea multă lume în jur. Din câte ştiam, împricinaţii puteau să încerce să se acopere de glorie şi să înceapă să-i secere pe civili, să-i ia ostatici sau, chiar mai rău, să aleagă soluţia kamikaze şi să declanşeze mecanismul.

Alpha a intrat din nou în reţeaua radio:

– Către toate indicativele: anulare, anulare, anulare. Încă nu am controlul! Anulare! Golf, confirmă.

Deodată am auzit răspunsul lipsit complet de formalism:

– Ce dracu' se-ntâmplă? Spuneţi-mi ce se-ntâmplă?

– Aşteaptă... Aşteaptă...

Alpha părea că se află sub o mare presiune. Se auzeau şi vocile de pe fundal:

– Către toate staţiile, către toate staţiile, poliţia are nevoie de o altă identificare, au nevoie să fie siguri. Golf, confirmă.

Ce dracu' voiau, aveau nevoie de prezentări? „Salut, sunt Danny, terorist şi criminal, îmi place să călătoresc şi să mă ocup de copii."

Exista pericolul de a-i pierde dacă nu acţionam cât mai repede.

După care Alpha a revenit:

– Către toate staţiile, ATO[1] se deplasează pentru a verifica vehiculul. Delta, avem nevoie de această confirmare.

Am confirmat. În mod evident în ops room lucrurile o luaseră razna. Poliţia îi făcea zile fripte bossului şi totul suna aşijderea unei petreceri de cimpanzei.

Echipa de terorişti avea să treacă graniţa în câteva minute. Îndată ce aveau să se afle de cealaltă parte a graniţei, puteau să detoneze bomba la adăpostul imunităţii.

Acum mă aflam de cealaltă parte a străzii şi voiam cel puţin să ajung în acelaşi timp cu teroriştii, ca să le pot vedea feţele încă o dată. Trebuia să le reconfirm identităţile, după care să rămân pe urmele lor.

În reţea se înregistra o activitate şi mai mare. Puteam să simt tensiunea din vocea lui Alpha şi să aud liniile telefonice zbârnâind şi forfota celor din jur.

Kev a intervenit:

– La dracu' cu ops room, hai să ne ţinem scai de ei până când cineva o să ia naibii o decizie. Lima şi Zulu, puteţi să înaintaţi?

Zulu a intrat în reţea în numele său şi al lui Lima, cu răsuflarea tăiată:

---

[1] Ammunitions technical officer – responsabilul cu utilizarea armamentului din armata britanică (n.red.)

– Zulu şi Lima, putem să facem asta.

– Recepţionat. Înaintaţi şi anunţaţi-mă când ajungeţi acolo.

Kev dorea ca ei să ajungă dincolo de centrul de sănătate. Alergau din răsputeri pentru a o lua înaintea ţintelor şi nu le mai păsa cine-i vedea, atâta timp cât ţintele nu intrau în raza vizuală. Cu toate astea, încă nu aveam controlul.

Kev a revenit în reţea:

– Alpha, aici Golf. Trebuie să te hotărăşti acum, pe loc; suntem pe cale să-i pierdem. Cum vrei să acţionăm?

– Golf, aşteaptă, aşteaptă!

Se mai auzea încă zgomotul de pe fundal; o grămadă de discuţii, mai multe telefoane sunând, instrucţiuni emise de diferite persoane.

Totul se derula imperturbabil.

– Aşteaptă! Aşteaptă!

Tot ceea ce mai puteam auzi acum era zgomotul de fond al lui Alpha din radioul meu şi pulsul ce-mi zvâcnea în cap. După aceea, într-un final, am auzit vocea lui Simmonds – foarte clară, o voce cu care nu te puteai pune. L-am auzit spunându-i lui Alpha:

– Comunică-i comandantului echipei din teren că poate continua.

– Către toate indicativele, aici Alpha. Am preluat controlul. Am preluat controlul. Golf, confirmă!

Kev a intrat în reţea şi în loc de confirmare a spus:

– Bine că s-a întâmplat dracului odată. Către toate indicativele: dacă ăştia ajung la aeroport, îi umflăm de-acolo. Dacă nu, la ordinul meu, la ordinul meu. Zulu şi Lima, cum merge treaba?

Cei doi au revenit în reţea:

– Suntem în staţionare la punctul de joncţiune.

Se aflau la intersecţia dintre Main Street şi Smith Dorrien Avenue, principala rută de acces spre punctul de trecere către Spania. Ţintele noastre se îndreptau acum către cei doi.

În curând, puteam să ies din schemă. Îmi terminasem treaba pentru care fusesem adus aici. Mă pregăteam pentru predare.

Însă după asta, ţintele s-au oprit.

„Ce mama dracului?"

– Stop, stop, stop! am spus. Bravo One, Two şi Echo One s-au oprit.

Toată lumea se apropia. „Hai odată, să-i umflăm acum chiar de-aici."

Savage s-a despărţit de ceilalţi doi şi s-a întors pe drumul pe care veniseră, îndreptându-se spre centrul oraşului. Totul începea să ia o turnură nasoală. Acum aveam două grupuri de menţinut sub control şi încă nu ştiam la cine era mecanismul de declanşare.

Kev ajunsese în spatele meu. Prin intermediul reţelei radio am aflat că ţintele care se îndreptau spre graniţă, el şi ea, erau urmaţi îndeaproape de restul echipei, în timp ce eu mă deplasam pentru a-l prelua pe Savage. Acesta o luase la stânga în josul unui pasaj strâmt.

Era cât pe ce să intru din nou în reţea când am auzit sirena unei maşini de poliţie, urmată de un foc de armă.

Chiar în acel moment, Euan a intrat în reţea anunţând:

– Contact! Contact!

După care au urmat mai multe împuşcături.

Eu şi Kev ne-am uitat unul la celălalt. Ce dracu' se întâmpla? Am luat-o la fugă după colţ. Savage auzise la rândul său împuşcăturile şi se întorsese spre noi. Chiar şi de la distanţa asta puteam să-i văd ochii, holbaţi şi mişcându-se cu repeziciune, de parcă avea un atac de apoplexie.

Între noi era o femeie care mergea pe jos. Kev a urlat:

– Stai! Suntem forţele de securitate. Stai pe loc!

Cu mâna dreaptă a împins-o pe femeie într-o parte şi a izbit-o de zid pentru a nu-i sta în cale. Femeia a căzut, iar un firicel de sânge a început să-i curgă de undeva din creştet. Cel puţin, n-avea să cadă în mâinile teroristului şi să ajungă ţinta acestuia.

Tipa a început să ţipe. Kev urla şi el din rărunchi la Savage, iar oamenii din zonă începuseră de asemenea să ţipe. Totul semăna cu o partidă sinistră de sex în grup.

Kev şi-a îndepărtat brusc partea dreaptă a sacoului său sport pentru a ajunge la hamul care-i susţinea tocul pistolului, aflat deasupra rinichilor. Întotdeauna aşezam o greutate în buzunar – un încărcător plin era de-ajuns –, pentru a uşura mişcarea, în momentul în care îţi scoteai arma.

De fapt, nu mă uitam la Kev, ci la Savage. Am văzut cum îşi duce mâna în partea dreaptă a hainei. Nu era un imbecil de la periferie care să-şi scoată arma cu un deget. Din momentul în care ne văzuse, ştia cum stă treaba. Era timpul să ia o hotărâre.

Kev şi-a scos pistolul, a ţintit şi a început să tragă.

Nici o reacţie.

– Opreşte-l! La dracu', Nick, la dracu'!

Încercând să-şi schimbe încărcătorul, s-a lăsat într-un genunchi pentru a se expune cât mai puţin.

Acesta a fost momentul în care totul a început să se deruleze cu încetinitorul.

Eu şi Savage stăteam faţă în faţă uitându-ne unul la celălalt. Ştia ce aveam de gând să fac; ar fi putut să nu facă nimic, ar fi putut să-şi ridice mâinile.

Geaca mea se încheia în faţă cu sistem de prindere tip arici, astfel că în momente de genul ăsta puteam s-o desfac dintr-o singură mişcare ca să-mi scot pistolul.

Singura modalitate prin care o armă poate fi scoasă şi folosită cu rapiditate constă în descompunerea întregii mişcări pe momente. În prima fază, am continuat să mă uit la ţintă. Cu

mâna stângă mi-am apucat geaca şi am tras în sus cât am putut de tare. Scaiul s-a desfăcut imediat.

În acelaşi timp mi-am supt burta şi mi-am scos pieptul în afară ca să-mi scot cu uşurinţă pistolul. Nu ai decât o singură şansă să-ţi iasă din prima.

Ne puteam vedea unul pe celălalt. Începuse să urle ceva, însă nu l-am auzit. Se auzeau prea multe ţipete şi strigăte în jurul meu, pe stradă şi în cască.

În a doua fază, mi-am îndreptat mâna spre centură pentru a scoate pistolul. Dacă greşeam mişcarea, mi-ar fi fost imposibil să ţintesc corect: aş fi tras pe lângă şi aş fi murit. Când am simţit că palma a atins mânerul pistolului, l-am apucat strâns cu trei degete. Indexul era în afara gărzii trăgaciului, paralel cu ţeava armei. Nu-mi doream să apăs pe trăgaci mai devreme şi să mă împuşc singur. Savage se uita la mine şi continua să urle. Îşi ţinea mâna în apropierea buzunarului.

În cea de-a treia fază, mi-am scos arma, iar cu degetul mare am acţionat concomitent pârghia de siguranţă, înlăturându-i piedica.

Ne uitam unul la celălalt în continuare, ochi în ochi. Am realizat că Savage ştia că totul era pierdut pentru el. Nu mai făcea nimic altceva decât să-şi încreţească buzele. Ştia că urma să moară.

Îndată ce am scos pistolul, l-am îndreptat brusc înainte, paralel cu solul. Nici un fel de răgaz să-mi mai întind braţul şi să-i asigur o poziţie stabilă de tragere.

În faza a patra, cu mâna stângă trăgeam de geacă pentru a nu mă stânjeni, iar pistolul se afla chiar lângă catarama centurii. Nu trebuia să mă uit la el, căci ştiam unde se afla şi încotro era îndreptat. Am continuat să fixez ţinta şi am observat că şi el făcea acelaşi lucru. Am tras.

Detunătura armei a părut să mă readucă la realitate şi la ritmul alert de dinainte. Primul glonţ l-a lovit în plin. Nu ştiam

unde şi nici n-aveam nevoie să ştiu. Ochii săi îmi spuneau tot ce trebuia să ştiu.

Am continuat să trag. Niciodată nu poţi spune că ai tras prea mult atunci când trebuie să ucizi. Dacă ar fi putut să se mişte, ar fi detonat bomba. Dacă ar fi fost nevoie de un întreg încărcător pentru a pune capăt acestei ameninţări, atunci l-aş fi tras pe tot. După ce Savage a căzut la pământ, n-am mai putut să-i văd mâinile. Se chircise pe jos, ţinându-se de burtă. Am înaintat, iar după ce i-am ţintit capul am mai tras de două ori. Nu mai reprezenta nici un fel de ameninţare.

Kev s-a dus în fugă, s-a aplecat şi a căutat în interiorul hainei lui Savage.

– Nu este aici, a spus el. N-are nici o armă şi nici un dispozitiv de declanşare asupra lui.

M-am uitat în jos la Kev, care-şi ştergea sângele de pe mâini de blugii lui Savage.

– Trebuie să fie la unul din ceilalţi doi, a spus el. N-am auzit maşina sărind în aer, nu-i aşa?

În toată confuzia creată, nu puteam să fiu sigur.

Mă uitam cu atenţie la amândoi. Mama lui Kev provenea din sudul Spaniei, iar el arăta ca un localnic: părul negru strălucitor, 1,77 m înălţime şi cei mai albaştri ochi din lume. Nevastă-sa recunoscuse că arăta ca o sosie a lui Mel Gibson, actorul de care el făcea mişto, deşi îl simpatiza în secret. Chiar în acest moment faţa sa arăta ca o fotografie; ştia că-mi rămăsese dator. Am vrut să-i spun: „E-n regulă, se mai întâmplă", însă nu părea momentul potrivit pentru asta.

În schimb, i-am spus:

– Ce mama dracului, Brown, la ce te aştepţi atunci când numele tău reprezintă culoarea rahatului?[1]

---

[1] În limba engleză, *brown* = maro (n.red.)

În timp ce vorbeam ne-am asigurat armele, cu pârghiile de siguranţă, după care am schimbat-o pe-a mea cu a lui Kev.

– Mă bucur că nu voi fi supus nici unei anchete.

După care i-am zâmbit răutăcios lui Kev.

– Mai bine te-ai apuca să strângi rahatul.

Zâmbea în timp ce a intrat în reţeaua radio şi a început să trimită un raport asupra situaţiei. Pentru el şi ceilalţi, totul era în regulă, însă eu şi Euan nu trebuia să mai rămânem. Trebuia să dispărem înainte ca poliţia să-şi facă apariţia.

Ops room se afla la cincisprezece minute de mers pe jos. Mi-am îndesat arma lui Kev în blugi şi-am plecat în mare grabă.

Starea de spirit era destul de proastă la bordul lui C130 atunci când a decolat de pe pistă, la 11 p.m. în noaptea aceea.

Poliţia spaniolă găsise maşina cu bombă pe care PIRA o plasase într-o parcare subterană din Marbella, la patruzeci şi cinci de kilometri distanţă; 65 de kilograme de exploziv tip Semtex şi un mecanism independent, cu un ceas reglat în avans pentru 11.20 a.m., ora la care ceremonia de schimbare a gărzii se încheia, iar soldaţii s-ar fi împrăştiat care încotro prin piaţă. La urma urmei, Renaultul alb nu fusese decât o maşină-paravan.

Atunci când şi-a făcut apariţia şi Simmonds, Pat a spus:

– Din datele pe care le deţinem, aveau mijloacele necesare detonării unei bombe suficient de mari pentru a separa Gibraltarul de ţărm. Tot ceea ce ar fi trebuit să facă era să apese pe un buton. Dacă urmează să aibă loc vreo anchetă, s-o ia dracu'. E mai bine să fii judecat de doisprezece oameni decât să fii dus pe umeri numai de şase.

Pentru mine şi Euan era clar că n-o să fim chemaţi la nici un fel de anchetă. Eram sub acoperire în Irlanda de Nord cu Grupul 14 de Informaţii, iar pentru membrii săi era ilegal să opereze oriunde altundeva. Dacă oricare dintre noi ar fi fost prins în Gibraltar, s-ar fi iscat o mare furtună de rahat.

Asurzit de vâjâitul motoarelor avionului C130, am aruncat o privire rapidă spre Kev, Pat şi Euan – încercând să uit unde urma să mă întorc. O casă nu reprezintă un cămin adevărat dacă nu are fotografii pe pereţi.

În Golf, Pat avea un strigăt de luptă: „Toţi pentru unul şi unul pentru toţi!“ Râdeam când îl folosea, dar avea dreptate. Oricare dintre noi era dispus să-şi pună viaţa în pericol pentru ceilalţi. Am început să zâmbesc – cu tipii ăştia în jur, cine mai avea nevoie de o familie? Fără nici o îndoială, mă gândeam, asta era singura familie pe care urma s-o am vreodată.

1997

1

Dacă lucrezi pentru Serviciul de Informaţii britanic şi eşti convocat în mod oficial la o întrevedere la sediul cartierului lor general de pe malul sudic al Tamisei, la Vauxhall, te poţi aştepta la trei categorii de întrevederi. Prima este cu cafea şi biscuiţi, ceea ce înseamnă că sunt mulţumiţi de tine şi au de gând să te felicite. A doua este numai cu cafea, semănând mai mult cu o întâlnire de afaceri, fără biscuiţi, ceea ce înseamnă că nu te vor întreba nimic, însă îţi vor spune să execuţi nişte ordine. În cea din urmă, a treia, nu ai parte nici de cafea şi nici de biscuiţi, ceea ce în esenţă înseamnă că eşti într-un mare rahat. Încă de când părăsisem Regimentul, în 1993, şi lucram sub indicativul K în operaţiuni ce puteau fi negate în mod plauzibil, avusesem parte de întrevederi din fiecare categorie, şi nu mă aşteptam ca în această zi de luni să găsesc pe masă vreun cappuccino savuros, cu spumă. De fapt, eram destul de nervos şi de îngrijorat, căci lucrurile nu merseseră prea bine.

Cum am ieşit din staţia de metrou de la Vauxhall, mi s-a părut că tot ce era în jur era de rău augur. Cerul de martie era încărcat şi întunecat, pregătindu-se pentru vacanţa de Paşte; drumul era blocat din cauza lucrărilor la carosabil, iar şuierăturile unui ciocan pneumatic sunau precum tirul unui pluton de execuţie. Vauxhall Cross, căminul a ceea ce presa numeşte MI6, dar care este, de fapt, Serviciul de Informaţii, se află la aproximativ un kilometru şi jumătate în amonte faţă de Palatul

Parlamentului. Cu o formă bizară, asemănătoare unei piramide bej cu negru, având vârful tăiat, cu etaje în trepte, turnuri mari pe fiecare latură şi o terasă-bar care domina râul, avea nevoie numai de câteva bucle şi vârtejuri din neon ca să juri că adăpostea un cazinou. În Las Vegas nu ţi-ar fi sărit în ochi în nici un fel. Am trecut de Century House, vechea clădire a Cartierului General de lângă staţia Waterloo. Da, se prea putea să fi fost construită în hidosul stil al anilor 1960, fiind pătrăţoasă, încărcată cu ferestre, perdele şi antene, şi destul de departe de metrou, însă mie mi se părea mult mai caldă.

Vizavi de Vauxhall Cross şi la aproape 200 de metri de partea cealaltă a unei străzi extrem de late, există o secţiune suspendată a liniilor de cale ferată, iar sub aceasta se află nişte arcade transformate în magazine. Două dintre acestea fuseseră unite pentru a da naştere unui spaţiu imens pentru un magazin de prezentare a motocicletelor. Venisem mai devreme, aşa că am intrat şi am început să visez cu ochii deschişi la tipul de motocicletă Ducati pe care mi-l voi cumpăra atunci când mi se va mări salariul – ceea ce, culmea, în nici un caz nu se va întâmpla azi. Ce mama dracului, după cum îmi mergea, probabil că aveam să plec şi să mă sinucid călare pe una de-astea!

O dădusem în bară de mai multe ori. Fusesem trimis în Arabia Saudită să „încurajez" şi mai apoi să instruiesc nişte kurzi nord-irakieni pentru a-i asasina pe trei dintre membrii cei mai importanţi ai Partidului Baas. Se spera ca asasinatele să reprezinte scânteia care să ajute la dărâmarea regimului de la Bagdad.

Prima parte a misiunii mele era cea de a livra în Arabia Saudită nişte arme care fuseseră aduse ilegal din fostul bloc estic: puşti cu lunetă ruseşti Dragunov, două pistoale Makharov şi două puşti automate AK. Seriile acestora fuseseră şterse pentru a le putea nega existenţa.

Menit a produce haos, planul consta în a-i face pe kurzi să dea trei lovituri, exact în acelaşi timp, în Bagdad şi undeva în apropierea acestuia. Una urma să se materializeze prin împuşcături de la mică distanţă, cu pistoalele Makharov. Ideea era ca doi indivizi să meargă acasă la unul dintre demnitari, să bată la uşă şi, asumându-şi orice risc, să intre în casă, să-şi doboare ţintele şi apoi să fugă.

A doua urma să fie dedicată lunetiştilor. Ţinta se considera un împătimit al fitnessului, căruia îi dedica o groază de timp. Ieşea zilnic din casă, într-un echipament pufos şi catifelat de culoare verzui-fosforescent, făcea o tură şi ăsta era tot antrenamentul său de zi cu zi. Băieţii aveau să-l doboare imediat după ce începea să transpire şi să micşoreze ritmul – ceea ce, odată ce te uitai la el, îţi dădeai seama că avea să fie cam după o sută de metri. Rolul meu în această lovitură era să-i coordonez pe cei doi lunetişti, astfel încât ambii să tragă în acelaşi timp.

A treia ţintă urma să fie eliminată în drumul său spre minister. Doi motociclişti aveau să-l oprească la semafor şi să-l „salute" cu cele două AK47.

Am aterizat în nordul Irakului fără nici un fel de probleme şi am început să pun pe roate programul de pregătire. În stadiul acesta, nici măcar kurzii nu ştiau ce misiune urma să li se încredinţeze. Puştile cu lunetă Dragunov erau nişte jafuri de tot rahatul. În general, arma în sine nu este atât de importantă pe cât este muniţia. Dar, în cazul acesta, muniţia era şi mai proastă, anume cartuşe de 7,62 mm din India. Dacă aş fi avut mână liberă, aş fi folosit Lapua, fabricate în Finlanda, cele mai bune din lume pentru puştile cu lunetă datorită faptului că sunt foarte solide. Cartuşele din Vest ar fi dat însă de gol operaţiunea.

Muniţia indiană însemna lovitură şi rateu, dar mai ales rateu. Mai mult decât atât, puştile Dragunov erau semiautomate. În mod ideal, ar fi fost nevoie de o armă cu percutor – mai bună nu numai datorită loviturii în sine, ci şi pentru că nu lăsa în urmă

nici un fel de cartuş gol, care rămânea în armă până la reîncărcare. Oricum, trebuia să se trimită echipament rusesc, căruia, în plus, să i se poată nega existenţa.

După executarea celor trei operaţiuni, armele au fost depozitate într-o ascunzătoare şi urmau să fie distruse. Însă n-a fost aşa. La capătul ţevii AK-ului se află o cătare, iar sub ea este întipărită o serie. Mi se spusese că toate seriile fuseseră şterse de către sursa care le asigurase şi luasem de bună această informaţie. Nu mai verificasem, şi-o dădusem în bară.

Singura modalitate de a remedia această situaţie, atât timp cât cei de la Londra erau îngrijoraţi, era să-i omor pe kurzii pe care îi pregătisem. Era o măsură de avarie, extremă, dar trebuia executată. Detaliile contează. Dacă irakienii reuşeau să dea de urma armelor, ar fi putut uşor să facă legătura cu Marea Britanie. Dacă-i capturau pe kurzii care din întâmplare aveau să menţioneze că fuseseră instruiţi de un occidental pe care-l chema Nick Stone, n-ar fi fost nevoie de vreo somitate pentru a afla din ce ţară provenea acesta. Chiar mă deranja faptul că trebuia să-i omor, căci ajunsesem să-i cunosc bine pe băieţii ăştia. Până în ziua de azi mai port ceasul G Shock pe care mi-l dăduse unul dintre lunetişti. Făcusem un pariu legat de distanţa de tragere, iar el pierduse. Ştiam că pot să câştig pariul, dar tot am trişat, deoarece *trebuia* să câştig. Tipul ăsta începuse să-mi placă.

Când m-am întors în Marea Britanie, aici se derula o anchetă în care toată lumea voia să-şi salveze pielea. Şi pentru că eram un K, putea să arunce toată vina asupra mea. Armurierii şi tehnicienii din cadrul serviciului de informaţii au spus că fusese vina mea că nu făcusem acele verificări. Ce-aş mai fi putut să argumentez? Nici măcar nu existam. Mă pregăteam să încasez lovitura.

Am intrat la Vauxhall Cross printr-o uşă metalică, de unde am fost direcţionat către recepţie. Văzută din interior, clădirea putea fi confundată cu orice bloc-turn destinat birourilor cu

înaltă tehnologie din orice oraş: foarte curat, cu un design atractiv şi modern şi cu amprenta specifică marilor corporaţii. Pentru a avea acces în clădire, persoanele care lucrau acolo îşi scanau cardurile de identitate prin dispozitive electronice aferente; eu însă a trebuit să mă prezint la ghişeul principal de la recepţie. Două femei stăteau în spatele unui geam antiglonţ destul de gros.

Prin sistemul intern de comunicaţii i-am spus uneia din ele:

– Am programată o întâlnire cu domnul Lynn.

– Puteţi să completaţi aici, vă rog?

Mi-a întins un registru printr-o fantă de la baza geamului. În timp ce semnam în două căsuţe, tipa a ridicat receptorul unui telefon.

– Cine să spun că a venit să-l vadă pe domnul Lynn?

– Mă cheamă Stamford.

Registrul avea etichete duble, perforate şi detaşabile. Una din jumătăţi urma să fie ruptă şi băgată într-un ecuson transparent de plastic, pe care trebuia să-l port la vedere. Eticheta mea era albastră, iar pe ea scria: „ESCORTAT PRETUTINDENI".

Femeia a terminat de vorbit la telefon şi m-a anunţat:

– O să vină jos cineva, care o să vă însoţească.

Peste câteva minute şi-a făcut apariţia un funcţionar tinerel.

– Domnul Stamford?

– Salut, amice, ce mai faci? i-am răspuns.

Mi-a aruncat un zâmbet vag.

– Dacă nu vă supăraţi, vă rog să mă urmaţi. A apăsat pe butonul de la lift şi mi-a spus: Mergem la etajul cinci.

Întreaga clădire este un labirint imens. N-am făcut decât să-l urmez; n-aveam nici o idee încotro mergeam. Se auzea un zumzet ce putea proveni de la oricare dintre birourile de acolo, separat de vâjâitul tuburilor de circulaţie a aerului condiţionat, zgomot produs de oamenii aplecaţi deasupra hârtiilor sau lucrând la PC-uri. La celălalt capăt al coridorului am intrat într-o

încăpere. Fişete metalice vechi, două mese cam de-un metru jumătate puse una lângă alta şi, ca în orice birou, ibricul cu ceşti şi căni de cafea, pliculeţe de zahăr şi lapte condensat. Nimic din toate astea nu era însă pentru mine; în cazul în care aş fi fost luat la rost, trebuia pur şi simplu să stau acolo şi să accept toate reproşurile făcute.

Biroul locotenent-colonelului Lynn se afla la capătul uneia dintre laturile zonei mai mari. Când funcţionarul a ciocănit la uşă, s-a auzit un foşnet urmat de chemarea:

– Intră!

Tipul care mă însoţea a răsucit mânerul şi m-a băgat înăuntru.

Lynn stătea la birou. La cei patruzeci şi ceva de ani, era de înălţime medie, arătând ca orice om normal, deşi avea acea aură ce-l scotea în evidenţă ca pe un pilot desăvârşit. Singurul lucru care-i lipsea, şi eram întotdeauna bucuros să remarc asta, îl reprezenta părul. Ne cunoşteam de aproximativ zece ani, cu intervale de pauză în care nu ne vedeam, iar de doi ani încoace activa ca ofiţer de legătură între Ministerul Apărării şi SIS[1].

Abia când am păşit în încăpere mi-am dat seama că nu era singur. Stând jos de-o parte a biroului, ascuns până acum de jumătatea deschisă a uşii, se afla Simmonds. Nu-l mai văzusem de la episodul Gibraltar. Ce băiat destupat se dovedise a fi atunci când ne scăpase de anchetă şi, ceea ce era esenţial, se asigurase că eu şi Euan nu existam! Am simţit un amestec de surpriză şi de uşurare când l-am văzut acolo. N-avea de-a face în nici un fel cu misiunea mea în Arabia Saudită. La urma urmei, se prea putea până la urmă să mă bucur şi de ibricul de cafea.

Simmonds s-a ridicat. Înalt de 1,80 m, având aproape de cincizeci de ani, cu un aspect destul de distins, era şi o persoană foarte politicoasă, mă gândeam, în timp ce-mi întindea mâna.

---

[1] British Secret Intelligence Service – Serviciul Secret al Marii Britanii, cunoscut şi sub denumirea MI6 (n.red.)

Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de catifea de culoarea mustarului şi cu o cămaşă care arăta de parcă ar fi dormit în ea.

– Sunt încântat să te revăd, Nick!

Ne-am strâns mâinile, iar Lynn a spus:

– Stone, ce vrei, o cafea sau un ceai?

Lucrurile mergeau bine.

– Mulţumesc. O cafea cu lapte, fără zahăr.

Ne-am aşezat cu toţii. Am luat un scaun de lemn care era de partea cealaltă a biroului şi m-am uitat rapid prin birou, de jur împrejur, în timp ce Lynn acţiona butonul interfonului şi-i transmitea funcţionarului de-afară ce dorea fiecare. Biroul său se afla la capătul clădirii şi domina Tamisa. Era o cameră simplă, fără decoraţiuni, foarte funcţională şi impersonală, cu excepţia unei fotografii de grup, înrămate şi amplasate pe birou, în care am presupus că se aflau soţia şi cei doi copii. Pe pervazul unei ferestre se aflau două ouă de Paşte şi nişte hârtie de împachetat. Într-un colţ, montat pe un suport TV suspendat se afla un televizor, pe al cărui ecran se derula rezumatul principalelor ştiri din lume, asigurat de serviciul Ceefax. Sub televizor avea o rachetă de tenis la perete, accesoriu obligatoriu pentru un ofiţer, şi o haină agăţată într-un cuier.

Fără alte formalităţi, Lynn s-a aplecat peste birou şi mi-a spus:

– Avem o misiune rapidă pentru tine.

M-am uitat la Simmonds.

Lynn a continuat:

– Stone, eşti în rahat de când cu ultima misiune, iar asta-i destul de grav, însă poţi s-o mai dregi ducându-te s-o îndeplineşti pe-asta. Sigur, asta nu înseamnă că-ţi va fi de vreun ajutor, dar măcar ai mai avea de muncă. O accepţi sau ne părăseşti.

– Am s-o fac şi pe-asta, i-am răspuns.

Ştia exact ce-i voi răspunde. Deja se întinsese după un mic teanc de dosare ce conţineau fotografii şi câteva foi de hârtie. Ca

o notă scrisă pe marginea uneia din file, am văzut o mâzgăliturâ făcută cu cerneală verde. Nu putea să fie scrisă decât de şeful Firmei. Simmonds nu scosese nici un cuvânt.

Lynn mi-a întins o fotografie.

– Cine-s ăştia?

– Michael Kerr şi Morgan McGear. Sunt în drum spre Shannon, după cum am stabilit, după care vor zbura către Heathrow pentru a lua avionul spre Statele Unite. Au făcut rezervări pentru drumul de întoarcere la compania Virgin şi călătoresc cu paşapoarte sud-irlandeze false. Vreau să-i preiei de la Shannon şi până la Heathrow, după care să-i însoţeşti la Washington. Vezi ce pun la cale şi cu cine se întâlnesc.

Mai urmărisem şi înainte alte personaje în afara Republicii Irlanda şi puteam să anticipez o problemă. Am spus:

– Ce se întâmplă dacă nu respectă planul? Dacă folosesc paşapoarte false, ar putea să se deplaseze numai pentru a ajunge la aeroport, după care şi-ar folosi celelalte paşapoarte pentru a se îmbarca la bordul unui alt avion şi să se ducă dracului la Amsterdam. N-ar fi pentru prima dată.

Simmonds a zâmbit.

– Îţi înţeleg îngrijorarea şi este justificată. Însă ei vor pleca.

Lynn mi-a pasat o foaie de hârtie.

– Acestea sunt detaliile de zbor. Şi-au făcut rezervări ieri în Belfast.

S-a auzit un ciocănit la uşă. Au venit trei cafele, în nişte căni cu imprimeuri: una cu un diavol tazmanian, cealaltă cu o maşină de epocă şi ultima cu un avion alb. Am avut impresia că Lynn şi Simmonds erau la a doua rundă.

Simmonds a luat-o pe cea cu avionul, Lynn a luat-o pe cea cu maşina, iar mie mi-a rămas cea cu diavolul tazmanian, urcând în goană un deal.

– Cine-i însoţeşte de la Belfast la Shannon?

Simmond mi-a răspuns:

– Oricât ar părea de ciudat, e vorba de Euan. El îi supraveghează în momentul acesta. Ţi-i va preda la Shannon.

Am zâmbit în barbă la menţionarea numelui lui Euan. Acum eram în afara sistemului folosit sub indicatorul K în operaţiuni ce puteau fi dezminţite plauzibil. Singurul motiv pentru care o făceam îl reprezenta finanţarea celorlalte lucruri pe care le aveam în plan. Care erau acestea, încă nu ştiam; eram un tip de treizeci şi şapte de ani cu o grămadă de chestii în perspectivă, dar fără prea multe în creier. Euan însă simţea într-o măsură destul de mare că făcea parte din sistem. Avea acel simţ al responsabilităţii morale care-i determină pe oameni să lupte pentru o cauză dreaptă – indiferent ce însemna asta – şi avea să rămână pe baricade până când aveau să se descotorosească de el.

Simmonds mi-a dat o mapă.

– Verifică asta. Sunt treisprezece pagini. Vreau să semnezi pentru asta acum şi s-o înmânezi echipajului avionului când vei termina. Noroc, a mai adăugat el, fără nici o nuanţă tendenţioasă ori răutăcioasă.

– Plec chiar acum? l-am întrebat. N-am paşaportul la mine, aşa că nu poate fi vorba despre o misiune rapidă.

Lynn mi-a spus:

– Paşaportul tău e aici. Ai celelalte documente la tine?

M-am uitat la el de parcă m-ar fi insultat.

Paşaportul, permisul auto, cărţile de credit sunt cerinţele de bază pentru a asigura profunzimea unei misiuni sub acoperire. De aici, K îşi clădeşte propria acoperire prin folosirea cărţilor de credit cu care-şi cumpără diverse lucruri sau poate plătind direct abonamentul la vreo revistă sau cotizaţia de membru al vreunui club. Aveam cărţile de credit la mine, ca de obicei, dar nu şi paşaportul. Cel pe care mi-l înmânase Simmonds fusese probabil făcut în mod special chiar în dimineaţa aceea, dar era cu vizele la zi şi avea un grad de uzură adecvat pentru a-i conferi credibilitate.

N-am avut timp să-mi termin cafeaua. Funcţionarul şi-a făcut din nou apariţia şi m-a condus pe scări în jos. Am semnat pentru documente în biroul de-afară înainte de plecare; a trebuit să semnez pentru fiecare din cele treisprezece coli de hârtie cu informaţii. După care a trebuit să semnez şi pentru mapa în care se aflau acestea. Aceeaşi birocraţie nenorocită.

O maşină mă aştepta afară. Am sărit pe locul din dreapta, în faţă. Când eram copil mă uitam la persoanele care aveau şofer la scară şi mă gândeam: „Cine dracu' se cred ăştia?" Am discutat nişte tâmpenii cu şoferul, plictisindu-l de moarte; nu prea voia să stea de vorbă, dar asta m-a făcut să mă simt mai bine.

Un elicopter civil Squirrel aştepta pe platoul heliportului Battersea, cu rotorul învârtindu-se încet. Mai aveam un singur lucru de făcut înainte de îmbarcare: să sun familia care-mi asigura acoperirea de la un telefon public amplasat pe un zid – acele persoane care ar fi garantat pentru mine dacă aş fi fost vreodată pus în situaţia să particip la o confruntare. N-ar fi acţionat niciodată în numele meu, dar, dacă aş fi ridicat de poliţie, aş putea să le spun: „Locuiesc acolo – sunaţi-i, întrebaţi-i".

La telefon a răspuns o voce masculină.

– James, sunt Nick. Tocmai mi s-a oferit şansa de a pleca în Statele Unite să-mi vizitez nişte prieteni. S-ar putea să fiu plecat o săptămână sau două. Dacă va fi mai mult de-atât, te voi suna.

James a înţeles.

– Familia Wilmot de lângă noi a avut o spargere acum două zile, iar noi mergem să-l vizităm pe Bob în Dorset în weekendul de Paşte.

Trebuia să fiu la curent cu aceste lucruri, deoarece le-aş fi ştiut dacă aş fi locuit acolo tot timpul. Săptămânal, îmi trimiteau până şi ziarul local la adresa unde mă aflam.

– Mulţumesc, amice. Când îl vezi pe fiu-tău în weekend, spune-i că încă îmi este dator cu o ieşire în oraş.

– O să-i transmit. Vacanţă plăcută!

În timp ce zburam deasupra Mării Irlandei, am deschis pachetul cu instrucţiuni şi am răsfoit rapid materialul. Nu trebuia să mă enervez. Ceea ce se ştia cu certitudine era că cei doi băieţi rezervaseră bilete către Washington, iar cei care mă trimiseseră în misiune doreau să ştie de ce. Mai doreau să ştie cu cine se întâlneau şi ce se întâmpla atunci când se întâlneau. Ştiam din proprie experienţă că şansele de a eşua erau foarte mari. Chiar şi dacă respectau scenariul prezumtiv şi se duceau la Washington, cum aveam să le urmăresc mişcările de-acolo? Ei erau doi, iar eu eram singur; ca măsură de bază antifilaj, mai mult ca sigur aveau să se despartă la un moment dat. Iar asta însemna că la sfârşitul zilei Firma avea să-mi ia gâtul.

Judecând după cele scrise într-unul din documente, se părea că ajunsesem în acel moment al anului când membrii PIRA care se ocupau de colectarea de fonduri se îndreptau spre circuitul de dineuri din Boston, New York, Washington – chiar şi din îndepărtatul Tucson, Arizona, pentru a-i atrage pe simpatizanţii irlandezo-americani care se pensionaseră şi se retraseseră într-o staţiune însorită. Se părea că acea captură de zece tone de materiale explozibile şi arme efectuată în urma percheziţiei unui depozit de materiale din nordul Londrei, în septembrie 1996, provocase o criză financiară. PIRA încă nu le cerea să spună banca de la care să-şi ridice ordinele de plată, însă creşterea sumelor obţinute legal în urma colectelor de bani era un indiciu clar că erau îngrijoraţi. De asemenea, mai existau şi alte căi, mai puţin publice, de a obţine bani lichizi. Eram sigur că noii mei prieteni erau implicaţi în asta.

Lăsând la o parte toate astea, încă nu înţelegeam şi nu-mi explicam rostul misiunii. N-aveam nici un fel de informaţie despre acoperirea celor doi sau despre locul unde ar fi putut să meargă, în Washington sau în afara lui. Tot ceea ce ştiam era unde se aflau şi cum arătau. Citisem că Michael Kerr

fusese membru al South Armagh ASU[1]. Luase parte la patru atacuri mortale asupra bazelor forţelor de securitate şi la zeci de schimburi de focuri cu forţele de securitate şi cu opozanţii republicanilor. O dată fusese rănit, însă reuşise să scape. Un tip dur.

Acelaşi lucru se putea spune şi despre Morgan McGear. După o carieră de pistolar în zona de graniţă a districtului South Armagh, acest liber-profesionist de treizeci şi unu de ani fusese promovat în echipa de securitate PIRA. Treaba lui consta în găsirea şi interogarea informatorilor. Metoda sa favorită de interogare consta într-o bormaşină Black & Decker.

[1] South Armagh Active Service Units – unităţi speciale ale armatei republicane irlandeze (n.red.)

2

Elicopterul aparţinea unei companii civile paravan, astfel că procedurile de aterizare la Shannon nu ar fi fost diferite nici dacă aş fi fost un crescător de cai de rasă venit să-şi vadă armăsarii de la herghelia din Tipperary sau un om de afaceri care zbura de la Londra pentru a-şi umple geanta diplomat cu subvenţiile din partea UE. Am străbătut pista de aterizare şi-am intrat în terminalul destinat sosirilor, am trecut prin vamă şi am urmat indicatoarele de ieşire, îndreptându-mă spre staţia de taxiuri. În chiar ultimul moment, m-am repezit la secţiunea Plecări.

De la ghişeul de eliberare tichete al Aer Lingus mi-am luat biletul spre Heathrow, care fusese rezervat pe numele de Nick Stamford. Când îţi alegi un nume de acoperire, întotdeauna este cel mai bine să-ţi păstrezi prenumele – astfel poţi reacţiona natural atunci când eşti apelat. Mai ajută şi dacă numele începe cu iniţiala reală, deoarece îţi este mult mai uşor să semnezi. Alesesem numele de Stamford după bătălia de la Podul Stamford. Îmi plăcea istoria medievală.

M-am îndreptat direct spre magazinul duty-free ca să-mi cumpăr o geantă. Toată lumea avea bagaje; aş fi ieşit în mod flagrant în evidenţă dacă m-aş fi suit la bordul avionului cu nimic altceva decât o cutie de coca-cola. N-am călătorit niciodată cu bagaje pe care să trebuiască să le înregistrez, din cauza faptului că depinzi de tot felul de mocofani care decid să-ţi trimită genţile marcate şi ştampilate cu destinaţia Tokio tocmai

la Buenos Aires. Chiar în cazul în care bagajele îţi sunt trimise la destinaţia corectă şi sosesc în siguranţă, dacă ajung pe caruselul de bagaje la cinci minute după cele ale ţintei, te-ai ars.

Am cumpărat nişte pastă de dinţi şi alte mărunţişuri, trăgând tot timpul cu coada ochiului după Euan. Ştiam că avea să fie pe urmele lui Kerr şi ale lui McGear, exceptând cazul în care plecaseră deja spre zona de îmbarcare.

Holul de la Plecări era plin de familii irlandeze, care mergeau să se bucure de soarele de Paşte, şi de americani proaspăt pensionaţi care veniseră să-şi caute rădăcinile, hoinărind prin jur în noile lor tricouri, cu umbrelele şi cu şepcile de baseball marca Guinness, şi cu spiriduşi şi trifoi pe toate sticlele şi cutiile pe care le aveau.

Era aglomeraţie, iar pentru baruri asta însemna că afacerile mergeau bine. L-am localizat pe Euan la capătul celălalt al terminalului, stând la masă, într-o cafenea, cu o cafea mare şi spumoasă în faţă, citind ziarul. Întotdeauna considerasem că „Euan" era un nume ciudat pentru el. Mă ducea cu gândul la un tip cu o fustă pe el, urcând şi coborând văile din Scoţia, agitând în aer o sabie scoţiană. De fapt, se născuse în Bedford, iar părinţii săi proveneau din Eastbourne. Probabil că văzuseră vreun film scoţian şi le plăcuse numele.

La stânga se afla un bar. Judecând după locul în care stătea Euan, am presupus unde se aflau cei doi împricinaţi. Nici măcar nu m-am deranjat să mă uit; ştiam că Euan avea să mi-i indice. Nu era nici o grabă.

După ce am ieşit din farmacie, mi-am îndreptat privirea spre cafenea şi ne-am uitat unul în ochii celuilalt. Am început să mă apropii de el, afişând un zâmbet mare pe faţă, ca şi cum aş fi zărit un amic vechi, dar n-am spus nimic. Dacă îl privea atent cineva, ştiind că era de unul singur, nu i s-ar fi părut firesc ca eu să-mi fac apariţia, să mă aşez lângă el şi să-ncep să-i vorbesc. Trebuia să pară o întâlnire întâmplătoare, nu una zgomotoasă pe

care lumea n-o putea ignora. Nu s-ar gândi nimeni: „Oh, iată doi spioni întâlnindu-se", însă ar băga de seamă. Poate că pe moment n-ar însemna nimic, dar s-ar putea să te coste mai târziu.

Euan s-a ridicat pe jumătate şi mi-a întors zâmbetul.

– Salut, cap pătrat, ce faci pe-aici?

Mi-a făcut semn să vin lângă el.

Ne-am aşezat, şi cum Euan era cel care asigura punctul de întâlnire, eu trebuia să vin cu povestea care să asigure acoperirea.

– Doar ce-am venit de la Belfast să te văd înainte de a te întoarce la Londra. De, ca nişte prieteni vechi din timpul şcolii.

Era util să ştii că amândoi aveam aceeaşi poveste.

– Unde-s? l-am întrebat de parcă-l întrebam despre familie.

– La jumătate stânga faţă de mine este barul. Uită-te direct la televizor. Stau jos; unul poartă o geacă de blugi, iar celălalt – o haină neagră de piele trei sferturi. Kerr este cel din partea dreaptă. Acum îl cheamă Michael Lindsay. McGear este Morgan Ashdown.

– S-au înregistrat pentru zbor?

– Da. Au numai bagaje de mână.

– Pentru două săptămâni în Washington?

– Genţi speciale portcostume.

– Şi n-au mai înregistrat nimic altceva?

– Nu, se pare că merg la Heathrow.

M-am dus până la tejghea şi-am cumpărat două cafele.

Puteam să afirm fără nici un dubiu că erau singurii irlandezi de la bar, căci celelalte persoane purtau tricouri polo marca Guinness şi beau din halbele cu faimoasa bere neagră. Ăştia doi aveau tricouri pe gât de la Budweiser şi se uitau la un meci de fotbal. Amândoi aveau ţigările aprinse şi fumau cât zece; dacă i-aş fi privit într-un bar din Derry, aş fi luat-o ca pe un semn al nervozităţii, însă Aer Lingus adoptase politica interzicerii fumatului pe timpul zborurilor sale şi se părea că băieţii îşi făceau plinul înaintea îmbarcării.

Amândoi aduceau foarte mult a turişti, proaspăt raşi, cu părul curat şi îngrijit, îmbrăcaţi normal, nu ca nişte oameni de afaceri, dar nici ca nişte pierde-vară. În esenţă, erau atât de banali, încât nu te-ai mai fi uitat şi a doua oară la ei, fapt ce dovedea cât erau de porniţi – asta chiar reprezenta o problemă pentru mine. Dacă ar fi arătat aiurea sau nervoşi de-a binelea, aş fi ştiut că mă confruntam cu nişte jucători de divizia a doua sau a treia – ar fi fost foarte simplu. Însă aceşti băieţi erau din prima ligă şi în nici un caz nu se putea spune despre ei că erau nişte diletanţi.

Peste tot erau copii care alergau şi urlau, mame ţipând după ţâncii care o luaseră la goană prin terminal. Pentru noi, cu cât era mai mult zgomot şi mai multă forfotă în jur, cu-atât era mai bine. M-am aşezat, punând cele două cafele pe masă. Voiam să aflu de la Euan cât mai multe informaţii posibil, înainte ca ţintele noastre să se îndrepte spre zona de îmbarcare.

La momentul potrivit, mi-a spus:

– L-am preluat pe McGear din Derry. S-a dus la biroul Sinn Féin[1] din Cable Street, unde probabil că i s-a făcut instructajul, după care s-a dus la Belfast. Specialiştii în ascultare au încercat să-şi folosească echipamentele, dar fără nici un dram de noroc. Altceva nu mai e de spus, pe bune. Au petrecut noaptea la crâşmă, unde-au băut în draci, după care au venit aici. Sunt aici de aproape două ore. Şi-au făcut rezervările prin carte de credit pe noile nume. Acoperirea lor e bună. Şi-au luat până şi tăbliţe de identificare a bagajului de mână pe zborurile companiei Virgin, ca să preîntâmpine orice problemă.

– Unde stau?

– Habar n-am. Totul a fost făcut în ultimul moment, iar de Paşte este aglomerat. Sunt vreo zece hoteluri în Washington afiliate la Virgin şi probabil că e vorba despre unul dintre ele – n-am avut timp să verificăm.

---

[1] Denumirea celei mai vechi mişcări politice din Irlanda, multă vreme aripa politică a IRA (n.red.)

– Asta-i tot? l-am întrebat.

– Asta-i tot ce-ţi trebuie. Bătrâne, nu ştiu cu ce o să plece de la aeroport, dar se pare că o vor lua spre Washington DC.

Din punctul de vedere al lui Euan, subiectul era închis. Acum venise timpul să vorbim şi de-ale noastre.

– Te mai vezi aşa des cu Kev?

Am luat o gură de cafea şi am dat din cap afirmativ.

– Da, acum e în Washington şi-i merge mai bine decât mie. Copiii şi Marsha sunt bine. I-am văzut cu aproape patru luni în urmă. El a fost promovat şi tocmai şi-au cumpărat un conac pe nu ştiu ce teren. E ceea ce ai numi o casă de bogătan.

Euan a rânjit, arătând ca Moş Crăciun cu spuma albă deasupra buzei superioare. Locuinţa lui era construită din piatră, o casă de cioban ridicată în mijlocul pustietăţii din Black Mountains, în Ţara Galilor. Cel mai apropiat vecin se afla la trei kilometri distanţă, de cealaltă parte a văii.

– Marsha adoră să trăiască în Washington – nu mai încearcă nimeni să-i ciuruiască maşina, am adăugat eu.

Marsha, o americancă, era a doua soţie a lui Kev. După ce părăsise Regimentul, acesta se mutase în Statele Unite împreună cu ea şi se înrolase în DEA[1]. Avea trei copii mari din prima căsătorie şi doi din cea actuală, Kelly şi Aida.

– Slack Pat mai este pe-acolo?

– Cred că da, însă ştii cum e el: acum se duce să înveţe cum să construiască o casă şi în secunda următoare se apucă de croşetat. Dracu' ştie ce mai face acum!

Pat avusese timp de doi ani o slujbă – să aibă grijă de familia unui diplomat arab din Washington DC. A scos-o cu bine la capăt – avea până şi un apartament pe lângă onorariu, dar, în cele din urmă, copiii pe care-i supraveghea au crescut prea mari pentru a mai fi dădăciţi. Aceştia s-au înapoiat în Arabia Saudită, iar el a trebuit să renunţe la slujbă şi s-a hotărât

---

[1] Drug Enforcement Administration – Departamentul Antidrog din SUA

să se relaxeze şi să nu mai facă absolut nimic. De fapt, câştigase atât de mulţi bani în decursul celor doi ani, încât nu se mai grăbea s-o ia de la capăt.

Am continuat să pălăvrăgim şi să glumim, dar în tot acest timp Euan nu-şi luase ochii de pe ţinte.

Aceştia au mai comandat un rând şi se părea că aveam să mai stăm acolo oareşice timp. Am continuat să pălăvrăgim despre tot soiul de nimicuri.

– Cum este în cel de-al zecelea an al programului de construcţie a casei? am zâmbit eu răutăcios.

– Încă mai am probleme cu boilerul.

Se hotărâse să-şi pună încălzirea centrală de unul singur, dar se dovedise a fi un fiasco total. La final, cheltuise de două ori mai mulţi bani decât ar fi costat dacă ar fi angajat pe cineva.

– Făcând abstracţie de asta, totul este pus la punct. Ar trebui să vii să-mi faci o vizită. De-abia aştept să termin călătoria asta nenorocită, după care mai am încă vreo doi ani şi ies din circuit.

– Ce-ai de gând să faci?

– Atât timp cât nu va fi ceea ce faci tu, nu-mi pasă. Mă gândeam să devin gunoier. Chiar nu dau doi bani.

Am râs.

– Ba da! O să te agăţi cu ghearele şi cu dinţii să rămâi, eşti făcut pentru asta. O să rămâi în branşă pentru totdeauna. Te plângi tot timpul, dar de fapt eşti înnebunit după asta.

Euan i-a verificat pe amicii noştri, după care s-a uitat din nou la mine. Ştiam cu exactitate la ce se gândea.

– Ai dreptate. Nu mai face asta, e de tot rahatul, i-am spus.

– Ce-ai mai făcut de la mica ta aventură în Orientul Mijlociu?

– Am fost în vacanţă, am avut parte de câteva săpuneli, am muncit o ţâră pentru vreo două companii, dar nu prea mult, şi, ca s-o spun pe-aia dreaptă, a fost bine. Acum aştept rezultatul anchetei. Cred că sunt în rahat – asta, dacă n-o să mă salveze misiunea asta.

Euan şi-a mişcat din nou ochii.

– Se pare că eşti pe picior de plecare.

Probabil că băieţii se ridicaseră de la bar.

I-am spus:

– O să te sun după ce se termină toată nebunia asta. Când te întorci în Marea Britanie?

– Nu ştiu. Poate că peste câteva zile.

– O să te sun. Putem să aranjăm ceva. Te vezi cu cineva?

– Ai început să devii enervant! Am ieşit cu cineva din Londra pentru o vreme, dar tipa a vrut să mă facă băiat de casă. Începuse să spele pentru mine şi toate celelalte tâmpenii. Chiar nu voiam să mă implic în aşa ceva.

– Vrei să spui că n-a apucat să-ţi calce măcar o pereche de blugi?

Euan a dat din umeri.

– N-o făcea la fel de bine ca mine.

Nimeni n-o făcea. Era genul acela de individ care-şi plia ciorapii în loc să-i bage unul în altul, şi-n plus, îşi aranja monedele în ordinea valorii acestora. De când divorţase se transformase în Domnul Am-de-gând-să-obţin-ce-este-mai-bun-din-tot-ce-mă-nconjoară. Cei din jur începuseră să-l strige Domnul Habitat – avea tot ce voiai, atenţia celor din jur, costum cu vestă, tot tacâmul. Interiorul casei sale de cioban arăta precum un salon de prezentare.

Îmi dădeam seama că Euan îi urmărea cu privirea pe cei doi în timp ce-şi luau bagajele şi se îndepărtau de bar.

Am aşteptat un timp, căci n-aveam nevoie să stau chiar în fundul lor. Euan avea să-mi spună când s-o iau din loc.

– Întoarce-te la 180 de grade, mi-a spus. Uită-te jumătate la dreapta, se apropie acum de chioşcul de ziare.

M-am ridicat în picioare cu nonşalanţă. Fusese grozav să-l revăd. Poate că misiunea asta se va dovedi o pierdere de timp, dar cel puţin îmi văzusem cel mai bun amic. Ne-am strâns mâinile şi

m-am îndepărtat. După care m-am întors, m-am uitat jumătate la dreapta şi m-am luat după cei doi, cu husele lor pentru costume atârnându-le pe braţ.

Holul de la Plecări arăta asemenea unui târg de obiecte meşteşugăreşti scoţiene. Începeam să mă simt în plus; ar fi trebui să-mi iau o şapcă Guinness.

Ce-aveam de făcut după ce ajungeam la Washington? Nu ştiam dacă venea să-i ia cineva de la aeroport sau dacă aveau să ia un taxi sau vreun autobuz, dacă reuşiseră să-şi găsească un hotel sau dacă aveau să fie transferaţi. Dacă începeau să se plimbe prin oraş, avea să fie distractiv. Cunoşteam Washingtonul, dar nu în detaliu.

Tipii continuau să fumeze ca turcii. M-am aşezat pe-o bancă din hol şi am pescuit un ziar. McGear începuse să caute nişte mărunţiş prin buzunar, încă de când stăteau de vorbă la bar. Deodată, părea că-şi găsise un scop în viaţă; se îndrepta fie spre automatele de jocuri electronice, fie spre telefon.

A scos o bancnotă şi s-a aplecat spre barman – am putut să-mi dau seama că-l întreba de mărunţiş. Stăteam la aproximativ 60 de metri, chiar în spatele lor, şi, chiar dacă-şi întorceau capul la 45 de grade, tot n-aveam cum să intru în raza lor vizuală şi să fiu observat.

McGear a luat-o spre jocurile electronice, dar a trecut mai departe. Asta însemna că era vorba despre telefon. M-am ridicat şi m-am învârtit prin zona chioşcurilor de ziare, prefăcându-mă interesat de raftul rotativ cu publicaţii, de afară. A ridicat receptorul, a introdus câteva monede şi a format un număr. Numărul îl luase de pe o bucată de hârtie, deci nu era vorba despre o persoană pe care s-o cunoască foarte bine. M-am uitat la ceas, iar faimosul G Shock indica 16.16. Ecranul era încă setat să arate două fusuri orare; aşa că, dacă în hol era vreun irakian care dorea să ştie ora de la Bagdad, îi stăteam la dispoziţie.

Am scotocit prin buzunare după niște monede. Aveam în jur de două lire jumătate. Aveam nevoie de mai mult de-atât pentru ceea ce urma să fac, așa că m-am dus și am cumpărat un ziar, schimbând o bancnotă de 20 de lire. Femeia din spatele tejghelei a părut impresionată în mod plăcut.

McGear și-a terminat apelul și s-a întors la bar. Băieții n-aveau de gând să plece imediat. Au comandat alt rând de bere și și-au aprins alte țigări.

Am așteptat două minute și am luat-o cătinel spre telefonul pe care-l folosise McGear. Am ridicat receptorul, am băgat două fise și am căutat în meniu numărul format. N-am putut să-l găsesc, însă nu m-am impacientat; avea să dureze puțin mai mult.

Am format un număr din Londra și mi-a răspuns o voce de femeie:

– Bună ziua. Codul PIN, vă rog!

– 2242.

Aveam cifrele întipărite în memorie; reprezentau prima jumătate a numărului de identificare din armată, pe care-l aveam de la șaisprezece ani.

– Aveți un număr? m-a întrebat interlocutoarea.

– Nu. Linia asta telefonică, vă rog.

– Așteptați.

Am auzit un declic, după care – nimic. Mi-am menținut privirea ațintită asupra celor doi și-am mai băgat fise în telefon. Tipa a revenit într-un minut.

– Ce oră v-ar interesa?

– Aș vrea lista numerelor apelate începând de la 16.13 până în momentul acesta.

– Este în regulă. Doriți să vă sun eu sau reveniți dumneavoastră cu un apel?

– O să sun eu din nou. În zece minute?

– Perfect. La revedere!

Şi asta a fost tot. Nu contează unde eşti în lume, poţi să suni o linie specială, iar Firma va depista numărul dorit.

Am sunat din nou peste zece minute. Am parcurs aceeaşi rutină de identificare prin codul PIN, după care tipa mi-a spus:

– Nimic până la orele 16.10. După aceea apare un număr din Washington DC, 703 661 8230. Washington Flyer Taxis, SUA.

Am notat numărul, am făcut să revină tonul şi l-am format imediat.

– Bună dimineaţa, aici Washington Flyer Taxis, vorbiţi cu Gerry. Cu ce aş putea să vă fiu de folos astăzi?

– Alo, aş vrea să ştiu dacă nu cumva un domn Ashdown sau Lindsay a făcut o comandă pentru un taxi. Nu vreau decât să verific dacă vor ajunge la timp la o întâlnire.

– Oh, da, domnule. Tocmai am făcut rezervarea. Vor fi luaţi de la aeroportul Dulles, după aterizarea zborului cu numărul...

L-am întrerupt.

– Urmează să-i duceţi la hotel sau o să vină direct la mine, la Tyson's Corner?

– Staţi să verific, domnule... Sunt programaţi pentru Westin de pe M Street.

– E-n regulă, asta-i bine. Mulţumesc.

Tot ce mai aveam de făcut acum era să încerc să ajung la Westin înaintea lor. Totul părea să se desfăşoare conform planului. Ori era aşa, ori nemernicii mă depistaseră şi încercau să mă tragă în piept.

Avionul către aeroportul Heathrow din Londra era gata pentru îmbarcare. I-am urmărit cum se ridică, cum îşi caută permisele de trecere şi cum merg să se îmbarce în avion. Am luat-o după ei.

Într-o misiune din asta zbori întotdeauna la Business Class, ca să te afli în partea din faţă a avionului. După care alegi fie să te aşezi şi să priveşti îmbarcarea călătorilor, fie să-i laşi înaintea

ta şi să urci mai târziu în avion. La destinaţie, poţi să aştepţi ca ţinta să coboare şi s-o urmăreşti în mod firesc sau să cobori înaintea ei şi să fii gata pentru filaj de îndată ce ai ieşit de la Sosiri.

Mă gândeam să-mi iau ceva de băut, dar m-am hotărât că mai bine nu; s-ar putea să trebuiască să-mi încep prestaţia cât mai repede posibil după ce ajungeam peste ocean. Băieţii ăştia păreau hotărâţi şi profesionişti, aşa că erau puţine şanse să mai aibă de gând să facă ceva după câtă bere Budweiser băgaseră în ei. Cu toate astea, n-aveam să-mi iau nimic de băut.

După ce mi-am ocupat locul, am început să mă gândesc la Kev şi la familia lui. Fusesem de faţă când o cunoscuse pe Marsha, i-am fost cavaler de onoare la nuntă şi am primit să fiu naşul de botez al Aidei, cel de-al doilea copil al lor. Mi-am luat această sarcină în serios, chiar dacă nu ştiam ce să fac în faţa lui Dumnezeu. Ştiam că n-aveam să am niciodată un copil; eram prea ocupat cu îndeplinirea a tot felul de misiuni de rahat, ca acum. Kev şi Marsha ştiau asta şi încercau din răsputeri să mă facă să mă simt parte integrantă a familiei lor. De mic crescusem cu fantasma asta în cap, a familiei perfecte, şi, din câte ştiam, Kev reuşise să o aibă. Prima căsătorie nu mersese ca pe roate, însă asta părea absolut perfectă. Slujba sa de la DEA era în mare parte una de birou şi se limita la perimetrul Washingtonului. Iubea ceea ce făcea.

– Am mai mult timp să stau cu copiii, prietene, îmi spusese el.

– Îhî, aşa că poţi să fii şi tu unul.

Din fericire, în relaţia lor, Marsha era cea matură şi cu capul pe umeri; când era vorba de familie, se completau reciproc foarte bine. Casa lor de la Tyson's Corner era un mediu sănătos, plin de iubire, însă după trei-patru zile totul devenea mult prea mult pentru mine şi mă mutam. Glumeau deseori pe tema asta; erau conştienţi că-i iubesc, dar într-un fel sau altul nu puteam să mă adaptez la genul ăsta de oameni care-şi manifestă atât de mult

afecţiunea. Bănuiam că de-aia mă simţeam mai în largul meu cu Euan. Eram amândoi de aceeaşi teapă.

Cât despre Slack Pat, el era cu totul diferit. Jumătate din lume părea să-i fie prietenă, şi el încă mai încerca să se împrietenească cu cealaltă jumătate. Chiar şi când deschidea uşa de la frigider şi se aprindea lumina, trebuia să se lanseze într-una dintre obişnuitele sale tirade.

Când începuse să lucreze ca bodyguard în Washington, o tipă, agent imobiliar, îl dusese ca să vadă un apartament din Georgetown, lângă universitate. După cum povestea el, văzuse o clădire din care o mulţime de oameni intrau şi ieşeau.

– Ce-i asta? a întrebat Pat.

– Unul dintre cele mai bune restaurante din Washington, a răspuns ea. Se pare că jumătate din cei din Congres merg acolo.

– În regulă, îl iau, a spus el.

Mi-a spus că obişnuia să mănânce zilnic acolo şi că ştia toate chelneriţele după nume. Începuse să iasă cu una dintre ele. Poate că ea a fost cea care-l iniţiase în ale drogurilor. Eu nu-l văzusem, dar auzisem că are o problemă. Asta mă întristase. Ştiam cu toţii care sunt urmările dependenţei de când fusesem în Columbia. Pat îi numise nişte rataţi, dar acum se părea că el însuşi devenise unul dintre ei. Din fericire, fusese numai una dintre fazele lui trecătoare.

3

Transferul la Heathrow nu pusese probleme. Băieţii nu fuseseră opriţi la filtrele de securitate – probabil datorită faptului că Serviciul Special destinat antiterorismului primise pontul –, iar avionul spre Washington decolase la timp.

Când avionul începea să se apropie de pistă, mi-am pus centura de siguranţă, mi-am îndreptat scaunul şi m-am uitat pe geam la America. Peisajul mă făcea întotdeauna să mă simt bine. Aveai un asemenea sentiment al oportunităţii şi al spaţiului şi senzaţia că totu-i posibil, încât devenea contagios.

Speram că McGear şi Kerr aveau să se ducă direct la hotel. Speram că aveau să-şi joace rolul de turişti oneşti şi n-aveau s-o dea în bară, uitând să treacă pe la recepţia hotelului să se înregistreze. În general, dacă aş fi pierdut vreodată o ţintă, aş fi căutat în toate locurile în care aceasta putea fi – la locul de muncă, la cârciuma favorită, la şcoala la care-i merg copiii, chiar şi la vreo agenţie de pariuri. Aveam nevoie să ştiu cât mai multe despre ei, căci în momentul în care ai intrat în mintea ţintelor, le poţi intui orice mişcare şi poţi înţelege de ce fac ceea ce fac. Din păcate, tot ceea ce ştiam până acum despre McGear şi Kerr se rezuma la faptul că beau Budweiser şi că fumau ca turcii. Aşa că trebuia să încep cu hotelul.

Era necesar să ajung acolo înaintea lor. Teoretic, asta nu trebuia să fie prea dificil, deoarece Clubul călătorilor de la Business Class îşi avea propriile curse regulate care să ne ducă

în faţa terminalului înaintea majorităţii călătorilor. Oricum, întrucât ei aranjaseră din timp să-i aştepte o maşină, trebuia să găsesc imediat un taxi, dacă aveam de gând să ajung înaintea lor pe M Street. Aş fi putut să fac şi eu comandă pentru un taxi când am vorbit cu Washington Flyer, însă încercasem odată să fac asta în Varşovia, în circumstanţe asemănătoare, iar atunci când ieşisem din aeroport îi găsisem pe cei doi şoferi certându-se care din noi avea întâietate, eu sau ţinta. De-atunci, singura soluţie viabilă o reprezentau taxiurile care stăteau în coloană în aşteptarea clienţilor.

Am ieşit din holul de la Sosiri prin două uşi automate destul de mari şi am intrat într-o sală de aşteptare, în formă de pot-coavă, în care se aflau rubedeniile şi şoferii limuzinelor, care purtau nişte pănouri cu numele celor aşteptaţi, despărţiţi de noi prin nişte bare de oţel. Am traversat furnicarul de oameni, am luat-o la stânga şi am coborât pe o rampă lungă direct în căldura şi în soarele strălucitor de afară.

Era coadă în zona de aşteptare a taxiurilor. Am făcut un calcul rapid şi mi-am dat seama că numărul pasagerilor era mai mare decât numărul limitat de taxiuri. M-am îndreptat spre capătul coloanei de taxiuri şi i-am fluturat o bancnotă de 20 de dolari unuia dintre şoferi. Acesta mi-a zâmbit conspirativ şi mi-a făcut semn să urc rapid în maşină. Alţi 20 de dolari aveau să mă facă în curând să mă bucur de călătorie de-a lungul căii de acces de la Dulles spre Autostrada 66 şi Washington DC. Aeroportul şi împrejurimile sale îmi aminteau de un complex de birouri de înaltă tehnologie, totul fiind verde şi îngrijit; la ieşirea din terminal exista chiar şi un lac. Suburbiile începeau de la aproximativ douăzeci şi cinci de kilometri de aeroport, plasate de-o parte şi de alta a şoselei de centură – proprietăţi întinse cu case din lemn şi din cărămidă, extrem de plăcute, majoritatea aflate încă în construcţie. Am trecut de un indicator ce arăta direcţia de mers spre Tyson's Corner şi mi-am lungit gâtul să

verific dacă puteam să văd casa lui Kev. Nu, nu puteam. Dar, după cum ar fi spus Euan, casele de bogătani arată toate la fel.

Am traversat râul Potomac şi am intrat în oraşul monumentelor.

Hotelul Westin de pe M Street era un hotel tipic american, construit special pentru piaţa de profil, impresionant, curat şi total lipsit de personalitate. Când am păşit în holul de la intrare, m-am uitat să văd ce-i în jur şi să mă orientez puţin, după care am luat-o la stânga şi am urcat câteva trepte către un spaţiu destinat servirii cafelei, amenajat pe jumătate din palierul respectiv, care avea o perspectivă de ansamblu asupra zonei recepţiei şi asupra singurei intrări şi ieşiri din hotel. Am comandat un espresso dublu.

După încă două ceşti, Kerr şi McGear au intrat prin uşa turnantă, arătând foarte relaxaţi. S-au dus direct la recepţie. Mi-am pus cafeaua pe masă, am lăsat o bancnotă de 5 dolari sub farfurioară şi am coborât.

N-a fost decât o chestiune de timp până la formarea unei cozi scurte în faţa recepţiei, însă hotelul era la fel de eficient pe cât era de lipsit de personalitate, aşa că acum avea la recepţie mai mult personal disponibil decât numărul celor care aşteptau să fie serviţi.

Nu puteam să aud ce spuneau McGear şi Kerr, însă era evident că-şi dădeau datele şi se înregistrau în vederea şederii. Femeia care-i luase în primire umbla cu grijă la panoul cu chei, suspendat la vedere, deasupra tejghelei de la recepţie. Kerr i-a întins o carte de credit pentru plată. Ăsta era momentul oportun să mă apropii. Îmi uşuram treaba dacă reuşeam să obţin în acest mod informaţia dorită, în loc să încerc să-i urmăresc, fără riscul de a mă expune urcând în acelaşi lift cu ei. Nu speram decât să fi luat amândoi o cameră.

În dreapta lor, chiar pe tejgheaua de la recepţie, se afla un stativ cu broşuri informative, care făceau tot felul de reclame,

de la restaurante, până la cursele de troleibuz. Stăteam la doi metri distanţă, cu spatele la ei. Nu riscam nimic; ne aflam într-un hotel mare şi aglomerat, iar ei nu se uitau la mine, ci îşi vedeau de treabă.

Am dat de înţeles cât se poate de clar că frunzăream broşurile respective şi că n-aveam nevoie de ajutor.

Recepţionera le-a spus:

– Iată, domnilor, aveţi camera 403. Dacă vă întoarceţi spre stânga şi treceţi de coloane, o să vedeţi liftul. Vă doresc o zi bună!

Tot ce-mi mai rămânea acum de făcut era să le ascult conversaţiile atât timp cât se aflau în cameră. Pentru a transpune asta în practică, m-am dus la telefoanele publice din hol şi am sunat la Firmă.

O voce feminină mi-a cerut codul PIN.

– 2422.

– Spuneţi.

– Aş dori o cameră, vă rog. La hotelul Westin, de pe M Street, Washington DC. 401 sau 405, dacă nu, 303 sau 503.

– Aveţi un număr de contact?

– Nu. O să vă apelez din nou într-o jumătate de oră.

Acum aveau să sune la hotel folosind numele unei companii-paravan şi să ceară una dintre camerele pe care le indicasem. Chiar nu-mi păsa dacă era vorba despre camera de deasupra, de dedesubt sau oricare dintre cele care o încadrau pe cea a suspecţilor, atât timp cât puteam să intrăm şi să amplasăm dispozitivele de supraveghere.

M-am reîntors în hol, în zona înălţată, şi am citit nişte fluturaşi şi câteva dintre broşurile pe care le luasem mai devreme, monitorizând tot timpul ieşirea care dădea în M Street.

Am făcut în minte o listă cu echipamentul de supraveghere pe care urma să-l solicit. Aveam să amplasez eu însumi prima serie de echipamente – dispozitive de ascultare montate în pereţi, dispozitive pentru linia telefonică, atât voce, cât şi modem, şi

cabluri destinate retransmisiei imaginilor direct la televizorul de la mine din cameră. N-avea să-mi ia decât vreo trei ore ca să le montez din momentul în care Firma le-ar fi livrat.

A doua serie de echipamente, îndată ce McGear şi Kerr ar fi plecat din cameră pe timpul zilei, avea să fie montată de tehnicienii de la ambasadă. În mâinile lor de experţi, un televizor dintr-o cameră de hotel putea să devină o cameră de luat vederi, iar telefonul – un microfon.

Peste jumătate de oră am sunat la numărul de contact şi am mai dat o dată codul PIN. S-au auzit nişte declicuri, urmate de sunetele specifice unui cvartet de coarde. După aproximativ cinci secunde femeia a revenit.

– Trebuie să abandonaţi imediat misiunea şi să vă întoarceţi chiar azi. Vă rog să-mi confirmaţi.

Am crezut că n-am auzit bine. La hotel se desfăşura o conferinţă organizată de Camera de Comerţ a Norvegiei şi chiar atunci toţi delegaţii ieşeau la o cafea.

– Puteţi să repetaţi?

– Trebuie să abandonaţi imediat misiunea şi să vă întoarceţi chiar azi. Vă rog să-mi confirmaţi.

– Da, am înţeles. Trebuie să abandonez imediat misiunea şi să mă întorc chiar azi.

După care mi-a închis telefonul.

Am pus receptorul în furcă. Ciudat. Existase chiar şi o notă cu aprobare specială de la şeful serviciului cu privire la misiune – iar acum misiunea rapidă trebuia oprită brusc. Nu era ceva neobişnuit să anulezi totul, însă nu atât de repede. Poate că Simmonds stabilise că la urma urmei ăştia doi nu erau atât de importanţi.

După care m-am gândit: „Şi ce dacă? Cui îi pasă?“ În definitiv, ei au vrut să fac chestia asta şi am făcut-o. Am sunat la agenţie pentru o rezervare şi am încercat să găsesc un avion care să mă scoată din Washington. Singurul pe care mai puteam să-l

prind era operat de British Airways, la 21.35, ceea ce însemna câteva ore bune distanţă. Casa lui Kev şi Marsha se afla la numai o oră distanţă de aeroport, aşa că, de ce nu? Am format alt număr de telefon. Mi-a răspuns Kev, cu o voce precaută, după care m-a recunoscut:

– Nick, ce-i cu tine, ce faci?

Părea cu-adevărat fericit să mă audă.

– Nu prea rău. Sunt în Washington.

– Ce faci aici? Nu, nu vreau să ştiu! Vii să ne vezi?

– Dacă nu sunteţi obosiţi. Plec la noapte, mă întorc în Marea Britanie. O să mă opresc puţin la voi, OK?

– E vreo şansă să-ţi târâi fundul până aici, chiar acum? Tocmai am primit ceva şi aş vrea să-ţi cer şi ţie părerea. O să-ţi placă!

– Nici o problemă, bătrâne! Închiriez o maşină de la hotel şi pornesc spre tine.

– Marsha o să vrea să gătească toate bunătăţile din lume. O să-i spun când se întoarce cu copiii. Iei masa cu noi, după care te duc la aeroport. N-o să-ţi vină să crezi ce material am aici. Se pare că prietenii tăi de peste ocean sunt foarte ocupaţi.

– De-abia aştept.

– Nick, mai este ceva.

– Ce anume?

– Îi datorezi Aidei un cadou pentru ziua ei de naştere. Iar ai uitat, cap pătrat!

Conducând maşina spre vest pe autostradă, am continuat să mă-ntreb despre ce anume voia Kev să-mi vorbească. Prietenii de peste ocean? Din câte ştiam, Kev n-avea nici o legătură cu PIRA. Lucra pentru DEA şi nu pentru CIA sau pentru vreun departament antiterorist. Pe lângă asta, ştiam că slujba lui era mai mult administrativă decât muncă de teren

propriu-zisă. Am presupus că era posibil să aibă nevoie de nişte informaţii generale.

M-am gândit din nou la Slack Pat şi mi-am propus să-l întreb pe Kev dacă avea o adresă de contact pentru nemernicul ăla cu fundul plat.

Am intrat pe autostrada care făcea legătura între state. Tyson's Corner era intersecţia la care trebuia să ies în lateral; ei bine, era cât pe ce s-o iau aiurea, să ies cu o intersecţie mai înainte, pentru că niciodată nu puteam să îmi amintesc pe unde trebuia s-o iau. Dacă aş fi ieşit mai înainte, aş fi putut ajunge în suburbia plină de verdeaţă din Surrey. Şoseaua era încadrată de nişte case mari, separate, şi se părea că aproape fiecare avea pe aleea din faţă câte un microbuz de şapte locuri şi un panou de baschet fixat pe unul dintre pereţi.

M-am îndreptat spre proprietatea lui Kev ghidat de intuiţie şi am întors pe strada lor, Hunting Bear Path. Am continuat să merg aproape jumătate de kilometru până când am ajuns la un mic şir de magazine, aranjate într-o piaţă deschisă, cu locuri de parcare, cele mai multe dintre ele fiind mici prăvălii cu delicatese şi buticuri specializate în lumânări şi săpunuri parfumate. Am cumpărat dulciuri pentru Aida şi Kelly, dulciuri pe care ştiam că Marsha n-avea să le lase să le mănânce, şi două cadouri.

În faţa magazinelor era un teren viran care arăta ca şi cum ar fi fost marcat pentru următoarea fază a lucrărilor de extindere. În jurul terenului cu marcaje şi săpături se aflau gherete, grămezi mari de grinzi şi alte materiale de construcţii, plus câteva buldozere.

La distanţă, pe partea dreaptă, printre casele mari, separate, cu greu am putut să văd partea din spate a „colonialei de lux" aparţinând lui Kev şi Marsha. Când m-am apropiat le-am văzut şi microbuzul Daihatsu – chestia aia în care ea îşi băga copiii, ţipând, ca să-i ducă la şcoală. Pe luneta din spate avea lipit un imens Garfield blănos. N-am văzut maşina de serviciu a lui Kev,

un Caprice Classic care gemea de antene – un model atât urât, încât numai agenţii guvernamentali îl foloseau. În mod normal, Kev îşi ţinea maşina în garaj, în siguranţă, la distanţă de hoţi.

Eram nerăbdător să revăd familia Brown, chiar dacă ştiam că, până la sfârşitul zilei, aveam să fiu mult mai obosit decât copiii. Am luat-o pe aleea din faţa casei şi am întors.

Nu mă aştepta nimeni. Casele se aflau la ceva distanţă una de alta, aşa că n-am văzut nici un fel de vecini, însă nu eram surprins – şoseaua de centură a Washingtonului este aproape goală în timpul săptămânii, când lumea se duce la muncă şi la şcoală. Mi-am luat inima în dinţi – ştiam că, după cum se mai întâmplase în trecut, imediat după ce maşina se oprea aveam să fiu încolţit ca într-o ambuscadă. Cele mici aveau să sară pe mine, cu Kev şi Marsha urmându-le îndeaproape. Întotdeauna făceam să pară că nu-mi făcea plăcere, dar de fapt nu era aşa. Copiii ştiau bine că aveam cadouri. Cumpărasem un ceas micuţ de mână Tweetie-Pie pentru Aida şi un set de cărţi de groază *Goosebumps* pentru Kelly. N-aveam să-i spun nimic Aidei despre faptul că uitasem de ziua ei de naştere; trăgeam nădejdea că nu-şi mai aducea aminte de asta.

Am coborât din maşină şi m-am dus spre uşa de la intrare. Deocamdată, nici un fel de ambuscadă. Până acum, toate bune şi frumoase.

Uşa de la intrare era întredeschisă. M-am gândit: „Aha, de fapt vor să pătrund pe culoarul de la intrare precum inspectorul Clouseau, şi-abia după aia o să provoace ambuscada de tip Kato". Am împins uşa deschizând-o larg şi am strigat:

– Bună!? Alo? E cineva acasă?

Dintr-un moment în altul, copiii aveau să-mi sară fiecare pe câte un picior. Dar nu s-a întâmplat nimic. Poate că aveau un plan nou şi erau pe undeva prin casă, aşteptând, încercând să-şi înăbuşe chicotele.

Cum intrai pe uşă, ajungeai într-un coridor micuţ care dădea într-un antreu generos, dreptunghiular, unde se găseau uşile camerelor de la parter. În bucătărie, în dreapta mea, am auzit o voce de femeie interpretând la radio o reclamă pentru canalul respectiv.

Încă nici urmă de copii. Am început să merg pe vârfuri în direcţia zgomotului din bucătărie. Cu o şoaptă pe o tonalitate înaltă, am spus:

– Bine, bine – o să trebuiască să plec, dacă văd că nu-i nimeni pe-aici... Păcat, căci aveam două cadouri pentru două fetiţe...

În stânga mea era uşa care dădea înspre camera de zi, deschisă destul de larg. Când am trecut pe lângă ea nu m-am uitat înăuntru, însă am surprins cu coada ochiului ceea ce iniţial nu observasem. Sau poate că da, creierul procesase informaţia, dar o respinsese ca fiind prea oribilă pentru a fi adevărată.

A durat o secundă pentru a conştientiza pe deplin ce se întâmplase, după care am înţepenit. Am întors încet capul, încercând să-nţeleg ce aveam în faţa ochilor.

Era Kev. Zăcea într-o parte, pe podea, cu capul făcut terci din cauza unor lovituri aplicate cu o bâtă de baseball. Ştiam asta pentru că bâta era aruncată pe podea, lângă el. Era cea pe care mi-o arătase la ultima vizită, una din aluminiu, uşoară şi frumoasă de-ţi lua ochii. Dăduse din cap şi râsese atunci când îmi spusese că localnicii, îndeosebi cei din clasa muncitoare, numeau genul ăsta de bâte „detectoarele de minciuni din Alabama".

Stăteam încremenit în faţa priveliştii. M-am gândit că-i mort sau ar trebui să fie, ţinând cont de starea în care se găsea. Ce se întâmplase cu Marsha şi copiii? Criminalul se mai afla încă în casă? Trebuia să fac rost de-o armă.

Pentru moment, nu puteam să fac absolut nimic pentru Kev. Nici măcar nu m-am mai gândit la el, ci doar că-mi trebuia unul dintre pistoalele lui. Ştiam locurile în care erau ascunse cele

cinci arme din casă, dosite bine în locuri unde nu ar fi putut ajunge copiii, întotdeauna încărcate şi gata de tragere, cu un încărcător în armă şi cu un cartuş pe ţeavă. Tot ceea ce trebuia să facă Marsha sau soţul ei era să apuce oricare dintre arme şi să pună la pământ pe oricine ar fi avut de împărţit ceva cu Kev – şi ăştia erau destui, în sânul comunităţii celor care se ocupau cu drogurile. M-am gândit: „La dracu', i-au venit de hac în cele din urmă".

Foarte încet, am lăsat cadourile jos, pe podea. Voiam să aud orice scârţâit al podelei, orice mişcare din jurul casei.

Camera de zi era mare şi avea formă dreptunghiulară. Pe perete, în partea stângă, se afla un şemineu. De-o parte şi de alta erau nişe cu rafturi pentru cărţi şi ştiam că pe cel de-al doilea raft de sus, din dreapta, se găsea cel mai mare şi mai gros dicţionar enciclopedic din lume, iar deasupra sa, ascuns bine, însă la îndemână, se afla un ditamai pistolul. Era aşezat astfel încât, dacă-l apucai, stăteai deja într-o poziţie corectă pentru tragere.

Am luat-o la fugă. Nici măcar nu m-am uitat să văd dacă mai era cineva în acea cameră. Fără nici un fel de armă asupra mea, oricum n-ar fi contat prea mult.

Am ajuns la bibliotecă, am ridicat mâna şi-am apucat pistolul, m-am întors şi-am luat poziţie de tragere în genunchi, pe podea. Pistolul era un Heckler & Koch de 9 mm, o armă nemaipomenită. Avea până şi un dispozitiv cu laser amplasat sub ţeavă – ceea ce însemna că, acolo unde se afla spotul luminos, avea să nimerească şi glonţul.

Am respirat adânc, de mai multe ori. Îndată ce m-am calmat, m-am uitat în jos şi am verificat camera cartuşului. Am apucat manşonul de armare şi l-am tras puţin spre mine. Puteam să văd glonţul la poziţie, în camera cartuşului.

Şi-acum ce aveam de făcut? Parcasem maşina afară; dacă această crimă fusese raportată şi cineva o pornise încoace, aveau să se întâmple nenorociri. Eram încă sub acoperire – dacă eram

dat în vileag, asta însemna că misiunea era descoperită, iar eu aveam să intru într-un mare rahat.

M-am uitat rapid la Kev, ca să verific dacă nu cumva respira. Nici o şansă. Creierii îi atârnau la vedere, iar faţa era terci. Era mort, iar cel care făcuse asta fusese atât de nepăsător, încât pur şi simplu aruncase bâta de baseball pe jos şi o lăsase acolo.

Găseai sânge peste tot, pe măsuţa de sticlă pentru cafea şi pe covorul gros de lână. Câţiva stropi ajunseseră până şi pe ferestre. Pe lângă toate astea, era însă ciudat că nu prea se vedeau urmele unei încăierări.

4

Trebuia să mă asigur că Marsha şi fetele nu mai erau în casă, legate în altă cameră sau ţinute de vreun nenorocit la pământ, cu arma la tâmplă. Se impunea să verific toată casa.

Dacă verificarea unei încăperi ar fi la fel de uşoară pe cât o făcea să pară Don Johnson în *Miami Vice* – să ţâşneşti spre uşă, să te lipeşti de tocul ei, să apari brusc în cadru, cu pistolul ţinut cu graţie, şi, uite-aşa, să închei victorios o nouă zi, ar fi fost minunat. În mod normal însă, pragul uşii atrage focurile de armă, iar dacă stai acolo eşti o ţintă sigură. Dacă de partea cealaltă te aşteaptă vreun tip înarmat, eşti mort.

Prima încăpere pe care trebuia să o verific era bucătăria; era cea mai apropiată şi, în plus, de-acolo se-auzea radioul.

Mă aflam de partea cealaltă a camerei de zi în raport cu uşa de la bucătărie. Am început să mă mişc de-a lungul peretelui exterior al camerei. Am păşit pe deasupra lui Kev, fără să mă mai deranjez să mă uit la el. Ţineam pistolul în faţă; trebuia să fie gata pregătit să tragă imediat ce vedeam vreo ţintă. Pistolul se deplasează în aceeaşi direcţie cu cea în care-ţi mişti ochii.

Mental, am trasat nişte graniţe imaginare prin cameră, împărţind-o în segmente. Primul se întindea de la canapeaua aşezată la jumătatea drumului, de-a lungul camerei, o distanţă de aproximativ şase metri; am ajuns acolo şi am rămas nemişcat lângă un televizor stereo mare, ce mi-a asigurat puţină acoperire

cât am verificat uşa prin care ajungeai înapoi în coridor. Era încă deschisă.

Pe coridor nu se afla nimeni. După ce-am intrat, am închis uşa după mine. M-am apropiat de uşa care dădea înspre bucătărie. Clanţa era pe partea dreaptă şi nu puteam să-i văd balamalele, aşa că trebuia deschisă înăuntru. M-am deplasat spre partea cu balamalele şi am ascultat. Pe lângă respiraţia mea şi bătăile inimii, puteam să aud un imbecil la radio, care bătea câmpii: „V-aţi accidentat la locul de muncă? Luptaţi-vă pentru obţinerea compensaţiilor prin avocaţii noştri experţi în domeniu. Şi nu uitaţi, dacă nu câştigaţi, nu se percepe nici o taxă".

Deşi mâna cu care ţineam pistolul nu era complet întinsă, arma era îndreptată înainte. M-am aplecat deasupra clanţei, am apăsat, am împins uşa şi m-am retras. După care am deschis-o puţin mai mult, împingând-o din partea cu balamalele, pentru a vedea dacă era vreo reacţie în bucătărie.

Puteam să aud mai multe din programul de la radio şi o maşină de spălat, care zumzăia, se oprea, zumzăia din nou. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Pentru că uşa era deschisă acum cu doar câţiva centimetri mai mult, puteam să văd o mică parte din bucătărie. Am înaintat şi am împins uşa cu putere, până s-a deschis complet. În continuare, nici o reacţie. Folosind ca paravan tocul uşii şi peretele, am început să-mi rotesc corpul încet, cu mare grijă.

Pe măsură ce unghiul dintre mine şi tocul uşii creştea, am văzut din ce în ce mai mult din încăperea cu pricina. Am luat-o pe îndelete, ca să pot obţine informaţiile rând pe rând. Dacă ar fi trebuit să reacţionez în vreun fel, faptul că mă aflam la aproape doi metri distanţă de tocul uşii n-avea cum să-mi afecteze modul în care aş fi tras, căci, dacă se întâmpla asta, n-aş fi avut ce să caut în branşă. Folosindu-mă de degetul mare, am apăsat pe butonul de acţionare a dispozitivului cu laser. Imediat, pe peretele bucătăriei a apărut un punct de-un roşu strălucitor.

M-am aplecat deasupra cadourilor pentru a mă expune cât mai puţin posibil. Dacă se afla cineva în bucătărie, tot ceea ce ar fi putut să vadă ar fi fost foarte puţin din scăfârlia mea; cam la atât s-ar fi rezumat ţinta, şi nu la un Don Johnson în carne şi oase.

Camera arăta ca în *Mary Celeste*. Mâncarea era la vedere, în toiul pregătirilor. Kev îi spusese Marshei să gătească în cinstea mea ceva special. În consecinţă, scosese zarzavaturi şi pachete de carne. Am închis uşa după mine. La radio se difuza muzică rock, iar maşina de spălat continua să se învârtă. Masa era pe jumătate pusă, iar asta chiar m-a enervat. Kev şi Marsha erau foarte stricţi când venea vorba de treburile casnice care-i implicau şi pe copii; la vederea mesei pe jumătate puse mi s-a făcut rău, deoarece asta sporea şansele ca fetiţele să fie moarte sau să se afle la etaj, cu un pistol de 9 mm îndesat în gură de către cine ştie ce nenorocit.

M-am mişcat încet către celălalt capăt al încăperii şi am încuiat uşa de acces spre garaj. Nu voiam să verific parterul doar ca să-i las pe băieţi să intre în urma mea.

Începeam să resimt presiunea maximă care mă apăsa. Oare mai erau Marsha şi copiii în casă sau reuşiseră să fugă? Nu puteam să plec pur şi simplu. Nemernicii care-i făcuseră asta lui Kev păreau să fie capabili de orice. Începeam să simt un junghi în stomac. Ce mama dracului aveam să găsesc la etaj?

Am ieşit din nou pe coridor. Pe măsură ce mă deplasam, îmi ţineam pistolul aţintit spre scări, care erau acum în faţa mea. Ultima cameră de la parter rămasă neverificată era biroul lui Kev. Mi-am lipit urechea de uşă şi-am ascultat. N-auzeam nimic. Am urmat aceeaşi schemă şi-am intrat.

Era o cameră mică, suficient de spaţioasă pentru mobilarea ei cu fişete, cu un birou şi cu un scaun. Rafturile de pe peretele din faţa biroului erau pline de cărţi şi de fotografii cu Kev trăgând cu arma, Kev alergând, ipostaze de genul acesta. Totul

se găsea acum pe podea; fişetele erau deschise, iar hârtiile erau împrăştiate pretutindeni. Singurul lucru care nu era distrus în întregime era calculatorul lui Kev. Acesta zăcea pe birou, răsturnat pe-o parte, având afişat încă pe ecran acel screen saver cu Armata Britanică pe care i-l trimisesem ca să se amuze. Imprimanta şi scanerul se aflau pe podea, lângă birou, însă ăla era locul în care stătuseră dintotdeauna.

M-am întors şi m-am uitat la scări. Reprezentau o problemă. Urcau până la un palier, după care se întorceau şi continuau în spirală. Asta însemna că ar fi trebuit să fiu un fel de Houdini pentru a-mi acoperi fundul în timp ce urcam acolo. De astă dată n-aveam să mai folosesc laserul; nu voiam să-mi anunţ mişcările.

Am păşit pe prima treaptă şi am început să urc. Din fericire, covorul lui Kev de pe scări era unul gros, din lână, care te ajuta să nu faci prea mult zgomot, dar cu toate acestea mergeam ca pe gheaţă, având grijă la fiecare pas ca treptele să nu scârţâie, plasându-mi întotdeauna piciorul spre interior, încet şi cu precizie.

Îndată ce am ajuns la nivelul palierului, mi-am îndreptat pistolul undeva deasupra capului şi, folosind peretele ca punct de sprijin, am urcat scările de-a-ndăratelea, pas cu pas. Două trepte; după care aştepţi, asculţi. Alte două trepte; iar aştepţi, iar asculţi.

Eu eram singur şi aveam numai treisprezece gloanţe la dispoziţie, poate paisprezece, dacă arma avea unul în camera cartuşului, şi un încărcător plin. Din câte ştiam, tipii ăştia ar fi putut să aibă arme semiautomate sau chiar automate. Dacă era aşa şi mă aşteptau, ziua n-avea să fie una prea bună.

Maşina de spălat ajunsese la ultimele rotaţii, cele de stoarcere. La radio, aceeaşi muzică rock uşurică. Nimic altceva.

Adrenalina punea stăpânire pe mine. În ciuda aerului condiţionat, eram ud fleaşcă. Broboanele de sudoare începeau să mi se prelingă în ochi; trebuia să-mi şterg cu mâna stângă câte un ochi, pe rând.

Camera fetelor se afla în faţa mea. Mi-am amintit că înăuntru se găseau paturi suprapuse şi cel mai mare sanctuar din lume închinat lui *Pocahontas* – tricouri şi postere, garnitura de pat şi o păpuşă care, atunci când era apăsată pe spate, cânta ceva despre culori. M-am oprit şi m-am pregătit pentru ce era mai rău. Am întins mâna după clanţă şi am început verificarea camerei. Nimic. Nimeni.

Măcar de data asta, încăperea era curată şi în deplină ordine. Pe paturi stăteau grămezi de ursuleţi de pluş şi jucării. Tema principală continua să fie tot *Pocahontas*, însă *Toy Story* era în mod clar cel de-al doilea subiect la ordinea zilei şi venea tare din urmă.

Am ieşit încetul cu încetul pe palier, tratându-l acum ca pe un spaţiu nou, neverificat, pentru că nu ştiam ce se întâmplase în jumătatea de minut în care lipsisem de-aici.

Când m-am scurs încetişor spre următorul dormitor, cu spatele aproape atingând peretele, cu arma întinsă în faţă, cu ochii scrutând înainte şi înapoi, am început să mă gândesc: „Şi dacă? Şi dacă ăştia ar apărea în cadrul acelei uşi? Ce s-ar întâmpla atunci?“

Pe măsură ce mă apropiam de camera lui Kev şi a Marshei, mi-am dat seama că uşa era uşor întredeschisă. Deocamdată nu puteam să văd nimic înăuntru, însă, când m-am apropiat şi mai mult, am început să simt un miros. Un miros vag metalic şi izul inconfundabil de rahat. Mi s-a făcut rău. Ştiam că trebuia să intru.

Când m-am rotit încet în cadrul uşii, am dat cu ochii de Marsha. Era îngenuncheată lângă pat, răstignită pe saltea de la brâu în sus. Cuvertura de pe pat era acoperită de sânge.

M-am lăsat în genunchi pe coridor. Eram şocat. Nu puteam să cred că era adevărat. Nu i se putea întâmpla aşa ceva acestei familii. De ce s-o omoare pe Marsha? Ăştia ar fi trebuit să fi fost numai pe urmele lui Kev. Tot ceea ce doream să fac acum era să

arunc arma, să stau jos şi să plâng, însă ştiam că fetiţele fuseseră în casă şi că era posibil să mai fie încă acolo.

Am încercat să-mi revin şi-am mers mai departe. Am intrat, impunându-mi să o ignor pe Marsha. Camera nu mai prezenta nici un pericol.

Următoarea încăpere era baia dormitorului matrimonial. Am intrat, iar ceea ce am văzut m-a făcut să mă pierd, să mă pierd dracului de tot. M-am lipit iarăşi de perete şi m-am prăbuşit pe podea. Aida zăcea între cadă şi toaletă. Căpşorul ei, de fetiţă de numai cinci ani, aproape că fusese retezat de pe umeri. Rămăseseră numai câţiva centimetri de carne şi puteam să văd cum coloana vertebrală încă-i mai susţinea capul.

Pretutindeni vedeai numai sânge. Mă umplusem de sânge peste tot, pe cămaşă şi pe mâini; stăteam într-o baie de sânge care-mi îmbibase pantalonii.

Întorcându-mi capul într-o parte şi uitându-mă în afara băii de lângă dormitor, am văzut-o pe Marsha mai bine. A trebuit să-mi reprim urletul. Rochia îi stătea normal, însă dresurile îi fuseseră rupte, chiloţii smulşi şi făcuse pe ea, probabil în momentul morţii. Tot ceea ce se vedea de la aproape un metru şi jumătate distanţă era o persoană la care ţinusem mult sau poate chiar o iubisem, în genunchi, cu sângele împrăştiat peste tot pe pat. Avusese parte de acelaşi tratament ca şi Aida.

Respiram foarte adânc şi-mi ştergeam ochii. Mai aveam încă două camere de verificat – altă baie şi anexa spaţioasă de deasupra garajului. Nu puteam să renunţ acum, pentru că existau şanse să sfârşesc eu însumi într-o baie de sânge.

Am verificat şi celelalte camere, pe jumătate prăbuşit, pe jumătate aşezat pe palier. Puteam să văd urmele pline de sânge lăsate de pantofii mei pe tot covorul.

„Stop, calmează-te şi gândeşte-te."

Ce trebuia să fac acum? Kelly, unde dracu' era Kelly?

După care mi-am amintit de ascunzătoare. Din cauza ameninţărilor la adresa lui Kev, amândoi copiii ştiau unde trebuiau să se ducă şi să se ascundă în caz că se întâmpla ceva.

Acest gând m-a readus cu picioarele pe pământ. Dacă Kelly se ascunsese acolo, era în siguranţă pentru moment. Era mai bine s-o las acolo atât timp cât îmi făceam treaba pe care trebuia s-o fac.

M-am ridicat şi am început să cobor scările, asigurându-mă că aveam pistolul îndreptat înainte. Pe măsură ce coboram, puteam să văd sângele pe care-l lăsasem pe perete şi pe covor, acolo unde mă aşezasem. Aproape că-mi doream ca atacatorii să-şi facă apariţia. Voiam să le văd feţele nemernicilor.

Am luat o cârpă şi un sac de gunoi din bucătărie şi am început să dau o tură prin casă, ştergând mânerele uşilor şi orice fel de suprafeţe pe care s-ar fi putut să-mi las amprentele. După aceea am mers spre uşile glisante ale curţii interioare şi am tras draperiile. Nu doream să descopere cineva amprente străine, diferite de cele din casă, înainte de a fi ieşit de mult de-acolo şi de a mă fi urcat într-un avion care se întorcea la Londra.

M-am uitat rapid spre Kev şi ştiam că-mi redobândisem controlul. Acum nu era decât un cadavru.

Am urcat iarăşi la etaj, mi-am spălat sângele de pe mâini şi de pe faţă şi-am luat o cămaşă, o pereche de pantaloni curaţi şi nişte adidaşi din dulapul lui Kev. Hainele sale nu mi se potriveau, dar pentru moment mergeau şi-aşa. Mi-am îndesat ţoalele pătate de sânge în sacul de gunoi pe care aveam să-l iau cu mine.

5

Kev îmi arătase „ascunzătoarea", după cum o numea el, construită sub casa scării care ducea spre o mansardă improvizată unde se găseau mai multe scări mobile. Dacă Kev sau Marsha strigau vreodată: „Disneyland!", copiii ştiau că trebuiau să se ducă şi să se ascundă acolo – şi n-aveau să iasă până când nu venea tati sau mami ca să-i scoată de-acolo.

Am încercat să intru în garaj. Împingând uşor uşa, m-am uitat în dreapta, spre uşa metalică, destul de mare, care putea fi acţionată în sus şi-n jos. În garaj puteau să încapă cu uşurinţă încă trei automobile, pe lângă maşina de serviciu a lui Kev. „Ce mama dracului, mi-am amintit că spunea Kev, tot luxul şi ultimul răcnet de echipamente de la sfârşitul anilor nouăzeci într-o maşină care arată precum un frigider din anii şaizeci."

Pe perete atârnau bicicletele copiilor, prinse de cadru, împreună cu toate vechiturile pe care familiile le adună prin garaje. Pe peretele opus, puteam să văd spotul roşu al laserului.

M-am mişcat şi am început verificarea garajului. Nu era nimeni aici.

M-am întors la casa scărilor. Erau şanse ca ea să nu aibă de gând să iasă dacă mami şi tati nu veneau s-o ia, şi totuşi, pe măsură ce m-am apropiat, am început s-o strig cu foarte mare blândeţe:

– Kelly! Sunt Nick! Kelly, unde eşti?

Tot timpul pistolul era aţintit în faţă, gata să riposteze la orice ameninţare.

Apropiindu-mă destul de încet de cutiile de depozitare, am spus:

– Ei bine, deoarece nu eşti aici, o să plec. Totuşi, o să mai arunc încă o privire şi fac pariu că te ascunzi în locul Disneyland. O să mă mai uit o dată... Fac pariu că eşti înăuntru...

Erau o grămadă de cutii mari. Într-una fusese un congelator, într-alta, o maşină de spălat. Kev făcuse din ele un fel de nişă sub casa scărilor şi ţinea acolo nişte jucării.

Am lăsat pistolul şi l-am băgat la brâu, în pantaloni. Nu voiam ca ea să vadă vreo armă. Probabil că deja văzuse şi auzise destule.

M-am apropiat ca să ajung cu gura în dreptul unei mici deschizături în zidul de cutii.

– Kelly, sunt eu, Nick. Să nu-ţi fie frică. O să mă târăsc spre tine. O să-mi vezi capul peste câteva secunde şi vreau să te văd zâmbind...

M-am lăsat pe coate şi pe genunchi, am continuat să-i vorbesc cu blândeţe pe măsură ce mutam cutiile şi m-am strecurat prin gaură, înaintând foarte încet spre peretele din spate. Voiam s-o fac cu grijă şi fără grabă. Nu ştiam cum avea să reacţioneze micuţa.

– Acum o să apar după colţ, Kelly.

Am luat o gură zdravănă de aer şi mi-am băgat capul în spatele cutiei, zâmbind, dar fiind pregătit pentru ce putea fi mai rău.

Era acolo, uitându-se la mine, cu ochii măriţi de groază, ghemuită în poziţia fătului, legănându-şi corpul înainte şi înapoi, acoperindu-şi urechile cu mâinile.

– Bună, Kelly, i-am spus cu blândeţe.

Trebuie să mă fi recunoscut, însă n-a răspuns în nici un fel.

Nu făcea decât să continue să se legene, holbându-se la mine cu nişte ochi negri, plini de groază.

– Mami şi tati nu pot să vină să te ia pentru moment, dar poţi să vii cu mine. Tati mi-a spus că o să fie OK. Vrei să vii cu mine, Kelly?

Încă nici un răspuns. M-am târât până în ascunzătoare şi m-am ghemuit lângă ea. Plânsese, iar şuviţe din părul ei castaniu-deschis erau lipite de faţă. Am încercat să i le dau la o parte pe cele care-i acopereau gura. Avea ochii umflaţi şi roşii.

– E cam mizerie aici, i-am spus. Vrei să te spăl puţin? Haide, hai să mergem şi să te aranjăm puţin, ce zici?

I-am apucat mâna şi am condus-o cu grijă înspre garaj.

Era îmbrăcată cu blugi, cămaşă de blugi, adidaşi şi o bluză tip polar. Avea părul drept, până deasupra umerilor, puţin mai scurt decât îl ştiam, şi era cam lunganä pentru o fetiţă de şapte ani, cu nişte picioare lungi şi subţiri. Am luat-o în braţe şi am ţinut-o strâns până am ajuns la bucătărie. Ştiam că restul de uşi erau închise, aşa că nu putea să-şi vadă tatăl.

Am aşezat-o pe un scaun de la masă.

– Mami şi tati au zis că trebuie să plece o perioadă, dar m-au rugat să am grijă de tine până când se întorc, OK?

Tremura atât de tare, încât nu puteam să spun dacă dădea din cap a încuviinţare sau a negare.

M-am dus la frigider şi l-am deschis, sperând să găsesc nişte mâncare care să-i placă. Pe un raft erau două ouă de Paşte din ciocolată, mari şi ronţăite pe jumătate.

– Mmm, ce bunătăţi! Vrei nişte ciocolată?

Avusesem o relaţie bună cu Kelly. Consideram că este un copil deosebit, şi asta nu datorită faptului că era fiica prietenului meu. I-am zâmbit afectuos, însă ea stătea şi se uita ţintă la masă.

Am rupt câteva bucăţi şi le-am pus pe una din farfuriile întinse, în faţa cărora probabil că stătuse mai devreme cu Aida. Am găsit şi comutatorul radioului; avusesem parte de suficientă muzică rock pentru o singură zi.

După ce m-am uitat din nou la ea, mi-am dat seama brusc că o dădusem în bară. Ce trebuia să fac cu ea? Nu puteam s-o las pur şi simplu aici; toţi cei din familia ei zăceau morţi prin casă. Dar, şi mai important, mă cunoştea. Atunci când avea să soseas-că poliţia, ea putea să spună: „Nick Stone a fost aici". La scurt timp aceştia aveau să descopere că Nick Stone era unul dintre prietenii lui tati, iar casa era plină de fotografii cu mine. Dar, chiar dacă-l arestau pe beţivul rânjit din pozele făcute la grătar, aveau să afle că, dintr-un motiv ciudat, el nu era câtuşi de puţin Nick Stone, ci fiul doamnei Stamford. Aşa după cum se spunea într-o reclamă la cuţite, era momentul să o tai rapid.

Geaca lui Kev atârna pe spătarul unuia dintre scaune. I-am spus:

– Hai să te-nfăşor în haina lui tati; asta o să-ţi facă bine şi o să-ţi ţină de cald.

Cel puţin avea să aibă ceva care-i aparţinuse tatălui ei; cu puţin noroc, asta avea s-o mai înveselească puţin.

Ca răspuns, n-a făcut decât să scâncească. Era aproape paralizată în urma şocului, deşi cel puţin îşi întorsese capul ca să se uite la mine. Acesta ar fi fost punctul în care, în mod normal, aş fi lăsat-o pe Marsha să preia frâiele, deoarece mintea unui copil era de departe mult prea complicată pentru mine pentru a putea să o înţeleg. Însă azi nu aveam cum să fac asta.

Am înfăşurat-o cu haina şi i-am spus:

– Ia uite, ce-ai acum pe tine! Uită-te, e a lui tati! Să nu-i spui nimic, da? Ha, ha, ha!

Am simţit ceva solid într-unul din buzunare şi-am verificat.

– Ei, bine, ia uite, putem să-l sunăm mai târziu.

M-am uitat pe fereastră afară: nici o mişcare. Am apucat sacul de gunoi, am luat-o pe Kelly de mână, după care mi-am dat seama că, pentru a ajunge la uşa de la intrare, trebuia să ies din bucătărie şi să intru pe coridor.

– Stai numai o secundă acolo, i-am spus, trebuie să fac ceva.

Am făcut o verificare rapidă ca să mă asigur că uşile erau închise. M-am gândit din nou la amprente, dar, dacă-mi scăpase ceva, acum nu mai era nimic de făcut. Singura mea grijă era să părăsesc zona şi s-o ţin pe Kelly departe de poliţie până când aveam să aranjez lucrurile în vreun fel.

M-am întors, am luat-o de acolo şi am verificat încă o dată partea din faţa casei, pentru a ieşi fără probleme. Se părea că-i venea destul de greu să meargă. A trebuit să apuc strâns de guler haina lui Kev şi mai mult s-o târăsc până la maşină.

Am aşezat-o în faţă pe scaunul pasagerului şi i-am zâmbit.

– E mai bine aşa, nu? Ai o haină drăguţă şi călduroasă. Să ai grijă de ea în locul lui tati. Păstreaz-o cum trebuie până când o să dai ochii cu el.

După aceea am aruncat sacul de gunoi în spate, m-am urcat în maşină, mi-am pus centura de siguranţă şi-am învârtit cheia în contact. Am ieşit de pe alee cu o viteză moderată, nimic neobişnuit, nimic care să bată la ochi.

De-abia parcursesem câteva sute de metri, când m-am gândit la ceva; m-am uitat la ea şi i-am spus:

– Kelly, pune-ţi centura de siguranţă. Ştii cum se face asta?

Nu s-a mişcat şi nici măcar nu s-a uitat la mine. A trebuit să i-o fixez eu.

Am încercat să înjgheb o scurtă conversaţie.

– Azi este o zi frumoasă, nu-i aşa? Vezi tu, o să stai cu mine o vreme. O să ne descurcăm de minune.

Tăcere.

Am revenit la problema cu care mă confruntam. Ce puteam să fac? Indiferent ce hotăram, ştiam că nu ne era bine acolo unde ne găseam pentru moment; trebuia să ne pierdem în mulţime. M-am îndreptat spre Tyson's Corner.

M-am întors spre Kelly şi i-am zâmbit, încercând să par unchiul Nick care nu-şi face griji cu privire la viitor, însă n-a

mers. Micuța era neliniștită și se uita fix pe geam, ca și cum s-ar fi gândit că era smulsă din aceste locuri familiare și că le vedea pentru ultima dată.

– E-n regulă, Kelly.

Am încercat să-i mângâi părul. S-a ferit, trăgându-și capul înapoi.

„La dracu', las-o să se obișnuiască cu ideea; cu puțin noroc o să pot să scap de ea înainte de a fi prea târziu."

Mi-am canalizat gândurile spre Kev. Îmi spusese că avea niște informații despre „prietenii mei de peste ocean". Ar fi fost posibil ca indivizii care-l omorâseră să fie din PIRA? Și pentru ce mama naibii? Era foarte puțin probabil ca ei să fi început să acționeze în felul acesta, cel puțin nu aici, în America. Erau prea porniți să muște mâna care-i hrănea.

Existau și alte detalii care nu se potriveau. De ce nu avusese loc nici o luptă? Atât Marsha, cât și Kev știau unde se află armele. De ce nu le folosiseră? De ce era ușa de la intrare întredeschisă? Nu dispuneam de nici un scenariu plauzibil care să explice ce se întâmplase. Atacatorii n-aveau cum să umble aiurea pe stradă și să intre pur și simplu în casa lui Kev, trebuie să fi fost invitați înăuntru.

Am simțit cum mă cuprinde furia. Dacă familia ar fi fost ucisă într-un accident de mașină, ar fi fost suportabil. Dacă ucigașii ar fi intrat și i-ar fi împușcat, aș fi fost supărat, însă, la urma urmei, cel care scoate sabia trebuie să fie pregătit să piară de sabie. Dar nu în halul ăsta. Fuseseră măcuiți fără vreun motiv plauzibil.

Mi-am impus să gândesc rațional. În nici un caz nu puteam să sun la poliție și să le prezint versiunea mea. Cu toate că mi se ordonase să abandonez imediat misiunea, încă mai operam în altă țară fără consimțământul autorităților locale. Începusem în Marea Britanie, însă prinderea mea avea să creeze o situație fără ieșire, de ambele părți. Operațiunea de aici ar fi părut un semn

de trădare şi ar fi creat neîncredere între cele două comunităţi de securitate. Nu exista nici o modalitate prin care SIS să-mi asigure spatele şi să mă sprijine; asta ar fi anulat scopul operaţiunilor ce puteau fi negate. Eram pe cont propriu.

Uitându-mă la pasagerul din dreapta mea, ştiam că aveam o problemă. În timp ce ne îndreptam spre Tyson's Corner, mi-am dat seama ce trebuia să fac. Am văzut un hotel Best Western pe stânga şoselei, iar în dreapta, un mall în câmp deschis. Trebuia să scap de maşină, deoarece, dacă fusesem văzut, asta era una dintre legăturile care se puteau face între mine şi casă. Trebuia s-o abandonez într-un loc izolat, într-un loc fără camere video. Pe lângă mallul cu parcările sale imense, era şi o şosea ce ducea spre Burger King, local dotat cu propria parcare.

Este cel mai indicat să abandonezi un autovehicul în mijlocul a sute de maşini dintr-o parcare, în timpul orelor în care se fac cumpărăturile, pentru că noaptea s-ar putea să fie singura maşină lăsată acolo; ar ieşi în evidenţă şi-ar fi supusă verificărilor de către patrulele de poliţie. Ceea ce căutam eu era o zonă care să fie într-adevăr aglomerată, atât ziua, cât şi noaptea. Parcările supraetajate ieşeau din discuţie, deoarece, în nouă cazuri din zece, acestea au camere video pentru a împiedica tâlhăriile şi furturile de maşini. Multe dintre parcările supraetajate au aparate foto care fotografiază plăcuţa cu numărul de înmatriculare şi şoferul în momentul intrării acolo. La orice intersecţie principală, cât şi de-a lungul mai tuturor drumurilor principale, există camere video de monitorizare a traficului. Dacă maşina mea fusese văzută lângă casa lui Kev, primul lucru pe care aveau să-l facă ar fi fost studierea înregistrărilor video ale traficului şi fotografia din parcare.

– Vrei să luăm câte un burger şi câte un shake? i-am sugerat. Îţi place milkshake-ul? Ştii ceva, o să parcăm şi poate că până la urmă o să mergem şi la cumpărături.

Pe de altă parte, nu era o idee bună să intru cu maşina în parcarea de la Burger King şi să merg după aceea pe jos câteva sute de metri până la mall – ăsta nu-i un comportament prea normal. Mişcarea asta ar fi putut să fie băgată de seamă şi să le rămână în minte celor din jur, o imagine pe care să şi-o amintească mai târziu, iar eu doream ca noi doi să ne comportăm cât mai firesc posibil.

– Cu vanilie, căpşuni sau altă aromă? De care vrei?

Nici un răspuns.

– Cu ciocolată? Haide, eu o să-mi iau cu ciocolată.

Nimic.

Am parcat. Locul era extrem de plin. I-am pus o mână sub bărbie şi am întors-o încetişor cu faţa spre mine, astfel încât acum se uita la zâmbetul meu larg.

– Milkshake?

Am surprins o mişcare vagă a capului ei, sau poate a fost numai un semn de mulţumire. Nu cine ştie ce, dar cel puţin era o reacţie.

Am continuat cu tâmpeniile mele.

– Atunci, tu o să rămâi aici. Eu o să cobor, o să încui maşina şi o să mă duc să cumpăr milkshake-urile. Şi după aia, ştii ceva, o să mergem la cumpărături în mall. Ce zici de asta?

Se uita într-o parte.

Am trecut la punerea în practică a ceea ce-i spusesem ca şi cum mi-ar fi dat un răspuns pozitiv. Am ieşit din maşină şi m-am uitat spre ea. Încă mai aveam pistolul vârât la brâu, în pantaloni, ascuns vederii de geaca lui Kev.

Am intrat la Burger King, am luat două milkshake-uri cu gusturi diferite şi m-am întors direct la maşină.

– Deci, până la urmă, cu ciocolată sau cu vanilie?

Şi-a ţinut mâinile pe lângă corp.

– Bine, o să-l iau eu pe cel cu vanilie, ştiu că ţie-ţi place cu ciocolată.

I-am pus shake-ul în poală. Era prea rece pentru picioarele ei şi, imediat ce l-a ridicat, i-am spus:

– Haide acum, hai să mergem la magazine. Poţi să iei milkshake-ul cu tine.

Am scos-o din maşină, am închis portiera şi am încuiat maşina. N-am făcut nimic cu privire la amprentele noastre; indiferent cât de mult m-aş fi străduit, n-aş fi scăpat niciodată de toate, aşa că ar mai fi avut justificare efortul depus? Am deschis portbagajul, am scos geanta cu mărunţişurile pe care le cumpărasem de la Shannon şi am aruncat-o în sacul de gunoi umplut cu hainele pline de sânge.

Stătea să plouă. Am mers pe jos spre mall şi am continuat să vorbesc cu ea pentru că situaţia era stânjenitoare. Ce altceva puteai face, în timp ce mergeai cu un copil care nu era al tău şi care nici nu voia să fie cu tine?

Am încercat s-o ţin de mână, dar a refuzat. Nu puteam să reacţionez în nici un fel, cu toată lumea din jur, astfel că am apucat-o iar după umeri.

Găseai de toate în centrul comercial, de la un depozit de computere cu reduceri până la un magazin cu surplusul de echipament al armatei, toate găzduite în module lungi, pe un singur etaj, care arătau ca nişte insule într-un ocean.

Am intrat într-un magazin de haine şi mi-am cumpărat nişte blugi şi o altă cămaşă. Voiam să mă schimb de îndată ce puteam să fac un duş şi aveam să-mi spăl de pe spate şi de pe picioare sângele Aidei.

Am scos de la un bancomat 300 de dolari, suma maximă admisă în cazul cărţii mele de credit.

Am revenit în parcare, fără să ne mai întoarcem la maşină. Am ţinut-o strâns, lângă mine, traversând strada în drum spre hotel.

6

Pe măsură ce ne apropiam am văzut că Best Western era de fapt separat de strada principală de un şir de clădiri cu un singur nivel, destinate birourilor. Puteam vedea hotelul din spate.

Privind fiecare cale de acces în parte, era clar că şoseaua laterală care ne-ar fi condus, cu ocolul de rigoare, până în faţa hotelului se afla la câţiva kilometri distanţă. M-am hotărât s-o luăm pe scurtătură. Traficul era aglomerat şi acest sistem de autostrăzi nu fusese proiectat pentru pietoni. Judecând după numărul de benzi şi după volumul traficului, era asemenea unei autostrăzi din Marea Britanie, avea însă semafoare care încetineau autovehiculele şi creau breşe în trafic. Am luat-o pe Kelly de mână, făcând diverse manevre de evitare până la refugiul central, şi am aşteptat pentru altă breşă în trafic. M-am uitat în sus, spre cer; era plin de nori – n-avea să mai dureze mult până să-nceapă să plouă.

Şoferii, care probabil că nu mai văzuseră niciodată pietoni până atunci, claxonau furioşi, însă noi ne-am continuat drumul, traversând spre partea cealaltă, unde am sărit peste nişte gărduleţe ca să ajungem pe trotuar. Undeva în faţa noastră se afla un spaţiu între două clădiri, din cele dedicate birourilor. Am trecut printre clădiri şi am traversat o scurtă întindere de teren viran, iar de acolo am ieşit chiar în parcarea hotelului. În timp ce traversaserăm strada şi trecuserăm pe lângă şirurile de autovehicule,

memorasem numărul de înmatriculare al unei maşini înregistrate în Virginia.

Best Western era o clădire mare, cu patru etaje, cu acoperiş roşu, arhitectura tipică a anilor 1980. Toate laturile erau drepte şi vopsite într-un galben şters şi obositor. Am urcat spre recepţie şi-am încercat să mă uit înăuntru. Nu voiam ca personalul de acolo să ne vadă venind din direcţia parcării, căci n-ar fi fost normal să batem atâta drum fără să verificăm mai întâi dacă puteau să ne primească, şi mai apoi să descărcăm bagajele. Speram că fetiţa n-avea să vorbească odată ajunşi înăuntru; nu voiam să fac decât strictul necesar şi să ies afară, ca şi cum ne-am fi întors la maşină s-o vedem pe mami.

Pe hol am atenţionat-o şi i-am spus în şoaptă:

– Tu o să stai aici. Mă duc să iau o cameră pentru noi.

I-am dat un ghid turistic gratuit care zăcea pe unul dintre scaune, însă l-a ignorat complet.

Într-un colţ, lângă filtrul de cafea şi frişca aferentă, se afla un televizor cu ecran lat. Se transmitea un meci de fotbal. M-am apropiat de recepţioneră, o femeie în jur de patruzeci şi cinci de ani care credea că încă mai e de douăzeci şi patru. Aceasta se uita la televizor gândindu-se probabil la şansele pe care le-ar avea cu vreunul dintre fundaşi.

Tot numai un zâmbet, i-am spus:

– Am nevoie de o cameră dublă pentru o noapte, vă rog.

– Bineînţeles, domnule, mi-a răspuns ea, o absolventă magna cum laude a şcolii de şarm de la Best Western. Vă rog să completaţi această fişă.

După ce-am început să scriu, am întrebat-o:

– De fapt, cât costă o cameră?

– Şaizeci şi patru de dolari, plus taxa de rigoare.

Am ridicat o sprânceană, să pară ca şi cum asta reprezenta o grămadă de bani pentru un cap de familie ca mine.

– Ştiu, mi-a zâmbit tipa. Îmi pare rău.

I-am întins cartea de credit şi am completat formularul cu diferite tâmpenii. Făceam asta de ani buni, completând formele de cazare la hotel, arătând relaxat în timp ce scriam, citind de fapt în avans următoarele patru întrebări. Am scris şi într-un registru destinat maşinilor, trecând la numărul ocupanţilor: doi adulţi şi un copil.

Mi-a dat cardul înapoi.

– Poftiţi, domnule Stamford, aveţi camera 224. Unde aveţi maşina?

– Chiar după colţ.

I-am indicat destul de vag spatele hotelului.

– OK, dacă parcaţi lângă scările unde vedeţi automatul de gheaţă şi coca-cola, vă întoarceţi la stânga, iar la capătul scărilor o să găsiţi camera 224 pe partea stângă. Vă doresc o zi bună!

Aş fi putut să descriu camera chiar înainte de a deschide uşa cu cardul de acces – un televizor, două paturi duble, două scaune şi obsesia tipică a designerilor hotelurilor americane, furnirul ce imita lemnul închis la culoare.

Doream să o instalez rapid pe Kelly în faţa televizorului, ca să pot folosi telefonul. Am butonat telecomanda şi am trecut în revistă canalele, sperând să găsesc un post cu programe pentru copii. În cele din urmă, am găsit nişte desene animate.

– Îmi aduc aminte de ăsta, e bun. Ne uităm la el?

Stătea pe pat, holbându-se la mine. Din expresia feţei reieşea că nu-i plăcea prea mult această escapadă, şi o înţelegeam perfect.

– Kelly, i-am spus, o să te las aici doar pentru câteva minute, deoarece trebuie să dau un telefon. O să iau şi ceva de băut. Tu ce-ai vrea? Coca-Cola? Mountain Dew? Sau vrei nişte bomboane?

N-a reacţionat în nici un fel, aşa că am continuat:

– O să încui uşa, iar tu nu trebuie să răspunzi la nimeni. Absolut la nimeni, bine? O să folosesc cheia ca să intru când mă

întorc. Tu rămâi acolo şi o să-ţi vezi de-ale tale, iar eu o să lipsesc doar vreo cinci minute, bine?

Din nou, nici un fel de reacţie. Am agăţat semnul cu NU DERANJAŢI de clanţă, m-am asigurat că aveam la mine cardul de acces şi-am plecat.

M-am îndreptat spre o cabină telefonică pe care o văzusem pe stradă, pentru că nu voiam ca ea să audă conversaţia telefonică pe care urma să o am. Nu ştiam prea multe despre copii, însă ştiam că atunci când aveam şapte ani nu-mi scăpa nimic din ceea ce se întâmpla la noi în casă. Am scos mobilul lui Kev din buzunarul hainei sale în speranţa că nu era protejat şi că nu avea codul PIN activat. Am apăsat butonul de pornire şi mi-a cerut automat codul PIN. Le-am încercat pe cele două folosite în setările de bază, patru zerouri şi apoi 1234. Nimic. Nu puteam să încerc mai mult de-atât; la unele telefoane poţi să introduci un PIN greşit numai de trei ori, după care, în mod automat, se blochează şi trebuie să te duci la dealer pentru a ţi-l debloca. L-am oprit de la acelaşi buton şi l-am băgat înapoi în buzunar. Aveam s-o întreb mai târziu pe Kelly despre asta.

Am luat-o la stânga prin parcare şi m-am îndreptat spre cabinele telefonice de pe stradă. Am stat câteva momente ca să-mi repet clar în minte ce urma să spun, după care am sunat la Londra.

Într-un limbaj codat, de acoperire, am spus:

– Doar ce mi-am terminat misiunea şi sunt în Washington ca să-mi vizitez un vechi prieten. Am lucrat împreună acum zece ani. Acum el lucrează pentru guvernul SUA.

Le-am prezentat situaţia şi problema cu care mă confruntam, şi le-am spus că atât eu, cât şi Kelly aveam nevoie de ajutor.

Limbajul de acoperire nu este un fel de cod magic; tot ceea ce încerci să faci este să te faci înţeles în legătură cu problema respectivă, dar în acelaşi timp reuşeşti să induci în eroare pe cineva care te ascultă în mod accidental. Desigur, n-ai să prosteşti

nici un ascultător profesionist – pentru asta există codurile şi combinaţiile unice şi toate celelalte. Însă tot ceea ce Londra avea nevoie să ştie era faptul că eram într-un mare rahat, că aveam pe cap copilul lui Kev şi aveam nevoie de o rezolvare a problemei. Şi asta, într-un timp foarte scurt.

– OK, o să transmit acest mesaj mai departe. Aveţi un număr de contact?

– Nu. O să sun din nou într-o oră.

– Bine, la revedere.

Femeile astea, de la capătul firului, n-au încetat niciodată să mă uimească. Nu le poţi stârni niciodată interesul pentru ceva, orice-ar fi. Trebuie să fie destul de dificil să te afli în pielea soţilor lor într-o noapte de sâmbătă.

Am închis telefonul simţindu-mă puţin mai bine în timp ce mergeam pe jos spre staţia de benzină. Ştiam că Firma avea să rezolve toate astea. Probabil că vor trebui să apeleze la nişte mari favoruri, aici în State, pentru a mă scoate din rahatul acesta, dar care-i rostul prietenilor? Aveau să înlăture toate obstacolele, şi asta nu atât pentru a mă scoate pe mine din impas, cât pentru a fi siguri că operaţiunea lor era muşamalizată.

Încercam să mă gândesc la partea bună a lucrurilor, ignorând vremea de afară. Începuse să burniţeze când am ieşit din hotel, iar acum burniţa se transformase într-o ploaie uşoară. Cu puţin noroc, Firma avea să vină în această noapte să ne ia pe amândoi. Urma să aibă grijă de Kelly, iar eu aveam să fiu trimis rapid în Marea Britanie pentru o altă întrevedere fără cafea şi biscuiţi.

Am cumpărat ceva de mâncat şi de băut de la staţia de benzină, să putem sta în cameră, la adăpost de ochii publicului, plus alte dulciuri care să ne omoare timpul, după care am traversat strada şi m-am întors la hotel. La automatul de băuturi, am urcat scările, am luat-o la stânga şi am ciocănit la uşa camerei noastre.

În timp ce-o deschideam, am anunţat-o:

– Am luat o grămadă de bunătăţi. Am luat bomboane, sandviciuri, chipsuri şi o carte *Goosebumps* de citit.

Mi-am dat seama că era mai bine să-i cumpăr o grămadă de bunătăţi pentru a o consola şi a o ţine departe de toată nebunia asta, decât să încerc s-o strâng în braţe sau să-i vorbesc; eu, unul, m-aş fi simţit oricum extrem de nelalocul meu apelând la genul ăsta de dulcegării sentimentale.

Stătea întinsă pe pat exact în poziţia în care o lăsasem, holbându-se în direcţia televizorului, dar fără să se uite efectiv, cu ochii strălucind.

După ce-am pus toate cumpărăturile jos, pe celălalt pat, i-am spus:

– Sunt nevoit să recunosc că tot ceea ce-ţi trebuie acum este o baie fierbinte.

Cumpărasem până şi nişte spumant de baie Buzz Lightyear.

Aveam să-i dau ceva de făcut şi poate reuşea să se relaxeze şi să iasă din starea de paralizie în care se găsea. Pe lângă asta, atunci când aveam să le-o pasez celor de la Firmă, voiam ca aceştia să vadă că depusesem un efort şi, ca urmare, micuţa arăta bine şi era curată. La urma urmei, era fata prietenului meu.

Am deschis robinetele şi am chemat-o din cameră:

– Haide, dezbracă-te.

Nu mi-a răspuns. M-am întors în dormitor, m-am aşezat la capătul patului şi am început s-o dezbrac. M-am gândit că s-ar putea să se opună, însă a stat impasibilă în timp ce i-am scos cămaşa şi maioul.

– O să-ţi scoţi blugii de una singură, i-am spus.

Avea numai şapte ani, dar mi s-a părut stânjenitor să-i scot eu blugii.

– Haide, desfă-ţi nasturii.

Până la urmă, a trebuit să fac eu totul, fetiţa era complet absentă.

Am dus-o la baie. Bătrânul şi minunatul Buzz îşi făcuse treaba, iar baloanele mai aveau puţin şi ajungeau la tavan. Am verificat apa, am băgat-o în cadă, iar ea s-a aşezat fără nici un cuvânt.

– Avem o grămadă de săpun şi de şampon, am spus. Vrei să te ajut să te speli pe cap?

Stătea în apă, neclintită. I-am întins săpunul, dar n-a făcut decât să se uite la el.

Se făcuse timpul să sun din nou la Londra. Cel puţin, de astă dată nu mai trebuia să merg la o cabină telefonică; n-avea să audă nimic din cadă. Pentru orice eventualitate, am ţinut televizorul deschis.

Pe ecran rulau nişte desene animate trăsnite şi totodată uimitoare: patru personaje în blugi, pe jumătate om, pe jumătate rechin, care spuneau lucruri precum „Fin-tastic!" şi „Chin de rechin!" şi se părea că nu tăbăceau funduri, ci aripioare dorsale. *Rechinii Străzii.* După încheierea procedurii de deschidere a creditului necesar convorbirii, am sunat la Londra.

Imediat am auzit:

– Codul PIN, vă rog?

I l-am dat. A continuat:

– Un moment.

Câteva secunde mai târziu telefonul n-a mai avut ton de apel. Era ciudat. Am sunat din nou, i-am dat codul PIN şi s-a întrerupt din nou.

Ce dracu' se întâmpla? Am încercat să mă liniştesc spunându-mi că nu era vorba decât despre o eroare de operare sau vreo disfuncţie a reţelei. În realitate, în sinea mea, ştiam care era adevărul. Trebuiau să delibereze cu privire la situaţia mea. Fie era vorba despre asta, fie pur şi simplu le căzuse linia telefonică. Nici una din variante nu mi se părea îmbucurătoare. Trebuia să acţionez.

M-am dus în baie.

– Telefonul nu funcţionează, i-am spus. O să mă duc jos la cel de pe stradă. Mai avem nevoie de altceva de la magazine? Ştii ceva, o să mergem împreună acolo mai târziu.

Privirea nu i s-a desprins de faianţa de la capătul căzii.

Am ridicat-o şi-am învelit-o cu un prosop.

– Eşti ditamai domnişoara acum. Poţi să te ştergi şi singură.

Am luat peria de păr de pe poliţă şi-am târât-o în dormitor.

– După ce-ai terminat cu asta, piaptănă-te şi ai grijă că te usuci bine, după care să te îmbraci până când mă întorc. S-ar putea să trebuiască să mergem undeva. Nu deschide uşa la nimeni, OK?

Din nou, nici un fel de răspuns. Am scos telefonul din priză şi-am plecat.

7

Mă simţeam din ce în ce mai nervos şi îngrijorat în timp ce traversam parcarea. Nu greşisem cu nimic, şi-atunci, de ce-mi întrerupeau convorbirea? Avea Firma de gând să mă incrimineze? Au început să-mi treacă prin minte toate scenariile posibile. S-au gândit că eu eram criminalul? Făceau asta ca preludiu la negarea întregii operaţiuni? M-am dus la telefon, am sunat şi s-a întâmplat acelaşi lucru. Am pus încet receptorul în furcă. M-am dus şi m-am aşezat pe un parapet care făcea parte din intrarea în hotel; trebuia să mă gândesc bine la ce aveam de făcut. N-a durat prea mult până când am decis că-mi mai rămăsese o singură opţiune, şi asta însemna să telefonez la ambasadă. Aveam să încalc orice regulă din manual. N-aveam să mă deranjez să parcurg tot protocolul; am sunat la 411 pentru informaţii privind abonaţii telefonici şi am aflat numărul. Am trecut direct la fapte.

– Bună ziua, aici Ambasada Britanică. Cu ce vă putem ajuta?

– Vreau să vorbesc cu LOSO.

– Ce anume?

– LOSO. Ofiţerul de legătură, operaţiuni speciale.

– Îmi pare rău, dar nu avem un număr alocat pentru ce doriţi dumneavoastră.

– Luaţi legătura cu ataşatul militar şi spuneţi-i că e cineva la telefon care vrea să vorbească cu LOSO. Este extrem de important. Trebuie să vorbesc cu el acum.

– Aşteptaţi un moment.

S-a auzit un declic, apoi un cvartet de vioară. Ascultam şi aşteptam în timp ce creditul de pe cartela telefonică se epuiza.

Altă voce feminină a intrat pe linie.

– Alo, cu ce vă pot ajuta?

– Vreau să vorbesc cu LOSO.

– Îmi pare rău, nu avem pe nimeni în această funcţie.

– Atunci faceţi-mi legătura cu DA[1].

– Îmi pare rău, ataşatul militar nu este aici. Pot să vă ajut cu ceva? Vreţi să-mi daţi un nume şi un număr de contact?

I-am spus:

– Fiţi atentă, tocmai asta e problema. Am nevoie de LOSO sau DA pentru a transmite următorul mesaj. Am încercat să sun la numărul meu PIN alocat. Numărul meu de identificare este 2422, am fost ignorat şi mi s-a închis. Pentru moment sunt într-o situaţie cu-adevărat disperată şi am nevoie de ajutor. Spuneţi-i lui LOSO sau lui DA că, dacă nu obţin legătura cu Londra, am să scot la iveală tot ce am păstrat în dosarul meu secret. O să vă sun iarăşi peste trei ore.

Femeia m-a întrebat:

– Nu vă supăraţi, puteţi să repetaţi?

– Nu, oricum înregistraţi. Mesajul o să fie înţeles. Tot ceea ce trebuie să faceţi este să-l daţi mai departe lui DA sau lui LOSO, nu-mi pasă la cine dracu' o să ajungă. Spuneţi-le că în trei ore o să sun la Londra pe linia alocată numerelor PIN.

Am închis telefonul. Mesajul avea să ajungă la destinatari. Existau oricum şanse ca DA sau LOSO să asculte convorbirea.

Unele dintre operaţiunile la care participasem fuseseră atât de murdare, încât nimeni nu şi-ar fi dorit ca acestea să fie

---

[1] *Defence Attaché* – Ataşat militar (n.tr.)

dezvăluite, dar asta putea să reprezinte o armă cu două tăişuri, însemna că puteau să se dispenseze de cineva ca mine, dacă lucrurile nu decurgeau prea bine. Funcţionasem întotdeauna conform principiului că dacă erai implicat în operaţiuni ce puteau fi negate în mod plauzibil în beneficiul serviciului de informaţii şi nu ţi-ai pregătit o portiţă de scăpare pentru ziua în care se decideau să te mazilească, atunci meritai tot ceea ce ţi se întâmpla. Şefii ştiau că orice K avea un astfel de dosar secret, dar toată lumea o nega – ofiţerii o negau, SIS de asemenea. Fusesem dintotdeauna convins că SIS depunea în aceeaşi măsură eforturi atât pentru a încerca să găsească unde fusese ascuns obiectul şantajului, cât şi pentru operaţiunile în sine.

Acum nu mai puteam să dau înapoi. Aveam o singură carte, pe care puteam s-o joc o singură dată. Nu mai exista nici o altă modalitate de a-mi face viaţa mai uşoară după asta. O terminasem cu Firma şi probabil că aveam să-mi petrec restul vieţii într-un sat izolat de munte din Sri Lanka, uitându-mă permanent stânga-dreapta, peste umăr.

Dar dacă Firma se hotăra să recunoască faţă de americani că fusese o operaţiune pe care uitase să o menţioneze? Putea să-şi asume criticile aduse, după care să întrebe: „Tipul ăsta l-a omorât pe unul dintre ofiţerii voştri?“ Nu, nu mergea astfel. Firma n-avea de unde să ştie dacă dosarul meu secret era o cacealma sau nu, sau dacă avea să fie folosit şi cât de mari puteau fi prejudiciile în caz că ajungea pe mâna presei. Era nevoită să-l considere ca fiind cât se poate de real şi, în consecinţă, trebuia să mă ajute. Nu avea de ales. Aveam să fiu recuperat de Firmă, să mă întorc cu avionul în Marea Britanie, iar mai apoi să dispar din decor până când aveau să mă dea uitării.

Când m-am întors în cameră, Kelly stătea întinsă pe pat înfăşurată într-un prosop. Desenele animate se terminaseră, iar acum se auzea o voce neutră, ca a crainicelor de la ştiri, dar nu i-am dat prea multă atenţie. Eram mult mai interesat să obţin o

reacţie cât de mică din partea fetiţei. Se părea că rămâneam rapid fără prieteni şi, deşi ea avea numai şapte ani, doream să simt că era de partea mea.

I-am spus:

– Trebuie să mai pierdem vremea pe-aici încă o oră sau două, după care o să vină cineva să...

După care m-a izbit ce auzeam la ştiri. Vocea feminină sacadată şi impersonală de la televizor spunea ceva de genul: „... crime brutale şi o posibilă răpire..."

Mi-am îndreptat atenţia către ecranul televizorului. Tipa era o negresă în jur de treizeci şi cinci de ani. Avea faţa aţintită înspre camera de luat vederi, având pe fundal casa lui Kev şi microbuzul Daihatsu încă în aşteptare pe alee. Poliţia se învârtea pe lângă două ambulanţe care aveau pornite luminile de avarie şi cele de intervenţie.

Am înşfăcat telecomanda şi am închis televizorul.

– Kelly, obrăznicătură mică, i-am zâmbit eu cu dinţii la vedere, nu te-ai spălat pe gât. Treci înapoi în cadă, chiar acum!

Aproape că am aruncat-o în cadă.

– Şi să nu ieşi până nu-ţi spun eu!

Am pornit iar televizorul şi-am reglat volumul sonorului la un nivel scăzut.

Femeia spunea că:

– ... vecinii au declarat că au văzut un bărbat caucazian în jur de treizeci şi opt, patruzeci de ani, cu o înălţime de aproximativ un metru şaptezeci, un metru optzeci, bine clădit, cu părul castaniu tuns scurt. A sosit astăzi la reşedinţa din imagine într-un Dodge alb cu număr de înmatriculare de Virginia, la aproximativ 14.45. Acum îl avem alături de noi pe locotenentul Davies de la Departamentul de Poliţie din Fairfax County...

Lângă ea stătea un detectiv cu un început de chelie.

– Putem să confirmăm că a fost un bărbat care se potriveşte descrierii şi facem apel la toţi cetăţenii care au văzut sau auzit

ceva să vină să depună mărturie. Trebuie să aflăm unde se află fiica de şapte ani a familiei Brown, Kelly.

Pe ecran a apărut o fotografie a fetei stând în grădină cu Aida, însoţită de o descriere. Transmisiunea s-a întrerupt şi s-a dat legătura în studio, iar doi prezentatori spuneau că membrii familiei fuseseră aparent victimele unor criminali cu legături în lumea drogurilor. Pe ecran a apărut un portret de familie.

– Kevin Brown era membru al DEA...

Prezentatorii au extins informaţia la o discuţie privind problema drogurilor din zona Washingtonului.

Din baie nu se auzea nici un fel de clipocit. Kelly putea să iasă dintr-un moment în altul. Am început să schimb cu rapiditate canalele. Nu mai era nimic altceva legat de crime. Am comutat iar pe programul TV pentru copii şi m-am dus în baie.

N-o auzisem să se bălăcească pentru că nu era în cadă. Stătea pe jos, sub chiuvetă, în poziţia fătului în care o găsisem acasă la Kev, acoperindu-şi urechile cu mâinile ca reacţie la ştirile pe care de-abia le auzise la televizor.

Voiam s-o ridic şi să o alin. Singura problemă era că nu ştiam cum să fac asta. M-am hotărât să par neafectat de starea ei.

– Hei, Kelly, i-am zâmbit eu, ce faci aici, pe jos?

Strângea ochii atât de tare, încât puteam să-i văd încreţiturile de pe faţă. Am ridicat-o în braţe şi am început să merg spre dormitor.

– Hei, pari adormită. Vrei să te uiţi la televizor sau să te bagi în pat?

Suna ca dracu' pentru mine, însă nu ştiam ce să fac sau să spun. Cel mai bine era să mă prefac că nu se-ntâmplase nimic.

I-am dat jos prosopul cu care o înfăşurasem. Căldura corpului o ajutase să se usuce.

– Haide, hai să ne îmbrăcăm şi să-ţi pieptănăm părul.

Dădeam o adevărată luptă ca să-mi găsesc cuvintele.

Nu făcea nimic altceva decât să stea acolo unde o puneam. Deodată, când am început s-o îmbrac cu maioul, mi-a spus încet:

– Mami şi tati sunt morţi, nu-i aşa?

Îmbrăcatul, mai precis băgatul braţelor în maiou, a devenit brusc foarte interesant.

– Ce te face să spui asta? Ţi-am spus doar, pentru un timp am eu grijă de tine.

– Deci, o să-i văd pe mami şi pe tati din nou?

Nu mai aveam cuvinte şi nici tăria să-i mai răspund.

– Da, bineînţeles că o să-i vezi. Numai că a trebuit să plece repede de tot. Ţi-am spus, era prea târziu ca să te mai ia, însă m-au rugat să am grijă de tine. Îndată ce se vor întoarce, o să te duc la mami, tati şi Aida. Nu ştiam că o să dureze aşa mult, m-am gândit că o să fie vorba numai despre câteva ore, dar o să se întoarcă în curând.

S-a lăsat o tăcere scurtă, cât timp s-a gândit la ce-i spusesem. I-am luat ciorapii, am îmbrăcat-o cu ei şi i-am rulat în sus pe picioare.

– De ce n-au vrut să mă ia şi pe mine, Nick?

Mi s-a părut că s-a întristat la gândul ăsta.

M-am dus până la scaun şi i-am luat blugii şi cămaşa. Nu voiam să-mi vadă ochii.

– Nu că n-ar fi vrut să te ia, pur şi simplu s-a făcut o greşeală, şi de aceea m-au rugat să am grijă de tine.

– Exact ca în *Singur acasă.*

M-am întors şi am văzut că zâmbea. Trebuia să mă gândesc la asta.

– Îhî, ai dreptate, exact ca în *Singur acasă.* Te-au lăsat acasă din greşeală!

Mi-am amintit că-l văzusem într-un avion. Un film de tot rahatul, însă capcanele erau bune. Mi-am făcut iarăşi de lucru, de astă dată cu blugii.

– Şi când o să ne întâlnim cu ei?

Nu puteam să-mi petrec întreaga zi aducându-i cele două articole de îmbrăcăminte. M-am întors pe jumătate şi m-am îndreptat spre pat.

– Asta n-o să se întâmple deocamdată, însă, când am vorbit acum cu ei, m-au pus să-ţi transmit că te iubesc, că le este dor de tine, să faci tot ceea ce-ţi spun şi să fii o fată cuminte.

Afişa un zâmbet larg, întins pe toată faţa. Credea tot ce-i spusesem şi mi-aş fi dorit să fi avut curaj să-i spun adevărul.

Am insistat:

– Kelly, trebuie să faci ceea ce spun eu, înţelegi lucrul ăsta?

– Sigur că înţeleg.

A dat afirmativ din cap şi mi-am dat seama că era doar un copilaş care avea nevoie de afecţiune.

I-am răspuns cu cea mai grozavă încercare a mea de a zâmbi.

– Nu uita că ei au vrut să am grijă de tine pentru un timp.

M-am uitat în ochii ei.

– Hai să ne înveselim! Să ne uităm la televizor!

Ne-am dus amândoi să ne uităm la *Power Rangers*, cu câte o cutie de Mountain Dew în faţă. Nu puteam să-mi iau gândul de la emisiunea se ştiri. Fotografia lui Kelly fusese la TV. Recepţionera, paznicul de la magazinul de haine, oricine ar putea să-şi aducă aminte de ea. În mod cert ambasada sunase deja la Londra, în mod cert orice nenorocit ştia ce se întâmplă, deoarece se anunţase la toate emisiunile de ştiri. Nu trebuia să aştept trei ore pentru a da un telefon. Trebuia să mă duc iarăşi la telefonul de afară, căci nu voiam ca fetiţa să audă ce discut. Mi-am pus haina lui Kev, am strecurat telecomanda televizorului în buzunar, i-am spus unde mă duc şi am plecat.

Cum am luat-o spre scări, pe lângă automatul de coca-cola, m-am uitat în jos. Două maşini opriseră afară în faţa holului de la recepţie. Amândouă erau goale, însă aveau uşile deschise, ca şi cum ocupanţii lor ar fi ieşit în grabă.

M-am uitat din nou. Pe lângă o antenă normală de radio, ambele vehicule aveau două antene de jumătate de metru în partea din spate.

Una din maşini era un Ford Taurus alb, cealaltă – un Caprice albastru.

N-am mai avut timp să mă gândesc, ci doar să mă întorc şi s-o iau la fugă ca un apucat către ieşirea de incendiu din spate.

8

N-aveam timp acum să-mi fac probleme despre cum ne găsiseră. În timp ce alergam, au început să-mi treacă prin minte mai multe variante. Cea mai simplă, evident, era s-o abandonez pe Kelly acolo unde era şi să-i las să pună mâna pe ea. Era o piatră de moară atârnată de gâtul meu. De unul singur, puteam să scap.

Atunci, de ce m-am oprit din fugă? Nu eram prea sigur, însă instinctul îmi dicta că fata trebuia să vină cu mine.

M-am întors în cameră şi mi-am subţiat vocea ca să sune ca vocea mamei.

– Kelly, trebuie să plecăm. Haide, trezeşte-te!

Aţipise. Pe faţă avea întipărită o privire îngrozită din cauza schimbării vocii mele.

– Trebuie să plecăm!

Apucând-o de haină, am luat-o în braţe şi-am pornit spre uşă. I-am înşfăcat pantofii şi i-am îndesat în buzunare. A scos un sunet, pe jumătate îngrozită, pe jumătate protestând.

– Nu trebuie decât să te agăţi de mine! i-am spus.

Avea picioarele încolăcite în jurul meu. Am ieşit pe palier. Am închis uşa în urma noastră şi s-a încuiat automat. Trebuiau să o dărâme. Am făcut o scurtă verificare de-a lungul coridorului, fără să mă mai deranjez să mă uit în jos ca să văd ce se întâmplă. Aveam să ştiu în curând dacă erau pe urmele noastre.

Am luat-o la stânga şi am fugit către capătul coridorului, am luat-o iarăşi la stânga, iar acolo era ieşirea de incendiu. Am apăsat clanţa şi s-a deschis. Ne aflam pe casa scării din beton, în aer liber, în spatele hotelului, cu faţa înspre zona centrului comercial, aflat la aproape jumătate de kilometru distanţă.

A început să plângă. N-aveam timp să fiu drăguţ. I-am ridicat capul, astfel încât să stea cu faţa la mine.

– Au venit nişte oameni să te ia, înţelegi lucrul ăsta?

Ştiam că vorbele mele aveau să o înfricoşeze şi probabil să o tulbure şi mai mult, însă acum nu-mi păsa de asta.

– Încerc să te salvez. Tu să taci şi fă ce-ţi spun eu!

Am apucat-o strâns de obraji.

– Înţelegi ce spun, Kelly? Taci din gură şi ţine-te strâns de mine.

I-am îngropat faţa în umărul meu şi m-am avântat pe scări în jos, uitându-mă după o cale de scăpare.

În faţa noastră se întindeau vreo 40 de metri de iarbă netăiată, iar dincolo de ea era un gard de plasă de 1,80 m cu ochiuri, care părea vechi şi ruginit. De partea cealaltă se afla spatele lungului şir de clădiri destinate birourilor, care aveau faţa spre strada principală. Unele erau din cărămidă, altele erau tencuite, în diferitele stiluri de construcţie ale ultimilor treizeci de ani. În spatele zonei administrative erau împrăştiate nişte lucruri într-o dezordine totală şi câteva containere cilindrice mari pentru depozitarea gunoiului.

Exista şi o potecuţă care traversa terenul viran, ce ducea direct spre un punct în care o întreagă secţiune din gardul de sârmă se prăbuşise sau fusese dărâmată. Probabil că lucrătorii de la hotel şi de la birouri o foloseau pe post de scurtătură.

În vreme ce o căram pe Kelly, aveam senzaţia că purtam un rucsac aşezat invers, în faţă. Asta n-avea să fie de bun augur dacă trebuia să alerg mai repede, astfel că am rotit-o şi mi-am pus-o în cârcă, unindu-mi mâinile sub fundul ei, astfel încât să

aibă picioarele lipite de mine. Am ajuns la baza scărilor, m-am oprit şi-am ascultat. Încă nu-i auzeam urlând sau spărgând uşa. Era imperios necesar s-o iau la fugă de-a lungul potecii, peste terenul viran, către gaura din gard, dar era important s-o fac aşa cum se cuvine.

Cu fetiţa în cârcă, fără să mă deranjez să-i spun ce am de gând, m-am lăsat în mâini şi în genunchi. M-am ghemuit până la vreo treizeci de centimetri de pământ şi am scos încetişor capul după colţ. Exista posibilitatea ca, odată ce vedeam ce se întâmplă, să aleg o rută diferită.

Cele două maşini se aflau acum la baza scărilor de lângă automatul de coca-cola. Nemernicii ajunseseră sus, nu mai încăpea nici o îndoială. Nu ştiam câţi erau.

Mi-am dat seama că de acolo de unde se aflau nu puteau să vadă o parte din terenul viran. Am început să alerg. Plouase puţin, dar constant, iar pământul devenise mocirlos. Era destul de îngrijit, presărat doar pe ici-colo cu bucăţi de hârtie, cutii vechi de răcoritoare şi ambalaje de hamburgeri. Am continuat să mă îndrept spre gaura din gardul de sârmă.

Kelly mă cocoşa; făceam paşi scurţi şi rapizi, fără să-mi îndoi genunchii prea mult, suficient cât să-i susţin greutatea, aplecându-mă în faţă, din şolduri, ca şi cum aş fi cărat un rucsac. Ea scotea nişte mormăieli involuntare, concomitent cu mişcările mele, în timp ce vântul îi bătea în faţă.

Am ajuns la secţiunea ruptă de gard, care era îngropată în noroi. Am auzit scârţâitul roţilor de maşină, urmat de zgomotul specific al suspensiilor forţate şi al caroseriei care protesta din toate încheieturile. Nu mi-am bătut capul să mă uit în jur ca să obţin nişte informaţii mai detaliate; am mărit doar pasul.

Imediat după ce-am trecut prin gaură, ne-am trezit în spatele clădirilor destinate birourilor. Nu se mai vedea poteca pe care venisem mai devreme. M-am întors la stânga, uitându-mă după alt drum către şoseaua principală. Trebuia să fie unul pe undeva.

Pe asfalt puteam să măresc viteza, însă Kelly începuse să alunece. Am strigat:

– Ţine-te bine!

Am simţit cum s-a prins şi mai bine, mai de sus.

– Mai strâns, Kelly, mai strâns!

Nu mergea aşa. Cu mâna stângă, i-am apucat încheieturile de la ambele mâini şi le-am tras în jos, în partea din faţă, spre talie. Acum se aşezase cum trebuie şi se ţinea bine, iar eu puteam să-mi folosesc mâna dreaptă pentru a-mi asigura înaintarea. Prioritatea mea era să măresc viteza şi distanţa. În curând aveau să iasă şi să alerge după noi. Aveam nevoie de aleea aia.

Se întâmplă ceva ciudat cu oamenii neantrenaţi care sunt urmăriţi. Instinctiv, aceştia încearcă pe cât pot să pună o distanţă cât mai mare între ei şi urmăritori şi, indiferent dacă e vorba de mediul urban sau de cel rural, ei cred că asta înseamnă să mergi în linie dreaptă. De fapt, ceea ce trebuie să faci este să interpui între tine şi urmăritori cât mai multe unghiuri posibile, mai ales într-un oraş mare sau într-un orăşel. Dacă te îndreptţi către o intersecţie cu patru căi de acces, le îngreunezi misiunea urmăritorilor; au o arie mai mare de acoperit şi trebuie să-şi împartă efectivele. Un iepure care este vânat pe un câmp nu aleargă în linie dreaptă; are o rază mare de acţiune, schimbă direcţia şi ţâşneşte iar; urmăritorii sunt surprinşi gonind în linie dreaptă şi, deodată, trebuie cu toţii să-şi schimbe direcţia, ceea ce înseamnă să încetinească şi să reevalueze situaţia. Eu urma să fiu acest iepure hăituit. Imediat ce ajungeam la capătul aleii, voiam să mă arunc în stânga sau în dreapta, nici măcar nu ştiam încotro să o iau, şi să fug cât mai repede posibil până când aveam să găsesc o alternativă.

Am găsit şi aleea cu pricina. În astfel de împrejurări n-ai timp să te gândeşti dacă a fost decizia cea mai bună, trebuie doar să iei o decizie. În spatele meu se auzeau urlete, poate undeva la 100, 150 de metri distanţă. Dar nu erau direcţionate spre mine.

Erau mult prea profesionişti ca să facă asta. Ştiau că n-ar fi avut nici un efect. Am auzit cum întorceau maşinile. Aveau să încerce să-mi taie calea. Am continuat să fug.

Cu un copil de şapte ani în cârcă, în scurt timp mi s-a tăiat răsuflarea. Aveam gura uscată şi începusem să transpir. Capul fetei se bălăngănea şi se lovea de spatele meu, iar eu o ţineam atât de strâns, încât bărbia ei parcă-mi făcuse un şanţ în gât; începuse să o doară şi plângea.

– Stai, opreşte-te, Nick!

Nu auzeam nimic. Am ajuns la capătul aleii şi am pătruns într-o lume total diferită.

În faţă aveam o şosea laterală care se întindea exact pe lungimea clădirilor destinate birourilor, iar de cealaltă parte a ei era un terasament acoperit cu iarbă care cobora până la poalele dealului către şoseaua principală. Dincolo de asta se întindeau parcările şi mallurile. Zgomotul traficului acoperea complet ţipetele lui Kelly. Fluxul de autovehicule era rapid, în ambele direcţii de mers, în ciuda şoselei ude. Majoritatea aveau farurile aprinse şi ştergătoarele cuplate pe intermitent. M-am oprit.

Trebuie să fi fost un adevărat spectacol: un bărbat cu un copil desculţ în cârcă, pufăind şi gâfâind la baza ridicăturii acoperite cu iarbă, copilul gemând în timp ce se lovea cu capul de spinarea adultului. M-am căţărat pe gardul cu zăbrele de pe marginea şoselei principale şi am început să ne jucăm de-a raţele şi vânătorii cu traficul din Washington. Se auzeau claxoanele şi frânele bruşte ale maşinilor care încercau să ne evite. Toată lumea mă făcea bou, dement sau imbecil. Nu mi-am cerut scuze şi nu mi-am recunoscut vina, nici măcar în faţa celor care frânaseră şi ne salvaseră vieţile; am continuat să alerg.

Kelly ţipa. Traficul o speriase la fel de mult ca şi alergatul în sine. Probabil că toată viaţa ei fusese avertizată să nu se joace pe lângă stradă, iar acum era în cârca unui adult, înconjurată de

maşini şi de camioane care-şi schimbau în ultimul moment direcţia şi zburau pe lângă ea.

Trecând de gardul cu zăbrele de partea cealaltă, am început şi eu să devin agitat şi nervos. Kelly mă încetinea, fără îndoială, şi încă mai aveam o bucată bună de alergat pentru a fi în siguranţă. Am intrat în fugă, cu capul plecat, şi m-am strecurat în parcare, folosindu-mă de înălţimea camionetelor şi a microbuzelor pentru a ne ascunde şi a nu putea fi văzuţi.

În partea dreaptă, îndepărtată, a mallului se afla CompUSA, un supermagazin de computere, şi ăsta era locul spre care mă îndreptam. Sunt multe şanse ca un magazin mare amplasat pe colţul unei clădiri să aibă mai multe intrări. Mă aşteptam să găsesc încă una pe partea cealaltă, poate chiar în spate, astfel încât, chiar dacă urmăritorii m-ar fi văzut intrând acolo, ar fi avut ceva probleme.

Ştiam că le-ar fi fost greu să se descurce în magazinul acesta deoarece trebuise să fac eu însumi genul ăsta de misiune în Irlanda de Nord. Dacă un suspect ar fi intrat într-un centru comercial, am fi trimis înăuntru un singur tip, după care ne-am fi grăbit să asigurăm toate ieşirile. Era o sarcină destul de grea chiar şi când cunoşteam ţinta, ca să nu mai vorbim despre cazul în care trebuia să o descoperi şi să o identifici. Dacă persoana urmărită făcea exerciţii antifilaj, putea să se urce într-un lift, să iasă pe una dintre ieşiri, să se întoarcă pe o alta şi să urce două etaje, să coboare un etaj cu liftul, după care să iasă într-o parcare şi dus să fie. Dacă băieţii ăştia erau extrem de hotărâţi, aveau să blocheze ieşirile îndată ce ar fi văzut încotro ne îndreptăm. Trebuia să mă grăbesc. Am intrat prin uşile automate. Înăuntru era ca într-un megamagazin DIY, cu diferite culoare de acces şi culoare pentru echipamentele de birou, computerele şi pachetele de software. Am trecut de zona caselor de marcat fără să iau un cărucior, ţinând-o încă pe Kelly în cârcă. Locul era extrem de aglomerat. Stăteam acolo, ud fleaşcă, cu pieptul tresăltând în sus

şi-n jos, încercând disperat să-mi recapăt răsuflarea. Kelly plângea. Lumea a început să se uite la noi.

Kelly gemea:

– Vreau să mă laşi jos, acum!

– Nu, hai să ieşim de-aici.

M-am uitat în spate şi-am văzut doi indivizi care veneau grăbiţi trecând prin parcare. Îmbrăcaţi în costume, aduceau foarte mult cu nişte poliţişti în civil şi alergau spre magazin; probabil că se îndreptau încoace hotărâţi să blocheze ieşirile. Trebuia să interpun între noi şi ei nişte curbe şi să produc acea stare de confuzie.

Am alergat prin vreo două culoare pline de jocuri pe CD-ROM, am luat-o la dreapta şi am continuat de-a lungul peretelui exterior, căutând o ieşire. La dracu', nu era nici una. Depozitul ăsta părea să fie un modul imens, aproape etanş. Nu puteam să mă întorc acolo pe unde intrasem, iar dacă nu găseam o altă ieşire, urma să-mi petrec restul zilei alergând de jur împrejurul magazinului.

Unul dintre tinerii vânzători s-a uitat la mine, s-a întors şi-a luat-o la trap pe culoar, uitându-se în mod clar după manager sau după agentul de pază. După câteva secunde, doi bărbaţi în cămăşi cu mânecă scurtă, care aveau la vedere nişte insigne cu numele lor, se îndreptau către noi.

– Nu vă supăraţi... Putem să vă ajutăm cu ceva?

Foarte politicoşi, vrând de fapt să spună: „Ce mama dracului cauţi la noi în magazin?"

Nu aveam timp să răspund. Am luat-o la fugă spre partea din spate, uitându-mă după platforme de încărcare a mărfii, uşi de urgenţă, ferestre deschise, orice altceva. În cele din urmă, am văzut indicatorul pe care sperasem să-l văd: „Ieşire de incendiu". Am fugit până acolo, am deschis-o şi alarma s-a declanşat.

Am ieşit afară. Eram pe o platformă, folosită în mod evident pentru livrarea mărfii, unde camioanele puteau să intre cu spatele pentru a fi descărcate.

Am coborât în viteză cele patru sau cinci trepte de metal şi am pus piciorul pe pământ. Imediat ce am început să alerg spre stânga am strigat la Kelly să se ţină strâns de mine.

Partea din spatele centrului comercial era pustie, o întindere de zone administrative, cu containere imense pentru depozitarea gunoiului, cu gherete şi chiar şi un container auto detaşat de camion, care acum era folosit pe post de magazie. Pretutindeni se aflau grămezi de carton şi saci de gunoi plini ochi, cam cât se aduna într-o zi. Dincolo de întinderea de asfalt se vedea un gard de plasă care înconjura toată zona, având probabil patru metri şi jumătate în înălţime. Apoi era un teren viran cu copaci şi tufişuri. De cealaltă parte, bănuiam că erau mai multe parcări şi magazine.

Mă simţeam precum un şoarece în cursă. Acum aveam numai două căi de scăpare, şoselele de centură din fiecare capăt şi şirul lung de magazine.

9

Nu puteam să sar gardul cu Kelly în cârcă, iar dacă încercam s-o arunc şi-ar fi rupt picioarele. Am luat-o la fugă spre stânga, prin spatele şirului de magazine, îndreptându-mă spre şoseaua de centură. Nu era deloc bine; aveau mult prea mult timp ca să reacţioneze, iar şoseaua avea să fie blocată.

Trebuia să iau rapid o decizie. M-am deplasat către unul dintre punctele de colectare a gunoiului, cu containere, saci de gunoi şi cutii de carton.

Am dat-o jos pe micuţă din spate şi am lăsat-o în mijlocul acestora, aruncându-i nişte cutii deasupra capului şi trăgând de altele pentru a umple găurile rămase într-o parte şi-n alta.

S-a uitat la mine şi a început să plângă.

I-am spus:

– Disneyland, Kelly! Disneyland!

S-a holbat la mine, cu lacrimile curgându-i pe obraji, şi am mai aruncat încă vreo două cutii deasupra ei.

– O să mă întorc, îţi promit.

În timp ce fugeam, m-am uitat la containerul lipit de gard. Era imens şi avea înălţimea unui camion. Fără cele 25 de kilograme ale fetiţei în cârcă, mi se părea că pluteam prin aer către acesta. Deţineam în sfârşit controlul. Mă simţeam de parcă scăpasem de o bilă de fier legată cu lanţ de picior.

Sprintând ca un dement şi folosindu-mă de acoperirea tomberoanelor şi a containerelor, am zărit deodată capota din

față a unei mașini aflată destul de departe de una dintre platformele de încărcare-descărcare. Era un model de la jumătatea anilor 1980 și nu una din mașinile care mă urmăreau. Am verificat dacă avea cheile în contact; întrucât n-am avut noroc, a trebuit să traversez câmpul deschis până la container.

Alt camion era parcat în apropierea unei platforme de încărcare. Am alergat până am trecut de el. Un tip alerga cât putea de repede pe partea cealaltă și ne-am izbit, cap în cap. Am căzut amândoi.

– Ce mama dracului!

M-a uitat la el cu niște ochi tulburi. Era îmbrăcat în costum. În nici un caz nu mă încumetam să risc. M-am ridicat și, clătinându-mă pe picioare, am sărit pe el, dându-l cu capul de mașină. A încercat să-și încolăcească brațele în jurul meu.

Când m-am lăsat cu toată greutatea asupra lui, am putut să simt că partea din față a corpului său era rigidă. Nemernicul ăsta purta vestă antiglonț.

L-am împins până s-a lipit de mașină, m-am dat cu un pas în spate și mi-am scos arma, acționând și raza laser cu degetul mare, și am îndreptat-o direct spre fața lui.

După care, amețit, m-am lăsat în jos pe genunchi. Vedeam stele verzi și mi se învârtea capul, iar el probabil că era exact în aceeași stare. S-a uitat spre mine, confuz, dar încercând să ia o decizie.

– N-o face, i-am spus. Nu-ți irosi viața, nu merită. Mâinile sus – acum!

În timp ce-și mișca mâinile am văzut că purta verighetă.

– Gândește-te la familia ta. Nu merită să mori din cauza asta. În primul rând, totul e o greșeală, n-am făcut-o eu. În al doilea rând, o să te omor. Pune-ți mâinile pe cap.

Începea să mi se ridice ceața de pe creier. Ce dracu' să fac? Mașinile ăstora aveau să fie aici în curând.

– În genunchi, i-am spus. Întoarce-te la dreapta. Mişcă până în spatele maşinii!

M-am ridicat clătinându-mă în spatele său. Ochii încă mă mai usturau de parcă aş fi fost împroşcat cu gaz lacrimogen.

Eram între platformă şi maşină. Ştia cum stă treaba şi speram că se gândea la nevastă şi la copii. Mi-am mutat pistolul în mâna stângă; m-am apropiat de noul meu amic şi i-am vârât cu rapiditate gura ţevii la subsuoară, răsucind-o în materialul hainei sale. Am simţit cum i se încordează tot corpul şi am auzit un mic mârâit.

– Deocamdată hai să-ţi explic cum îţi atârnă viaţa de-un fir de păr, i-am spus. Arma asta este înfiptă bine în hainele tale. Am degetul pe trăgaci, iar siguranţa este deblocată. Dacă încerci ceva, te sinucizi. Înţelegi?

N-a reacţionat în nici un fel.

– Haide, nu este prea complicat, i-am spus. Mă înţelegi?

– Da.

– Pune-ţi mâinile pe cap.

Cu mâna dreaptă i-am luat arma. A mea avea un singur încărcător. El avea un Sig de calibrul .45 într-un toc de piele plasat deasupra rinichiului drept şi trei încărcătoare la curea. Sig-ul este o armă aprobată şi acceptată oficial pentru cei din FBI.

Tipul avea în jur de treizeci şi cinci de ani şi parcă fugise din *Baywatch:* blond, bronzat, puternic, arătos şi cu bărbie fermă. Puteam să simt şi un miros de loţiune pentru copii. Tipul voia să-şi menţină pielea catifelată. Sau poate că avea vreun bebeluş pe-acasă. Cui îi păsa? Dacă se mişca, era mort.

În spatele urechii avea un fir alb, conectat la o cască de ureche.

– Cine eşti? l-am întrebat.

Nu ar fi contat oricum dacă era din FBI sau doar un poliţist în civil.

Nici un răspuns.

– Ascultă, indiferent ce crezi, n-am omorât eu familia aceea. Nu i-am omorât eu. Înţelegi?

Nimic. Ştiam că nu puteam să-l fac pe tipul din *Baywatch* să vorbească. În orice caz, nu mai era timp de pierdut ca să mai încerc asta cu el.

I-am scos staţia radio şi banii cash din portofel. După care, cu pistolul încă ţintuit la subsuoara tipului, am şoptit ceva mai tare peste umăr:

– Rămâi unde eşti, Kelly! Nu te-ngrijora, vin acum!

L-am apucat şi mai strâns.

– Kelly, am spus că plecăm într-un minut!

Dacă ei credeau că fetiţa era încă cu mine atunci când o luasem la fugă, poate că aveau să plece şi să ia la puricat o zonă nouă.

M-am întors iarăşi spre el şi i-am spus:

– O să-ţi scot pistolul acum. Nu face pe nebunul, nu merită.

Am început să-i scot pistolul, asigurându-mă că puteam să trag în orice moment. Eram în spatele lui, cu arma îndreptată acum spre cap. Ştia asta.

– Ştii ce trebuie să fac acum, nu-i aşa? l-am întrebat.

A dat uşor din cap în semn de aprobare.

Am luat o bucată de cornier dintr-o grămadă de rafturi aruncate şi l-am pocnit la baza gâtului, acolo unde gâtul se îmbină cu umărul. Asta l-a pus jos, dintr-o bucată. Preventiv i-am mai dat nişte şuturi în cap şi la ţurloaie. La sfârşitul zilei, nu avea cum să fie mai ofticat de-atât din cauza acestor lovituri; probabil că deja voia să mă omoare. Trebuia însă să-l opresc să dea alarma. Un profesionist ca băiatul ăsta se aştepta oricum la un tratament adecvat la final, iar dacă rolurile ar fi fost inversate, el ar fi fost cel care ar fi făcut onorurile. În mod sigur avea să-l ţină inconştient pentru vreo zece minute, şi asta era tot ce-mi trebuia.

Am ieşit din spatele maşinii şi-am aruncat rapid o privire în jur. N-am văzut pe nimeni. Am fugit spre container; lângă el era un tomberon mare pe care puteam să-l folosesc drept trambulină.

Mi-am luat avânt, am sărit şi m-am agăţat cu mâinile de acoperiş. M-am cățărat cu dificultate. De acolo, numai un salt de la patru metri mă mai despărţea de libertate.

Un semn indica drumul spre Maylords Boardwalk. M-am întors la stânga şi am luat-o la fugă de-a lungul terasamentului acoperit cu iarbă, am trecut de tomberoane şi am intrat în altă parcare. M-am dus direct spre Boardwalk deoarece părea o acoperire promiţătoare. Căutam o toaletă şi, cu puţin noroc, aveam să dau şi de o ieşire către cealaltă parte a mallului.

Boardwalk-ul părea să fie un minimall axat în principal pe magazine de pantofi şi de cărţi poştale şi felicitări. Am găsit toaleta lângă cafenea, cam la treimea pasajului. Uitându-mă şi mai departe, în jos, am putut să văd cealaltă ieşire înspre Boardwalk. Am intrat la toaletă.

Doi tipi doar ce se uşuraseră, iar acum se spălau pe mâini. Am intrat direct într-una dintre cabine şi m-am aşezat, încercând să mă liniştesc.

Mi-am băgat casca în ureche şi am pornit staţia radio. N-am auzit mai nimic, dar asta nu însemna neapărat ceva. Probabil că mă aflam într-un loc fără semnal.

Am folosit hârtia igienică pentru a-mi şterge sângele şi noroiul de pe încălţări şi de pe pantaloni şi m-am curăţat cât de bine am putut. Când am fost sigur că inşii ăia doi au plecat, am ieşit la chiuvete şi m-am spălat pe mâini şi pe faţă. Nu auzisem în cască nimic altceva decât un bâzâit ca de bruiaj.

M-am îndreptat spre cafenea, am cumpărat un cappuccino şi m-am aşezat la aproximativ trei mese în spate. De aici puteam să monitorizez ambele ieşiri spre Boardwalk. Nu băteam la ochi cu firul şi casca în ureche, pentru că o mare parte dintre detectivii şi agenţii de pază din magazine aveau astfel de echipamente.

Deodată, reţeaua radio s-a activat. Vorbeau liber, ca şi cum reţeaua ar fi fost sigură, fără să folosească vreun cod. Am verificat şi am descoperit că staţia radio avea o mufă pentru cheia

de încărcare a codurilor de criptare – dispozitivul care trimite codurile de criptare alese către stația radio. Îndată ce s-a procedat așa cu două sau mai multe echipamente, se poate vorbi cu ele în siguranță. Oricine altcineva ar auzi numai un bâzâit pe fundal.

Am ascultat cum unii dintre ei verificau în spate, acolo unde-l abandonasem pe amicul meu, iar alții, prin alte locuri pe care nu puteam să le identific. Ceea ce puteam să mai aud era stația de bază, cea care avea controlul central. Am început să-mi pun întrebări cu privire la chestia asta. După care m-am gândit: „De ce la hotel apăruseră pe neașteptate tipii ăștia și nu niște polițai în uniformă?" Se presupunea că eram un criminal care răpise o fetiță; în situații ca asta m-aș fi așteptat să văd echipele SWAT înarmate până-n dinți, descinzând în forță din dube marca Chevrolet. Mi-am dat seama că ăsta a fost motivul pentru care m-am întors atunci în fugă ca să o recuperez pe Kelly de la hotel, fără ca măcar să știu lucrul ăsta. Ar fi trebuit să-l verific pe amicul pe care-l abandonasem mai înainte, să văd dacă avea vreun act de identitate. Nu mai conta, era prea târziu acum.

Cum de mă găsiseră atât de repede la Best Western? Fusese urmărit apelul meu către Londra și așa ne depistaseră camera? Imposibil: totul se întâmplase prea repede. Fusese oare de vină cartea mea de credit, folosită atunci când mă înregistrasem la recepție? Puțin probabil. Numai Firma ar fi putut să cunoască detaliile documentelor care-mi asigurau acoperirea, iar ei nu m-ar fi turnat la poliție, căci erau mult prea preocupați ca nu cumva americanii să afle despre operațiunile lor secrete. Așa că trebuie să fi fost recepționera. Tipa probabil că văzuse știrile și-i recunoscuse fotografia lui Kelly. Dar chiar și așa, toate astea nu prea aveau noimă. Am început să fiu foarte agitat și nervos.

Tipii ăștia nu erau o gașcă de-alde Mickey Mouse. Când m-am izbit de tipul din *Baywatch*, acesta purta o haină la două rânduri, deschisă. Dar abia acum, când mă gândeam la asta, îmi

dădeam seama că, de fapt, nu fusese desfăcută chiar de la început. Trebuie să fi fost închisă cu vreun arici.

Apoi am înregistrat un trafic radio sporit. Îl găsiseră. Numele tipului din *Baywatch* era Luther, dar, indiferent cine era cel care comanda operaţiunea din teren, se părea că nu-i prea păsa cu adevărat de starea lui Luther. Nu voia decât să ştie dacă putea să se ţină pe picioare.

– Îhî, e OK.

– Este singur?

– Îhî, este singur.

– A văzut ţinta?

– Nu, spune că n-a văzut ţinta, dar că sunt încă împreună.

– A văzut în ce direcţie au luat-o?

A urmat o pauză.

– Nu.

Mi l-am imaginat pe Luther stând pe pământ cu capul sprijinit de maşină, primind îngrijiri medicale şi fiind ofticat rău de tot pe mine. Pe fundal puteam să-l aud cum bolboroseşte informaţiile cerute. Vorbea de parcă era beat.

Cel care retransmitea informaţiile a spus:

– N-are nici o idee în ce direcţie a luat-o. Şi încă ceva: tipu-i înarmat. Are o armă şi i-a luat-o şi pe a lui Luther... Aşteaptă...

Am auzit un mic zgomot, iar după asta tipul care era cu Luther a revenit în reţea cu o voce foarte agitată.

– Avem o problemă: a luat şi staţia radio! Are şi staţia radio!

Şeful a revenit şi el.

– La dracu'! Toată lumea, toate staţiile, întrerupeţi comunicaţiile! Închideţi acum! Terminat.

Casca din ureche a amuţit. Urma să oprească staţiile radio şi să le aplice un nou cod. Staţia radio a lui Luther era scoasă din uz. Ce n-aş fi dat pentru o cheie de încărcare!

10

Luther spusese că nu văzuse ţinta, deci o căutau pe Kelly, nu pe mine. Mă ardea faţa de furie. Ăştia erau cei care-l omorâseră pe Kev, ei trebuiau să fie. Urmărirea asta n-avea nimic de-a face cu aplicarea legii; era vorba despre unii care voiau să-şi ducă treaba până la capăt. Poate că se gândeau că fuseseră văzuţi de Kelly.

Deja îmi terminasem cafeaua, iar ospătăriţa îmi luase ceaşca de pe masă. Începeam să fiu cam în plus, căci alte persoane aşteptau să-mi ocupe masa. M-am întors la toaletă. Telecomanda de la televizor era încă la mine în buzunar. Am aruncat-o în coşul de gunoi împreună cu staţia radio, care nu-mi mai folosea la nimic.

Ce făcea Kelly? Ce rezolvam dacă mă întorceam? Dacă o găsiseră, scăpaseră de ea şi acum aşteptau să vin s-o iau? Asta era ceea ce aş fi făcut eu într-o situaţie similară. Îmi erau clare toate motivele pentru care n-ar fi trebuit să mă mai întorc.

„Tâmpenii."

Am luat-o înapoi spre ieşirea din mall. Uitându-mă în stânga, înspre terenul viran, vedeam acoperişul de la CompUSA. Parcarea era încă plină, iar acum ploua şi mai tare. Mi-am ridicat gulerul hainei lui Kev şi m-am uitat spre şoseaua principală. Puteam să văd un restaurant Wendy's care arăta precum o insulă tropicală în mijlocul parcării. Era timpul pentru o altă cafea. Am verificat iarăşi drumul ca să văd dacă noii mei prieteni dădeau

vreun semn de viaţă, folosind încă o dată autovehiculele înalte drept paravan.

Mi-am luat burgerul şi cafeaua şi m-am aşezat pe un scaun, de la geam. Nu puteam să văd partea din spate a clădirilor, însă vedeam cea mai apropiată din cele două şosele de centură, cea pe care alergasem atunci când m-am întâlnit cu Luther. Tot era mai bine decât nimic. Cei de la Wendy's aveau şi playstation, ceea ce reprezenta o bună acoperire; copiii ţipau într-un recipient uriaş plin cu mingi de tenis, de diferite culori, în timp ce părinţii stăteau la o cafea, ca şi mine.

Stăteam şi mă uitam pe geam cum plouă. Mi-am adus aminte de timpurile în care eram un copil neastâmpărat, iar tatăl meu vitreg mă pălmuia şi mă punea să stau noaptea într-o baracă; eram îngrozit de ploaia care răpăia pe acoperişul din plastic transparent şi ondulat şi stăteam acolo ghemuit, gândindu-mă că, dacă ploaia putea să ajungă la mine, sigur putea s-o facă şi Bau-Bau. Atât ca soldat, cât şi în calitate de K se trăsese asupra mea, fusesem bătut şi închis, de fiecare dată fusesem speriat, dar nimic nu se compara cu vremurile din copilărie. M-am gândit la Kelly, abandonată într-o ascunzătoare improvizată, sub nişte cartoane peste care ploua torenţial. Mi-am scos această imagine din minte. Avea să treacă şi peste asta. N-ar fi trebuit să mă las cuprins de griji, făcusem lucruri şi mai rele.

Uitându-mă afară pe fereastră, am văzut Taurusul cel alb apărând din spatele mallului pe şoseaua de centură, oprindu-se la intersecţie şi încadrându-se în trafic. După câte se părea, în maşină erau patru tipi, toţi în costume, deşi din cauza ploii era greu să spui asta cu certitudine. Patru tipi la vedere, ăsta era un indiciu că se cărau; dacă l-ar fi dus pe Luther la spital, ar fi fost cel mult trei înăuntru, unul la volan, unul având grijă de victimă. Ceilalţi ar fi rămas în urmă. Simţeam că sunt pe punctul de a lua o decizie.

Trebuia să-mi schimb înfăţişarea şi trebuia s-o fac fără mari cheltuieli – aveam în total 500 de dolari şi urma să am nevoie de fiecare cent.

Mi-am terminat cafeaua şi m-am întors în minimall. Am găsit un magazin de haine şi am cumpărat un impermeabil subţire care se împăturea până ajungea la dimensiunea unei batiste. Am mai luat şi o şapcă, genul acela care era la modă purtată invers, astfel încât cozorocul să-ţi atârne pe ceafă, iar logoul să stea în faţă, la vedere. După aceea m-am dus la un magazin Hour Eyes şi am cumpărat o pereche de ochelari cu rame groase. Ochelarii de soare îţi schimbă cu adevărat fizionomia. Ori de câte ori avusesem nevoie să-mi schimb înfăţişarea în vreo misiune, o tunsoare nouă şi o pereche de ochelari reuşiseră întotdeauna să mă transforme. Schimbarea culorii părului şi o frizură nouă erau minimum necesar.

M-am dus din nou la toaletă ca să mă aranjez. Am smuls cu dinţii partea interioară a buzunarului de la impermeabil. Proaspăt achiziţionatul Sig .45 mm era băgat la brâul pantalonilor, iar încărcătoarele erau în buzunare. Dacă intram în vreo belea, puteam să-mi scot arma şi să trag prin impermeabil.

Voiam să folosesc ultimele trei sferturi de oră de lumină făcând o recunoaştere a zonei cu gunoaie; plecarea în grabă ar fi putut să fi fost un tertip şi voiam să mă asigur încă o dată că nu stătea nimeni la pândă. Ideea era să fac un tur complet de 360 de grade în jurul zonei vizate, însă, înainte de asta, voiam să mă întorc şi să arunc o privire la hotel; să văd dacă erau maşini de poliţie afară, care să-mi confirme dacă fusese sau nu un raid oficial. Dacă Luther şi prietenii săi erau pe urmele unui suspect de crimă, poliţia trebuia să-şi fi făcut până acum apariţia, ridicând amprentele şi luând declaraţiile aferente.

M-am deghizat, punându-mi şapca şi ochelarii, şi m-am uitat în oglindă la cel mai tare hipiot din Washington – ei bine, aproape cel mai tare. Dacă se uita cineva mai atent, ar fi crezut

că eram cel mai bătrân petrecăreț din oraș. Am întors șapca punând-o cu cozorocul în față și am pornit-o la drum. Am trecut direct prin parcare, am traversat șoseaua principală prin intersecție și am luat-o înapoi spre Best Western, de-a lungul drumului. Nu se vedea nimic. Totul părea perfect normal – nu era nici o mașină în raza mea vizuală.

În timp ce mă întorceam, m-am gândit la halul în care-i lăsaseră pe Kev, pe Marsha și pe Aida. De ce-i măcuiseră așa? Luther și prietenii săi nu erau niște drogați amărâți, ci niște profesioniști adevărați; n-ar fi făcut nimic fără vreun motiv anume. Probabil că doriseră ca totul să pară că are legătură cu lumea drogurilor, ca să-și salveze pielea. Din cauza numeroaselor tentative de asasinat la care fusese expus Kev în trecut, pentru poliție ar fi fost perfect rezonabil să considere că, în cele din urmă, unul dintre acestea avusese sorți de izbândă și că făptașii o luaseră razna și măcelăriseră întreaga familie ca avertisment pentru alții. Știam însă că nu acesta fusese motivul. O omorâseră pe Marsha pentru că fuseseră obligați să presupună că soțul ei îi împărtășise ceea ce știa, iar pe Aida o omorâseră pentru că pur și simplu nu voiau martori. Kelly își datora viața faptului că n-o văzuseră. Probabil că abia după relatările de la știri își dăduseră seama că nu-și duseseră treaba până la capăt și că ar fi putut să existe un martor.

Modul în care o măcelăriseră pe Aida îmi aducea aminte de o poveste despre programul American Hearts and Minds din Vietnam. Americanii îi vaccinaseră pe copiii dintr-un sat împotriva variolei. După o săptămână, Viet Cong-ul și-a făcut apariția și a tăiat mâna tuturor copiilor. A funcționat: n-au mai avut parte de nici un fel de program Hearts and Minds.

Aveam un fel de respect pentru Luther și tovarășii săi – știam că nu trebuia să mă pun cu oamenii ăștia, semănau prea mult cu mine. Câteodată scopul scuză mijloacele.

Ora de vârf era acum la apogeu, iar în curând avea să se întunece. Magazinele erau încă deschise, iar zona era plină de lume. Ocazia perfectă pentru mine, puteam trece drept un client ca oricare altul.

Luând-o din loc, mi-am lăsat capul în jos ca să mă feresc de ploaie. Am ajuns la parcarea de la Wendy's. De data asta eram mai aproape de gard; ştergându-mi ochelarii, m-am uitat peste porţiunea joasă de pământ şi puteam să văd mallul.

S-a auzit un şuierat puternic de la frânele unui camion care se retrăgea spre o platformă de descărcare. Alte trei camioane erau deja parcate lângă maşina unde-l întâlnisem pe Luther. Dar din nou, exact ca la hotel, nu se vedea nici urmă de poliţie care să investigheze locul incidentului. Poate că nu le plăcea vremea de afară.

Numai platformele folosite erau luminate. Grămada de containere unde o ascunsesem pe Kelly era mai toată în umbră. Unul dintre containere fusese umplut cu cornier din fier vechi precum cel cu care-l altoisem pe Luther. Chiar şi de unde mă aflam, puteam să aud trosniturile şi ciocăniturile puternice venite de acolo. Kelly era probabil împietrită de spaimă, sub vacarmul ăla.

Nu trebuia să mă întorc; văzusem destul. Uitându-mă în faţă, încercând să mă hotărăsc încotro s-o iau, am zărit un autobuz oprit lângă un refugiu, care şi-a luat pasagerii şi a pornit din nou la drum. Poate că asta era modalitatea prin care aveam să ieşim de acolo.

Dar dacă o găsiseră pe Kelly şi puseseră la cale o ambuscadă, pe unde aveam să fug? Trebuia să găsesc o cale de scăpare. Maşinile deturnate nu erau o soluţie prea bună într-o zonă plină de clădiri – ar fi atras prea mult atenţia. Era mai bine să mă folosesc de aglomeraţie şi de starea de confuzie. Am ales trei căi de scăpare posibile.

Dacă hoinăream pe-acolo, creştea riscul de a fi observat, aşa că am decis să dispar din zonă pentru un timp. Am continuat să merg spre magazine. M-am gândit că-i voi cumpăra ceva lui Kelly, deoarece trebuia să-şi schimbe într-un fel sau altul înfăţişarea. Apăruse la ştiri, era faimoasă acum.

I-am cumpărat o căciulă moale şi drăguţă, căreia îi atârnau clapetele laterale în mod neglijent. Voiam s-o înfofolesc şi să-i ascund părul şi faţa cât de bine puteam. I-am mai cumpărat şi o haină roz trei sferturi, uşor matlasată, care să-i acopere picioarele alea slăbănoage, şi un set complet de haine care să se potrivească unui copil de nouă ani. Era oricum înaltă pentru vârsta ei, aşa că m-am gândit că mai bine îi iau o mărime mai mare. Aproape o urmare firească, mi-am cumpărat nişte blugi noi şi un tricou.

Ţinând într-o mână pungile cu cumpărături, m-am întors pe acelaşi drum pe care venisem, pe lângă gard. În timp ce mă îndepărtam de magazine, luminile acestora se reflectau pe asfaltul ud din parcare. Traficul era încetinit pe şoseaua principală, maşinile folosind ştergătoarele la viteză maximă.

După ce-am luat-o spre gard m-am uitat în stânga. Nu se schimbase nimic.

Am continuat să merg. De îndată ce-am ajuns în dreptul magazinelor, şoseaua de centură începea parcă să urce în întâmpinarea mea. Tot acolo, gardul se termina. Am luat-o la stânga în jos peste o movilă alunecoasă cu iarbă şi apoi pe şoseaua care ducea în spatele magazinelor. Am urmat iar linia gardului, coborând pe terenul viran.

Ploaia transformase praful într-un terci noroios. Aveam gardul în stânga, iar platformele de încărcare, în dreapta. Am continuat să merg, luptându-mă cu impulsul de a fugi pur şi simplu spre Kelly, s-o înşfac şi s-o scot de acolo. Ştiam însă că din cauza unor astfel de mişcări nesăbuite oamenii sunt prinşi sau omorâţi.

Ochii mei arătau probabil ca şi cum ar fi fost cuplaţi la reţeaua de electricitate. Scanam cu ei peste tot pentru a obţine cât mai multe informaţii. Voiam să anticipez ambuscada înainte ca ea să se producă. Eram hotărât acum. Dacă trebuia s-o fac, o făceam şi gata.

Şi dacă fetiţa nu era acolo? Aveam să sun la 911 să le spun c-o văzusem pe fata aceea de la ştiri rătăcind pe-aici, prin zonă. Dacă nu o înhăţaseră până acum, nădăjduiam că poliţia avea s-o găsească înaintea amicilor lui Luther. Asta, dacă n-o făcuseră deja. Şi pe urmă aveam să-mi încerc norocul atunci când hăituirea lui Nick Stone avea să înceapă. Indiferent cine pusese mâna pe ea urma să aibă şi numele meu.

Am ajuns cam la 20 de metri de containere, menţinând acelaşi ritm constant. Nici măcar nu m-am uitat în jur, căci asta mi-ar fi luat timp şi ar fi însemnat un efort suplimentar.

Am ajuns la containere şi am început să dau la o parte cutiile de carton.

– Kelly, eu sunt! Kelly! Vezi, ţi-am spus că mă întorc.

Cartonul era îmbibat cu apă şi se făcea bucăţi în mâinile mele. După ce-am înlăturat şi ultima bucată am putut să văd că era acolo, cam în aceeaşi poziţie în care o lăsasem, ghemuită, stând pe nişte carton uscat. Mi-a trecut prin minte că arăta ca atunci când o găsisem în garaj. Cel puţin nu se mai legăna, acoperindu-şi urechile cu mâinile. Avea hainele uscate; poate că Bau-Bau intrase înăuntru, dar măcar ploaia nu reuşise s-o facă.

Am ridicat-o în picioare şi i-am pus noua sa haină pe umeri.

– Sper că-ţi place rozul, i-am spus. Şi am mai luat şi asta pentru tine.

I-am pus căciula pe cap pentru a mai păstra ceea ce mai rămăsese din căldura corpului.

Şi-a pus mâinile în jurul meu. Nu mă aşteptam la asta şi nici nu ştiam cum să reacţionez. Am continuat să vorbesc cu ea. Mă îmbrăţişa şi mai tare.

I-am rearanjat căciula.

– Uite, asta o să te ajute să-ţi fie cald şi bine. Acum, hai să mergem să faci o baie şi să-ţi iau ceva de mâncare, ce zici?

Ţineam sacoşele în mâna stângă, iar ea mă apucase strâns de mânecă în timp ce mergeam. Era ciudat, însă trebuia să am mâna dreaptă liberă pentru a putea să scot pistolul.

11

Autobuzul era plin pe jumătate cu cei care veneau de la cumpărături şi de sacoşele lor burdușite. Kelly se lipise de mine pe scaunul de la geam. Fesul îşi făcea treaba; avea părul acoperit, iar marginea rulată îi ascundea faţa. Mă simţeam bine. O salvasem de Luther şi de tovarăşii săi. Făcusem ceea ce trebuia să fac.

Eram în drum spre Alexandria, o zonă despre care ştiam că este la sud de Washington DC, dar în apropierea şoselei de centură a capitalei. Mergeam într-acolo fiindcă asta era destinaţia afişată de primul autobuz care sosise în staţie.

Toată lumea era udă şi sătulă de vremea urâtă, iar în autobuz era un aer călduţ şi îmbâcsit. M-am aplecat spre geam şi am şters condensul cu mâneca hainei, însă asta nu m-a ajutat prea mult. M-am uitat spre parbriz, acolo unde ştergătoarele lucrau de zor.

Prioritatea noastră era să găsim un hotel în care să ne cazăm în maximum o oră, căci, cu cât întârziam mai mult, cu atât prezenţa noastră ar fi părut şi mai neobişnuită.

– Nick?

Nu voiam să mă uit la ea, pentru că îmi era destul de clar ceea ce avea de gând să mă întrebe.

– Da?

– De ce te urmăreau oamenii ăia? Ai făcut vreo prostie?

Puteam să-i simt privirea, cu care mă fixa de sub căciulă.

– Nu ştiu cine erau ăia, Kelly. Chiar nu ştiu.

Cu ochii încă aţintiţi pe porţiunea curăţată a parbrizului, am întrebat-o:

– Ţi-e foame?

Cu coada ochiului am putut să văd că dădea din cap.

– Nu mai durează mult. Ce vrei să mănânci? Ceva de la McDonald's? De la Wendy's?

A dat din cap afirmativ pentru ambele propuneri, după care a murmurat ceva. Încă mă uitam afară pe fereastră.

– Deci, de care luăm?

– Micky D.

– Micky D?

– McDonald's! Nu rata promoţia!

– Aha, OK. Atunci asta o să luăm.

Am revenit la gândurile mele. De-acum înainte aveam să folosesc numai bani gheaţă; trebuia să-mi închipui ce era mai rău: ne găsiseră prin intermediul cărţii mele de credit. În ciuda acestui fapt, trebuia să sun din nou la Londra. În adâncul sufletului, eram convins că deja îmi băgaseră dosarul în tocătorul de hârtie, şi totuşi, ce aveam de pierdut?

Am trecut de un mic hotel numit Roadies Inn. Cam până aici plătisem biletul. N-aveam nici cea mai vagă idee unde ne aflam, dar asta nu conta, puteam să aflu mai târziu. L-am anunţat pe şofer că vrem să coborâm la prima.

Când Roadies Inn fusese construit, în anii 1960, probabil că fusese un hotel de milioane. Acum iarba de-afară era veştejită, iar neoanele roşii din reclama „LOCURI VACANTE" pâlpâiau la literele V şi N. Perfect.

M-am uitat cu atenţie prin plasa de ţânţari de la uşa de la intrare. La recepţie se afla o femeie în jur de douăzeci de ani, care fuma şi se uita la televizorul dispus pe peretele din faţă. Nu puteam decât să sper că nu ajunsesem vedete la emisiunile de ştiri. Dincolo de ea, în biroul din spate, se vedea un tip chel,

supraponderal, probabil peste cincizeci şi cinci de ani, care lucra la o masă.

– Vreau să mă aştepţi chiar aici, Kelly.

I-am arătat cu degetul peretele hotelului de sub platforma suspendată a casei scărilor, care semăna cu o verandă.

Nu prea i-a surâs ideea.

– Nu stau mult, i-am spus, luând-o înapoi spre uşile de la intrare. Aşteaptă aici, o să mă întorc. Eram deja la uşă. I-am arătat autoritar degetul arătător ca şi cum aş fi dresat un căţeluş. Rămâi acolo, da?

Recepţionera purta blugi şi tricou. Avea cel mai blond păr pe care-l văzusem vreodată, cu excepţia rădăcinilor. Şi-a luat privirea de la televizor şi mi-a spus de parcă era pe pilot automat:

– Bună ziua, pot să vă ajut cu ceva?

– Aş dori o cameră pentru trei sau poate patru nopţi.

– Desigur, pentru câte persoane?

– Doi adulţi şi un copil.

– Aşteptaţi un moment.

A început să caute cu degetul prin registrul de înregistrări.

La televizor era o emisiune de ştiri. M-am întors şi m-am uitat, dar nu spunea nimic cu privire la crime. Poate că deja nu mai reprezentam o ştire de actualitate. Speram să fie aşa.

– Puteţi să-mi daţi cartea de credit ca s-o scanez?

I-am împins o faţă foarte expresivă.

– Ah, aici avem o problemă. Ştiţi, suntem într-o vacanţă organizată printr-o agenţie de voiaj, care include călătorii cu trenul şi cu autocarul. Ne-au fost furate bagajele. Am fost la poliţie şi aşteptăm să ne fie înlocuite cardurile, însă pentru moment nu am decât cash la mine. Înţeleg că trebuie să-mi scanaţi cardul, dar dacă v-aş plăti în avans, iar dumneavoastră aţi deconecta telefonul din cameră?

Începuse să dea afirmativ din cap, însă expresia de pe faţa ei era încă departe de a fi una înţelegătoare.

– Suntem pur şi simplu legaţi de mâini şi de picioare.

Jucam rolul englezului plecat peste hotare, neajutorat şi mâhnit.

– Mâine trebuie să ne ducem la consulatul britanic pentru a ne rezolva problema cu paşapoartele.

Am scos nişte dolari în bancnote.

A părut să dureze o veşnicie până când toate astea să aibă vreun ecou.

– Îmi pare rău să aud asta.

A luat o pauză, aşteptând parcă producerea unor reacţii chimice la nivelul creierului său.

– O să-l chem pe director.

S-a dus în birou şi am urmărit-o cu privirea în timp ce vorbea cu cheliosul de la masă. Din limbajul trupului am rămas cu impresia că era taică-său. Simţeam cum broboane de transpiraţie o luaseră la vale pe şira spinării. Dacă refuzau să ne dea o cameră, eram obligaţi să mergem câţiva kilometri până la următorul motel, să chemăm un taxi şi să riscăm să ne deconspirăm.

„Grăbeşte-te!“ M-am întors şi m-am uitat afară, însă n-am văzut-o pe Kelly. La dracu', speram ca nu cumva vreun Domn Cetăţean Model să aibă de gând să provoace un scandal monstru, dorind să ştie cine era persoana iresponsabilă care lăsase o biată fetiţă în ploaie. M-am dus rapid până la uşă şi-am scos capul afară. Stătea încă acolo, în picioare, exact unde o lăsasem.

M-am întors la recepţie chiar în momentul în care tăticul îşi făcea apariţia din biroul din spate. Fata vorbea la telefon, făcând o rezervare.

– M-am asigurat că n-am blocat în vreun fel drumul.

I-am zâmbit.

– Am auzit că aveţi o problemă?

Tăticul afişa un zâmbet inexpresiv. Ştiam că tot greul trecuse.

– Da, am oftat eu, am fost la poliţie şi am contactat companiile care au emis cardurile. Acum aşteptăm să ne rezolve problema. Până atunci, tot ceea ce am la mine sunt nişte bani gheaţă. O să vă plătesc în avans pentru următoarele trei zile.

– Nu-i nici o problemă.

Eram sigur de asta. Nu exista nici o şansă ca mica noastră tranzacţie cu bani cash să ajungă în registre. Albilor pe care oamenii îi numesc în general scursura societăţii, Kev obişnuia să le spună „ţărănoi"; poate că dura ceva timp până când reuşeau să priceapă ceva, însă un parvenit rămâne un parvenit indiferent unde te aflai.

A zâmbit.

– O să vă lăsăm şi telefonul conectat.

Am mimat rolul englezului recunoscător şi mi-am luat cheia, după care am urcat împreună cu Kelly cele două rânduri de scări construite din ciment şi beton.

Kelly a ezitat înainte să intrăm, după care s-a uitat la mine şi mi-a spus:

– Nick, vreau s-o văd pe mami. Când pot să merg acasă?

Rahat, o luam de la capăt. Aş fi dat orice să poată merge acasă şi s-o vadă pe mami. Aş fi scăpat de o problemă.

– Nu mai e mult până atunci, Kelly, i-am zis. O să iau imediat ceva de mâncare, OK?

– OK.

M-am întins pe pat şi m-am gândit cam care ar fi următoarele mişcări.

– Nick?

– Da?

Mă uitam în tavan.

– Pot să mă uit la televizor?

„Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne, pentru asta."

M-am întins după telecomandă şi am trecut rapid în revistă canalele TV, verificând dacă nu cumva ne apar feţele la ştiri. Am găsit Nickelodeon şi am rămas pe acest canal.

Luasem o decizie.

– Acum o să mă duc să iau ceva de mâncare, am spus, gândindu-mă la varianta care nu fusese încă total scoasă din discuţie. Tu o să stai aici, la fel ca înainte. O să agăţ pe uşă semnul NU DERANJAŢI, iar tu să ai grijă să nu deschizi la nimeni. Ai înţeles?

A dat din cap afirmativ.

Cabina telefonică se afla lângă un magazin cu mâncare coreeană. Încă mai burniţa. Când am traversat strada am auzit zgomotul produs de roţile maşinilor pe asfaltul ud.

Am băgat mai multe monede în telefon şi am sunat.

Am fost întâmpinat cu:

– Bună seara. Ambasada Britanică. Cu ce vă putem fi de ajutor?

– Aş vrea să vorbesc cu ataşatul militar, vă rog.

– Cine-l caută, vă rog?

– Mă numesc Stamford.

La dracu', n-aveam nimic de pierdut.

– Mulţumesc. Un moment, vă rog.

Aproape imediat, a intrat pe linia telefonică o voce hotărâtă.

– Stamford?

– Da.

– Aşteaptă puţin.

S-a auzit un ton continuu şi începusem să mă gândesc că iar mă trimiseseră la plimbare. Apoi, cam după treizeci de secunde, l-am auzit pe Simmonds. Probabil că-mi transferaseră apelul la Londra. Calm şi relaxat ca întotdeauna, mi-a spus:

– Se pare că ai intrat într-o mare încurcătură.

– Încurcătură nu este termenul potrivit.

În limbaj codat, i-am spus tot ceea ce se întâmplase de la ultimul meu apel.

Simmonds m-a ascultat fără să mă întrerupă, după care mi-a zis:

– Adevărul e că nu pot să fac nimic. Bănuiesc că înţelegi situaţia în care mă aflu...

Îmi dădeam seama că era supărat rău de tot pe mine.

– Ţi s-a spus să te întorci imediat. Ai încălcat un ordin. N-ar fi trebuit să te duci să-l vezi, ştii asta foarte bine.

Încă era imperturbabil, însă ştiam că fierbea sub calmul ăsta aparent.

Puteam să mi-l imaginez stând în spatele biroului, în cămaşa sa şifonată şi reiaţii săi largi, având pe birou poza de familie şi poate chiar şi ouăle de Paşte pentru cei dragi, lângă un teanc de faxuri extrem de fierbinţi sosite de la Washington, de care trebuia să se ocupe urgent.

– Asta n-are nici o legătură cu situaţia în care v-aş putea pune eu, i-am răspuns. Am nişte materiale care ar face ca echipa voastră să nu pară deloc formată din englezi educaţi şi manieraţi. O să le dau oricui vrea să asculte. Nu-i o cacealma, am nevoie de ajutor să ies din rahatul ăsta. Acum.

A urmat o pauză – părintele răbdător aştepta să ia sfârşit accesul de furie al copilului său.

Mi-a spus:

– Mă tem că te afli într-o poziţie extrem de delicată. Nu pot să fac nimic dacă nu poţi dovedi în vreun fel că nu eşti implicat. Îţi sugerez să depui toate eforturile pentru a descoperi ce s-a întâmplat şi de ce, după care putem să stăm de vorbă şi poate că o să reuşesc să te ajut. Ce zici? Eşti liber să-ţi pui în aplicare ameninţarea, dar nu ţi-aş recomanda asta.

Puteam să-i simt mâinile cu care mă strângea de boaşe. Dacă-şi dădeau seama că merg la cacealma, aveam să-mi petrec

restul vieţii într-o fugă continuă. Firmei nu-i plăcea să fie ameninţată.

– Nu prea am de ales, nu-i aşa?

– Mă bucur că vezi lucrurile în felul ăsta. Adu-mi orice informaţie găseşti.

După care a închis telefonul.

Cu toate rotiţele puse în funcţiune, am intrat în magazin. Am cumpărat o sticlă de colorant de păr – te dai o dată pe păr şi te ţine douăsprezece spălări – şi o maşină de tuns. Am mai cumpărat şi un set complet de baie şi de bărbierit; nu puteam să arătăm ca doi jegoşi, hălăduind prin Washington. După care am umplut coşul cu sticle de Coca-Cola din lada frigorifică, cu mere şi cu bomboane.

N-am putut să găsesc un Micky D şi am intrat în cele din urmă într-un Burger King. Am cumpărat două megameniuri, după care m-am întors la hotel.

Am ciocănit la uşă în timp ce o deschideam.

– Ghici ce-am luat? Burgeri, cartofi prăjiţi, plăcinte cu mere, ciocolată fierbinte...

Lângă peretele de la fereastră se afla o masă rotundă. Am pus sacoşele pe pat, am răsturnat burgerii pe masă ca pe un trofeu, asemenea unui vânător victorios. Rupând sacoşele pentru a improviza o faţă de masă, am vărsat cartofii, am deschis sosul şi-am tăbărât amândoi pe bunătăţi. Trebuie să fi fost hămesită.

Am aşteptat până când şi-a umplut gura cu mâncare.

– Ia ascultă, Kelly, ştii că fetele mari îşi vopsesc întotdeauna părul, îl taie şi-l aranjează în toate felurile? M-am gândit că poate ţi-ar plăcea să încerci şi tu.

N-a părut să aibă vreo obiecţie.

– Ce zici de un maro foarte închis la culoare?

A ridicat din umeri.

Voiam să fac asta înainte să înţeleagă prea multe din ceea ce se întâmpla. În momentul în care şi-a terminat plăcinta cu

mere, am dus-o la baie şi am pus-o să-şi scoată cămaşa şi maioul. Am verificat temperatura apei de la duş şi-am aplecat-o deasupra căzii, i-am udat rapid părul, după care i l-am şters cu prosopul şi i l-am periat. Am pus maşina de tuns în funcţiune, însă nu eram prea sigur de ceea ce făceam. Mi-am dat seama că de fapt era pentru barbă, iar în momentul în care m-am oprit părul ei arăta ca dracu'. Cu cât încercam să-l aranjez mai bine, cu-atât devenea din ce în ce mai scurt. În curând, îi ajunsese până la baza gâtului.

În timp ce studiam colorantul, încercând să citesc instrucţiunile, am auzit-o:

– Nick?

Citeam ce scria pe sticlă şi speram că nu eram pe cale să-i transform părul într-o claie roşcată.

– Ce-i?

– Îi cunoşti pe oamenii care alergau după tine?

Eu eram cel care ar fi trebuit să pună întrebări.

– Nu, nu-i cunosc, Kelly, dar o să aflu cine sunt.

M-am gândit la asta şi am pus jos colorantul de păr. Stăteam în spatele ei şi ne uitam unul la altul în oglindă. Nu mai avea ochii aşa de roşii. Asta-i făcea pe-ai mei mai închişi la culoare şi mai obosiţi. M-am uitat la ea un timp. În cele din urmă, i-am spus:

– Kelly, de ce te-ai băgat în ascunzătoare?

N-a spus nimic. Puteam să văd în ochişorii ei cum începea să-şi pună întrebări cu privire la măiestria mea în ale coafatului.

– A strigat tati „Disneyland"?

– Nu.

– Atunci de ce te-ai dus acolo?

Discuţia devenea mult prea intensă pentru mine. Trebuia să fac ceva, aşa că am apucat sticla de colorant.

– Din cauza zgomotului.

Am început să-i aplic vopseaua pe păr.

– Da? Ce fel de zgomot?

M-a privit în oglindă.

– Eram în bucătărie, dar am auzit un zgomot neobişnuit în sufragerie şi m-am dus să mă uit.

– Ce-ai văzut?

– Tati ţipa la nişte oameni, iar ei îl loveau.

– Te-au văzut?

– Nu ştiu, n-am intrat în cameră. Nu voiam decât să s-o strig pe mami să vină să-l ajute pe tati.

– Şi ce-ai făcut?

Şi-a lăsat privirea în jos.

– N-am putut să-l ajut, sunt prea mică.

Când şi-a ridicat din nou privirea, am văzut că faţa îi era roşie, din cauza ruşinii. Buza de sus începuse să-i tremure.

– Am fugit spre ascunzătoare. Voiam să mă duc la mami, însă ea era sus cu Aida, iar tati urla la oamenii ăia.

– Ai fugit spre ascunzătoare?

– Da.

– Ai rămas acolo?

– Da.

– A venit mami şi te-a strigat?

– Nu. Tu m-ai strigat.

– Deci nu le-ai văzut pe mami şi pe Aida?

– Nu.

M-a străfulgerat imaginea celor două, moarte.

Am luat-o în braţe, căci începuse să plângă în hohote.

– Kelly, nu puteai să-l ajuţi pe tati. Oamenii ăia erau prea mari şi prea puternici. Probabil că nici eu n-aş fi putut să-l ajut, iar eu sunt om mare. Nu e vina ta dacă l-au rănit pe tati. El este OK şi vrea ca eu să am grijă de tine până când se face mai bine. Mami şi Aida au trebuit să plece cu tati. Doar că n-au mai avut timp să te ia şi pe tine.

Am lăsat-o să plângă puţin, apoi am întrebat-o:

– L-ai văzut pe vreunul dintre oamenii care ne urmăreau azi?

A negat, clătinând din cap.

– Oamenii ăia care erau cu tati erau îmbrăcaţi în costume?

– Cred că da, dar aveau un fel de halate pe deasupra.

Ştiam despre ce vorbea.

– Ca ăla pe care tati l-ar purta ca să zugrăvească prin casă?

Îmbrăcasem şi eu o astfel de salopetă.

A dat din cap afirmativ.

– Deci vrei să spui că aveau costume pe ei, iar pe deasupra nişte halate?

A aprobat iarăşi, dând din cap.

Ştiam asta; băieţii ăştia se pricepeau la ceea ce făceau, erau nişte profesionişti. Nu doriseră să-şi mânjească de sânge costumele lor elegante.

Am întrebat-o câţi bărbaţi fuseseră şi cum arătau. Era confuză şi speriată. Buza a început să-i tremure din nou.

– Pot să mă duc acasă? Curând?

O podidiseră iarăşi lacrimile.

– Da, foarte curând, foarte curând. Când tati o să fie mai bine. Până atunci, o să am eu grijă de tine. Haide, Kelly, hai să te facem să arăţi ca o adevărată domnişoară!

După ce-am clătit-o, i-am pieptănat părul ud şi-am îmbrăcat-o în hainele cele noi. Dacă eram nevoiţi să o luăm din loc, trebuia să fie îmbrăcată. I-am spus că singurele lucruri pe care putea să nu şi le pună erau căciula, haina şi pantofii.

S-a privit în oglindă. Noile sale haine erau mult prea mari, iar părul – ei bine, nu părea prea sigură dacă-i place sau nu.

Ne-am uitat la Nickelodeon şi în cele din urmă a adormit. Eu am rămas întins, uitându-mă în tavan, trecând în revistă ce opţiuni aveam sau, mai bine zis, încercând să mă amăgesc că aveam nişte opţiuni.

Oare ce mai făcea Slack Pat? În mod sigur m-ar fi ajutat dacă ar fi putut, dacă nu cumva se transformase într-un hipiot

new age drogat. Singura modalitate la care mă puteam gândi pentru a-l contacta era restaurantul unde obişnuia să-şi facă veacul. După cum îl descrisese, locuia practic acolo. Problema era că nu puteam să-mi amintesc numele acestuia, ştiam numai că se afla pe o colină în Georgetown, la periferie.

Dar Euan? Nu-mi era de nici un ajutor, din cauza faptului că încă mai opera în Ulster şi nu puteam să-l contactez până când nu mă întorceam în Marea Britanie.

M-am uitat la Kelly. Asta avea să fie, cel puţin pentru o perioadă de timp, viaţa ei: întotdeauna îmbrăcată, gata s-o ia la fugă în orice moment. Am învelit-o cu plapuma.

Am adunat tot gunoiul şi l-am pus la coş, după care am verificat dacă semnul era încă pe uşă şi dacă pantofii erau în buzunarele hainei fetei. Am verificat camera cartuşului de la ambele arme – cea de 9 mm din haina lui Kev şi Sig-ul pe care îl ţineam la cureaua pantalonilor. Kelly avea să apară, fără îndoială, în toate ziarele de mâine, dar cel puţin, dacă treaba devenea nasoală de tot, eram gata de plecare. Ştiam care era calea noastră de scăpare şi n-aş fi ezitat să folosesc arma ca să ies de acolo.

Mi-am scos noile hainele din pungă şi le-am dus în baie. M-am bărbierit, apoi m-am dezbrăcat. Puţeam; lucrurile lui Kev erau pătate la interior cu sânge. Transpiraţia îl diluase şi-l întinsese pe cămaşă până pe spate şi pe umeri, dar şi pe cracii blugilor. Le-am băgat pe toate într-o pungă de plastic pentru spălătorie, pe care aveam s-o arunc a doua zi. Am făcut un duş fierbinte, lung, şi m-am spălat pe cap. Apoi m-am îmbrăcat, am verificat încuietoarea uşii şi m-am întins pe pat.

M-am trezit la aproximativ cinci şi jumătate dimineaţa, după un somn binemeritat, dată fiind noaptea aceea teribilă. Nu eram sigur dacă grozăviile pe care mi le aminteam făceau parte dintr-un vis sau nu.

M-am gândit din nou la bani. În mod clar nu puteam să-mi folosesc cărţile de credit, deoarece trebuia să presupun că fuseseră blocate, sau că aveau să fie folosite pentru a-mi da de urmă. Trebuia deci să folosesc bani gheaţă sau să nu folosesc nimic – ceea ce nu era uşor în zilele noastre. Dacă m-aş fi dus la Pat, mi-ar fi dat nişte bani, dar ştiam că trebuia să profit de orice moment liber ca să fac rost de mai mulţi. Kelly sforăia de zor. Am luat cardul-cheie, am închis cu grijă uşa după mine, am verificat dacă semnul era încă acolo şi m-am dus să caut un extinctor.

12

Când am trecut pe lângă uşa deschisă de la camera femeilor de serviciu, am văzut pe un raft şase opritoare de uşă în formă de pană. Am luat şi eu două.

Am găsit extinctorul pe peretele de lângă lifturi. I-am deşurubat rapid partea de sus şi am scos din butelia de dioxid de carbon un tub de oţel negru de 9 ţoli. L-am băgat în haină şi m-am întors în cameră.

Am pus cele trei încărcătoare de rezervă de la Sig .45 în buzunarul din stânga al hainei lui Kev şi m-am hotărât să păstrez pistolul de 9 mm, Heckler & Koch, în cameră. L-am ascuns în rezervorul de la toaletă. O armă poate să stea în apă pentru o perioadă scurtă de timp. Nu-mi doream ca fetiţa să-l găsească şi să se împuşte.

Am mai aţipit puţin, m-am trezit, după care am aţipit din nou. Pe la 7 dimineaţa mă plictisisem şi mi se făcuse foame. Micul dejun era inclus în preţul camerei, însă ca să ai parte de el trebuia să cobori până la recepţie.

Kelly începuse să se mişte. I-am spus:

– Bună dimineaţa! Vrei ceva de mâncare?

Căsca de rupea pământul, stând în fund şi arătând ca o sperietoare de ciori, pentru că se culcase cu părul ud. Am dat imediat drumul la televizor pentru că nu ştiam ce să-i spun. S-a uitat la hainele de pe ea, încercând să înţeleagă ce se întâmplase.

– Aşa ai adormit, am râs eu. N-am putut nici măcar să te dezbrac aseară. E ca într-o excursie cu cortul, nu?

Asta chiar i-a plăcut.

– Îhî, a zâmbit ea, încă adormită.

– Să mă duc şi să-ţi aduc ceva pentru micul dejun?

Nu şi-a ridicat privirea, doar a dat afirmativ din cap uitându-se la televizor.

– Nu uita, trebuie să faci asta de fiecare dată: să nu deschizi uşa niciodată, dar niciodată. Când mă întorc, o să deschid eu cu cheia. Nici măcar să nu tragi draperiile, deoarece doamnele care fac curăţenie o să creadă că totul e în regulă şi pot să intre, iar noi nu vrem să stăm de vorbă cu nimeni, nu-i aşa? O să las semnul cu NU DERANJAŢI, bine?

A dat din cap. Nu eram sigur cât de bine intraseră toate astea în căpşorul ăla al ei. Am luat tava pe care se afla şi găletuşa pentru gheaţă, mi-am pus ochelarii şi am coborât scările până la recepţie.

Era deja destul de aglomerat: oameni veniţi cu rulotele, prea comozi ca să doarmă în ele, şi agenţi de vânzări care arătau îngrijiţi şi proaspeţi, ca scoşi din cutie, conform capitolului din manual ce pleda pentru ideea că „aspectul contează".

Zona de servire a micului dejun consta din două sau trei mese dispuse lângă recipientele de cafea de sub televizor. Am luat trei pachete de cereale, pâinici şi brioşe, mere, plus două ceşti de cafea şi un suc de portocale.

Copila blondă doar ce-şi terminase tura şi ieşea.

– Sper că totul merge cum trebuie cu paşapoartele dumneavoastră şi toate celelalte, mi-a zâmbit ea, luându-şi o pâinică.

– Sunt sigur că o să fie bine. Nu ne gândim la altceva decât la cum am putea să avem parte de o vacanţă ca lumea.

– Dacă aveţi nevoie de ajutor, de orice, nu trebuie decât să mă căutaţi.

– Mulţumim.

M-am dus până la recepţie şi am luat un exemplar gratuit din *USA Today*. De asemenea, m-am autoservit dintr-un bol plin, cu un set de chibrituri cu sigla Roadies Inn şi cu o agrafă dintr-o scrumieră plină de benzi elastice şi de alte accesorii de birou. Apoi m-am întors în cameră.

Zece minute mai târziu, Kelly îşi ronţăia cerealele stând lipită de televizor, pe programul Nickelodeon.

– O să ies afară pentru vreo oră, i-am spus. Am câteva chestii de făcut. Cât sunt plecat vreau să te speli şi să te faci frumoasă şi curată, iar când mă întorc să fii deja pieptănată. Ce zici, o să te descurci cu noua ta coafură de fată mare?

A ridicat din umeri.

– Mi-e indiferent.

– Care sunt culorile tale preferate?

– Culorile mele preferate sunt rozul şi albastrul.

– Ei bine, avem deja rozul.

I-am arătat haina, care atârna cu pantofii ieşind din buzunare. Avusesem şi puţin noroc, până la urmă.

– Acum trebuie să-ţi luăm ceva albastru.

Mi-am şters rapid ochelarii cu nişte hârtie igienică, i-am băgat la loc în toc şi apoi în haina lui Kev, după care mi-am pus impermeabilul negru pe deasupra, căutând în buzunar cilindrul extinctorului. Mi-am scos tot mărunţişul din buzunare – voiam să elimin orice zgomot şi, în plus, întotdeauna mă simţeam mai bine dacă, pe cât posibil, nu-mi atârna nimic în buzunarele de la haine.

Ţineam în mână şapca şi eram gata de plecare.

– N-o să stau mult. Nu uita, nu lăsa pe nimeni să intre. Mă întorc într-o clipită.

Ploaia se oprise, însă cerul era încă acoperit, iar pământul, ud. Şoseaua era sufocată de maşinile care se îndreptau spre

centru. Washington DC este un oraş aglomerat, iar trotuarele erau şi ele ticsite.

Mergeam în grabă, pentru a ţine pasul cu lucrătorii de la birouri – cu toţii având întipărită pe faţă hotărârea de a începe o nouă zi de muncă –, căutând tot timpul din priviri locul ideal în care să fac rapid rost de nişte bani, pentru a mă putea întoarce la hotel înainte ca micuţa să intre în panică.

Era mult prea devreme pentru cumpărături în mall, deoarece magazinele de acolo nu se deschideau până la ora zece şi nici nu era o zonă plină de hoteluri – situate mult mai departe, în centru. Existau nişte locaţii de tip fast-food, dar în mod normal aveau o singură intrare şi ieşire şi un trafic mult prea mare la toalete, ceea ce nu le făcea o alegere prea bună. O benzinărie ar fi fost mai bună, atâta timp cât avea o budă ce putea fi deschisă numai cu cheia obţinută de la casierie.

M-am învârtit vreo douăzeci de minute. Am trecut prin câteva staţii de benzină care erau destul de aglomerate, dar, fiind moderne, aveau toaletele în interior.

Într-un final, am găsit ceea ce căutam, o toaletă exterioară cu un semn pe uşă care te anunţa: „Cheia se află la Casierie". Am verificat ca să mă conving că uşa era încuiată, după care mi-am continuat drumul.

Acum mă uitam după două lucruri: un punct din care puteam fără dificultate să supraveghez zona din faţă şi o cale de scăpare. Mai sus, de cealaltă parte a şoselei, se afla un şir de birouri de avocatură, de fonduri mutuale de creditare şi agenţii de asigurări, dispuse separat, în nişte case de cărămidă care purtau minunata amprentă a anilor 1930. Între ele erau nişte alei care păreau foarte circulate. Am traversat strada, am luat-o la pas pe una dintre ele şi am ieşit pe strada paralelă. Apoi, întorcându-mă la dreapta, am mers pe drum până la o intersecţie, am luat-o la stânga, după care iar la dreapta, până când am dat de o altă alee. Întreaga zonă era perfectă pentru derutarea adversarului,

în eventualitatea în care aş fi fost urmărit. M-am întors la benzinărie pe o rută diferită.

Peste drum se afla o staţie de autobuz la aproape o sută de metri distanţă. Am luat-o de-a lungul străzii până acolo, m-am rezemat de cadrul ce susţinea copertina staţiei şi-am aşteptat; trebuia să mă comport firesc, trebuia să pară că am un motiv să fac ceea ce făceam. Am văzut că la început erau două sau trei persoane care aşteptau, după care coada devenea din ce în ce mai lungă; apoi venea câte un autobuz şi iar rămâneam două sau trei persoane în staţie. Mă uitam spre tăbliţa cu destinaţia fiecărui autobuz plin care se apropia şi care se dovedea a nu fi cel pe care-l aşteptam. Apoi mă întorceam la loc.

În zilele noastre, oamenii nu prea umblă cu mulţi bani cash asupra lor, mai ales aici, în ţara cărţilor de credit. Ţinta ideală este întotdeauna un turist – aceştia au de obicei la ei bani gheaţă şi cecuri de călătorie –, însă era puţin probabil să dau de prea mulţi turişti în partea asta a oraşului.

Într-un interval de aproximativ treizeci de minute depistasem patru sau cinci ţinte posibile, dintre cei care intraseră la benzinărie ca să-şi facă plinul, însă, din păcate, se părea că nici unul nu avea nevoie să meargă la toaletă. M-am gândit la Kelly – speram că respecta cu sfinţenie ceea ce-i spusesem să facă.

Un tip alb, la vreo douăzeci de ani, a intrat cu maşina, un Camaro nou, în zona din faţa benzinăriei. Avea numere provizorii valabile treizeci de zile, timp în care aştepta înregistrarea maşinii. Purta un fel de trening lăbărţat, care-i atârna ca un sac, într-o combinaţie ciudată de roşu, albastru, verde, oranj şi alte şase culori, şi nişte încălţări de baschet, asortate. Era ras de-o parte şi de alta a capului şi avea părul tapat în rest. Sistemul stereo al maşinii bubuia şi îşi etala basii pe care puteam să-i simt vibrând de pe partea cealaltă a străzii.

A băgat benzină şi s-a dus înăuntru să plătească. Când a ieşit avea în mână ceva ce părea a fi o bucată mică de lemn. A luat-o la stânga spre toaletă. Ăsta era tipul pe care-l aşteptam.

Am plecat din staţie, mi-am ridicat gulerul şi am traversat strada. Tipul îşi băga portofelul în geacă şi-şi trăgea fermoarul. Verificasem deja camerele de supraveghere de la garaj şi n-aveau să reprezinte nici o problemă: erau îndreptate spre zona din faţă a benzinăriei pentru a-i surprinde pe cei care voiau să plece fără să plătească, şi nu spre capătul clădirii pentru eventualii hoţi de hârtie igienică.

Părăsisem staţia de autobuz jucând rolul unui individ care avea nevoie urgentă să urineze, nu mai putea să reziste şi renunţase astfel să mai aştepte autobuzul. Era puţin probabil să te bage cineva în seamă în staţia de autobuz; primul lucru la care se gândesc oamenii, dis-de-dimineaţă, este ziua de muncă pe care o au în faţă, ipotecile, copiii sau durerea de cap a nevestei din timpul nopţii; nu prea îşi fac probleme cu privire la un tip care se îndreaptă spre o toaletă. M-am repezit spre uşă în mare grabă, ca să dau impresia că eram omul cu cea mai plină vezică urinară din lume, şi am intrat.

Încăperea avea în jur de patru metri pe patru, era destul de curată şi mirosea a pastile dezinfectante. Chiar în faţă erau două pisoare, cu un bazin de apă şi un dispozitiv cu prosoape de hârtie, montat pe perete. Amicul meu era într-una din cele două cabine din dreapta.

Am auzit cum şi-a deschis fermoarul, apoi foşnetul produs de aranjarea hainelor şi o tuse înăbuşită. Am închis uşa după mine şi am împins cu piciorul cele două opritoare pentru uşă. Nimeni nu putea să intre sau să iasă de aici, dacă eu nu doream asta.

Am stat la pisoar prefăcându-mă că mă uşuram. Aveam mâinile în faţă, ţinând cilindrul de oţel. Trebuia să rămân cu spatele la el până când avea să iasă ca să se spele pe mâini.

Am rămas acolo cam trei sau patru minute. L-am auzit cum urinează. S-a oprit, după care – nimic. Individului ăstuia îi lua prea mult. Mi-am întors capul spre dreapta, ca şi cum m-aş fi uitat pe micuţa fereastră cu zăbrele, dar continuând să simulez urinarea, în cazul în care ar fi putut să mă vadă şi, dintr-un motiv anume, ar fi ezitat să iasă din cabină.

După aceea, uitându-mă drept în spate, am văzut ceva cu-adevărat bizar. Toaletele publice americane aveau uşi de tip saloon, cu nişte spaţii libere mai mari în partea de sus şi de jos decât cele din Marea Britanie. Prin gaura de jos i se vedea un picior, dreptul, în faţa vasului de toaletă, fără să aibă pantalonii de trening rulaţi în jurul gleznei. M-am gândit că poziţia era cam ciudată, dar asta era. După care am observat că uşa era deschisă de două degete. Nu o încuiase.

N-aveam de gând să stau să încerc să descâlcesc situaţia. Încleştându-mi mâna dreaptă în jurul cilindrului şi ţinând mâna stângă în faţă, gata să mă apăr, am pornit rapid, dar în linişte spre uşă. În ultimul moment am tras adânc aer în piept, m-am proptit cu umărul şi am împins cu putere.

Tipul s-a lovit de perete, urlând:

– Ce mama dracului! Ce dracu'!

Încerca să se ţină cu mâinile ca să nu cadă, şi să blocheze uşa; corpul lui nu dădea voie uşii să se deschidă.

A trebuit să împing din nou. Regula de bază a unei intrări rapide, în forţă este exact asta: să fie rapidă şi în forţă. Lăsându-mă cu toată greutatea pe uşă, l-am ţintuit la perete. Era ditamai hăndrălăul; trebuia să am grijă, puteam chiar s-o încasez. L-am apucat cu mâna stângă de părul dat cu gel şi i-am împins capul spre stânga, expunându-i astfel partea dreaptă a gâtului.

Atunci când loveşti pe cineva nu foloseşti numai arma. Aveam nevoie de cât mai multă greutate înapoia cilindrului, asemenea unui boxer care-şi foloseşte şoldurile şi jumătatea superioară a corpului pentru a-şi spori balansul. Împingând uşa

cu mâna stângă, cu dreapta am ridicat cilindrul şi m-am rotit cu tot corpul, ca şi cum aş fi dat un croşeu de dreapta: l-am lovit chiar sub ureche. Ideea era să-l pun la pământ, nu să-l omor sau să-i afectez creierul pentru tot restul zilelor sale; dacă aş fi vrut să fac asta, l-aş fi lovit în cap de mai multe ori. După cum se prezenta situaţia, n-avea să fie cea mai bună zi a lui – nu era vorba decât despre faptul că se aflase în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Fusese o lovitură bună. A gemut şi s-a prăbuşit. Se chircise şi, fără îndoială, vedea stele verzi, acea senzaţie de plutire pe care-o resimţi atunci când eşti pe punctul de a leşina. N-ar mai fi vrut decât să se ghemuiască, să se bage undeva, să se ascundă. Acesta a fost motivul pentru care folosisem cilindrul în locul unei arme. Reacţiile oamenilor la vederea unui pistol pot fi uşor anticipate. Ar fi putut să fie un poliţist sub acoperire, înarmat la rândul său, ar fi putut să fie unul dintre acei cetăţeni inconştienţi, eroi de ocazie. Nu asta conta acum. Vechile metode sunt întotdeauna cele mai bune.

Se lovise cu capul de rezervorul de apă şi-şi spărsese nasul, iar acum îi curgea sânge pe sub bărbie. Scotea gemete ascuţite, ca de copil. Era într-o stare destul de proastă, însă avea să supravieţuiască. I-am mai aplicat o lovitură ca măsură suplimentară; voiam să-l ştiu prăbuşit pe podea şi inconştient de-a binelea. A încetat să mai scoată vreun zgomot.

I-am apăsat capul cu mâna stângă şi l-am ţinut astfel încât să nu aibă faţa spre mine. Nu voiam să mă poată identifica. Cu mâna dreaptă l-am pipăit sub burtă şi i-am răsucit geaca spre mine, i-am desfăcut fermoarul şi i-am scos portofelul. După care am început să-i pipăi buzunarele în cazul în care mai avea un altul ascuns acolo. Am pipăit cu degetele şi-am dat de ceva învelit într-o pungă de plastic, care mi-a umplut căuşul palmei. Am scos la iveală o pungă cu o pudră albă, suficientă pentru a trimite întreg cartierul pe orbită, toată pusă cu grijă în mici

recipiente de plastic, gata de vânzare. Nu-mi erau de nici un folos; le-am lăsat jos, pe podea.

Abia acum mi-am dat seama ce făcea în timp ce aşteptam în faţa pisoarului. În jurul braţului stâng avea legat strâns un furtun de cauciuc, iar braţul îi sângera dintr-o mică înţepătură de seringă. Probabil că-şi ţinea piciorul stâng pe vasul de WC pentru a-şi sprijini braţul în timp ce se injecta. I-am văzut şi seringa, undeva pe jos.

Când m-am ridicat am simţit că am pantalonii uzi şi m-am uitat în jos. Cine râde la urmă râde mai bine; şi se pare că el râdea la urmă. Îl făcusem să-şi piardă controlul asupra funcţiilor corpului şi făcuse pe el. Iar eu stătusem în genunchi într-o baltă de urină.

Am luat cheia de pe podea. Era acoperită de urină. Tipul începuse să-şi revină puţin şi se auzeau din nou gemete şi suspine. L-am ţinut de cap şi l-am lovit de vasul de toaletă pentru a-i transmite un mesaj clar: să rămână un timp acolo unde se găsea.

Am ieşit din cabina de WC. Nu aveam timp să încerc să-mi curăţ haina. M-am dus la uşa de la intrare, am scos penele, le-am pus în buzunar, am ieşit şi-am încuiat-o. Am aruncat cheia într-un tufiş.

Rămăsesem fără suflu şi câţiva stropi de transpiraţie se prelingeau pe la tâmple, însă trebuia să-mi impun să fiu calm şi să mă port firesc. Dacă se întâmpla să apară alt client după colţ, ca să folosească toaleta, aveam să-i spun că era defectă.

În timp ce traversam strada, m-am uitat în stânga şi în spate. Nimic. Nu trebuia să mă mai uit încă o dată înapoi. Aveam să ştiu în curând dacă se întâmpla ceva, căci aş fi auzit ţipete, răcnete sau paşii oamenilor care ar fi alergat după mine. După aceea însă trebuia să reacţionez; la urma urmei, eu eram cel care avea asupra sa o armă a dracului de mare.

Am trecut de staţia de autobuz şi am continuat să merg spre prima alee. După încă două întoarceri mi-am scos impermeabilul, am învelit cilindrul în el şi am ţinut strâns pachetul. Mi-am scos şi şapca şi am băgat-o tot în haină. Am continuat să merg, am găsit un coş de gunoi şi am scăpat de legătură. Asta mă aranja: făcea din mine alt om, sau aveam să fiu unul după ce-mi puneam ochelarii.

Îndată ce am ajuns iar pe stradă am scos portofelul, ca şi cum aş fi verificat să văd dacă aveam cartea de credit la mine. L-am deschis şi am descoperit că tipul era familist; avea o poză foarte frumoasă cu soţia şi cei doi copii, familia lui Lance White. Probabil că doamna White n-avea să fie prea mulţumită de starea împricinatului atunci când el va ajunge acasă.

În compartimentul pentru bancnote se aflau aproape 240 de dolari; White fie abia trecuse pe la bancomat, fie avusese nişte mici afaceri la prima oră. De asemenea, mai erau şi vreo două cărţi de credit, însă nu puteam să le păstrez; mi-ar fi luat ceva timp să le vând, iar dacă aş fi încercat să le folosesc pentru a scoate bani, puteam s-o fac în următoarea jumătate de oră sau cam aşa ceva – însă de ce să risc inutil ca poliţia să-mi dea de urmă şi toate astea să se sfârşească după descrierea mea făcută de vreun vânzător? Restul erau numai porcării, nişte bucăţi de hârtie cu numere de telefon pe ele. Probabil lista sa de clienţi. Când am trecut pe lângă alt coş de gunoi am aruncat totul, cu excepţia banilor.

Acum aveam în buzunar aproape 400 de dolari, suficient pentru următoarele câteva zile, asta dacă nu reuşeam să-l contactez pe Pat sau dacă el nu putea să-mi procure cele necesare.

Urina de pe pantaloni începea să se usuce, pe măsură ce mergeam, însă puţea de-ţi muta nasul din loc. Era timpul să-mi schimb hainele.

Am ajuns la Burger King şi la celelalte magazine de lângă hotel. Într-un interval de aproape un sfert de oră, am intrat şi am

ieşit dintr-un magazin cu reduceri cu o sacoşă cu blugi noi, cu tricouri şi lenjerie intimă, toate cumpărate cu banii jos. Kelly avea şi ea un nou set complet de haine, până la piele, inclusiv ciorapi şi maiouri. M-am uitat la ceasul de mână în timp ce urcam spre cameră. Fusesem plecat aproape două ore şi un sfert, puţin mai mult decât îi spusesem.

Chiar înainte de a ajunge la uşă am văzut că era întredeschisă. M-am uitat jos şi am văzut o pernă care o ţinea deschisă. Puteam să aud televizorul.

Scoţându-mi pistolul, m-am lipit de perete, cu arma aţintită spre crăpătura uşii. Mă simţeam derutat şi şocat. Mi s-a pus un nod în stomac, după care m-a cuprins o stare acută de rău.

13

Am intrat în cameră. Nimic.

Am verificat de partea cealaltă a patului, gândindu-mă că s-ar putea ascunde acolo. Poate că juca vreun joc cu mine.

– Kelly! Eşti acolo?

Vocea mea era gravă şi ea ar fi trebuit să ştie acest lucru.

Nici un răspuns. Inima îmi bătea atât de tare, încât mă durea pieptul. Dacă puseseră mâna pe ea, cum de nu mă umflaseră şi pe mine până acum?

Am simţit cum broboanele de transpiraţie îmi coborau de-o parte şi de alta a feţei. Am început să intru în panică, în timp ce o vedeam cu ochii minţii, în casa părinţilor săi, privind cum tatăl îi era snopit în bătaie şi ţipând după mama ei. Am înţeles sentimentul acela de disperare pe care-l ai când vrei să vină cineva să te scape de toate lucrurile înfricoşătoare.

M-am forţat să mă opresc, să mă calmez, să mă gândesc la ceea ce urma să fac. Am ieşit iar pe hol şi am zbughit-o, strigând după ea, nu prea tare:

– Kelly! Kelly!

M-am întors la colţ şi iat-o, era acolo. Satisfăcută precum Punch[1], doar ce se îndepărta de automatul de Coca-Cola, chinuindu-se să desfacă inelul unei cutii. Zâmbetul ce parcă spunea

---

[1] Personaj consacrat al teatrului de păpuşi din spectacolul *Punch & Judy Show*, în care cele două păpuşi întruchipează un cuplu care se ceartă tot timpul. (n.tr.)

„priveşte-mă, nu-i aşa că sunt o fată mare acum?“ s-a schimbat imediat după ce m-a văzut, cu arma în mână, încruntat.

Am vrut s-o muştruluiesc şi să-i spun vreo două, însă mi-am muşcat buza.

Brusc, s-a întristat. Şi-a dat seama şi i-a părut rău pentru ceea ce făcuse. Primul lucru pe care-l făcuse pe cont propriu de când plecase de-acasă a fost să-şi ia de una singură o cutie de cola, iar eu îi distrusesem această satisfacţie prin venirea mea intempestivă. Conducând-o înapoi spre cameră, am continuat să mă uit de jur împrejur în spaţiul deschis pentru a verifica dacă nu ne văzuse cineva.

Pe patul ei erau azvârlite pungi goale de mâncare şi tot felul de chestii; arăta precum o scenă din *Casa animalelor.*

Am lăsat-o să stea jos cât timp m-am dus până la baie. Când m-am întors era încă bosumflată. M-am aşezat lângă ea.

– Nu vreau să te cert, Kelly, e vorba doar de faptul că-mi fac griji dacă nu ştiu unde eşti. Promiţi că n-o să mai faci asta altă dată?

– Numai dacă-mi promiţi şi tu că n-o să mă mai laşi singură din nou.

– Promit. Acum dezbracă-te ca să faci o baie. Am luat-o pe sus şi aproape că am aruncat-o în cadă înainte să mai aibă timp să se gândească. De obicei te speli singură pe cap sau te spală altcineva? am întrebat-o.

Habar n-aveam cum procedau ai ei. Ea arăta ca şi cum avea să izbucnească în plâns. Am întrebat-o:

– Vrei să te spăl eu?

– Da, te rog.

Mă întrebam ce se întâmpla în căpşorul ăla mic al ei.

Am luat şamponul şi i l-am turnat în păr; s-a plâns de spuma care-i intra în ochi şi care i se scurgea în urechi, dar îmi dădeam seama că-i plăcea să se alinte şi să i se acorde atenţie. Nu puteam s-o acuz: nu avusese parte de prea multă atenţie în ultima vreme.

Lumea în care trăia fusese răsturnată cu fundul în sus şi ea nici măcar nu ştia lucrul ăsta.

– Vezi că puţi!

Pe faţa lui Kelly se citea că simţise mirosul urinii lui Lance White impregnată în hainele mele.

– Hainele astea sunt puţin cam murdare, i-am spus. Ai grijă să-ţi clăteşti tot şamponul din păr şi să te speli cu săpun.

Părea că se simte bine. Eram bucuros că măcar unul din noi se distra. Lăsând-o în baie şi mergând în dormitor, i-am spus:

– După asta vreau să te îmbraci cu nişte haine curate. Vezi că ai pe pat nişte chiloţi şi un maiou.

– Ce fel de chiloţi?

– Ăştia.

I-am luat şi m-am întors în baie ca să-i arăt.

– Ăştia nu-s chiloţi... sunt chiloţei!

Kelly era un copil înnebunit după apă. Asta era o chestie bună pentru mine; cu cât stătea mai mult în cadă, cu atât îmi rămânea mai puţin timp să am grijă de ea. Mă găseam în postura extrem de obositoare de a trebui să spăl, să îmbrac, să vorbesc şi să răspund la întrebările unui copil. Am lăsat-o să se mai bălăcească încă o jumătate de oră, după care am scos-o din cadă şi i-am spus să se şteargă şi să-şi usuce părul singură.

Am intrat la duş, m-am bărbierit şi m-am schimbat, îndesând toate hainele purtate, atât ale mele, cât şi ale lui Kelly, într-un sac de plastic pentru spălătorie pe care l-am băgat în geanta de voiaj. Aveam să scap de ele cu prima ocazie.

Eram amândoi în dormitor, iar ea se îmbrăcase. Îşi încheiase greşit nasturii de la cămaşă; în timp ce-i descheiam şi-i prindeam în găurile potrivite, mi-am dat seama că se uită dezaprobator la mine.

– Acum care mai e problema?

– Blugii ăştia. Sunt jalnici! Trebuia să-ţi fi luat nişte Levi's 501 ca tati.

În plus, mai aveam şi poliţia modei pe urmele mele. A continuat:

– Nu poţi să găseşti 501 de mărimea mea. Sau, cel puţin, asta-mi spune mami mereu. Ei nu-i plac blugii; ea-i ca şi Aida, îi plac rochiile şi fustele.

Cu ochii minţii am văzut-o pe Marsha îngenuncheată lângă pat. M-am întors cu spatele un moment, astfel încât Kelly să nu-mi poată vedea faţa.

Trebuia să mă ocup de părul ei. Era o altă îndeletnicire pe care nu o stăpâneam, iar peria cu care o pieptănam îi tot agăţa firele şi-o trăgea de păr. Kelly ţipa încontinuu şi mă apuca de mâna cu pricina. În cele din urmă i-am dat ei peria pentru a continua pieptănatul.

În timp ce făcea asta m-am aşezat pe pat şi i-am spus:

– Kelly, ştii cumva codul special al lui tati pentru telefonul ăsta? Eu nu-l ştiu; am încercat să-l introduc de mai multe ori. Am butonat 1111, 2222, după care am apăsat pe toate butoanele şi tot nu i-am dat de cap. Ai vreo idee?

S-a oprit din pieptănat, s-a uitat lung la mine câteva momente, după care a dat afirmativ din cap.

– Foarte bine! Deci care sunt numerele?

N-a spus nimic. Părea că rezolvă ceva în minte. Poate că se întreba dacă-l trăda pe tati spunându-mi codul.

Am scos telefonul din buzunar, l-am pornit şi i-am zis:

– Uite! Ce spune aici? Introduceţi codul PIN! Ştii numerele pe care le butona tati?

A confirmat iarăşi din cap şi i-am zis:

– Haide, atunci arată-mi.

A apăsat pe butoane şi i-am urmărit degetele.

– 1990? am întrebat-o.

– Anul în care m-am născut eu, a zâmbit ea fericită, întorcându-se la pieptănat.

Eram gata de acţiune. Am luat *Pagini Aurii* dintr-unul din sertare şi m-am întors.

– Ce anume cauţi? m-a întrebat ea, pieptănându-se cu grijă, cu o mână de expertă.

– Un restaurant numit Good Fellas, i-am răspuns. Am găsit adresa. O să mergem acolo şi o să-l căutăm pe Pat.

M-am gândit să dau un telefon acolo şi să întreb de el, dar probabil că aveau să-mi râdă-n nas. În orice caz, mişcarea ar fi putut să declanşeze o serie de reacţii despre care n-aveam cum să ştiu nimic, până în momentul în care eram amândoi luaţi pe sus. Era mai bine să merg direct la sursă.

Mi-am pus ochelarii şi ea a început să chicotească. I-am luat haina şi i-am ţinut-o ca să se îmbrace. Când s-a întors, am observat că încă-i mai atârna eticheta de la blugi; am rupt-o, după care am verificat dacă era totul în ordine – exact ca un tată demodat care ieşea cu fiică-sa la plimbare.

Mi-am pus haina, am verificat dacă am încărcătoarele şi telefonul şi i-am zis:

– Îţi mai aminteşti de Pat?

– Nu. Cine-i tipa?

– Nu e tipă, e un tip pe care-l cheamă Patrick. Poate că l-ai văzut vreodată cu tati?

– Pat o să mă ducă acasă?

– O să pleci în curând, Kelly. Însă numai când tati o să fie mai bine şi numai dacă tu o să fii o fată bună şi o să faci ce-ţi spun.

A făcut o faţă lungă.

– O să ajung acasă până sâmbătă? Atunci o să fie petrecerea Melissei şi o să se doarmă la ea, iar eu trebuie să fiu acolo.

Am continuat. Nu mai puteam face nimic altceva. Nu aveam abilitatea s-o conving să iasă din starea în care se afla.

– Pat a fost pe la voi pe-acasă. Sigur nu ţi-l aminteşti pe Pat?

– Şi mai trebuie să-i cumpăr şi-un cadou. I-am făcut nişte brăţări ale prieteniei, dar acum vreau să-i dau altceva.

– Ei bine, astăzi mergem să încercăm să-l găsim pe Pat, căci el o să ne ajute să ajungi acasă. Poate că o să avem timp să cumperi ce vrei, OK?

– Unde este Pat?

– S-ar putea să-l găsim într-un restaurant. Trebuie să fii foarte cuminte când ajungem acolo, bine? Şi să nu vorbeşti cu nimeni. Dacă vorbeşte cineva cu tine, nu vreau decât să dai din cap, în semn de da sau nu, OK? Trebuie să fim foarte de atenţi, altfel n-o să ne spună unde este Pat, iar după aceea s-ar putea să avem probleme.

Ştiam că o să se descurce de minune. A făcut totul întocmai cum îi spusesem. Mă simţeam vinovat că-i promiteam c-o să se întoarcă acasă, însă nu mă puteam gândi la o cale mai bună de a o controla; şi oricum, cu puţin noroc, n-aveam să fiu prezent când în cele din urmă avea să afle adevărul.

Mai erau vreo două chestii de făcut înainte să plecăm din cameră. Am apucat colţul de jos din stânga al pledului de pe patul meu şi l-am împăturit pe diagonală, cu un pliu perfect. După care am scos un băţ de chibrit din cutia luată de la recepţie şi l-am fixat între perete şi comoda joasă cu sertare lungi pe care stătea televizorul. Am făcut pe perete un semn cu pixul de mărimea gămăliei unui ac şi l-am acoperit cu vârful băţului de chibrit. La final, am pus o agrafă într-unul din sertarele de sub televizor, şi am îndoit-o până i-am schimbat forma.

Am trecut rapid în revistă toată camera ca să fiu sigur că nu lăsasem nimic compromiţător la vedere; am pus până şi *Paginile Aurii* înapoi în sertar. Pistolul era încă în rezervorul de la toaletă, dar asta nu constituia nici o problemă; nu exista nici un motiv să intre vreo femeie de serviciu, ca să nu mai vorbim despre poliţie, cu un eventual mandat de percheziţie.

Am luat vreo două mere şi câteva batoane de ciocolată şi le-am băgat în buzunarul noii mele haine trei sferturi, de culoare albastră. După care am închis uşa, am verificat semnul de pe uşă şi am plecat.

Am luat un taxi către Georgetown. Ar fi fost mai ieftin dacă am fi luat un autobuz sau metroul, dar aşa ne expuneam mai puţin celor care făceau naveta sau pietonilor. Şoferul era nigerian. Harta oraşului de pe scaunul pasagerului din faţă nu-ţi inspira prea multă încredere, iar el abia putea să lege câteva vorbe în engleză. Şi-a folosit puţinele cuvinte pe care le ştia ca să mă întrebe unde era Georgetown. Asta a sunat ca şi cum un şofer de taxi din Londra n-ar fi ştiut unde-i Chelsea. Cu multă răbdare, i-am arătat pe hartă. După mine, era cam la treizeci de minute distanţă.

Începuse să picure, nu îndeajuns încât să ţină ştergătoarele pornite, dar suficient cât să-l determine pe taximetristul nostru să le activeze pentru scurt timp, din minut în minut. Kelly muşca dintr-un măr şi se uita pe geam. Eram atent, căutând din priviri alte moteluri. Trebuia să ne mutăm în curând.

Am rămas tăcuţi câteva minute, până când m-am gândit că şoferul s-ar putea să se aştepte să ne audă vorbind.

– Când eram de vârsta ta nu mersesem niciodată cu taxiul, i-am spus. Nu cred că m-am suit în vreunul până când am împlinit cincisprezece ani.

Kelly s-a uitat la mine, molfăindu-şi mărul.

– Nu-ţi plăceau taxiurile?

– Nu, doar că nu aveam prea mulţi bani. Tatăl meu vitreg nu putea să-şi găsească o slujbă.

A părut confuză şi nelămurită. S-a uitat la mine un timp, după care şi-a întors capul şi s-a uitat iarăşi pe geam.

Maşinile din trafic începeau să se încoloneze pentru Key Bridge. Georgetown era pe malul celălalt al Potomacului şi ar fi fost mai uşor dacă am fi coborât şi am fi luat-o pe jos, însă era

prudent să nu fim văzuţi. Până acum figura lui Kelly ar fi avut tot timpul să ajungă în ziare, poate chiar pe afişe. Poliţia avea să aloce o grămadă de timp şi să depună multe eforturi pentru a-l găsi pe cel care o răpise.

M-am aplecat spre scaunul din faţă, am luat harta şi l-am direcţionat pe şofer spre capătul râului dintre Wisconsin Avenue, principala şosea de la nord la sud. Îmi aminteam de Georgetown ca fiind aproape un oraş autonom, de sine stătător, arătând interesant şi mustind de bunăstare, cu o arhitectură care-mi aducea aminte de San Francisco. Trotuarele erau din cărămidă roşie şi nu erau aduse la nivel, şi se părea că fiecare maşină era un BMW, Volvo, Mercedes, Golf GTi sau Discovery. Fiecare casă şi magazin în parte aveau câte un poster vizibil care te avertiza că proprietatea respectivă era păzită de o firmă de securitate. Numai să încerci să intri şi imediat te vei trezi cu o echipă de reacţie rapidă în spinare, chiar înainte să ai timp să scoţi cablul de legătură din spatele aparatului video.

Wisconsin este o şosea largă cu magazine şi case dispuse de-o parte şi de alta. Am găsit Good Fellas la aproximativ un kilometru în susul dealului, pe partea dreaptă. Înscriindu-se pe deplin în ultimele tendinţe, arăta ca un loc aranjat de un designer obsedat de mister şi de tristeţe: întreaga faţadă era neagră, iar ferestrele erau din sticlă fumurie; singura pată de culoare o reprezenta firma scrisă cu litere aurii, deasupra uşii. Acum era aproape ora prânzului, aşa că tot personalul trebuie să fi semnat condica.

Am intrat prin uşile batante cu sticlă fumurie şi am simţit imediat suflul rece al aerului condiţionat. Ne aflam la unul din capetele unui coridor semiluminat care se întindea pe toată lungimea faţadei. La jumătatea distanţei se afla o tânără recepţioneră la o masă – o apariţie foarte stilată şi prietenoasă. Am fost impresionat de gusturile lui Pat. Fata ne-a zâmbit când m-am îndreptat spre ea, ţinând-o pe Kelly de mână.

Pe măsură ce mă apropiam mi-am dat seama că zâmbetul era unul întrebător. Se ridicase deja în picioare şi-am văzut că era îmbrăcată foarte elegant, într-o cămaşă albă şi pantaloni negri.

– Nu vă supăraţi, domnule, mi-a spus tipa, noi nu...

Mi-am ridicat mâna şi am zâmbit.

– Este în regulă, n-am venit să luăm prânzul. Încerc să-l găsesc pe un prieten de-al meu, pe care-l cheamă Patrick. Obişnuia să vină foarte des pe aici, probabil acum şase sau şapte luni. Vă spune ceva numele? Din câte ştiu, ieşea cu una dintre colegele dumneavoastră. Este englez, vorbeşte cu acelaşi accent ca şi mine.

– Nu ştiu, domnule, eu sunt aici numai de la începutul semestrului.

Semestru? Desigur, eram în Georgetown, în zona universităţii. Fiecare student sau studentă avea o slujbă – cel mai adesea, chelner sau chelneriţă.

– Poate că dacă aţi chema pe cineva am rezolva problema. E foarte important să dau de el. I-am făcut conspirativ cu ochiul şi i-am zis: Am venit cu o veche prietenă de-a lui. Este o surpriză.

Ea s-a uitat la fetiţă şi a zâmbit călduros.

– Bună! Vrei o bomboană cu mentă?

Kelly şi-a umplut mânuţa.

Am continuat:

– Credeţi că vreuna dintre persoanele din spate ar putea să-l cunoască?

În timp ce se gândea la asta, în spatele nostru au intrat doi băieţi în costum. Kelly s-a uitat în sus la ei, bosumflată.

– Bună, micuţă doamnă, a râs unul din ei. Eşti puţin cam tânără pentru asta, nu ţi se pare?

Kelly a ridicat din umeri. Nici un cuvânt.

– Iertaţi-mă un moment! a spus recepţionera.

A plecat să-şi facă numărul de gazdă, deschizând uşa din spatele ei pentru ca un angajat să-i preia pe cei doi invitaţi şi să-i conducă la masa lor.

S-a întors şi a ridicat receptorul, spunând:

– O să dau un telefon.

Mi-am lăsat privirea în jos şi i-am făcut cu ochiul lui Kelly.

– Avem pe cineva aici cu un copil, care-l caută pe un englez numit Patrick, aveţi idee despre cine vorbeşte? a zis ea cu acea inflexiune înaltă a vocii, de la sfârşitul frazei, care îşi avusese începuturile în Ramsay Street şi făcuse înconjurul lumii.

A închis telefonul.

– Imediat o să vină cineva.

Aproape instantaneu a sunat din nou telefonul, iar ea a preluat o rezervare.

Eu şi Kelly rămăseserăm acolo în picioare. Într-un minut sau două a apărut o chelneriţă din sala principală.

– Bună. Urmaţi-mă.

Lucrurile luau o întorsătură favorabilă. Am luat-o pe Kelly de mână şi am intrat pe uşă în sala principală.

În mod clar oamenilor le plăcea să mănânce în semiîntuneric, deoarece toate mesele erau iluminate numai cu lumânări. Uitându-mă în jur, am băgat de seamă că toate chelneriţele păreau să poarte nişte tricouri albe tăiate, oferind vederii buricul dezgolit, cu pantaloni scurţi strâmţi şi pantofi sport, cu nişte şosete albe, la baza gleznei.

Pe partea dreaptă, lipit de perete, se afla un bar cu lumini suspendate. Cei doi tipi în costume erau singurii clienţi. În mijlocul camerei am observat un mic podium, cu spoturi deasupra. Mi-am râs în barbă; frumos aranjament, Pat!

Cu fund sau fără fund, Slack avusese dintotdeauna succes la femei. În timpul misiunii din Gibraltar era necăsătorit ca şi mine, şi închiriase casa de lângă a mea. Timp de un an avusese ceea ce el numea o „relaţie", însă cu toţii ştiam ce se întâmpla de fapt.

Se întâlniseră la o Noapte Medievală, o petrecere cu ţoale fistichii. A doua zi, la patru dimineaţa, am fost trezit de scrâşnetul roţilor unei maşini care frânase în faţa casei sale, după care s-au trântit uşile şi am auzit mai multe chicoteli şi râsete. Locuiam într-un mic imobil, genul acela de clădire construită în aproximativ cinci minute, tipică pentru anii 1980, astfel că am putut să aud uşa de la intrare şi m-am gândit: „Ţin-te bine!" După care am auzit puţină muzică şi cum s-a tras apa la toaletă – zgomote foarte plăcute pe la patru dimineaţa. După asta, alte râsete şi chicoteli şi apoi, treptat-treptat, n-am mai auzit nimic. A doua zi la prânz eram în bucătărie, învârtindu-mă de colo-colo, ocupat cu spălatul vaselor, când a apărut un taxi care s-a oprit în faţă. Acesta a fost momentul în care şi-au făcut apariţia dinspre uşa lui Pat o tipă deghizată în regina Elisabeta I şi una dintre tinerele sale dame de companie, ambele despletite şi ciufulite, părând incredibil de jenate atunci când s-au suit în maşină, sperând că nimeni n-avea să le vadă. Când l-am supus tirului de întrebări, s-a dovedit c-o făcuse în trei cu-o mamă şi-o fiică. Până în ziua de azi făcusem mişto de el pe tema asta. Acum părea că se hotărâse să revină la acele bune obiceiuri.

Una din fete i-a făcut cu mâna lui Kelly.

– Bună, scumpete!

Tricoul îi stătea de parcă pe dedesubt s-ar fi desfăşurat o cursă de zeppeline terminată la egalitate.

Lui Kelly i-a plăcut la nebunie. I-am strâns mâna cu putere. În timp ce o urmam pe fată, Kelly s-a uitat la mine şi m-a întrebat:

– Ce fel de loc e ăsta?

– E un fel de bar unde oamenii merg să se relaxeze după serviciu.

– Ca şi TGI Friday's[1]?

---

[1] Thank God It's Friday – lanţ de restaurante în SUA (n.tr.)

– Ceva de genul ăsta.

Am trecut prin niște uși duble și am pătruns într-o lume a luminii strălucitoare și a larmei dezlănțuite. În dreapta erau bucătăriile, pline de haos și zgomot, în stânga, birourile. Pereții erau acoperiți cu o tencuială de un alb murdar, cu semne și zgârieturi acolo unde fuseseră atinși de mobilier – sau poate de niște zeppeline grăbite, scăpate de sub control.

În josul coridorului, ne-am îndreptat spre altă cameră. Prietena noastră ne-a condus înăuntru și a făcut următorul anunț:

– Ăsta-i tipul!

Acesta era în mod clar locul în care fetele își petreceau majoritatea timpului – în unele cazuri, chiar cu folos. Dacă ar fi trebuit să-mi imaginez un vestiar dintr-un bar cu dansatoare exotice, m-aș fi gândit la fete pe jumătate dezbrăcate, în fața unor oglinzi încadrate de niște becuri mari, dispuse pe rame. Încăperea asta însă nu se potrivea deloc acestei descrieri; semăna mai mult cu camera de zi a unei persoane obișnuite. Era curat, cu trei sau patru scaune, două mese și câteva oglinzi. Era și un semn cu „Fumatul Interzis", care, după câte-mi dădeam seama, era respectat și panouri tip avizier pline de întâlniri și de evenimente deocheate de la universitate.

Toată lumea a întâmpinat-o pe Kelly cu:

– Bună, drăguțo! Ce mai faci?

M-am uitat la femeia-polițist care purta o fustă cu o lungime extrem de neregulamentară.

– Încerc să dau de-un tip, un englez pe care-l cheamă Pat. Mi-a spus că venea des pe-aici.

Două dintre fete trăgeau de Kelly.

– Cum te cheamă, scumpete?

Nu puteam să fac nimic ca să le opresc. Am răspuns eu în locul ei:

– O cheamă Josie.

Toate erau îmbrăcate în echipamentele lor de scenă, excitante şi neobişnuite. Una ţinea în mână un costum de indian, cu o geacă din piele de căprioară, cu mâneci cu franjuri, pene, toate cele. A întrebat-o pe Kelly:

– Îţi place?

Apoi au început s-o îmbrace.

Ochii lui Kelly se măriseră de plăcere şi de încântare.

Am continuat să stau de vorbă cu cea mai bună tipă din Washington.

– Problema e că am încurcat total datele pe care le convenisem. Trebuia să ne întâlnim cu Pat, pentru ca Josie să poată pleca în vacanţă cu el. Nu-i nici o problemă, o să am eu grijă de ea, însă fata chiar vrea să-l vadă.

– Nu l-am mai văzut pe Pat de-o grămadă de timp, dar, din câte ştiu, el ieşea cu Sherry. Mai întârzie puţin, dar o să apară curând. Dacă vrei să rămâi, e OK. Serveşte-te cu nişte cafea.

M-am dus, mi-am turnat o ceaşcă de cafea şi m-am aşezat. Am urmărit-o pe Kelly cum chicotea. Pentru mine, ar fi trebuit să fie ca şi când aş fi murit şi aş fi ajuns în rai, însă eram prea tensionat ca nu cumva Kelly să scape vreo vorbă din greşeală şi să ne dea de gol.

De jur împrejur puteam să văd tot felul de cărţi şi de manuale. Una dintre fete, care arăta ca şi cum ar fi aterizat dintr-un harem turcesc, stătea pe sofa cu laptopul pe genunchi, lucrând la o disertaţie.

După douăzeci de minute uşa s-a deschis brusc şi-a apărut o fată cu o geantă neagră sport, alergând ca disperata, cu răsuflarea întretăiată şi cu părul răvăşit.

– Îmi pare rău c-am întârziat, fetelor. N-am fost în prima şarjă, nu-i aşa?

A început să-şi scoată pantofii, încercând să-şi recapete suflul.

Tipa echipată în sergent de poliţie a strigat-o:

– Sherry, tipul ăsta vrea să ştie unde este Pat. L-ai mai văzut în ultima vreme?

M-am ridicat în picioare.

– Încercăm de-o viaţă să dăm de el, ştii cum e el, e peste tot.

– Nu mai spune!

Foarte relaxată, a început să-şi dea jos blugii în faţa mea, ca şi cum am fi fost căsătoriţi de zece ani.

– A fost plecat un timp. L-am văzut acum aproape o lună, când s-a întors.

I-a aruncat rapid o privire lui Kelly, după care a revenit la mine.

– Sunteţi prieteni de-ai lui?

– Ne ştim de multă vreme.

– Bănuiesc că n-o să-l deranjeze. Am numărul lui pe-aici, să văd dacă pot să-l găsesc.

Numai în sutien şi în chiloţi, a început să caute prin geantă în timp ce vorbea. Şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la una dintre fete şi a întrebat:

– Ce număr sunt?

– Patru.

– Isuse Hristoase! Poate să meargă cineva înaintea mea? Pot să iau numărul şase? Nu m-am machiat de nici o culoare.

S-a auzit un mormăit din spatele laptopului. Se părea că fata din haremul turcesc era acum a patra la rând.

Sherry a răsturnat conţinutul unei poşete.

– Deci aici era.

Mi-a dat cartea de vizită a unui restaurant care avea o adresă şi un număr de telefon scrise pe spate. Am recunoscut scrisul.

– Numărul ăsta e din zonă? am întrebat-o.

– Riverwood? La aproximativ un sfert de oră cu maşina, peste pod.

– O să-i dau un telefon. Mulţumesc!

– Vrei să-i aminteşti că încă mai trăiesc? mi-a zâmbit ea, în ochii ei citindu-se o palidă speranţă.

M-am dus la Kelly şi i-am zis:

– Trebuie să plecăm acum, Josie!

S-a bosumflat scoţându-şi expresiv buza inferioară în afară.

– Ohhh...

Poate că era vorba despre faptul că se afla în compania altor femei, dar arăta mult mai relaxată decât în oricare alt moment de când plecasem de la ea de acasă.

– Chiar trebuie? a insistat fata cu nişte ochi mari şi rotunzi acoperiţi de farduri.

La fel erau şi buzele, pline de ruj.

– Mă tem că trebuie, i-am spus eu, începând s-o şterg pe faţă.

Femeia-poliţist m-a întrebat:

– Nu putem s-o ţinem aici? O să avem noi grijă de ea. O să-i arătăm cum se dansează.

– Mi-ar plăcea să fac asta, Nick!

– Îmi pare rău, Josie, trebuie să fii mult mai mare ca să lucrezi aici. N-am dreptate, fetelor?

Au ajutat-o pe Kelly să-şi scoată toate penele. Una dintre ele i-a zis:

– Să înveţi pe rupte la şcoală, scumpo! După aia o să poţi să lucrezi aici cu noi.

Ne-au arătat pe unde s-o luăm ca să ieşim mai repede: prin ieşirea de serviciu din spate. Pe drum, Kelly s-a uitat în sus la mine şi m-a întrebat:

– Şi, până la urmă, ce fac ele aici?

– Sunt dansatoare.

– Da' de ce poartă bikini şi toate penele alea?

– Nu ştiu, i-am răspuns. Sunt unele persoane cărora le place să se uite la genul ăsta de lucruri.

Chiar în momentul în care ne îndreptam spre ieşire am auzit-o pe Sherry urlând:

– Fiică-sa? Mincinos nenorocit!

14

Am coborât pe jos dealul, uitându-mă după un loc în care să ne adăpostim de ploaie. Am găsit un local care arăta mai mult ca o casă decât ca un restaurant şi avea o firmă pe care scria: Georgetown Diner. Am intrat.

Ne-am aşezat în cafeneaua pe trei sferturi goală, eu cu o cafea în faţă, iar Kelly cu o cola, amândoi pe gânduri – eu despre cum să iau legătura cu Pat, ea cel mai probabil despre cum avea să crească mare şi să se ducă la colegiu îmbrăcată ca Pocahontas. Masa noastră se afla lângă un stativ cu felicitări, cărţi poştale şi fotografii locale. Aducea mai mult cu o galerie de artă decât a cafenea.

– Nu putem să ne facem pur şi simplu apariţia la adresa lui Pat, pentru că s-ar putea să-l compromitem, am gândit cu voce tare cât să mă audă şi ea. Şi nici nu pot să-l sun, pentru că s-ar putea ca ei să fi făcut legătura dintre noi şi să-i fi băgat vreun dispozitiv în telefon şi vreun mecanism de depistare a apelurilor în casă.

Kelly a dat din cap atotştiutoare, fără să înţeleagă un cuvânt despre ce vorbeam, însă fericită că făcea parte din ce puneau la cale cei mari, în loc să fie abandonată sau târâtă de colo-colo ca până atunci.

– E enervant, căci ştiu că e la numai cincisprezece minute distanţă, am continuat. Ce pot să fac?

A ridicat puţin din umeri, după care mi-a arătat stativul din spate şi mi-a spus:

– Trimite-i o carte poştală.

– O idee foarte bună, însă ar dura prea mult. După care am avut o strălucire. Foarte bine, Kelly!

Zâmbea larg, cu toată gura, în timp ce eu m-am ridicat şi am cumpărat o felicitare care înfăţişa un iepuraş de catifea ţinând în lăbuţe un trandafir. Am cerut ceva de scris şi m-am întors la masă. Am scris:

> Pat, sunt în rahat. Kev e mort şi Kelly este cu mine. Am nevoie de ajutor. N-AM FĂCUT-O EU. Sună la 181-322-8665 de la un telefon public ASAP[1].
>
> Nick

Am băgat felicitarea în plic, l-am sigilat şi am scris adresa lui Pat, după care i-am rugat să-mi împrumute şi mie volumul lor de *Pagini Aurii*. Am găsit ceea ce căutam, în plus era pe aceeaşi stradă şi, după câte se părea, la o distanţă apropiată ce putea fi parcursă pe jos. Ne-am luat hainele şi am plecat. Ploaia se oprise, însă trotuarul era încă ud. Am verificat numerele de pe stradă; trebuia să coborâm dealul înspre râu.

Biroul firmei de curierat era lângă un magazin new age, ieşit din comun şi parcă nepământean, cu o vitrină plină de cristale tămăduitoare care se presupunea că ar putea să-ţi schimbe viaţa. Mă întrebam care anume mi-ar fi fost prescris dacă aş fi intrat şi le-aş fi spus situaţia în care mă aflam. Kelly dorea să rămână afară şi să se uite la vitrină, însă eu voiam s-o iau cu mine înăuntru; oamenilor le atrăgea atenţia un copil lăsat de capul lui afară, lângă un magazin, şi ar fi putut să intre la idei. Exista şi riscul de a fi identificată de cineva din magazin,

---

[1] *As soon as possible* – Cât de curând posibil (n.tr.)

însă trebuia să găsesc un echilibru între a o expune şi a o folosi cel mai bine ca acoperire.

– Puteţi să-i duceţi asta unui prieten de-al meu, astăzi, după ora patru? l-am întrebat pe tipul de la tejghea. Avem o problemă foarte gravă... Am uitat să-i punem la poştă felicitarea cu ocazia zilei sale de naştere, nu, Josie?

Am plătit taxa de 15 dolari cu banii jos, iar ei ne-au promis că o s-o trimită prin curier în jur de 4 p.m. Aveam nevoie de intervalul de două ore rămase ca să-mi pregătesc terenul pentru întâlnirea ce urma să aibă loc.

Am intrat în hotelul Latham. Bănuisem că accentul meu n-avea să dea de bănuit acolo şi am avut dreptate; zona generoasă a recepţiei era plină de turişti străini. Am aşezat-o pe Kelly într-un colţ şi m-am dus la ghişeul de informaţii.

– Caut un mall care să aibă o zonă de distracţii pentru copii de tip Fun Zone sau Kids Have Fun, am spus eu.

S-a dovedit că existau în jur de şase spaţii de genul ăsta în Washington DC şi-n împrejurimi; era numai o chestiune de timp să le caut la diferitele adrese din ghidul oraşului, pe care cu puţină bunăvoinţă tipa avea să mi-l împrumute. Era unul la Landside Mall, nu prea departe de Roadies Inn. Am oprit un taxi, iar de data asta şoferul ştia unde trebuia să ajungă.

Kids Have Fun este un centru de joacă specializat, operat în franciză. Ideea este că-ţi laşi acolo copiii pentru câteva ore, timp în care te abandonezi nestingherit frenezieiei cumpărăturilor. Fusesem odată cu Marsha ca să le recuperăm pe Kelly şi pe Aida de la unul dintre ele. Copiilor li se pune în jurul încheieturii mâinii un fel de brăţară cu numele, pe care n-o pot scoate, iar adulţii primesc un card de identitate ce atestă că ei sunt singurele persoane care pot veni să-i ia pe copii. Fetele se jucaseră acolo, în dimineaţa în care mă dusesem, şi-mi aminteam că, în timp ce

ne apropiam de locul cu pricina, Marsha zâmbise cu gura până la urechi, arătându-mi agenţia de voiaj de vizavi, şi-mi spusese:

– Întotdeauna am crezut că-i poziţionată extrem de inteligent: de nenumărate ori am fost tentată să-i las pe copii şi să intru ca să-mi iau un bilet numai dus, cu destinaţia Rio!

Mallul era construit în formă de cruce şi avea diferite magazine de firmă – Sears, Hecht's, JCPenney, Nordstrom – amplasate la capătul fiecărui terminal. Avea trei etaje, cu scări rulante cu care oamenii se deplasau în sus şi-n jos din punctul central. Spaţiul destinat servirii mesei se afla la etajul trei. Pe cât de mare, pe-atât era de aglomerat, iar căldura era aproape tropicală – probabil în mod intenţionat, pentru a te face să te duci la standurile cu băuturi.

Am localizat Kids Have Fun în terminalul de la Hecht's. M-am întors spre Kelly.

– Hei, vrei să te duci acolo mai târziu? Au jocuri video şi tot felul de nebunii.

– Ştiu. Dar eu vreau să stau cu tine.

– Oricum, hai să mergem şi s-aruncăm o privire.

Nu voiam s-o bag acolo deocamdată, deoarece nici măcar nu ştiam dacă aveam să primim sau nu telefonul aşteptat, dar, cu toate astea, tot trebuia să fac o recunoaştere şi să-mi pregătesc terenul. M-am dus la ghişeu.

– Trebuie să facem o rezervare ca să putem intra?

Se părea că nu; nu trebuia decât să ne ducem şi să completăm un formular. Aveam să rezolv asta dacă primeam un telefon la 4 p.m., caz în care mai aveam la dispoziţie cel mult jumătate de oră ca să o ascund. Trebuia să iau în consideraţie scenariul cel mai nefavorabil, anume că ştiau numărul de mobil al lui Kev şi că interceptau convorbirea, aşteptând să-i dau instrucţiuni lui Pat. Voiam s-o ştiu pe Kelly în afara zonei şi în deplină siguranţă. Pe de altă parte, nu puteam să fiu total sigur în privinţa lui Pat. Era posibil să facă parte din capcana care mi se întinsese.

Trebuia să fiu prudent, dar totodată eram disperat să mă întâlnesc cu el. Am văzut-o că se uita prin jur. N-arăta chiar aşa rău. Am ieşit afară.

– Poţi să vii cu mine acum, însă mai târziu va trebui să merg singur, bine?

Părea destul de supărată.

– De ceeee?

– Deoarece am de făcut nişte chestii, bine? Aşa că poţi să mă ajuţi acum.

În sfârşit am avut parte de un zâmbet.

– Oh, bine, dar n-o să stai mult, nu-i aşa?

– O să mă întorc înainte să-ţi dai seama.

Am început să hoinărim prin jur, eu făcându-mi turul de recunoaştere, fără ca ea să-şi dea seama.

– Ce căutăm, Nick?

– Un loc cu camere video şi cu telefoane.

Am luat tot mallul la picior, găsind într-un final unul la parter. Am cumpărat un încărcător pentru bateria de la telefonul mobil. În cele din urmă, ea s-a hotărât să nu-i mai cumpere un alt cadou Melissei, anunţându-mă că avea să ia numai acele brăţări ale prieteniei, de-acasă. N-am comentat în nici un fel.

La ora patru fără cinci minute am scos telefonul din buzunar şi l-am pornit. Bateria era încărcată şi aveam şi semnal. Eram pregătit.

La patru şi zece minute a început să sune. Am răspuns, apăsând butonul de recepţionare apeluri:

– Alo?

– Eu sunt.

– Unde eşti?

– Într-o cabină telefonică.

– La ora cinci vreau să vii la Landside Mall în Alexandria. Vreau să intri pe la JCPenney, să te duci în zona centrală, să urci

pe scările rulante până la etajul trei şi să te duci direct spre Sears. Ţi-e clar până aici?

A urmat o pauză ca şi cum îşi întipărea totul în minte.

– OK.

– Pe partea stângă este un restaurant numit Roadhouse. Intră în Roadhouse şi ia două cafele. O să ne întâlnim acolo.

– Ne vedem acolo.

Am oprit telefonul, deconectându-l de la butonul de alimentare.

– Cine a fost? m-a întrebat Kelly.

– Ţi-aduci aminte că am vorbit de Pat? O să mă duc să-l văd mai târziu – asta-i o chestie bună, ce zici? Oricum, eşti gata să mergi la Kids Have Fun?

Trebuia să meargă acolo indiferent dacă voia sau nu. Dacă Pat făcuse vreun aranjament în privinţa mea, în curând locul acesta avea să mustească de poliţie.

Am completat formularul cu numele pe care le folosisem şi la hotel. Kelly studia toboganul la care saltelele de bumbac şi mingile de plastic îţi amortizau căderea. Mai existau şi nişte zone de vizionare în care era prezentată o mare varietate de filme, un dozator de sucuri şi toalete. Arăta într-adevăr bine organizat şi, în plus, locul era extrem de aglomerat. Puteam să-i văd pe cei din personalul-gazdă jucându-se cu copiii şi făcând scamatorii şi trucuri magice. Realizând că în ultima vreme nu făcuse nimic altceva decât se uite la programele TV pentru copii, Dumnezeu ştie câte ore în şir, m-am gândit că micuţa ar fi trebuit să fie întru totul atrasă de chestiile astea. Exista şi un dezavantaj, pericolul ca ea să vorbească, însă n-aveam de ales. Am plătit, plus o garanţie de 20 de dolari pentru cheia magică datorită căreia puteam să-mi recuperez copilul.

– Vrei să mai rămân puţin? am întrebat-o.

A fost foarte directă.

– Nu poţi să rămâi, aici e numai pentru copii.

Mi-a arătat cu degetul semnul prin care cei mari erau avertizaţi:

Părinţi, aveţi grijă, nu vă apropiaţi de spaţiile de joacă şi de jucării, deoarece puteţi să vă împiedicaţi şi să vă răniţi.

M-am lăsat pe vine, uitându-mă în ochii ei.

– Nu uita, azi te cheamă Josie, nu Kelly. Este un mare secret de-al nostru, OK?

– Îhî, OK.

Era mult prea ocupată să se uite în zona de joacă.

– O să mă întorc repede. Ştii că întotdeauna mă întorc, nu-i aşa?

– Da, da...

Deja se trăgea deoparte. Faţa îi era îndreptată spre mine, însă privirea îi era aţintită în partea cealaltă. „Semn bun", mi-am zis în timp ce mă îndreptam spre ieşire.

Am urcat cu scările rulante până la etajul trei. M-am aşezat la o masă mai ferită din colţul unei cafenele şi am comandat un espresso şi o prăjitură cu nuci şi fructe, cu glazură deasupra.

Ştiam că, dacă întârzia, n-avea să se mai ducă la punctul de întâlnire. SOP[1] prevedea să aştepte timp de o oră. Dacă întâlnirea nu se producea, mâine lucrurile aveau să se desfăşoare exact în acelaşi fel. Acesta-i marele avantaj de a lucra cu nişte persoane pe care le cunoşti.

M-am uitat la ceas. Era cinci fără două minute – sau opt fără două minute dimineaţa, în Bagdad. Uitându-mă în jos pe scările rulante, am văzut că terminalul JCPenney ducea spre zona centrală. De la etajul meu puteam să văd şi intrarea dinspre Sears şi Roadhouse.

---

[1] Standard Operating Procedure – Codul Standard de Procedură (n.red.)

La aproximativ cinci şi două minute l-am văzut pe Pat jos, venind din direcţia stabilită, de la JCPenney. Mergea relaxat, fără grabă, purtând o geacă de aviator din piele maro, blugi şi adidaşi. De la distanţa asta părea neschimbat, poate doar puţin mai grăsuţ în partea de sus. Abia aşteptam să fac mişto de el pe tema asta.

Ştiam că avea să ajungă la JCPenney la ora cinci fix; ştiam că avea să-şi pună în aplicare propriile metode antifilaj pe drum, adică să-şi ducă maşina în parcare mai devreme pentru a o verifica şi chiar să rămână acolo până la momentul potrivit. Poate că Pat era în general cu capul în nori, însă atunci când trebuia să-şi facă numărul era al dracului de bun. Oricum, pentru moment, singura mea grijă nu avea legătură cu ce era în capul lui, ci cu ce-ar fi putut priza.

A urcat pe scara rulantă şi s-a uitat într-o parte. Acum nu mă mai interesa prea mult persoana lui; mă uitam peste tot, de jur împrejur, verificând dacă nu cumva fusese urmărit. Acoperindu-i spatele, mi-l protejam pe-al meu. Aveam partea cea mai uşoară de făcut, fiind a terţa parte şi în cunoştinţă de cauză. Cea mai mare problemă urmau să o aibă cei care se ocupau de filajul în sine, cei care-l urmăreau, încercând să nu fie observaţi şi deconspiraţi de unii ca mine.

În mediul urban, întotdeauna e cel mai bine să te întâlneşti cu cineva acolo unde există foarte mult trafic pietonal. Pare normal ca oamenii să se întâlnească cu alţi oameni. Dezavantajul este că, dacă eşti filat, şi ei pot să-şi vadă de combinaţiile lor şi să se ascundă mult mai uşor. Oricum, pentru urmăritori totul este un haos, din cauza faptului că poţi intra şi ieşi din magazine, te poţi opri la un raion şi apoi să treci mai departe, după care să te învârţi prin jur şi să te opreşti la alt raion; aşadar, dacă e să te duci la întâlnire ca să stai de vorbă cu cineva, cel mai bine e să mergi la cumpărături.

Pat a ajuns şi la ultima scară rulantă, în faţa unui grup de adolescente. Când au ajuns sus, acestea au luat-o la stânga spre Baskin Robbins. Pat a luat-o la dreapta. Erau numai patru scări rulante, două în sus şi două în jos. Nu se vedea nimeni care să pară implicat într-o acţiune de filaj.

L-am privit cum intră în Roadhouse. I-am mai dat un avans de cinci minute, am verificat din nou, m-am asigurat că fata de la bar m-a văzut cum i-am lăsat cei câţiva dolari pe masă şi am plecat. De îndată ce am ajuns la terminalul Sears am luat-o pe partea dreaptă a căii de acces, care mi-a asigurat o vedere mai bună asupra Roadhouse de pe stânga, dându-mi astfel şi mai mult timp să ascult şi să văd dacă se aflau bărbaţi în raionul de la Victoria's Secret care să ţină sub supraveghere locul, sub pretextul că treceau în revistă lenjeria de damă.

Încă nu puteam să fiu sigur în privinţa lui Pat. Însă asta nu mă făcea mai nervos; era doar un exerciţiu pe care îl făcusem de atâtea ori. Abordam lucrurile strict tehnic, punându-mi în permanenţă întrebarea: „Şi dacă?" Şi dacă mă luau pe sus din direcţia Sears? Şi dacă-şi făceau apariţia din magazinele aflate de-o parte şi de alta? Acest „Şi dacă" te împiedica să înţepeneşti de frică precum un iepure orbit de faruri în mijlocul drumului. Te salva în situaţii care altfel te-ar lua pe nepregătite. În acest caz, mi-aş scoate arma, aş ieşi din zona de pericol prin terminalul de la Sears sau folosind scările rulante, şi aş lua-o la fugă ca să scap.

Am intrat în Roadhouse şi l-am văzut pe Pat mult mai de aproape. Anii îşi puseseră amprenta asupra sa. Avea numai patruzeci de ani, însă părea candidatul perfect pentru pensionare.

Stătea la o masă dublă mai îndepărtată, pe partea stângă, cu două cești de cappuccino în faţă. Înăuntru mai erau vreo douăsprezece persoane care stăteau de vorbă, mâncau şi-şi certau copiii. M-am dus până la el, am scos bancnota de 5 dolari pe

care o aveam pregătită în buzunar, am pus-o pe masă şi i-am spus, cu un zâmbet expresiv, de întâmpinare:

– Vino după mine, amice!

Eram pe cale să aflu dacă intenţiona să mă aranjeze şi să mă dea pe mâna ălora.

Eu eram cel care stabilisem punctul de întâlnire, aşa că el nu putea să spună nimic. În consecinţă, m-a urmat. Ne-am dus până la peretele cel mai îndepărtat, unde se găsea semnul ce indica toaleta; când am intrat pe uşă ne-am trezit într-un coridor lung, cu toaletele în partea stângă. Verificasem deja asta atunci când mă plimbasem prin mulţime cu Kelly. În dreapta era o altă uşă, care dădea înspre Sears. Erau nişte toalete comune şi de-asta le alesesem. Am deschis uşa, l-am lăsat pe Pat să intre şi am intrat după el în secţiunea pentru bebeluşi. Am coborât la parter pe scările rulante, asigurându-ne unghiurile şi distanţele necesare în caz de filaj. S-ar fi putut ca mişcarea să nu meargă întotdeauna, însă asta era tot ce puteam să fac.

De la raionul de parfumuri de la parter ieşeai direct în parcare şi am luat-o de-a lungul trotuarului, pe lângă un şir de magazine mai mici şi snack baruri.

Nu schimbaserăm nici un cuvânt. N-aveam nevoie, Pat ştia ce se întâmplă.

Am intrat într-o secţiune SubZone, o zonă extrem de curată, în care se vindeau sandviciuri făcute din baghete de pâine umplute cu toate ingredientele din lume. I-am spus lui Pat să-mi comande ceva de băut, nişte brânză şi un meniu special. Locul era plin. Ăsta era un lucru bun; ar fi complicat viaţa oricui ar fi vrut să ne urmărească.

I-am spus:

– Ia un loc acolo la masă, amice, cu faţa înspre toalete, şi aşteaptă-mă. Mă întorc într-un minut.

S-a aşezat la coadă ca să comande.

Am ieşit prin uşa de acces de la toalete şi m-am dus până la capătul cel mai îndepărtat, acolo unde era o ieşire de incendiu. Voiam să fiu sigur că nu fusese blocată cu vreun coş de gunoi sau cu orice altceva de când o verificasem ultima dată. Uşa de la ieşirea de incendiu era dotată cu alarmă, aşa că n-aveam de gând s-o testez ca să fiu sigur că se va deschide. Mi-am luat repere, ca să ştiu ce se află de partea cealaltă şi pe unde puteam să fug.

Pat stătea deja jos cu două cafele şi cu un bilet de ordine în faţă. Începeam să mă încarc excesiv cu cafeină. De asemenea, începeam să mă simt ca dracu'; căldura din centrul comercial, iar acum locul ăsta, dar şi energia irosită în ultimele două zile începeau să-şi spună cuvântul. Trebuia însă să mă liniştesc; aveam de-a face cu o operaţiune în toată puterea cuvântului.

M-am aşezat în faţa lui, în separeu, uitându-mă dincolo de el la faţada din sticlă a magazinului. Puteam să-i văd pe cei care intrau şi ieşeau, având-l pe Pat şi un stâlp pe post de paravan. Voiam să controlez întreaga zonă, căci trebuia să văd ce se întâmplă.

M-am uitat la Pat şi m-am hotărât să nu fac mişto de părul lui. Arăta ca o căzătură şi se vedea că se drogase. Ochii nu-i mai erau clari şi ageri, ci roşii şi tulburi. Se îngrăşase şi avea o burtă ce se revărsa peste curea şi-i întindea tricoul. Avea faţa durdulie şi de-abia dacă mai puteam să-i disting mărul lui Adam în grăsimea gâtului. I-am spus:

– Motivul pentru care suntem aici este că sunt în vacanţă şi am trecut să te văd, iar acum suntem la cumpărături.

– E-n regulă.

Încă mai trebuia să-l testez, în cazul în care avea asupra lui un dispozitiv de ascultare.

– Dacă se întâmplă ceva nasol, o să ies pe-acolo.

I-am indicat cu degetul spre toalete. Aşteptam să-mi spună: „Oh, ce zici, urmează să te duci la toaletă?“, pentru cineva care ne-ar fi putut asculta. Însă n-a făcut-o. Mi-a zis doar:

– OK.

Eram sigur, în măsura în care puteam să fiu, că mă găseam la adăpost de orice pericol. Nu mai aveam timp să ne prostim. L-am întrebat:

– Tu eşti bine, amice?

– Aşa şi-aşa. Ca să fiu mai precis, ceva mai bine decât tine. Cum de m-ai găsit?

– Sherry, de la Good Fellas.

M-am uitat la el. Zâmbea.

– Da, frumos aranjament, Pat!

Zâmbetul său s-a făcut şi mai mare.

– Oricum, care-i situaţia?

– Sunt cu toţii pe urmele mele... toţi, cu căţel şi purcel şi aşa mai departe...

– Da, aşa se pare.

Ochii săi roşii se însufleţiseră şi-n ei se aprinsese o scânteie. Începusem să-i explic şi aveam un debit verbal de nestăvilit atunci când a apărut fata care ne-a adus sandviciurile. Erau imense, arătau ca nişte minisubmarine şi-ţi ajungeau să hrăneşti o familie întreagă cu ele.

– Ce dracu' ai comandat? l-am întrebat. O să ne ia toată ziua să mâncăm astea!

Lui Pat îi era foame şi se lupta cu caşcavalul fierbinte care se întindea între gură şi sandvici. M-a făcut să mă întreb când mâncase ultima oară.

Eram prea ocupat să-i spun totul ca să mai şi mănânc. I-am zis:

– Ştii ceva, amice, ca să-ţi spun adevărul, tot ceea ce vreau să fac este să scap dracului de-aici şi să mă întorc în Marea Britanie, dar se pare că-mi va fi foarte greu. Trebuie să ştiu ce se

întâmplă, trebuie să ştiu de ce se întâmplă toate astea. Îl ţii minte pe Simmonds?

– Îhî. E încă în sistem?

– Da. Am luat legătura cu el. I-am zis până şi că, dacă Firma nu mă ajută, o să dau la iveală dosarul secret, asul din mânecă, atuul cu care-mi apăr pielea.

Ochii lui Pat s-au făcut şi mai mari.

– Uau, asta-i chiar o treabă de băiat mare! Chiar eşti în rahat. Cum te aşteptai să reacţioneze Simmonds când i-ai spus asta?

Umerii îi tremurau uşor în timp ce râdea cu gura plină. Am continuat aşa încă un sfert de oră. La sfârşit, Pat m-a întrebat:

– Crezi că PIRA ar fi putut să-l omoare pe Kev?

Acum începuse să ciugulească din sandviciul meu. Fusese destul de expresiv ca să mă facă să înţeleg că voia câteva muşcături. I l-am oferit.

– Dracu' ştie. Nu pot să-mi dau seama. Ce zici, înţelegi ceva din toate astea?

– În Washington DC se zvoneşte că ar fi fost vorba despre o implicare a Americii în Gibraltar în '88.

Ciugulea castraveciorii muraţi şi roşiile de pe bagheta de pâine.

– Ce fel de implicare?

– Nu ştiu. Ceva în legătură cu voturile irlandezo-americane, genul ăsta de porcării. Şi cu PIRA care se implică pe piaţa drogurilor folosind fondurile obţinute de la Noraid[1].

Mă întrebam cum de ştia Pat despre asta. Poate că asta era piaţa de unde îşi făcea rost de marfă. Gândul m-a întristat. Mintea mi-a mai funcţionat cu încetinitorul încă puţin. Pat continua să-mi atace sandviciul.

---

[1] Irish Northern Aid Committee – organizaţie irlandezo-americană care strânge fonduri pentru sprijinirea luptei pentru independenţa Irlandei. (n.red.)

– Poate de-aici pleacă firul care a dus până la Kev, am zis eu. DEA, droguri, ce crezi?

– Poate. Britanicii le-au făcut viaţa amară americanilor ani de zile cu privire la banii pe care PIRA îi primea de la Noraid, însă yankeii nu pot să se pună cu toate milioanele de voturi irlandezo-americane.

M-am lăsat pe spate şi i-am studiat faţa.

– Pot să te întreb cum de ştii toate astea?

– Nu ştiu nimic. Tot ceea ce am auzit este că PIRA cumpără cocaină şi o vinde îndată ce o scoate din SUA. Face asta de ani buni, nu-i nimic nou. Totuşi, ar putea fi un punct de pornire pentru tine. Ce mama dracului, doar tu eşti ăla deşteptul, nu eu!

Avea sens: dacă ai obţinut nişte bani şi eşti o organizaţie teroristă, e normal să cumperi nişte droguri, să le vinzi şi să obţii astfel profit. Şi nu exista nici o şansă ca guvernul american să întreprindă ceva împotriva Noraid, asta ar fi fost o adevărată sinucidere politică. Dar dacă se putea dovedi că Noraid avea vreo legătură de traficul de droguri, era cu totul altceva. Poate Kev lucrase împotriva PIRA şi fusese ucis de membrii acesteia. L-am întrebat pe Pat:

– Ce zici, Kev ar fi putut da din întâmplare peste rahatul ăsta? Sau chiar făcea parte din combinaţie şi a fost tras pe dreapta?

– Habar n-am, amice! Rahaturile astea îmi dau dureri de cap. A făcut o pauză. Aşa că, spune-mi: de ce ai nevoie?

Am ridicat din umeri.

– De bani cash.

S-a oprit din mestecatul sandviciului şi şi-a scos portofelul. Mi-a dat un card pe care să-l folosesc la bancomat.

– Aici sunt în jur de trei mii de dolari, a spus el. E un cont de economii, aşa că poţi să scoţi cât ai nevoie. Dar ce-i cu fata? E bine?

– E-n regulă, amice. E cu mine.

Dacă Pat mă lucra pe la spate, cel puţin îi trimiteam un mesaj prin care îi spuneam că eram conştient de această posibilitate şi că-mi luasem măsuri de prevedere. I-am spus:

– Mulţumesc foarte mult pentru asta, prietene – pentru card şi pentru faptul că eşti aici.

Ştiusem că avea să mă ajute, însă nu voiam să se gândească la faptul că mă îndoisem de el. Am adăugat:

– Uite, n-am de gând să te bag şi pe tine în rahat. N-o să te compromit, însă mai am nevoie de ceva. Există vreo şansă să mă suni la un moment dat la noapte? Trebuie să mă aşez puţin şi să mă gândesc la ceea ce am de făcut.

– Pe la nouă treizeci?

Am zâmbit. După care am avut o a doua străfulgerare.

– Nu ştii vreo locaţie Sinn Féin sau PIRA aici, în Washington?

– Nu, însă pot să aflu. La ce te gândeşti?

– Trebuie să descopăr dacă este vreo legătură între PIRA şi cei care încearcă să pună mâna pe mine – şi care probabil că l-au trimis pe Kev pe lumea cealaltă. Dacă pot să verific cine intră şi iese din această locaţie, ei bine, tot este un început. Dacă aş da de o urmă, poate că m-aş duce şi aş arunca o privire.

Pat a devorat şi ultima bucată din sandviciul meu.

– Ai grijă, amice, nu te arunca cu capul înainte.

– O să am. În regulă; eu o să rămân aici, o să-ţi dau un avans de zece minute şi după aia o să plec şi eu. O să pornesc iar mobilul începând cu ora nouă douăzeci şi cinci.

– Nici o problemă, vorbim. Baftă.

S-a ridicat, ciugulind şi bucăţelele de brânză şi de carne de pe fundul coşului.

– Sherry, zici? m-a întrebat el. Cum mai arată? I-e dor de mine?

După care a plecat, mişcându-şi umerii în timp ce râdea.

15

M-am întors în mall via Sears, am găsit un bancomat şi am scos 300 de dolari. Deşi afară era întuneric, mallul era foarte aglomerat. Încă mai exista posibilitatea să fiu urmărit, în speranţa c-o să-i duc direct la Kelly, aşa că am zăbovit înainte să mă duc s-o iau. Nimic nu părea neobişnuit; singurul lucru de care trebuia să ţin cont erau camerele de securitate. Cu cât intram şi ieşeam mai repede de-acolo, cu-atât era mai bine.

Am supravegheat zona timp de zece minute, după care m-am apropiat. În partea opusă a centrului de joacă era magazinul de articole sportive; am intrat şi am devenit instantaneu un fan al jocului de baschet, studiind toate tricourile care făceau parte din standul de prezentare de lângă vitrină. Kids Have Fun era plin până la refuz cu copii şi n-am reuşit s-o văd.

Am mai pierdut puţin timpul prin magazin, m-am întors la rafturi, am mai privit o dată marfa expusă şi până la urmă am văzut-o. Stătea pe podea uitându-se la un televizor de tip home-cinema. Era acolo cu alţi copii, fiecare având în mână câte o cutiuţă de suc. Mi-am dat seama că fetiţa nu făcea nimic altceva decât să mănânce, să bea şi să se uite la televizor. Era de mirare că nu semăna mai mult cu Slack Pat, cel de-acum, buhăit şi burtos.

Am intrat înăuntru, le-am prezentat cardul de identificare şi am întrebat de fiică-mea. Au parcurs etapele procesului

de verificare, iar după câteva minute, Kelly a apărut alături de un însoţitor.

Am început s-o încalţ.

– Bună, Josie, cum a fost?

Stătea acolo îmbufnată că sosisem la jumătatea unui film. Am luat-o ca pe un semn bun; însemna că revenea la o uşoară stare de normalitate. Fusese o mare uşurare să n-o am cu mine pentru o bucată de vreme, dar, în acelaşi timp, m-am simţit bine că era din nou lângă mine. Nu ştiam prea bine ce să fac în privinţa asta.

Am luat un taxi, însă am coborât la patru străzi de hotel, după care am parcurs pe jos distanţa rămasă şi-am intrat. Era singura noastră zonă sigură.

Am deschis uşa. Televizorul încă mergea, lămurindu-ne ce maşini adevărate erau Nissanurile. Am aprins lumina, i-am spus lui Kelly să rămână acolo unde era şi m-am uitat înăuntru.

Paturile nu erau făcute, iar draperiile erau trase; se părea că femeia de serviciu se conformase semnului de pe uşă. N-ar fi avut de ce să nu se conformeze: avea mai puţină curăţenie de făcut şi încasa aceiaşi bani.

Şi mai important, pătura avea pliul pe care-l făcusem. În caz că aş fi văzut din pragul uşii că fusese deranjat, ar fi trebuit să decid foarte repede dacă s-o iau din loc sau nu.

Am intrat. Folosindu-mă de televizor drept sprijin, m-am aplecat spre capătul comodei, uitându-mă la spaţiul dintre ea şi perete. Băţul de chibrit era acolo, acoperind semnul de mărimea unui ac de gămălie. Chiar dacă l-ar fi observat cineva şi l-ar fi mişcat din loc atunci când ar fi verificat sub comodă, era foarte puţin probabil să-l fi pus la loc, exact în aceeaşi poziţie. Până acum totul arăta destul de bine.

– Nick, ce faci?

– Verific doar dacă ştecărul este băgat ca lumea în priză. Mi s-a părut că era gata să cadă.

N-a spus nimic, doar se uita fix la mine ca şi cum aş fi spus o tâmpenie. Fără să o privesc, m-am lăsat în genunchi, gata să verific sertarul.

– Pot să te ajut, Nick?

– Aş vrea să aud ce-i la televizor.

S-a aşezat pe pat şi-a început să mănânce cu poftă dintr-o cutie de prăjiturele. Copilul ăsta se hrănea cu adevărat sănătos.

Comoda avea trei sertare, iar eu băgasem agrafa de birou frontal, în partea stângă a celui din mijloc. Am luat lampa de pe masă şi am plimbat-o în sus şi-n jos, încercând să surprind cum lumina se reflectă în agrafă, dar nimic; sertarul nu fusese deschis.

M-am ocupat de Kelly: i-am scos haina şi am agăţat-o lângă uşă, după ce am băgat pantofii în buzunare. Am făcut puţină curăţenie în pat, adunând ambalajele şi scuturând firimiturile.

– Ţi-e foame? am întrebat-o.

S-a uitat la pachetul de prăjiturele, pe jumătate gol.

– Nu sunt sigură. Crezi că mi-e foame?

– Fără nici o îndoială. O să mă duc să iau nişte mâncare. Poţi să rămâi aici şi o să te las să stai trează până târziu. Dar să nu spui nimănui, este micul nostru secret!

A râs.

– N-o să spun!

Mi-am dat seama că şi mie mi se făcuse foame. Pat nu-mi lăsase prea mult de ciugulit la SubZone.

– Ştii deja cum o să procedăm, nu-i aşa? am zis eu şi-am luat-o încă o dată de la capăt: O să agăţ de uşă semnul cu NU DERANJAŢI, iar tu n-o să deschizi uşa la nimeni. Ai înţeles?

– Fără nici o îndoială.

Am rămas câteva secunde fără replică.

– Vrei să-ţi iau un Micky D?

– Fără nici o îndoială.

*

Pe stradă nu era aşa aglomerat, iar ploaia se mai domolise. Am luat, dintr-o grămadă de mărfuri vândute cu toptanul, haine pentru amândoi – geci şi haine, blugi şi cămăşi –, cât să ne ajungă pentru cel puţin următoarele două dăţi când aveam să ieşim în oraş.

Odată ce-am terminat cu asta, m-am îndreptat spre locul în care vindeau burgeri. În timp ce stăteam la coadă, mă gândeam cât de aiurea era totul. Parcă acum fusesem la Vauxhall ca să fiu instruit pentru o misiune şi, nu peste mult timp, iată-mă încercând să-mi amintesc ce fel de milkshake să cumpăr acestui copil. Mă întrebam dacă aveau să-i placă hainele pe care i le luasem.

Pe drumul de întoarcere m-am uitat la ceas. Era nouă şi douăzeci, stătusem mai mult decât intenţionasem. Era timpul să mă întorc pentru telefonul aşteptat. Am stat în pragul uşii unui magazin ca să mă adăpostesc de burniţa de-afară.

Chiar la 21.30, a sunat telefonul. Eram nerăbdător, dar în acelaşi timp nervos. Ar fi putut să fie pentru Kev. Am apăsat rapid butonul de recepţionare apeluri.

– Alo?

– Salut. Eu sunt. Am ceva pentru tine.

– Minunat. Aşteaptă...

Mi-am băgat un deget în cealaltă ureche. Nu voiam să înţeleg ceva aiurea.

– Zi mai departe.

– E pe Ball Street, numărul 126. Este în vechea parte a Crystal City, lângă râu – între Pentagon şi Washington National. Ai înţeles?

– Da.

Mi-am acordat un mic răgaz ca să fiu sigur că informaţia mi-a rămas în minte. Mai fusesem la Pentagon şi folosisem de mai multe ori aeroportul destinat curselor interne. Îmi aminteam destul de vag zona.

– O să mă suni şi mâine?

– Da.

– La aceeaşi oră?

– La aceeaşi oră. Baftă în continuare, prietene.

– Salutare.

Şi asta a fost tot. Am închis telefonul din nou şi am repetat adresa în minte ca să n-o uit. Nu voiam s-o notez pe nimic. Dacă mă umflau, aveam nevoie să fiu „curat".

Pe drumul de întoarcere la hotel am avut o dispoziţie foarte bună. Până acum fusesem în ceaţă. Nu ştiam cu exactitate ce aveam să fac cu această informaţie, însă era un început. Mă simţeam mai stăpân pe situaţie.

Am mâncat şi m-am uitat împreună cu fetiţa la televizor, dar părea că este mult mai interesată să stea de vorbă.

– Acasă te uiţi la televizor, Nick?

– Câteodată.

– Care-i programul tău preferat?

– Nu ştiu. Bănuiesc că ştirile. Noi avem programe diferite de ale voastre. Tu pe care-l preferi?

– *Clueless.*

– Ce-i ăsta? Un serial poliţist, ceva?

– Ce incult, ce ignorant, n-am pomenit aşa ceva... eşti varză! Este vorba despre o fată.

Era întruchiparea fidelă a unei fete din Valley.

– Şi ce face?

– Se duce la cumpărături.

Până la 22.45 adormise. Am scos ghidul oraşului, pe care uitasem să-l înapoiez la hotelul Latham, şi am căutat Ball Street.

Am mers cu degetul de-a lungul râului spre sud până când am văzut aeroportul Washington National. Locaţia pe care o căutam se afla între aeroport şi Pentagon, pe malul vestic. M-a pufnit râsul. Dacă era o bază a PIRA, tipii chiar aveau tupeu;

probabil că beau în aceleaşi baruri pe care le frecventează şi băieţii din Consiliul de Securitate Naţională.

Nu puteam să fac prea multe pentru moment. Kelly stătea întinsă pe spate imitând o stea-de-mare. Am acoperit-o cu pilota, am mutat toate mizeriile pe care le mai avea pe celălalt pat şi-am pus capul jos. În urechi îmi răsuna o vorbă din zilele când făceam parte din rândurile infanteriei, cu mult timp în urmă: „Ori de câte ori ai parte de acalmie pe câmpul de luptă, dormi. Nu se ştie niciodată când o să mai ai prilejul". În cele din urmă, m-am conformat.

Când m-am trezit, se părea că rulau aceleaşi desene animate. Probabil că lăsasem televizorul pornit toată noaptea. Aş fi dat orice să beau ceva.

M-am ridicat din pat, mi-am udat părul şi am încercat să-mi compun o faţă cât mai acceptabilă, după care m-am uitat afară pe fereastră. Ploaia se înteţise. Am coborât scările şi am luat destulă mâncare pentru trei persoane – ceea ce mi se părea normal, având în vedere cât mânca fetiţa.

– Haide sus, pui de urs! i-am spus.

Kelly încă mai voia să-şi joace rolul de animal marin, însă s-a trezit, căscând, întinzându-se şi apoi ghemuindu-se ca o minge. M-am dus la baie şi am început să umplu cada cu apă.

A apărut în pragul uşii cu un prosop în mână. Se prinsese cam cum merg lucrurile.

În timp ce se bălăcea şi împroşca apă în jur, eu stăteam pe pat căutând canalele de ştiri. Nu se mai spunea nimic despre noi. Fuseseră atât de multe alte crime în capitala SUA, încât noi eram deja de domeniul trecutului.

A ieşit din baie, s-a îmbrăcat şi s-a pieptănat, fără ca eu să mai trebuiască să-i reamintesc toate astea. I-am deschis o cutie de cereale şi i-am turnat nişte lapte, după care m-am dus la duş.

Când am reapărut, curat şi prezentabil, i-am zis:

– Astăzi trebuie să ne mutăm de-aici.

S-a luminat la faţă.

– Putem să mergem acasă acum? Ai spus că Pat o să ne ajute să mergem acasă.

I-am luat haina de pe umeraş şi apoi am ajutat-o să se încalţe.

– Cât de curând, da, o să mergem. Însă tati are nevoie de mai mult timp ca să se odihnească. Pat o să afle când va fi posibil să mergem, i-am răspuns. Însă, înainte de toate, mai avem nişte treburi de făcut. Mi-e foarte greu să-ţi explic chiar acum ce se întâmplă, însă n-o să dureze mult. Îţi promit că în curând o să fim acasă.

– Bine, căci lui Jenny şi lui Ricky le e dor de mine.

Mi-a stat inima. O dădusem în bară? Mai fuseseră şi alte persoane în casă?

În mod sigur mi-a citit gândurile.

– Ei sunt ursuleţii mei de pluş. A râs, după care brusc a devenit serioasă. Mi-e dor de ei. Şi vreau să merg la petrecerea Melissei.

Am început s-o mângâi pe creştet. S-a uitat la mine; ştia că era ocrotită şi că aveam grijă de ea. Am schimbat subiectul.

– Uite, o să-ţi arăt unde o să mergem.

Am scos harta.

– Acum suntem aici şi o să ne îndreptăm într-acolo, chiar lângă râu. O să luăm un taxi, o să găsim un hotel ca lumea şi o să ne asigurăm că au cablu, ca să putem să ne uităm la filme. Dacă n-o să aibă, poate-o să mergem la cinema să vedem un film.

– Putem să vedem *Din junglă în junglă?*

– Sigur că da!

Ce dracu' mai era şi asta? Nu conta, cel puţin abandonase subiectul familiei.

După ce am terminat cu formalităţile de predare a camerei, unde, spre surpriza mea, mi-au oferit o reducere pentru o noapte, am urcat la etaj ca s-o iau pe Kelly şi geanta sport albastră, din nailon. Am lăsat pistolul în bazinul de la WC. Avea un singur încărcător de 9 mm, iar eu aveam alte trei de calibru .45 de la Sig.

După ce-am plecat de la hotel, am luat-o la stânga şi apoi, imediat, din nou la stânga. Voiam să ies din raza vizuală a celor de la recepţie înainte ca vreunul să se gândească să întrebe: „Dar unde-i soţia?"

Am oprit un taxi şi i-am cerut să ne ducă la Pentagon City. Şoferul era un asiatic în jur de şaizeci de ani. Avea o hartă pe scaun, dar nu m-am deranjat să mă uit. Se părea că mergeam în direcţia potrivită. Kelly avea căciula pe cap. M-am gândit s-o tachinez spunându-i că seamănă cu Ursuleţul Paddington, însă mi-ar fi luat prea mult ca să-i explic.

Şoferul m-a întrebat unde anume voiam să coborâm.

– La staţia de metrou, vă rog!

N-aveam nici o idee unde era asta, însă suna la fel de bine ca oricare alt loc.

I-am plătit bătrânelului pentru cursă, după care a plecat. Întreaga zonă părea nouă şi închiriată pe sume mari, atât partea dedicată magazinelor, cât şi cea rezidenţială. Exista şi un hotel Ritz Carlton, iar la câteva minute distanţă se afla Pentagonul. Mi-am stabilit câteva repere şi am dus-o pe Kelly spre mall. Voiam să trec pe la un bancomat ca să sărbătoresc începutul unei noi zile financiare.

Am ieşit şi am traversat parcarea supermarketului, după care ne-am îndreptat spre râu. Era ciudat, deoarece, pentru prima oară, mă simţeam ca şi cum aş fi fost cu-adevărat responsabil pentru ea. Încă o mai ţineam de mână atunci când traversam străzile, dar acum părea ceva firesc s-o ţin de mână şi pe trotuar. Trebuia să recunosc că mă simţeam bine s-o am alături de mine,

dar probabil asta numai datorită faptului că știam că părea ceva perfect normal și, prin urmare, îmi asigura acoperirea ideală.

Am mers pe sub podul de beton ce făcea legătura între autostradă și centrul Washington DC. Era foarte aglomerat, iar forfota din trafic suna ca un tunet înăbușit. I-am spus lui Kelly despre scena din *Cabaret* în care Sally Bowles se duce să urle sub podul de cale ferată atunci când lucrurile o iau razna. Nu i-am spus că în ultimele patruzeci și opt de ore și mie tot asta-mi venise să fac.

De îndată ce am trecut de pod, peisajul s-a schimbat. Era ușor să-ți imaginezi cum trebuie să fi arătat cu cincizeci-șaizeci de ani înainte, deoarece zona nu se dezvoltase pe deplin. De-o parte și de alta a căii ferate erau numai clădiri abandonate, dintre care unele fuseseră transformate în birouri, deși în mare parte zona fusese împărțită cu garduri și parcelată, sau folosită pentru parcuri de mașini vechi.

M-am uitat în stânga și am văzut cum partea înălțată a autostrăzii dispărea în depărtare înspre centrul Washington DC. Un zid de beton ascundea pilonii, iar pe lângă zid trecea o stradă. Nu exista nici un fel de trotuar, ci numai o potecă îngustă de pământ bătătorit, plină de cutii de băuturi și de pachete de țigări goale. Arăta ca și cum lumea își parca mașinile aici, pe marginea drumului, pentru a evita să plătească taxele de parcare de mai încolo. Peste tot erau clădiri dezafectate, dar locul era încă folosit. În partea dreaptă se găsea un teatru neconvențional, care cândva funcționase ca depou al căilor ferate. Șinele erau încă acolo, ruginite și acoperite de buruieni. De deasupra noastră se auzea vuietul continuu al traficului de pe autostrada suspendată.

Am trecut de fiarele vechi rămase de la tarabele unei piețe, după aceea de o fabrică de ciment, acolo unde ambarcațiunile obișnuiau pe vremuri să vină pe Potomac și să-și descarce marfa. După aceea am văzut ceva ce nu se încadra deloc în peisajul din jur; era atât de neobișnuit, încât părea aproape ireal.

Un hotel de la sfârşitul anilor 1960, Calypso, era încă în picioare, sfidând progresul. Era izolat în mijlocul unui ocean de crom, geamuri fumurii şi cărămidă lucioasă, ca şi cum proprietarii se deciseseră să le atragă atenţia celor care se ocupau cu dezvoltarea proprietăţii şi care preluau încetul cu încetul această zonă muribundă.

Era o clădire foarte simplă, cu patru etaje, construită sub forma unei pieţe deschise; în mijloc avea o parcare plină de maşini şi de camionete. Nu existau nici un fel de ferestre pe zidurile exterioare, ci numai aparate de aer condiţionat care se conturau pe faţada de cărămidă. Am luat-o la stânga, cu zgomotul autostrăzii pe deasupra capului, am depăşit hotelul situat pe partea dreaptă. Acum mergeam paralel cu Ball Street, care trecea pe dedesubt. Kelly nu spusese nimic. Oricum, eram setat pe regim de lucru şi, dacă n-aş fi ţinut-o de mână, probabil că aş fi uitat că era cu mine.

Când am ajuns în dreptul hotelului Calypso, mi-am şters apa de pe faţă şi-am încercat să întrezăresc ceva prin ploaie. Pe acoperiş se distingea o antenă de satelit masivă, care avea cam trei metri diametru. N-ar fi bătut la ochi dacă ar fi fost amplasată deasupra Pentagonului. Am luat-o la dreapta şi încă o dată la dreapta. Eram pe Ball Street.

Conform numerotaţiei imobilelor pe hartă, ştiam că locaţia pe care o căutam avea să fie pe partea stângă. Am continuat să merg pe partea dreaptă pentru a avea o perspectivă mai bună.

Era o gălăgie infernală: dacă nu era vorba despre un avion care decola de pe aeroportul situat de cealaltă parte a liniei copacilor, atunci era vuietul continuu al autostrăzii.

– Unde mergem? a trebuit să ţipe Kelly ca să se facă auzită, în acest vacarm.

– Acolo, jos, i-am indicat eu cu capul. Vreau să văd dacă putem să găsim biroul unui prieten. Iar după aceea putem să găsim un alt hotel drăguţ în care să stăm.

– De ce trebuie să schimbăm tot timpul hotelurile?

Mă îndreptam înspre obiectivul meu cu paşi hotărâţi. Continuam să mă uit la numerele de pe stradă, nu la ea.

– Deoarece mă plictisesc foarte uşor, mai ales dacă mâncarea nu este bună. Hotelul în care am stat noaptea trecută a fost o mare porcărie, nu-i aşa?

A urmat o pauză, după care am auzit-o:

– Ce-i aia porcărie?

– Înseamnă că nu este foarte bun.

– Dar a fost ca lumea.

– A fost murdar. Hai să mergem la un hotel decent şi drăguţ, cam asta-i ideea.

– Dar putem să stăm acasă la mine.

Un avion tocmai ce părăsise pista de rulare şi se ridica în aer, trecând razant pe deasupra acoperişurilor. L-am privit un timp, încremeniţi; până şi Kelly era impresionată.

Pe măsură ce vâjâitul motoarelor s-a mai diminuat, i-am spus:

– Haide să găsim biroul ăla.

Am continuat să mă uit înainte şi în stânga, încercând să-mi dau seama care clădire era cea pe care o căutam. Observasem un amestec de stiluri: fabrici vechi şi depozite, clădiri noi de două etaje, construite special pentru birouri, alături de parcări pentru maşini şi zone de depozitare a containerelor de pe camioane. Între clădiri am putut să văd pentru scurt timp pomii care se aliniau pe malurile Potomacului, poate la trei sute de metri mai încolo.

Eram deja în secţiunea cu numere de la 90 în sus, şi ştiam că blocul de birouri PIRA n-avea cum să fie la o distanţă prea mare. Am continuat să mergem până când am ajuns la o clădire cu două etaje, care arăta destul de nouă, cu schelet metalic şi cu ţevile de gaze la vedere. Dinăuntru răzbătea lumina fluorescentă a tuburilor de neon aprinse. Am încercat să citesc tăbliţele cu numele afişate, însă nu puteam să le disting prin pâcla aia, fără să mă chiorăsc din răsputeri sau să mă apropii prea mult. Nu

voiam să apelez la nici una din variantele astea. Pe una scria: „Unicorn", însă n-am putut să le desluşesc pe celelalte.

Nu prea semăna cu genul ăla de clădiri ale Sinn Féin sau PIRA cu care eram obişnuit. Cable Street din Londonderry, de exemplu, era clădită cu două etaje deasupra şi două dedesubt într-o zonă terasată în stilul anilor 1920, iar locaţiile din Belfastul de Vest arătau în mare parte la fel. În mod sigur, nu erau nişte clădiri de birouri ultimul răcnet, care să arate ca nişte miniaturi ale Centrului Pompidou. Făcuse oare Pat rost de adresa corectă? Îmi creasem deja o imagine în minte şi mă aşteptasem la o clădire veche. Existau şanse ca asta să fie doar o faţadă: ar fi putut să fie o afacere cu caracter comercial, iar cei care lucrau acolo să fie în legalitate.

Mi-am concentrat privirea asupra ţintei pe măsură ce treceam de ea, dar fără să mă uit înapoi. Trebuie să-ţi extragi toate informaţiile necesare de la prima trecere.

– Nick?

– Ce este?

– Sunt udă leoarcă.

M-am uitat în jos. Avea încălţămintea fleaşcă; mă concentrasem atât de mult asupra a ceea ce aveam de făcut, încât n-am observat băltoacele prin care călcam. Ar fi trebuit să-i cumpăr o pereche de cizme de cauciuc de la mall.

Ne-am îndreptat spre o intersecţie în formă de T. Uitându-mă în stânga, am văzut că şoseaua cobora în jos, către râu. Erau şi mai multe maşini parcate pe marginea drumului şi, în plus, şi mai multe cimitire de maşini.

M-am uitat în dreapta. La capătul străzii se găsea autostrada suspendată şi, chiar înainte de ea, pe deasupra acoperişurilor, puteam să văd antena, asemenea unei farfurii imense, de pe hotelul Calypso. Mă simţeam bine. Făcusem o trecere în revistă a obiectivului şi găsisem un loc unde să stăm, toate acestea înainte de ora 11 a.m.

16

Am luat-o prin parcarea hotelului. I-am arătat cu degetul un loc, undeva între o camionetă şi un microbuz.

– Aşteaptă acolo sub scări, nu mai sta în ploaie. Mă întorc repede.

– Vreau să vin cu tine, Nick.

Am început să-mi fac numărul de dresaj.

– Nu... aşteaptă... acolo. N-o să stau mult.

Am dispărut înainte să se poată opune. Recepţia hotelului se afla într-una dintre camerele de la parter, transformată în oficiu, şi formalităţile de cazare au fost mai relaxate ca de obicei. Au decurs conform planului. Aici, biata familie de englezi a găsit mult mai repede înţelegere; în mod clar nu erau prea mulţi „ţărănoi" în partea asta a oraşului.

Am ieşit afară, am luat-o pe Kelly, şi în timp ce urcam scara de ciment către noua noastră cameră de la etajul doi, încercam să-mi calculez următoarea mişcare. Deodată m-am simţit tras de mână.

– De două ori porcărie!

– Poftim?

– Ştii tu, ceva care nu-i plăcut. Ai spus că hotelul celălalt era o porcărie. Ăsta-i de două ori porcărie!

Trebuia să fiu de acord. M-am gândit că mirosea a vomă.

– Nu, nu, aşteaptă până intrăm înăuntru. Vezi antena de satelit? Având în vedere că există, probabil c-o să putem vedea toate programele TV din lume. N-o să fie deloc o porcărie.

În cameră erau două paturi mai mari decât de obicei, un televizor mare, obişnuitele suprafeţe furniruite închise la culoare şi câteva piese de mobilier: un bufet lung care avusese şi zile mai bune, un şifonier care de fapt nu era mai mult decât o bară dispusă într-un dulap pe colţ şi una dintre chestiile alea pe care îţi pui valiza.

Am verificat baia şi am văzut o sticluţă de şampon.

– Vezi asta? am întrebat-o. Ăsta-i semnul care-ţi indică un hotel bun. Am putea spune că-i la fel de bine ca la Ritz.

Am băgat încărcătorul în priză şi am pus telefonul la încărcat, după care am trecut direct la televizor, căutând pe diferitele canale un program pentru copii. Asta era de-acum o procedură standard.

I-am scos haina, am scuturat-o şi am agăţat-o pe umeraş, după care m-am dus la aparatul de aer condiţionat şi am apăsat pe câteva butoane. Am ţinut haina sub aparat, testând curentul de aer; voiam să încălzesc camera. În aşteptarea unei reacţii din partea maşinăriei, am întrebat-o:

– Ce-i la televizor?

– *Power Rangers.*

– Cine-s ăştia?

Ştiam foarte bine despre ce era vorba, dar nu strica puţină conversaţie. Nu voiam să fim cei mai buni prieteni, să mergem împreună în vacanţe, să ne împărţim periuţele de dinţi şi toate rahaturile de genul ăsta; eram departe de asta, cu cât se rezolva mai repede toată nebunia, cu atât era mai bine. Dar îmi era clar că relaţia trebuia să fie una normală ca să arate normal; nu doream să fiu luat pe sus din cauza faptului că un băgăreţ ar fi putut să creadă că n-aveam nici o treabă unul cu altul.

Am întrebat-o:

– Care dintre ele îţi place?

– Îmi place de Katherine; cea în roz.

– De ce, din cauza culorii?

– Fiindcă nu este tocilară, ea-i o tipă adevărată. După aceea mi-a spus totul despre Katherine şi despre faptul că era englezoaică. Îmi place asta căci şi tati este din Anglia.

Am pus-o să se schimbe într-o pereche de blugi şi o bluză de corp. I-a luat o viaţă de om să facă asta. M-am gândit: „La dracu' cu rolul de părinte, nu e pentru mine. Îţi acaparează tot timpul liber. Care-i şmecheria, dacă-ţi petreci toată ziua slugărind un copil?"

În cele din urmă s-a uscat şi s-a schimbat. Lângă televizor era un filtru de cafea cu nişte pachetele de zahăr şi lapte. L-am pus în funcţiune. Când maşinăria a început să bolborosească şi să curgă, m-am dus la geam. Dincolo de perdea, în stânga şi în dreapta, se vedeau celelalte două laturi ale pătratului de beton, tern, cenuşiu şi sumbru; dedesubt era parcarea, iar dincolo de şosea şi mult mai sus se afla autostrada. Mi-am dat seama că starea mea de spirit era în deplină concordanţă cu ceea ce vedeam.

Continua să plouă. Se vedea apa împroşcată de camioanele care rulau pe autostradă. Ploaia nu era foarte deasă, dar turna încontinuu, mocăneşte, genul acela care se infiltrează în orice. Deodată am conştientizat că fetiţa stătea lângă mine.

– Urăsc genul ăsta de vreme, am spus eu. Întotdeauna am urât-o, încă de când eram tânăr şi m-am înrolat în armată. Chiar şi acum, într-o zi de iarnă foarte umedă în care bate vântul, îmi fac o cană de ceai şi stau pe scaun lângă fereastră, uitându-mă afară şi gândindu-mă la bieţii soldaţi care stau în vreo gaură, undeva departe, îngheţaţi, uzi până la piele şi întrebându-se ce naiba caută acolo.

Când filtrul de cafea s-a oprit din bolborosit, pe față mi-a apărut un zâmbet crispat și m-am uitat la Kelly. Ce n-aș fi dat acum să fiu iarăși pe Salisbury Plain, într-un șanț mustind de apă, singura mea grijă pe lume fiind cum să fac ca să nu mai fiu ud, să nu-mi mai fie frig și foame!

M-am dus și m-am întins pe pat, luând în calcul ce opțiuni aveam. Nu c-ar fi fost prea multe. De ce să nu încerc pur și simplu să scap? Aș fi putut să fur niște pașapoarte și să-mi încerc norocul la aeroport, însă șansele de a scăpa erau foarte reduse. Mai erau și rutele de întoarcere, mai puțin convenționale. Auzisem că puteai să parcurgi întreaga distanță dintre Canada și Marea Britanie cu feribotul, din țară-n țară, o rută populară printre studenți. Sau puteam să mă duc spre sud și să ajung în Belize sau în Guatemala; petrecusem ani de zile în jungla din zonă, pe graniță, și știam cum să scap de-acolo. Puteam să mă duc pe o insulă aflată la o oarecare distanță de Belize, numită San Pedro, un post de tranzitare al traficanților de droguri în drumul lor spre coasta de est a Floridei. De acolo puteam să ajung și mai departe, în Caraibi, de unde nu mi-ar fi fost greu să încerc o traversare la bordul unei ambarcațiuni.

Și mai ciudat, știam că unul dintre tipii din Regiment zburase cu un Cessna cu un singur motor din Canada până în Marea Britanie. Micuțul avion n-avea nici un fel de echipament special, în afară de un rezervor de combustibil suplimentar atașat în spate. Radioul nu era cel care-i trebuia, și tipul a fost nevoit să rezolve problema lungimii antenei cu un fir care atârna, legat cu o cărămidă de avion. Tipul avea și o parașută, astfel că, dacă lucrurile nu mergeau cum trebuie, avea să-și deschidă trapa și să sară. Nu știam cum aș putea să ajung eu în situația respectivă, dar cel puțin știam că se putea face.

Toate aceste planuri implicau însă riscuri mult prea mari. Nu voiam să-mi petrec restul zilelor într-un penitenciar de stat, dar, în același timp, nu voiam ca eu și Kelly să fim uciși în timpul

operaţiunii de scăpare. Simmonds îmi oferise cea mai bună opţiune. Dacă-mi făceam apariţia la Londra cu ceea ce-şi dorea, n-aş fi fost neapărat victorios, dar, cel puţin, aş fi fost acasă. Trebuia să stau şi să mă gândesc la asta.

În ultimă instanţă, totul se reducea la faptul că trebuia să văd cine şi ce intra, respectiv ieşea, din clădirea de pe Ball Street.

– Kelly? Tu ştii deja ce-am de gând să-ţi spun, nu-i aşa?

– Fără nici o îndoială că da, mi-a zâmbit ea.

În mod clar fusesem iertat, pentru că o pusesem să-şi usuce părul şi să se îmbrace cu haine uscate.

– Zece minute, e-n regulă?

Am închis uşa, am ascultat, am auzit-o cum închide yala şi am agăţat semnul cu NU DERANJAŢI pe uşă. În stânga, la distanţă, era o mică zonă deschisă în care erau dispuse automatele de coca-cola şi de snackuri. Am cumpărat o cutie, după care m-am întors şi-am trecut prin faţa camerei noastre, îndreptându-mă spre lift. La stânga era ieşirea de incendiu, o casă a scărilor din beton cu acces şi sus, şi jos. Ştiam că regulile de siguranţă prevedeau şi existenţa unei ieşiri spre acoperiş, pentru ca, în cazul unui incendiu la etajele inferioare, operaţiunea de salvare să fie executată cu elicopterul.

Am urcat pe scări cât de sus am putut. Am dat peste nişte uşi duble care conduceau direct la acoperiş; am apăsat pe mâner şi s-au deschis. Nu exista nici un semn care să te avertizeze că uşile erau cuplate la alarmă, doar trebuia să încerc. M-am uitat la pragul uşii de jur împrejur, însă nu se vedea nici un circuit de întrerupere a alarmei. Am acţionat mânerul, iar uşile s-au deschis. Nici un fel de sonerie.

Acoperişul era drept, având suprafaţa acoperită cu un pietriş de cinci centimetri diametru bucata. Am luat o mână de pietriş şi l-am folosit pentru a bloca uşile deschise.

Pe Washington National ateriza un avion şi de-abia i se vedeau luminile prin burniţă. Antena de satelit se afla în colţul

îndepărtat al acoperişului. De asemenea, mai era şi un fel de baracă verde din aluminiu, despre care am presupus că era casa liftului. De-a lungul marginii acoperişului se întindea un zid înalt de-un metru, ceea ce-mi conferea protecţie şi mă ferea de ochii lumii dacă priveai de jos în sus, dar nu şi de sus în jos, de pe autostradă.

Am mers pe pietriş până la marginea care dădea înspre râu. Uitându-mă în jos la clădirea pe care o aveam ca obiectiv, din acel unghi i-am putut vedea acoperişul întins ca-n palmă şi tubulaturile de aer. Era dreptunghiulară şi părea foarte mare. În spate avea o zonă de teren viran şi garduri care păreau să împartă zona în noi parcele pentru clădiri care aşteptau să fie vândute. Abia puteam să zăresc râul Potomac dincolo de copaci şi de capătul pistei de aterizare.

M-am întors, păşind peste o serie de cabluri electrice. M-am oprit la casa liftului. Ce-mi doream acum era o sursă de curent electric. Puteam să folosesc bateriile pentru a alimenta echipamentul de supraveghere pe care urma să-l folosesc, însă nu puteam să garantez cât de mult aveau să ţină. Am încercat uşa de la casa liftului, însă era încuiată. Am aruncat o privire rapidă la încuietoare: o yală obişnuită. Puteam s-o deschid uşor.

Când m-am întors în cameră, am scos *Paginile Aurii* şi am căutat adresele caselor de amanet.

După aceea m-am dus la baie, m-am aşezat pe marginea căzii, am scos muniţia de .45 mm din încărcătoare şi am băgat-o în buzunar, lăsând arcurile să se destindă. Nu era o procedură care trebuia făcută zilnic, dar trebuia făcută. Majoritatea incidentelor de tragere sunt legate de starea încărcătoarelor. Nu ştiam de cât timp fuseseră încărcate; era posibil să meargă şi să extragă primul cartuş, dar la cel de-al doilea camera cartuşului să nu fie alimentată din cauza blocării arcului încărcătorului. Ăsta-i motivul pentru care un revolver se dovedeşte

uneori mult mai bun, mai ales dacă ai de gând să ţii un pistol încărcat o veşnicie şi nu vrei să-l foloseşti. Un revolver nu este altceva decât un cilindru cu şase cartuşe în el, astfel că, dacă l-ai ţine încărcat tot anul, n-ar conta deloc: imediat ce-l scoţi la nevoie, ştii că totul o să meargă strună. Gata, golisem încărcătoarele şi băgasem cartuşele în buzunar, iar acum aveam muniţia, încărcătoarele şi pistolul asupra mea.

Am ieşit din baie, am făcut o listă de cumpărături pentru materialele şi echipamentele de care aveam nevoie şi m-am uitat să văd de câţi bani mai dispuneam. Erau suficienţi pentru ziua respectivă. A doua zi, puteam în orice caz să scot mai mulţi.

Nu-mi făceam griji cu privire la Kelly. Avea o grămadă de mâncare şi oricum era pe jumătate adormită. Am ridicat nivelul temperaturii de la selectorul aparatului de aer condiţionat. În curând avea s-o toropească.

I-am spus:

– O să mă duc să-ţi iau nişte creioane şi cărţi de colorat şi tot ce-ţi mai trebuie. Să-ţi aduc şi nişte Micky D?

– Pot să-mi iei şi nişte sos dulce-acrişor la cartofii prăjiţi? Pot să vin cu tine?

– E o vreme groaznică. Nu vreau să răceşti.

S-a sculat şi s-a dus la uşă, gata să închidă încuietoarea cu yală fără să-i mai cer asta.

Am coborât scările şi m-am dus spre staţia de metrou.

17

Metroul din Washington este rapid şi silenţios, curat şi eficient, aşa cum ar trebui să fie orice metrou. Tunelurile sunt mari şi slab luminate şi, într-un fel, liniştitoare şi relaxante, acesta fiind probabil motivul pentru care pasagerii par mult mai calmi decât în Londra sau în New York. De asemenea, trecerea de la lumină la întuneric nu e atât de supărătoare. În plus, este singurul loc din capitală în care nici un veteran al Războiului din Vietnam, fie că-i în vârstă de şaptesprezece, fie de şaptezeci şi şapte de ani, n-o să te întrebe dacă n-ai să-i dai nişte mărunţiş.

Am coborât după şapte sau opt staţii şi o schimbare de linie. Locul pe care-l căutam era la câteva străzi distanţă, însă într-un cartier despre care puteam să pariez că n-apărea în nici o broşură sau pliant de vacanţă. Eram obişnuit cu acea parte a Washingtonului unde cei care aveau bani aveau din belşug. În această parte a oraşului însă, cei care n-aveau erau vai de mama lor.

Clădirea cu un singur etaj nu se găsea pe marginea şoselei, ci mai retrasă, şi semăna mai mult cu un supermarket decât cu o casă de amanet, având o faţadă de cel puţin 50 de metri lungime, din sticlă, cu zăbrele dispuse pe verticală. Vitrinele era pline cu de toate, de la tobe până la plăci de surfing şi seturi de pat. Afişele de un galben fluorescent promiteau că toate produsele aveau adaos de 0 la sută, ceea ce le făcea să aibă cele mai bune preţuri din oraş. Cei trei bodyguarzi înarmaţi care controlau uşile de la intrare s-au uitat la mine când am intrat.

Privind de-a lungul unuia dintre culoare spre capătul său, am văzut o vitrină de sticlă care era totodată şi ghişeul incintei. În spatele tejghelei se aflau peste doisprezece vânzători, toţi purtând tricouri polo roşii identice. Părea să fie cea mai aglomerată secţiune din incintă. Îndărătul sticlei, am văzut toate tipurile de arme de mână şi de carabine. Printr-un afiş, clienţii erau invitaţi să testeze orice armă de foc în poligonul de-afară, din spate.

M-am îndreptat spre departamentul camere video. La modul ideal, ceea ce căutam ar fi fost ceva asemănător unei camere de securitate, cu un cablu lung care să conecteze aparatul la o cameră de control prevăzută cu o casetă video. În cazul ăsta puteam să amplasez camera pe acoperiş, s-o las acolo unde era şi să ascund camera de control oriunde în altă parte, poate chiar în casa liftului. În acest mod aş fi ajuns mai uşor la ea pentru a schimba caseta sau, dacă nu puteam să găsesc o sursă de alimentare, pentru a-i schimba bateriile, şi toate astea fără să deranjez camera.

Din nefericire, n-am găsit nimic de genul ăsta. Însă am dat de ceva aproape la fel de bun, o cameră video Hi-8, scula favorită a unei mari părţi dintre jurnaliştii de televiziune care lucrau pe cont propriu. Sigur puteam să-i schimb lentilele pentru a mări distanţa la care bătea. Mi-am amintit de vremurile când lucram în Bosnia şi vedeam în jurul meu diferiţi indivizi ce-şi ţineau camerele Hi-8 lipite de ochi. Cu toţii gândeau că erau meniţi să vândă diferitelor reţele de televiziune înregistrările făcute la botu' calului.

M-am uitat la unul dintre angajaţi.

– Cât costă o Hi-8? am întrebat cu obişnuitul meu accent american stâlcit.

– E aproape nouă, de-abia am despachetat-o. Cinci sute de dolari.

I-am zâmbit afectat.

– Atunci fă-mi o ofertă, a fost replica lui.

– Are baterie de rezervă şi tot ce-i trebuie pentru alimentare din exterior?

– Desigur. Are tot ce-i trebuie. Are până şi propria geantă.

– Pot să văd cum funcţionează?

– Sigur că da, sigur că da.

– E-n regulă, atunci. Patru sute, bani gheaţă.

A făcut ceea ce face orice instalator sau meseriaş din toată lumea atunci când discută despre preţuri: a început să tragă aer printre dinţi.

– Hai să-ţi spun ceva. Patru sute cincizeci pentru tine.

– S-a făcut. Mai vreau şi ceva care să-mi redea imaginile înregistrate, dar nu trebuie să fie neapărat un video.

– Am exact ceea ce vrei. Vino cu mine.

Maşinăria pe care a scos-o din spate de pe un raft avea o etichetă cu preţul de 100 de dolari. Era plină de praf şi arăta ca şi cum ar fi avut vreo sută de ani. Mi-a spus:

– Hai să n-o mai lungim şi să nu-ţi mai pierzi timpul, nouăzeci de dolari şi-i a ta.

Am dat din cap afirmativ.

– Vreau şi nişte lentile.

– Ce fel de lentile cauţi?

– Cel puţin de două sute de milimetri, ca să se potrivească la asta, Nikon, dacă se poate.

Îmi făcusem calculul echivalând milimetrii lentilei cu fiecare metru distanţă până la ţintă. De-a lungul anilor, fusesem exilat în multe poduri după ce intrasem prin efracţie în case şi îndepărtasem o ţiglă ca să pot fotografia o ţintă. În acest fel, învăţasem pe propria piele că efortul era inutil dacă nu obţineai nişte imagini în care să-i poţi identifica pe cei fotografiaţi.

Mi-a arătat nişte lentile de 250 de mm.

– Cât costă?

– O sută cincizeci de dolari.

Aştepta să-i spun că este prea mult.

– Bine, s-a făcut – dacă mai adaugi şi două casete de patru ore şi un prelungitor.

Părea aproape supărat că nu mai opusesem rezistenţă.

– Cât de lung să fie?

Iar tocmeală. Mă şicana pe tema asta.

– Cel mai lung pe care-l aveţi.

– Şase metri?

– S-a făcut.

Acum era fericit. Fără îndoială că avea unul de 12 metri.

Am dat de un magazin Walmart la vreo două străzi distanţă de staţia de metrou. Am intrat repede şi m-am plimbat de colo-colo, uitându-mă după cele necesare pentru a-mi echipa şi folosi camera.

Cum mă plimbam pe culoare, m-am trezit făcând ceea ce făceam întotdeauna, indiferent unde mă aflam în lume: mă uitam la ingredientele de gătit şi la bidoanele cu produse de curăţat, calculând combinaţiile optime care ar fi produs cel mai mare haos. Dacă amesteci chestia asta cu cealaltă, o fierbi şi o amesteci cu puţin din asta, poţi obţine un dispozitiv incendiar. Sau dacă fierbi toată asta până se transformă în concentrat şi răzuieşti crusta depusă pe marginea oalei, după care adaugi nişte praf dintr-un plic, cu care poţi să coci un blat de tort, şi dai în fiert amestecul mai mult timp până obţii un sediment pe fundul oalei, poţi obţine un exploziv uşor. Douăzeci de minute în Sainsbury's ar fi fost de-ajuns pentru a cumpăra toate ingredientele necesare fabricării unei bombe suficient de puternice încât să arunce în aer o maşină, şi încă ai mai fi rămas cu nişte mărunţiş, rest la zece lire.

Azi însă n-aveam nevoie de nimic din toate astea. Ceea ce căutam era o sticlă de plastic de doi litri de Coca-Cola, o foarfecă, o rolă de saci de gunoi, o minilanternă Maglite cu diferite filtre, o rolă de bandă dublu-adezivă şi un set de

şurubelniţe şi cleşti – douăzeci şi una de piese pentru cinci dolari, un chilipir! Toate astea mi-au luat aproximativ cinci minute. Era tot ce-mi trebuia. Odată terminate cumpărăturile, am luat o carte de aventuri pentru Kelly, nişte cărţi de colorat, creioane şi alte nimicuri cu care s-o ţin ocupată, şi am mai băgat câţiva dolari în plus în buzunarul domnului Oreo[1].

Am intrat la metrou şi am găsit o bancă. Luminile de la marginea peronului licăreau când se apropia o garnitură de metrou; majoritatea călătorilor stăteau jos, pălăvrăgind sau citind. N-aveam nimic altceva de făcut, aşa că am deschis sticla de cola, am luat un biscuit, şi-am început un desen punctat dintr-o carte de colorat, aşteptând ca luminile să anunţe sosirea metroului.

Ploaia se oprise în Pentagon City, deşi cerul era încă înnorat, iar pământul, îmbibat cu apă. M-am hotărât să trec încă o dată în revistă obiectivul, acum când Kelly nu era cu mine.

Luând-o pe scurtătură prin parcarea supermarketului, m-am îndreptat spre tunelul autostrăzii şi spre Ball Street. În curând, eram pe aceeaşi parte a străzii şi la acelaşi nivel cu imobilul. O scară mică din beton înconjurată de tufe dese de arbuşti ducea în sus spre uşile de sticlă de la intrare. Acestea dădeau spre zona recepţiei, apoi urma alt set de uşi care probabil facilitau accesul în complexul de birouri. O cameră de supraveghere era îndreptată spre uşile de la intrare. Ferestrele erau închise cu geamuri duble. În interior, la ambele etaje, clădirea părea înţesată cu aviziere şi calculatoare, peisajul normal al unui birou.

Nu se vedea nici un fel de sistem de alarmă în exterior şi nici semne care să avertizeze că proprietatea este păzită. Poate că alarma se afla în spate. Dacă nu, indiferent de tipul de detectori

---

[1] Producătorul biscuiţilor cu acelaşi nume (n.tr.)

folosiţi, probabil că aceştia erau conectaţi la o linie telefonică cuplată direct la poliţie sau la o firmă de pază.

Am mers până la capătul străzii, am luat-o la dreapta şi m-am întors la hotel.

Camera era ca o saună. Părul lui Kelly era vâlvoi şi avea ochi somnoroşi. Avea faţa boţită şi părea uşor surprinsă. După câte se părea, mâncase jumătate dintr-un biscuit şi adormise. Când am pus toate lucrurile deoparte, m-a întrebat:

– Unde ai fost?

– Am cumpărat o grămadă de lucruri. Am început să scotocesc prin sacoşe şi să le scot afară. Ţi-am luat ceva de citit, nişte cărţi şi nişte creioane de colorat...

Le-am pus pe pat şi am făcut vreo doi paşi înapoi, aşteptând mulţumirile. Nimic. În schimb, s-a uitat la mine de parcă eram nebun.

– Le-am mai făcut pe-astea.

Habar n-aveam, crezusem că o carte de colorat era doar o carte de colorat. Chiar mă distrasem când unisem punct cu punct pentru a trasa contururile din carte.

– Nu-ţi bate capul cu ele atunci, am luat nişte sandviciuri şi nişte cola şi poţi să bei cât vrei, căci am nevoie de sticlă.

– Nu mergem să mâncăm ceva în oraş?

– Sunt nişte biscuiţi acolo...

I-am arătat punga.

– Nu mai vreau prăjiturele. Nu-mi place că trebuie să stau aici tot timpul.

– Astăzi trebuie să rămânem în hotel. Adu-ţi aminte că momentan suntem căutaţi de unii şi nu vreau să fim găsiţi. N-o să mai dureze mult.

Deodată m-a străfulgerat o idee. La dracu', dacă ştia numărul de telefon de-acasă şi-i trecea prin cap să folosească telefonul? În timp ce-şi turna nişte cola, cu ambele mâini în jurul sticlei ce părea cât ea de mare, m-am întins până în spatele

dulăpiorului dispus între cele două paturi şi am scos telefonul din priză.

M-am uitat la ceas. Era 4.30; mai aveam cam cinci ore până când Pat avea să ia din nou legătura cu mine.

Voiam să am camera de filmat pusă la punct până atunci. Voiam s-o fac să funcţioneze până a doua zi la prima oră, când se lumina; puteam s-o folosesc chiar de azi şi să înregistrez o oră înainte de a se întuneca.

Kelly s-a ridicat şi s-a uitat pe fereastră afară, precum un copil plictisit, ţinut parcă în cuşcă.

Mi-am turnat nişte cola şi am întrebat-o:

– Mai vrei nişte cola înainte să o vărs? Am nevoie de sticlă.

A dat din cap în semn că nu. M-am dus la baie şi am vărsat ce mai rămăsese în chiuvetă. I-am scos eticheta, iar cu foarfeca pe care abia o cumpărasem am tăiat-o de acolo de unde sticla se îngusta. Am tăiat-o şi la bază, şi am rămas cu un cilindru. Pe acesta l-am tăiat de sus în jos şi am întins bucata dreptunghiulară de plastic rezultată pentru a decupa partea curbată. Am tăiat un cerc, mai întâi renunţând la colţurile dreptunghiului, după care am mai lucrat până am obţinut forma dorită. Şi iată-mă, gata să dau o spargere.

M-am întors în cameră, am verificat cablurile şi am pregătit camera pentru a fi folosită, fie cu baterii, fie prin alimentare de la reţeaua electrică.

– Ce faci, Nick?

Sperasem că n-avea să întrebe, însă, până acum, poate că ar fi trebuit să ştiu mai bine cum decurgeau lucrurile. Aveam o minciună gata pregătită.

– Vreau să fac un film în care tu să îi poţi saluta pe mami, pe tati şi pe Aida, fiindcă mi-ai spus că te-ai plictisit. Spune „bună“ aici.

Am pus camera de filmat la ochi.

– Bună, mami, tati şi Aida, a spus ea uitându-se la cameră. Noi suntem într-o cameră de hotel, aşteptând să venim acasă. Sper că o se te faci bine în curând, tati.

– Spune-le despre noile tale haine, i-am zis.

– Oh, da. (S-a dus până la perete.) Asta-i noua mea haină albastră. Nick mi-a mai luat şi una roz. El ştie că rozul şi albastrul sunt culorile mele preferate.

– Se termină caseta, nu mai pot să înregistrez, Kelly. Spune la revedere.

A făcut cu mâna.

– Pa, mami; pa, tati; pa, Aida. Vă iubesc pe toţi!

A venit ţopăind spre mine.

– Pot să o văd acum?

Altă minciună.

– N-am cumpărat cablurile ca să pot s-o conectez la televizor. Însă curând o să mă întâlnesc cu Pat şi poate că o să-mi facă el rost.

S-a dus la paharul ei de cola, foarte fericită şi satisfăcută. A luat un creion, a deschis cartea de colorat şi în curând era absorbită în întregime de ceea ce făcea. Bun; însemna că puteam să introduc o casetă în camera de filmat fără ca ea să mă vadă.

Am luat două pahare din plastic pentru cafea şi restul de echipament, le-am pus pe toate în geanta camerei video, şi i-am spus:

– Îmi pare rău, dar...

S-a uitat la mine şi a ridicat din umeri.

M-am dus pe acoperiş. Ploaia se oprise, dar nu şi zgomotul produs de avioane şi de traficul de pe autostradă.

Primul lucru pe care voiam să-l fac era să intru în casa liftului; trebuia să ştiu dacă puteam sau nu să alimentez de la reţeaua electrică.

Am scos cercul de plastic şi l-am pus în despărţitura dintre uşa verde şi toc. L-am împins şi l-am învârtit, făcându-l să intre printre îndoiturile de la cadrul uşii până când a ajuns la încuietoare. Uşa era montată acolo din motive de siguranţă, ca să-i ţină pe oameni departe şi nu pentru a proteja ceva de valoare, aşa că nu era decât o încuietoare simplă, care se deschidea fără probleme.

Odată ajuns înăuntru, am aprins minilanterna Maglite, iar primul lucru pe care l-am văzut a fost un tablou electric cu patru puncte de alimentare.

M-am uitat la tavan. Minibaraca era făcută din panouri de un sfert de ţol dintr-un oţel moale, fixate în nituri pe un cadru metalic. Am luat cleştele şi am desprins două nituri, suficient cât să ridic puţin o bucată din tavan. După care am luat cablul de alimentare al camerei video, l-am vârât prin gaura făcută şi l-am lăsat în jos pe lângă perete. Nu sărea în ochi în mizeria de acolo. Am cuplat cablul la unul dintre cele patru puncte de alimentare.

Am ţinut uşa deschisă ca să am puţină lumină în timp ce pregăteam camera video. Am luat doi saci de gunoi şi i-am băgat unul în altul, după care am băgat camera înăuntru, împingând-o în plasticul de pe fundul sacilor până când lentila a trecut prin el. După aceea am luat cele două pahare de plastic de cafea, le-am separat trăgând de cel exterior în jos, le-am tăiat fundul, le-am băgat unul în celălalt şi le-am potrivit ca să acopere lentila ca un capişon. Asta avea s-o protejeze de ploaie, dar, în acelaşi timp, permitea luminii să pătrundă în lentilă, iar camera putea astfel funcţiona la parametri normali. Am folosit banda dublu-adezivă ca să fixez la locul stabilit.

M-am urcat pe acoperiş cu camera şi am branşat-o. M-am întins pe burtă şi m-am uitat prin vizorul de focalizare, aşteptând să se aprindă şi să-mi arate ce se vedea prin lentilă. Voiam un prim-plan rezonabil al scării ce ducea la uşa principală.

De îndată ce a dat semne de viaţă, am focalizat, am îndreptat camera spre obiectiv şi am apăsat pe butonul Pornit. Am verificat butoanele Stop şi Derulare, după care am dat iar pe Pornit. Funcţiona. Am învelit bine aparatul în punga de plastic, asigurându-mă că nu mişcam camera din locul ei, am apăsat pe butonul Înregistrare şi m-am retras.

18

M-am dus şi am cumpărat o pizza mare cât un capac de tomberon, pe care am mâncat-o împreună stând jos în faţa televizorului, cu telefonul pus la încărcat.

După aceea n-am mai făcut altceva decât să dau târcoale, în plină indigestie, aşteptând să sune Pat şi să se termine caseta de patru ore. Acum era întuneric, însă voiam să o las să meargă patru ore întregi: unu la mână, ca să verific dacă sistemul funcţiona, şi doi la mână, să văd care era calitatea înregistrării pe timp de noapte.

Amândoi eram plictisiţi. Kelly se plictisise de moarte de televizor, de pizza, de Mountain Dew şi de Coca-Cola. A ridicat obosită cartea de aventuri şi m-a întrebat:

– Poţi să-mi citeşti ceva de-aici?

M-am gândit: „OK, nu este decât o colecţie de povestiri şi n-o să-mi ia mult să-i citesc vreo două". În curând aveam să descopăr că era o singură aventură continuă, cu sfârşituri opţionale la fiecare capitol. Îi citeam despre trei copii într-un muzeu. Unul dintre ei dispăruse – nimeni nu ştia unde –, moment în care povestea se încheia. În subsolul paginii scria că:

> Dacă doreşti să-l urmezi prin tunelul magic, mergi la pagina 16, iar dacă doreşti să te întâlneşti cu *Madame* Edie, care ar putea să-ţi spună unde-i băiatul, mergi la pagina 56. Este alegerea ta.

– Pe unde vrei să mergem? am întrebat-o.

– Prin tunel.

Şi pe-acolo am luat-o. După aproximativ trei sferturi de oră şi după ce-am schimbat traseul de vreo opt ori, m-am gândit că trebuie să ajungem în curând la final. Ne-a luat în jur de două ore să răzbatem şi să o ducem la bun sfârşit. Cel puţin, se mai distrase şi ea.

În cameră era cald, iar eu eram îmbrăcat, gata de plecare. Am aţipit, trezindu-mă la fiecare jumătate de oră când auzeam sunetul de pe genericul de la *Familia Simpson* sau de la *Loony Tunes*. La un moment dat m-am trezit şi m-am uitat la haina pe care o purtam. Se desfăcuse şi se vedea pistolul. M-am uitat la Kelly, dar ea nu-şi aruncase privirea înspre el nici măcar o secundă; probabil era obişnuită ca tatăl ei să aibă unul asupra sa.

Am deschis o cutie de Mountain Dew şi m-am uitat la ceas. Era numai opt şi un sfert; aveam să mă duc şi să iau prima casetă video în aproximativ un sfert de oră şi s-o înlocuiesc cu una nouă, după care trebuia să aştept telefonul lui Pat.

Când a trebuit să plec, i-am spus:

– Dau o fugă pentru cinci minute să iau ceva de băut. Vrei şi tu ceva?

S-a uitat întrebător la mine şi mi-a răspuns:

– Avem o grămadă de băuturi aici.

– Da, dar sunt calde. O să aduc unele reci.

M-am dus sus şi am urcat pe acoperiş. Era umezeală şi burniţa. Am desfăcut punga de plastic, am apăsat pe butonul Eject şi am schimbat rapid caseta ca să fie gata pentru a doua zi dimineaţa.

Am coborât pe scări, am trecut de camera noastră şi am luat câteva cutii de băutură. Probabil că încasările la Coca-Cola crescuseră vertiginos de-a lungul ultimelor zile.

Începea *Clueless*, serialul TV despre care-mi spusese că-i plăcea. Mă minunam auzind-o cum recita toate replicile ca pe niște lozinci:

– Ce incult, ce ignorant, n-am pomenit așa ceva! Ești varză!

Acum știam de unde provenea o mare parte din vocabularul ei.

În cele din urmă mai rămăseseră doar trei minute până când Pat trebuia să mă sune. M-am dus la baie, am închis ușa și am ascultat ce se mai petrecea în *Clueless*. Nimic.

Chiar în momentul stabilit, a sunat telefonul.

– Alo?

– E totul în regulă, amice? Mulțumesc pentru sandvici!

Am râs amândoi.

– Știi ce etaj ocupă băieții ăștia?

A fost o pauză scurtă, după care am auzit:

– Etajul doi.

– OK. E vreo șansă să-mi faci rost de mai mulți bani? Am nevoie de-un ditamai teancul, prietene.

– Aș putea să-ți dau în jur de zece miare, dar nu pot până mâine sau până poimâine. Poți să folosești cât vrei până când îți rezolvi problema. Asta înseamnă c-ai găsit o cale de scăpare?

– Da, am mințit eu.

Era cel mai bine așa. Dacă-l umflau, nu putea decât să le dea informații false, iar băieții aveau să înceapă să ne caute prin aeroporturi și pe cheiurile porturilor în loc să ia la puricat Washingtonul.

După care i-am zis:

– Trebuie să stabilim mai multe legături telefonice în cazul în care reușesc să găsesc ceva legat de clădire, iar lucrurile încep să evolueze cu repeziciune. Ce zici de orele 12.00, 18.00 și 23.00 – crezi că sunt OK?

– În regulă, bătrâne! Micuţa ta prietenă şi familia au fost în atenţia media în ultima perioadă. Altceva?

– Nu, amice. Ai grijă.

– Şi tu. Hai că ne mai auzim!

Am închis telefonul, m-am întors în dormitor şi l-am pus la loc la încărcat. Nu ştiam dacă fetiţa auzise ceva sau nu, pentru că era tăcută şi părea neliniştită.

Am setat videorecorderul, am introdus caseta şi l-am cuplat la televizor.

Kelly mă privea cu atenţie, concentrată la ce fac.

– Vrei să ne jucăm împreună? am întrebat-o. Dacă nu, o să mă joc de unul singur.

– OK.

Bătea darabana, numărând maşinile de pe autostradă.

– Spuneai că n-ai cabluri să-l conectezi la televizor.

Mă prinsese.

– Le-am cumpărat când am ieşit mai devreme.

– Şi-atunci, de ce nu pot să văd înregistrarea video pentru mami?

– Din cauză că am trimis-o deja prin poştă. Îmi pare rău.

S-a uitat la mine puţin confuză.

– O să ne uităm la caseta asta în care apare o clădire, am continuat eu. E vorba despre oamenii care intră şi ies de-acolo. O să apară nişte celebrităţi, dar şi oameni pe care tu-i cunoşti, cum ar fi prietenii lui tati şi ai lui mami, şi oameni pe care eu îi cunosc. Trebuie să vedem câte persoane poate fiecare să recunoască. Cel care vede mai mulţi câştigă. Vrei să te joci?

– Da!

– Trebuie să fii foarte atentă, deoarece o să-l trec pe derulare rapidă. Ori de câte ori o să vezi că se mişcă cineva, trebuie să-mi spui, după care o să-l opresc, o să dăm înapoi şi o să ne uităm mai atent.

Am luat o coală din articolele de papetărie cu sigla hotelului şi-un creion şi ne-am apucat de treabă. Trebuia să folosesc butonul de derulare rapidă al maşinăriei, căci n-avea telecomandă. Stăteam pe podea, sub videorecorderul amplasat lângă televizor. Kelly nu-şi mai desprindea ochii de pe ecran. Eram foarte mulţumit de casetă. La urma urmei, calitatea nu era prea rea; diferenţa dintre această casetă şi una de-acasă, cu filme, era mică. În plus, reuşisem să fac astfel încât imaginile persoanelor vizate să apară pe toată lăţimea ecranului, acoperind două treimi din ecran.

– Stop, stop, stop! a ţipat ea.

Am dat înapoi şi m-am uitat să văd despre ce era vorba. Kelly mă făcuse să opresc de la primele semne de mişcare. Erau câteva persoane care intrau. Eu nu am recunoscut nici una. Kelly era sigură însă că bărbatul acela cu numărul trei pe indexul nostru era dintr-o formaţie pop numită Backstreet Boys.

S-a implicat în joc din ce în ce mai mult. Se părea că toţi cei din imagini erau faimoşi. I-am notat pe toţi, folosind indexul.

298: doi bărbaţi, unul cu un pardesiu lung, celălalt cu o haină albastră.

Oamenii cred că „meseria" de spion se rezumă la aerul de James Bond, la maşini sport şi la cazinouri. Întotdeauna regretasem că realitatea nu stătea astfel. Era cu totul alta, şi consta în efortul imens pe care-l depuneai ca să obţii informaţii, după care efectiv te aşezai şi analizai toate datele adunate. Faptul că două persoane urcă împreună pe nişte scări nu înseamnă nimic. Importantă este interpretarea a ceea ce vezi – identificarea lor, limbajul trupului, ce s-a întâmplat înainte, ce crezi că urmează să se întâmple mai târziu. Prin urmare, trebuie să înregistrezi şi să-ţi notezi totul, în cazul în care, mai încolo, s-ar putea să se dovedească important. Aşa că, mai bine mi-ar fi dat cineva o maşină sport şi de restul mă ocupam eu.

Ecranul începea treptat să se întunece. Iluminatul stradal era de ajutor, însă devenise foarte greu să le mai vezi feţele şi, în plus, nu se mai distingeau culorile; mai puteam să fac diferenţa între un bărbat şi o femeie şi să le disting vârstele, dar asta era tot.

Se apropia sfârşitul zilei de lucru, iar activitatea se încheia; cei care plecau acasă acţionau întrerupătoarele, iar lumina devenea din ce în ce mai slabă. Într-un sfârşit, nu mai rămăseseră lumini decât pe hol, în zona recepţiei şi a coridoarelor.

Am lăsat banda să ruleze cu viteză normală. Ce doream să mai ştiu acum era dacă clădirea avea vreun paznic pe timpul nopţii, dar nu se vedea nimeni.

Kelly era înnebunită după jocul nostru. Văzuse patru actori, două dintre tipele de la Spice Girls şi pe una dintre profesoarele ei de la şcoală. Nu era rău deloc. Dar ce se întâmpla dacă recunoştea pe cineva? Nu puteam să fiu în totalitate sigur de ceea ce spunea, ar fi trebuit să am o undă de îndoială; la urma urmei, n-avea decât şapte ani. Cu toate astea, n-aveam nimic de pierdut dacă o credeam.

– Vrei să faci asta şi mâine?

– Da, îmi place! Am mai multe puncte decât tine.

– Deci ţi-a plăcut. Să-ţi spun cum facem acum: după ce-ai câştigat, cred c-ar trebui să te bagi în pat şi să te odihneşti.

Dacă micuţa sau eu urma să recunoaştem mâine pe cineva pe casetă, avea să fie un bonus pentru mine: i-l prezentam lui Simmonds şi îi dovedeam că exista o legătură între toate astea. De asemenea, însemna că trebuia să verific clădirea şi să descopăr motivul pentru care persoana respectivă se afla acolo. M-am hotărât să plec, să studiez mai îndeaproape exteriorul clădirii, după care puteam să plănuiesc cum să intru înăuntru.

Pe la 11 seara Kelly adormise, deşi era complet îmbrăcată. Am acoperit-o cu pilota, am luat cardul de acces şi am plecat.

Pentru a evita recepţia, am ieşit din hotel pe scara de incendiu. Am coborât pe drumul care trecea pe lângă autostradă, am luat-o la dreapta şi am trecut de teatru, în drumul meu spre obiectiv. Traficul nu mai era aşa asurzitor, se auzeau numai câteva zgomote în locul vâjâitului constant cu care mă obişnuisem. Am luat-o la dreapta şi încă o dată la dreapta. Eram pe Ball Street.

19

De fapt, ar fi trebuit să arunc o privire în spate, însă mai întâi voiam să mă mai uit la partea din față. Voiam să văd dacă înăuntru aveau vreun paznic de noapte și să-mi creez o imagine mentală mai bună asupra felului în care arăta interiorul.

M-am ascuns în cadrul unei uși de peste drum. Dacă mă descopereau, aveam s-o fac pe beţivul care se ușurează. Eram ascuns bine în umbră și mă uitam la ţinta de vizavi. Puteam să văd înăuntru, prin cele două rânduri de uși, în zona recepţiei; luminile erau aprinse, făcând să strălucească atât treptele ude din beton, cât și frunzele tufișurilor. M-am uitat în sus pe scări și am văzut o lumină strălucind prin ferestre, chiar deasupra intrării principale. Asta însemna că și luminile de pe coridor erau aprinse.

Am așteptat vreun sfert de oră, uitându-mă după un semn de viață. Se afla tipul de la pază la parter, uitându-se la televizor? Se afla la etaj, făcându-și rondul? Nu vedeam nimic. Era timpul să mă uit în spate.

M-am întors pe unde venisem, dar, în loc s-o iau la stânga, am luat-o la dreapta, îndreptându-mă spre râu. Era un drum cu o singură bandă, cu noroi pe margini și cu gropi pline cu apă unsuroasă care scânteia în lumina străzii. Folosindu-mă de umbre, am trecut de schele și am traversat șinele de cale ferată care duceau spre vechea fabrică de ciment. Pașii pe care-i făceam erau mult mai zgomotoși acum decât zumzetul autostrăzii.

Totul era împărţit în parcele prin garduri legate cu lanţuri vechi şi cu lacăte. Am mers mai departe de-a lungul şoselei, căutând din priviri un loc în care să mă întorc şi să ajung în spatele obiectivului.

Luminile autostrăzii nu erau destul de puternice ca să aibă vreun efect la distanţa asta, însă puteam să văd ceaţa care venea dinspre râu. Am ajuns într-o fundătură. Vechiul drum era blocat de un gard, iar în faţa lui se formase un cerc de întoarcere destul de larg, făcut de maşinile care căutaseră un loc de parcare şi descoperiseră acelaşi lucru ca şi mine. Puteam să văd şi luminile de la aeroport, dincolo de pomii care coborau înspre râul Potomac.

N-aveam altceva de făcut decât să mă întorc spre liniile de cale ferată dezafectată, care cu ani în urmă fusese o derivaţie de la linia principală. M-am uitat în stânga de-a lungul şinelor; acestea mergeau aproape două sute de metri spre partea din spate a obiectivului, iar în stânga lor se aflau nişte construcţii vechi din tablă ondulată, ruginită.

Am început să mă caţăr pe porţile din sârmă, acolo pe unde trenurile trebuie să fi trecut spre depou; lanţurile prinse cu lacăt au scârţâit sub greutatea mea. Am intrat într-un con de umbră şi am aşteptat. N-am auzit câini care să latre, iar aeroportul, fiindcă era atât de aproape de oraş, era probabil închis la ora aceea târzie din noapte. Tot ceea ce se auzea era o sirenă, la o distanţă apreciabilă.

Am continuat să merg de-a lungul şinelor, iar în curând singurele zgomote pe care le mai auzeam erau numai paşii şi respiraţia mea.

În dreapta era un cimitir de maşini, împrejmuit cu un gard, în care se aflau câteva grămezi de câte şapte sau opt rable, stivuite una peste alta. După aproximativ o sută de metri, terenul începea să fie mai degajat şi am putut să văd clădirile. Gardurile delimitau în mod clar proprietăţile. Zona fusese eliberată şi

netezită, pregătită pentru investitorii dispuşi să construiască acolo. Una dintre clădirile de dincolo constituia partea din spate a obiectivului care mă interesa; pe partea cealaltă puteam să văd stâlpii de iluminat de pe Ball Street şi de pe autostradă. Burniţa le dădea un aspect ceţos, palid.

Am încetinit, am aruncat o privire rapidă la clădirea-ţintă, după care am început să parcurg cei 150 de metri ai parcelei nivelate până la un gard dispus la aproape 50 de metri de clădirea respectivă.

Lângă gard am găsit nişte tufişuri, m-am oprit şi m-am lăsat pe vine. Lucrurile care te dau întotdeauna de gol sunt conturul, strălucirea, umbra, silueta, dispunerea în spaţiu şi mişcarea. Dacă uiţi de ele chiar şi un minut, eşti mort.

Stând pe vine, timp de câteva minute n-am făcut nimic altceva decât să privesc în jur. Trebuie să le acorzi simţurilor timp să se adapteze la un mediu nou. După o vreme ochii au început să se deprindă cu lumina şi am putut să disting câte ceva. Am văzut că în spatele clădirii nu erau nici un fel de ferestre, ci numai un zid solid din cărămidă. Exista însă o scară de oţel cu patru rânduri de trepte, ieşirea în caz de incendiu atât pentru parter, cât şi pentru primele etaje. În dreapta acesteia, la nivelul solului, erau cutiile de branşament pentru utilităţile clădirii.

M-am uitat la ieşirile de incendiu. Dacă la un moment dat aveam să fiu nevoit să intru ca să aflu ce punea la cale PIRA, probabil că pe-aici aveam s-o iau. Trebuia să ştiu dacă ieşirile aveau sau nu încuietori exterioare, şi nu exista decât o singură modalitate pentru a afla asta.

Am privit cu atenţie de-a lungul gardului de plasă de aproape doi metri, căutând o spărtură. N-am zărit nici una. Apucând marginea de sus a plasei, am făcut un salt, m-am căţărat şi am încălecat gardul. La sol, m-am ghemuit din nou şi am rămas aşa, uitându-mă în jur şi fiind atent la cel mai mic zgomot.

Nu trebuia să mă grăbesc; o mişcare lentă însemna nu numai că reduceam zgomotul şi riscul de a fi detectat, dar şi că-mi puteam controla respiraţia şi, implicit, că puteam să aud mai multe în jurul meu. M-am folosit de umbrele pe care le făceau clădirile şi copacii, deplasându-mă de la o zonă umbrită la alta, permanent ţinând obiectivul şi zona înconjurătoare sub supraveghere.

De îndată ce am ajuns destul de aproape, m-am oprit sub doi copaci şi m-am sprijinit de unul din trunchiuri. Uitându-mă la zidul din spate, am observat un senzor de mişcare care fusese montat la înălţime, într-un unghi care îi permitea să-i detecteze pe toţi cei care se deplasau spre ieşirea de incendiu. N-aveam cum să ştiu ce acţiona acest detector, dacă exista sau nu o alarmă, o lumină sau o cameră de luat vederi, sau poate chiar toate trei la un loc. Nu văzusem nici un fel de camere de luat vederi, am zărit două dispozitive luminoase, câte unul deasupra fiecărei ieşiri de incendiu. Nu erau aprinse. Să fi fost acţionate de senzorul de mişcare? Probabil că da, însă de ce nu exista şi o cameră care să acopere partea din spate, astfel încât cel de la pază să poată vedea ce anume acţionase lumina? Nu conta; trebuia să plec de la premisa că senzorul putea acţiona orice.

În dreapta clădirii, lângă gard, am observat trei paleţi de lemn. Pe ăştia puteam să-i folosesc.

M-am uitat la uşi. Erau acoperite cu un înveliş de oţel şi aveau şi o bară de siguranţă exterioară care trecea peste toc pentru a împiedica orice posibilitate de efracţie. De aproape, am văzut că încuietorile erau cu butuc, similare yalelor britanice, însă mai mari. Floare la ureche, puteam să le forţez fără probleme.

După o scurtă verificare a cutiilor pentru utilităţi, am văzut că electricitatea, gazul şi telefonul erau expuse şi uşor de

accesat. Întotdeauna mă simţeam mai bine după ce descopeream asta.

Mă îngrijora faptul că era posibil să existe un paznic de noapte. În unele situaţii, reprezenta un avantaj. Puteai încerca să-l faci să iasă şi să deschidă uşa, şi aşa îţi rezolvai problema intrării fără să mai ai grija alarmei. Dacă eram nevoit să intru aici, trebuia s-o fac pe ascuns.

Parcarea era goală, ceea ce putea să fie un alt indiciu că nu se găsea nimeni înăuntru. Într-un fel sau altul, asta trebuia să verific. Am decis să merg până la intrarea principală şi să mă uşurez; în răstimpul ăsta aş fi putut să mă uit şi să văd mai bine înăuntru. Dacă era cineva în hol, putea să iasă şi să mă beştelească sau puteam să-l văd uitându-se la televizor, undeva în spate.

Am luat-o pe acelaşi drum la întoarcere şi am ajuns pe Ball Street. Eram ud leoarcă; burniţa şi gardurile ude şi ruginite îşi lăsaseră urmele pe hainele mele. Am mers pe partea cealaltă a străzii, îndreptându-mă către obiectiv. După ce-am ajuns mai aproape, am traversat într-un unghi care-mi lăsa mai mult timp să ţin sub observaţie ţinta. Cu capul plecat, conştient de prezenţa camerei de luat vederi deasupra uşii de la intrare, am început să urc scările. Când am parcurs trei sferturi din distanţă, am privit prin fereastra din dreapta, şi apoi m-am întors, mi-am deschis fermoarul de la pantaloni şi am început să urinez peste tufişurile de jos.

Aproape instantaneu, s-a auzit urletul unui bărbat.

– Lua-te-ar dracu'!

Urmară o serie de mişcări în tufişuri. Aproape că mi-a sărit inima din loc.

Mi-am luat mâna de pe penis şi-am întins-o după Sig. Am încercat să mă opresc din urinat, însă jetul era la maxim. Blugii mei au trebuit să facă faţă.

Am apucat pistolul, după care mi-am dat seama că poate n-aveam nevoie să-l scot deocamdată. Putea fi tipul de la pază. Poate că puteam s-o rezolv din vorbe.

– Lua-te-ar dracu'! Cine mama dracului te crezi? Imbecilule!

Puteam să-l aud, dar nu vedeam nimic. S-au auzit mai multe foşnete şi tot felul de zgomote înfundate, urmate de alte înjurături, după care l-am văzut apărând dintre tufişuri.

– Bă, bulangiule, faci pe mine, bă nenorocitule! Las' că-ţi arăt eu! Uită-te la mine, băi! M-ai udat fleaşcă!

Avea în jur de douăzeci, douăzeci şi ceva de ani; purta nişte bocanci militari vechi fără şireturi şi nişte blugi negri, soioşi. Avea o geacă cu glugă tip hanorac, într-o stare groaznică, plină de noroi, cu coatele pe-afară. Când a ajuns la aproximativ zece metri distanţă i-am văzut şi barba răvăşită de boschetar, cercelul mare dintr-o ureche şi părul lung, cu plete împletite şi unsuroase. Era ud până la piele.

În momentul în care m-a văzut s-a luminat la faţă. Pentru el nu eram decât un turist care apăruse pe acolo accidental, Domnul Tăntălău, rătăcit într-o zonă mărginaşă a oraşului. Aproape că puteam să văd cum i se-nvârt rotiţele în cap; se gândea că dăduse lovitura şi că avea să scoată cu uşurinţă nişte bani de la fraierul ăsta.

– Să te ia dracu', băi găozare, îmi eşti dator cu un sac de dormit! Uită-te la hainele mele, sunt ud peste tot, animalul dracului! Dă-mi nişte bani, omule!

În mod sigur se pregătea pentru un Oscar.

– Ştii cine sunt eu? Auzi, să te uşurezi pe mine... o să-ţi tăbăcesc pielea!

Trebuia să profit de asta. M-am dus până sus la fereastră şi am început să ciocănesc. Dacă era cineva de pază, ar fi trebuit să vină să vadă ce se întâmpla. Nu făceam decât să joc rolul

de tăntălău care avea nevoie de protecţie în faţa acestui descreierat.

Am bătut atât de tare în geam, încât am crezut că se va sparge, asigurându-mă tot timpul că stăteam cu spatele la cameră. Asta l-a aprins şi mai tare pe acest ipochimen de tip new age, deoarece credea că mă speriasem.

Începuse să urce şi el pe scări. Am continuat să bat în geam, uitându-mă înăuntru. N-aveam în câmpul vizual scrumiere pline, reviste care să zacă pe scaune, deschise, nici un televizor pornit, nici un ziar de seară; mobilierul era la locul lui, scaunul de lângă recepţie era aranjat frumos sub birou, nu exista nimic care să arate că se afla cineva acolo.

Aproape grămadă peste mine, l-am auzit:

– Nenorocitul dracului!

M-am întors, mi-am desfăcut haina şi am pus mâna pe pistol.

L-a văzut şi s-a oprit din drum.

– Ce dracu'! Drăcia dracului!

S-a dat înapoi şi a început să coboare scările cu spatele, având ochii aţintiţi asupra pistolului.

– Poliţişti nenorociţi, a mai bodogănit el.

A trebuit să încerc din răsputeri să nu râd.

– Poliţişti nenorociţi, fac pe mine în toate felurile posibile!

Am aşteptat să dispară. Boschetarul new age credea că *el* avea probleme; dar asta era a doua oară în numai două zile în care eu eram înmuiat în urină. În acelaşi timp, mi-a părut rău de el; m-am gândit la timpul pe care-l petrecuse ca să-şi găsească o vizuină, bine ascunsă de hoţi şi încălzită de sursele de alimentare cu energie electrică a aerului condiţionat şi de celelalte maşinării băgate dedesubt. După care apare un cap pătrat şi-şi goleşte vezica peste tot aranjamentul.

Mi-a luat un sfert de oră să mă întorc la hotel. Am deschis uşa încetişor şi cu grijă. Kelly era în raiul copiilor, lipsită de griji,

dormind înconjurată de bomboane şi de prăjiturele, netrebuind să se spele şi să-şi cureţe hainele.

M-am dezbrăcat, am făcut un duş şi m-am bărbierit, după care mi-am băgat hainele în sacul de rufe murdare al hotelului. Coşul de rufe se umpluse cu lucruri murdare şi pătate de sânge. Ajunsesem la ultimul schimb de haine. M-am îmbrăcat iarăşi, am băgat pistolul la brâu, mi-am pus haina şi am programat ceasul să sune la 5.30.

20

Eram pe jumătate treaz când a sunat ceasul. Toată noaptea mă întorsesem de pe-o parte pe alta, mă zvârcolisem, iar acum n-aveam nici un chef să mă dau jos din pat. Probabil că aşa se simt oamenii când se trezesc dimineaţa să meargă la un serviciu care nu le place.

În cele din urmă m-am sculat, m-am dus până la fereastră şi am ridicat draperia. Eram sub autostradă şi aproape în umbra ei. Din beznă, luminile farurilor înaintau tăcute spre mine; pe celelalte benzi, luminile roşii de la stopurile maşinilor dispăreau în întuneric ca dârele unor trasoare care se mişcau cu încetinitorul. Nu era momentul încă.

Am lăsat draperia să cadă şi am dat căldura mai încet, am pornit filtrul de cafea şi l-am lăsat să bolborosească, după care m-am dus la baie.

În timp ce mă uşuram, m-am uitat în oglindă. Arătam ca o sperietoare, cu faţa plină de cute şi de încreţituri pentru că dormisem pe nişte creioane de colorat. Mi-am scos haina, mi-am îndoit gulerul de la tricoul polo şi mi-am băgat faţa în chiuveta plină cu apă.

M-am întors în cameră. Cafeaua nu era gata, iar în gură aveam un gust de parcă o gorilă îşi făcuse nevoile acolo. Precis fusese în cameră în timp ce noi doi dormeam, azvârlind de jur împrejur mâncare şi cutii de răcoritoare. Am luat o cutie de

Mountain Dew desfăcută şi am sorbit vreo două guri din lichidul cald şi trezit.

Până când se lumina, nu prea erau multe de făcut. Eram obişnuit cu asta; o mare parte din viaţă mi-o petrecusem trezindu-mă devreme şi aşteptând. Am dus scaunul lângă geam şi am tras draperiile. Uitându-mă la autostradă, nu puteam spune dacă mai ploua sau dacă apa azvârlită de vreun autovehicul în lumina farurilor lăsa această senzaţie.

După un sfert de oră am început să disting formele maşinilor şi farurile acestora. Era momentul. Nu era nevoie să o trezesc pe Kelly; cu cât dormea mai mult, cu atât îmi făcea viaţa mai uşoară. Am verificat dacă am cardul de acces şi m-am urcat pe acoperiş.

Picăturile de ploaie dansau pe acoperişul metalic al casei liftului. M-am întins acolo, udându-mă pe burtă şi pe spate în timp ce apăsam butonul de pornire al camerei. Am verificat dacă stătea în poziţia corectă şi dacă nu cumva i se udaseră lentilele. Erau ude. Am pufnit nervos: ar fi trebuit să pun un alt sac de plastic deasupra pentru a nu lăsa apa să intre acolo pe timpul nopţii. Am început să şterg umezeala cu manşeta şi brusc am avut senzaţia că mă aflam între două lumi. În spate vuia traficul de dis-de-dimineaţă, iar dinspre râu se auzeau păsărelele care-şi exersau trilurile matinale. Aproape că-mi făcea plăcere ciripitul. Momentul a fost spulberat curând, când primul avion din acea zi a decolat şi a dispărut în norii joşi.

După ce am şters lentilele, am mai verificat încă o dată poziţia camerei de filmat, m-am asigurat că înregistra, apoi am închis la loc sacii de gunoi care o înveleau.

Acum era aproape şase. M-am întors în cameră şi m-am aşezat pe scaunul de lângă fereastră, cu o ceaşcă de cafea în mână. Am zâmbit privind un cuplu care ieşea din camera de alături, mână în mână. Era ceva suspect în privinţa celor doi. Puteam să pariez că aveau să plece cu maşini separate.

Pentru a suta oară, gândurile au început să-mi alunece uşor spre convorbirea telefonică pe care o avusesem cu amicul meu Kev. Pat îmi spusese că, dacă PIRA ar fi fost implicată, totul ar fi avut legătură cu drogurile, cu Gibraltarul şi cu americanii. Hard diskul a început din nou să-mi meargă în gol, pentru că întotdeauna avusesem o nedumerire în legătură cu misiunea din Gibraltar.

Anul 1987 fusese *annus horribilis* pentru PIRA, iar în calitate de operatori ai Departamentului în locul respectiv, eu şi Euan ne făcusem numărul pentru a le pune beţe-n roate. La începutul anului le promiseseră adepţilor că vor obţine o victorie clară în războiul de eliberare naţională, însă nu durase mult până când totul luase o turnură nasoală. În februarie, PIRA a desemnat douăzeci şi şapte de candidaţi din partea Sinn Féin la alegerile generale din Irlanda, însă aceştia au reuşit să obţină cu greu în jur de o mie de voturi fiecare. În zona sudică nu erau prea mulţi cărora să le pese de reunificarea cu Irlanda de Nord; oamenii erau mult mai preocupaţi de alte probleme, precum şomajul şi nivelul paralizant al taxelor. Asta dovedea cât de lipsită de sprijin era PIRA şi cât de eficace se dovedea acordul anglo-irlandez. Oamenii de rând credeau că Londra şi Dublinul puteau să conlucreze pentru a ajunge la o soluţionare pe termen lung a problemelor.

PIRA nu putea să se obişnuiască cu ideea şi probabil că hotărâseră că aveau nevoie de ceva care să le ridice moralul. Reacţia lor imediată s-a materializat în asasinarea, sâmbătă, 25 aprilie, a lordului Maurice Gibson, unul dintre judecătorii de la cel mai înalt nivel ai provinciei. Eu şi Euan am văzut, în primă fază, în acel weekend, cum au sărbătorit evenimentul într-unele dintre locurile secrete, ilegale, în care cei din PIRA se adunau să bea. Chiar şi noi am băut ceva cât am pierdut vremea pe-acolo. Tipii erau chiar foarte mulţumiţi de ceea ce se întâmplase. Nu numai că scăpaseră de unul dintre cei mai aprigi duşmani ai lor,

dar, mai mult, acum incriminările reciproce între Londra şi Dublin zburau din toate părţile. Însuşi acordul anglo-irlandez, care făcuse atât de multe pentru subminarea de la bază a puterii PIRA, se afla sub semnul întrebării.

Însă nu le trecuse bine mahmureala şi membrii PIRA au trebuit să se confrunte cu un dezastru. Două săptămâni mai târziu, la Loughall din County Armagh, nişte tipi din Regiment au prins într-o ambuscadă brigada East Tyrone a PIRA în timp ce încerca să pună o bombă la o secţie de poliţie. De la o mie de militanţi agresivi în 1980, puterea PIRA scăzuse gradual la mai puţin de două sute cincizeci, dintre care poate cincizeci erau membri ai unităţilor din serviciul activ. Succesele pe care le înregistraserăm redusese numărul acestora la patruzeci, ceea ce însemna că prin operaţiunea de la Loughall fusese desfiinţată dintr-o lovitură o cincime din nucleul cel mai dur al PIRA. Era cea mai mare pierdere din sânul PIRA înregistrată în cadrul unei singure operaţiuni din 1921 încoace. Dacă lucrurile continuau în acest ritm, membrii PIRA puteau să încapă în curând într-un taxi.

Înfrângerea teribilă de la Loughall fusese urmată la puţin timp după aceea de prestaţia dezastruoasă a lui Gerry Adams în cadrul alegerilor generale din Marea Britanie. Voturile pentru Sinn Féin scăzuseră drastic, voturile catolicilor fiind orientate acum spre moderaţii din SDLP[1]. Apoi, pe 31 octombrie, în timpul conferinţei anuale a Sinn Féin din Dublin, vameşii francezi au capturat un cargou de tonaj mic, numit *Eksund*, în largul coastei Marii Britanii. La bord s-a descoperit un cadou în avans de Crăciun, pentru PIRA din partea colonelului Gaddafi – sute de AK-uri 47, tone de Semtex, numeroase rachete sol-aer şi atât de multă muniţie, încât era un miracol faptul că nava încă mai plutea.

---

[1] Social Democratic and Labour Party – Partidul Social Democrat Laburist

Umilirea a fost totală. Nu era de mirare că Gerry Adams şi PIRA voiau să se răzbune, iar prin loviturile publicitare care au urmat au încercat să le arate celor precum Gaddafi şi irlandezo-americanilor care contribuiseră cu bani pentru Noraid că nu-şi pierduseră de tot puterile.

Pe 8 noiembrie, de Remembrance Day[1], au plasat o bombă cu ceas, de 15 kilograme, la monumentul de la Enniskillen din County Fermanagh. În urma exploziei au fost ucişi unsprezece civili şi mai mult de şaizeci au fost răniţi grav. Atrocitatea a fost condamnată imediat, în întreaga lume. În Dublin, mii de oameni au stat la rând ca să semneze într-o carte a condoleanţelor. În Moscova, un loc prea puţin cunoscut pentru grija manifestată faţă de propria comunitate, agenţia de ştiri Tass a denunţat ceea ce a denumit „nişte crime barbare". Însă, ceea ce era cel mai rău pentru PIRA, până şi irlandezo-americanii păreau să creadă că se mersese prea departe. PIRA o dăduse în bară. Crezuseră că amplasarea bombei avea să fie recunoscută în mod public ca o victorie în lupta lor împotriva unei puteri de ocupaţie, însă tot ceea ce făcuse fusese să demonstreze ceea ce erau ei de fapt. Să lichidezi nişte ţinte „legitime", asemenea judecătorilor, poliţiştilor şi membrilor din forţele de securitate poate că era o chestie, dar uciderea unor civili nevinovaţi care-şi comemorau morţii în cadrul unei slujbe cu ocazia Remembrance Day însemna cu totul altceva.

Acesta era motivul pentru care Gibraltarul reprezentase o nebuloasă atât de mare pentru mine. Puteam să înţeleg de ce Adams şi compania aveau să încerce cu disperare să demonstreze grupului lor de simpatizanţi din ce în ce mai mic că erau încă stăpâni pe situaţie. De ce ar fi riscat să se supună din nou oprobriului public la nivel internaţional pe care îl înfruntaseră după

---

[1] Duminica cea mai apropiată de data de 11 noiembrie, în care în Marea Britanie şi în Canada se comemorează eroii care au căzut pe câmpul de luptă în Primul Război Mondial şi în al Doilea Război Mondial. (n.tr.)

Enniskillen? Dacă declanşau bomba din Gibraltar, n-aveau să sfârşească în ghearele morţii numai civili britanici. În acea perioadă a anului, mii de turişti străini umpleau pieţele şi străzile coloniei, în mare parte debarcaţi de pe vasele de croazieră care acostau în mod regulat în port. Iar mulţi dintre ei, şi PIRA ar fi trebuit să ştie foarte bine asta, erau americani. Niciodată nu reuşisem să văd cât de cât vreo logică în toată nebunia lor.

Deodată mi-a trecut prin minte că poate nu abordam problema cum trebuie. PIRA era o organizaţie de teroriştii, însă prezenţa lor în Washington dovedea că erau şi oameni de afaceri. Când venea vorba de bani, nu conta împărţirea dogmatică, ci numai competiţia determinată de o lăcomie „normală". Ştiam că ajunseseră la o bază comună cu paramilitarii protestanţi în negocierile legate de activităţile ilegale cu droguri, prostituţie şi extorcări, mergând chiar până la discuţii privind zonele de demarcaţie a diferitelor firme de taxiuri şi locaţiile pentru sălile de jocuri mecanice din provincie. Dispuneau de infrastructura, de cunoştinţele şi de armele necesare pentru a juca un rol major în lumea interlopă. În colaborare cu alte organizaţii teroriste din întreaga lume, posibilităţile erau nelimitate. Dacă aşa stăteau lucrurile, problema era într-adevăr foarte gravă.

În parcare, amorezii se îmbrăţişau de mama focului, cam de multişor. Ceea ce se întâmpla acolo era, de asemenea, grav. După care a urmat un ultim sărut şi, gata, plecarea în maşini separate.

Nu aşteptam nici un telefon de la Pat până la prânz şi mai erau încă vreo trei ore de aşteptare până când înregistrarea casetei se încheia, aşa că nu prea aveam multe de făcut în afară de a mă uita la vizitatorii de pe Marte şi la pantofii vorbitori care trăiau în lada de gunoi. Eram agitat şi tulburat. Trebuia să fac ceva.

Am zgâlţâit-o pe Kelly. A gemut şi a tras iarăşi pilota ca să se acopere. I-am şoptit încet la ureche:

– Mă duc până jos să cumpăr ceva, OK?

Am primit un răspuns abia perceptibil.

– Da.

Nici c-ar fi putut să-i pese mai puţin. Începeam să-mi dau seama că nu era o persoană prea matinală.

Am folosit din nou scările de urgenţă şi am traversat pe sub autostradă în drum spre magazinul 7-Eleven. Înăuntru arăta ca la Fort Knox. Pe perete era un grilaj, iar în spatele acestuia era o gaură pătrată, în care s-a ivit pentru o clipă figura încruntată a unui coreean care s-a întors după aceea ca să se uite la un televizor portabil. Magazinul era supraîncălzit şi puţea a ţigări şi a cafea uitată pe foc. Fiecare centimetru de pe perete era acoperit cu anunţuri prin care infractorii din zonă erau informaţi că:

> La casă nu ţinem decât 50 de dolari cash, restul este păstrat în altă parte.

Chiar n-aveam nevoie să cumpăr nimic; aveam mai multă mâncare în cameră decât puteam să îngurgităm şi, în mod sigur, mai mulţi biscuiţi decât însuşi domnul Oreo. Aveam nevoie să stau puţin singur, departe de Kelly. Descoperisem că era foarte obositor să stau numai în preajma ei. Întotdeauna era ceva care trebuia făcut, verificat sau spălat, iar în restul timpului rămas părea că mă rog întruna de ea să se grăbească şi să se îmbrace.

Pe raftul cu reviste un alt afiş anunţa prietenos:

> Nu răsfoiţi şi nu citiţi marfa expusă.

Am luat un *Washington Post* şi mai multe reviste, unele pentru mine şi altele pentru Kelly, şi nici măcar nu m-am deranjat să văd ce anume erau, apoi m-am dus şi-am băgat banii prin mica gaură din grilaj. Coreeanul părea dezamăgit de faptul

că nu fusese obligat să folosească maceta pe care eram sigur că o avea sub sertarul de la tejghea.

M-am dus la recepţie ca să aduc micul dejun. Încăperea era plină. Pe perete, deasupra punctului de servire a mâncării, stătea un televizor montat pe un suport. În timp ce umpleam trei farfurii de carton, l-am auzit pe crainic vorbind despre George Mitchell şi despre aportul său la procesul de pace irlandez. Am ascultat un schimb de replici dure între Sinn Féin şi guvernul britanic, ambele părţi desconsiderând declaraţiile făcute de ceilalţi, susţinând că ei erau singurii care doreau pacea cu adevărat.

O voce feminină mi-a întrerupt gândurile. Prezenta ştirile locale, iar în timp ce turnam nişte suc de portocale pentru Kelly am simţit cum mi se face pielea de găină. Tipa vorbea despre familia Brown.

N-am îndrăznit să mă întorc. Una dintre fotografiile făcute la grătar putea să apară pe ecran în orice moment.

Femeia le spunea telespectatorilor că poliţia nu găsise alte piste noi în acest caz, dar că investigaţia legată de răpirea fetei de şapte ani, Kelly, avansase şi se ajunsese la un portret-robot, realizat pe computer, al bărbatului care fusese văzut plecând cu ea. Tipa a făcut publice înălţimea, statura şi culoarea părului meu.

Nu mai aveam unde să mai pun nişte cafea sau suc, tava gemea de mâncare. N-am îndrăznit însă să mă mişc. Mă simţeam de parcă fiecare pereche de ochi din încăpere se uitau fix la mine. Am băgat o felie de pâine în prăjitorul de pâine şi am aşteptat, bându-mi cafeaua, fără să mă uit în sus sau în jur. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost într-un cocon de tăcere, detaşat de vocea prezentatoarei de ştiri. M-am rugat ca tipa să schimbe subiectul. Felia de pâine a sărit din aparat. „Rahat!" Am întins nişte unt pe ea. Ştiam că oamenii se uită la mine; eram absolut sigur.

Nu mai aveam ce altceva să fac. Am tras adânc aer în piept, am luat tava şi m-am întors. Zumzetul şi zgomotul de fond al încăperii reveniseră. Nu se uita nimeni. Erau cu toţii prea ocupaţi să mănânce, să pălăvrăgească şi să citească ziarele.

Kelly încă dormea. Bine. Am pus de-o parte mâncarea ei şi am început să mănânc nişte cereale Cheerios pe care le luasem pentru mine. Am pornit televizorul, i-am tăiat sonorul şi am început să schimb canalele, căutând ştirile locale. Nu mai era nimic cu privire la situaţia din Hunting Bear Path.

M-am năpustit asupra ziarelor. Eram destul de faimoşi. Era un articol mic la pagina cinci. Nici un fel de fotografii însă. Într-un raport al purtătorului de cuvânt al poliţiei se spunea că poliţia evita să emită alte teorii până când nu aveau dovezi mai concrete, dar că, într-adevăr, se considera că oribilele crime erau legate de traficul de droguri. Luther şi compania erau probabil mulţumiţi. În afară de asta, nu aveau alte piste. Nu eram singurul care se găsea în ceaţă.

Trebuia să încerc să-mi scot din minte toate scenariile şi teoriile, pentru că mă zăpăceau din ce în ce mai tare. Aşa cum spunea şi poliţistul, fără informaţii n-avea sens să pierzi timpul şi să depui eforturi ca să încerci să te gândeşti la diferite scenarii. Eram hotărât să-mi concentrez toate eforturile asupra: unu, protejării lui Kelly şi a mea; doi, continuării înregistrării video a obiectivului pentru a descoperi dacă era vreo legătură între PIRA şi moartea lui Kev; trei, necesităţii de a face rost de nişte bani de la Pat, astfel încât să-mi pot aranja în vreun fel întoarcerea în Marea Britanie; şi patru, găsirii lui Euan, pentru a mă ajuta să mă pot înţelege cu Simmonds, sau, dacă n-aveam nimic pentru acesta, să mă ajute să negociez cu el.

M-am uitat la Kelly. Era pe spate, cu braţele întinse în forma unei steluţe, visând că este Katherine, tipa în roz. Îmi părea rău de ea. N-avea nici un fel de idee despre ce i se întâmplase

familiei ei. Un amărât trebuia să-i spună asta într-o bună zi, iar după aceea cineva trebuia să aibă grijă de ea. Nu speram decât să fie cineva drăguţ; poate bunicii ei, indiferent unde se aflau ei acum.

Cel puţin, era în viaţă. Probabil că nemernicii ăia erau foarte nervoşi. Erau nevoiţi să presupună că fetiţa mi-i descrisese şi că ştia despre ce era vorba atunci când auzise urletele. Pesemne că erau disperaţi să pună mâna pe ea.

Începusem să mă întreb cum aş fi putut să scot mai multe informaţii de la ea, dar am renunţat la idee. Nu eram psiholog; mai mult, aş fi fost cel mai bun candidat pentru postul de pacient al unuia.

Am luat o revistă cu motociclete şi până am ajuns la sfârşitul ei îmi schimbasem opţiunile de la Ducati la BMW. Am citit într-o revistă pentru pescari cât de minunat era Lake Tahoe pentru cei încălţaţi în cizme Wellington şi tocmai mă pierdusem într-o lume complet nouă legată de mărimile cârligelor şi a materialelor din care erau făcute undiţele, când am auzit un ciocănit în uşă.

N-aveam timp să mă gândesc. Am scos Sig-ul, am verificat camera cartuşului şi m-am uitat la Kelly. M-am gândit că în curând amândoi puteam fi morţi.

I-am pus mâna la gură şi am zgâlţâit-o. S-a trezit speriată. Mi-am dus degetul arătător la buze. Nu era prea politicos, echivala cu: „Taci dracului din gură! Să nu spui absolut nimic!"

Am strigat:

– Un moment, un moment! M-am dus la baie şi am dat drumul duşului, am ieşit, după care m-am dus la uşă părând dezorientat: Hei, cine e?

O pauză.

– Camerista.

M-am uitat prin vizor şi am văzut o femeie de culoare, în jur de cincizeci de ani; avea uniformă de cameristă şi un coş pe roţi în spatele ei.

Nu se vedea altceva, dar, dacă era flancată de poliţie sau de băieţii lui Luther, nici unii, nici ceilalţi n-aveau să-şi arate feţele.

M-am uitat la ea şi am încercat să-i urmăresc ochii pentru a-mi da seama ce se întâmpla. În curând aveau să-mi spună dacă după colţ erau zece poliţişti, îmbrăcaţi cu veste antiglonţ şi înarmaţi până-n dinţi.

I-am spus:

– E-n regulă, dar nu astăzi, mulţumim, încă suntem în pat.

Am văzut-o cum îşi lasă privirea în jos şi am auzit-o spunând:

– Îmi pare rău, domnule, dar nu aveaţi semnul pus.

– Oh, OK.

– Vreţi nişte prosoape?

– Numai un minut, am ieşit de la duş, o să pun ceva pe mine imediat.

Părea firesc să vreau nişte prosoape.

Am mutat arma în mâna stângă, am descuiat şi am deschis uşa pentru numai o fracţiune de secundă. Arma era îndreptată spre uşă în partea stângă; dacă vreun nenorocit încerca s-o dea la o parte ca să intre, asta avea să fie ultima lui mişcare.

Am deschis uşa puţin mai mult, am proptit piciorul în ea şi mi-am băgat capul prin deschizătură. Am zâmbit.

– Ah, bună!

În spatele uşii, arma era îndreptată spre ea. N-am scos mâna afară ca să iau prosoapele, pentru că nu voiam să mă apuce cineva brusc de ea. Tot ceea ce am făcut a fost să ridic mâna şi să-i spun:

– O să le scot pe celelalte mai târziu. N-am nevoie decât de două prosoape mari; cam asta ar fi tot, plus nişte şampon, dacă mai aveţi.

Mi-a dat tot ce am dorit.

I-am mulţumit, iar ea mi-a zâmbit la rândul ei. Am închis uşa.

Kelly stătea întinsă în pat, cu gura deschisă, urmărindu-mi fiecare mişcare.

Am ridicat din umeri.

– Nu deteşti scenele de genul ăsta?

A început să râdă. Eu am făcut la fel.

– Aproape că ne-au avut de astă dată! am spus eu.

Expresia feţei i s-a schimbat şi a dat încet din cap.

– Ştiu că n-o să-i laşi niciodată să mă ia.

Era 10.30 şi mai erau 20 de minute până când urma să mă duc sus şi să schimb casetele. Am luat-o pe cea la care ne uitasem cu o seară înainte, am introdus-o în aparatul video şi am derulat-o ca s-o pregătesc pentru următoarea înregistrare.

N-a trebuit decât să-i zâmbesc, iar ea a sărit din pat şi s-a dus la uşă, gata să o încuie.

– Cât timp sunt plecat, vreau să faci un duş. Ce zici, te speli?

A ridicat din umeri.

– O să fac tot ce trebuie să fac.

Am urcat pe scări până la acoperiş. Vremea era în continuare urâtă.

21

Mai era o oră până la telefonul de la amiază. Stăteam amândoi jos, ca să vedem ultima înregistrare.

I-am spus:

– E foarte important să facem asta. Am putea să vedem pe cineva cunoscut. După care, putem să-i dăm caseta lui tati ca să descopere cine ţipa la el. Dacă vezi pe cineva care ţi se pare cunoscut, de exemplu pe tatăl Melissei, sau pe vânzătorul de la aprozar, sau pe oamenii care au venit să-l vadă pe tati, nu trebuie decât să-mi spui şi putem să ne uităm mai bine, OK?

Am început să derulez înainte foarte repede, oprind caseta ori de câte ori apărea câte cineva. Mi-am notat cum arătau toţi cei din imagini: bărbaţi, femei, negri, albi, asiatici; şi cu ce anume erau îmbrăcaţi: negru cu albastru, roşu cu albastru.

Jocul nu mai era la fel de amuzant pentru Kelly, acum, a doua oară.

– Ce zici de ăsta? mă entuziasmam eu.

– Nu.

– Doamna aceea?

– Nu.

– Eşti sigură că nu l-ai mai văzut pe omul ăsta?

– Niciodată!

În cele din urmă şi-a concentrat atenţia asupra unei persoane pe care o cunoştea. Am derulat caseta pe înapoi.

– Cine-i tipul?

– Domnul Mooner de la Fox Kids.

– OK, o să notez asta.

Alt individ începea să urce scările. Am oprit caseta şi am derulat înapoi.

– Îl cunoşti pe tipul ăsta?

A dat din cap în semn că nu.

I-am spus:

– Ei bine, ştiu pe cineva care arată exact ca el. Pe vremuri lucram cu un bărbat care nu-şi amintea niciodată unde-şi punea lucrurile şi într-o bună zi noi i-am ascuns proteza dentară şi a trebuit să mănânce toată săptămâna numai supă!

A râs puţin şi asta a făcut-o să reziste ceva mai mult.

La 11.45 încă mai vizionam caseta şi mai notam personajele care apăreau pe ecran. M-am oprit la doi bărbaţi care intrau în clădire împreună.

– Îl cunoşti pe vreunul din ei? Eu nu, şi nu pot să mă gândesc la nimeni care să semene cu ei.

Îmi storceam creierii încercând să mă gândesc la o altă poveste care să-i menţină atenţia trează.

– Nu, nu-i cunosc.

– Oh, atunci e-n regulă. Ne mai uităm puţin, după care o să facem altceva.

Am început să derulez rapid înainte, am văzut un personaj care ieşea din clădire, am derulat înapoi şi am lăsat banda să curgă.

S-a mişcat până a ajuns la marginea patului.

– Îl ştiu pe omul ăsta, a spus ea.

Am apăsat pe stop-cadru. Aveam în faţă un bărbat de culoare în jur de treizeci şi cinci de ani.

– Cine-i ăsta?

– A venit să-l vadă pe tati împreună cu ceilalţi oameni.

Am încercat să par calm.

– Cum îl cheamă? Ştii numele vreunuia dintre ei?

– Acum pot să merg acasă şi s-o văd pe mami? Ai spus că mâine pot să merg acasă, şi-acum e mâine.

– Mai întâi trebuie să rezolvăm asta, Kelly. Tati are nevoie de numele lor. El nu şi le poate aminti.

Încercam să apelez la psihologie, însă ştiam mai multe despre pescuitul cu muşte artificiale decât despre psihologia copiilor.

A dat din cap a negaţie.

– Deci tati îi cunoştea?

– Da, îi cunoştea. Au venit să se întâlnească cu tati.

– Poţi să-ţi aminteşti orice altceva despre ei? Fumau?

– Nu ştiu. Nu cred.

– Purta vreunul dintre ei ochelari?

– Cred că omul ăsta avea ochelari.

M-am uitat la ecran mai de aproape. Avea nişte rame metalice subţiri.

– OK, aveau inele sau orice altceva?

– Nu ştiu.

Am mai încercat să-i pun întrebări despre culoarea maşinii, a pantofilor şi a hainelor lor. Vorbeau între ei spunându-şi pe nume? Erau americani?

Începuse să se enerveze, dar trebuia să aflu mai multe. I-am spus:

– Kelly, eşti sigură că omul ăsta a venit să-l vadă pe tati în ziua în care te-am găsit?

Începuse să lăcrimeze. Mersesem prea departe.

– Nu plânge. Mi-am pus braţul în jurul ei. E OK. Omul ăsta a venit cu ceilalţi oameni, da sau nu?

Am simţit-o cum dă afirmativ din cap.

– Asta-i bine de ştiut, deoarece pot să-i dau informaţia asta lui tati când o să mă întâlnesc cu el şi asta-l va ajuta să-i prindă. O să vezi, i-ai fost de mare ajutor!

S-a uitat în sus, la mine. De sub lacrimi se întrezărea un zâmbet timid.

Dacă avea dreptate, atunci ceea ce ştiam acum era faptul că unul dintre cei care-l omorâseră pe Kev ieşea dintr-unul din birourile paravan pentru PIRA.

Mai era destulă bandă de vizionat. Am încercat să par binedispus.

– OK, atunci hai să ne uităm şi să vedem dacă dăm şi de ceilalţi bărbaţi. Şi ei erau negri, nu-i aşa?

– Nu, albi.

– Oh da, desigur.

Am continuat să ne uităm la casetă. La un moment dat am spus că mi se părea că tipul din imagine era posibil să fie Nelson Mandela, iar ea a crezut că-l vede pe Michael Jackson. Nimic altceva în afară de asta.

– Putem să mergem acasă să-i arătăm şi lui tati? Probabil că se simte mai bine acum. Ai zis că asta o să facem dacă recunoaştem pe cineva.

Îmi săpam singur groapa, din ce în ce mai adânc.

– Nu, nu încă. Trebuie să mă asigur că acesta este cel care s-a întâlnit cu tati. Dar nu mai e mult până atunci, nu mai e mult.

Stăteam întins pe pat, prefăcându-mă că citesc revista de pescuit. Inima îmi bătea încet şi în acelaşi timp zgomotos. Încercam să mă concentrez numai asupra planului de acţiune şi asupra chestiunii în sine, dar nu reuşeam. De ce-ar fi fost Kev ucis de nişte persoane care-l cunoşteau? Luther şi compania făceau parte din acelaşi grup? Probabil că da. Ce ştia Kev sau în ce anume era implicat? De ce mi-ar fi spus despre problema lui dacă ar fi fost corupt? Făcea DEA investigaţii cu privire la PIRA şi la traficul de droguri? Era posibil ca Kev să facă aceste investigaţii, iar crimele să fie comise de PIRA sau de traficanţii de droguri din cauza lucrurilor pe care le făcuse sau pe care urma să le facă? Dar cum ajunseseră să-l cunoască?

Presupunerile n-aveau să ducă nicăieri. Nu erau decât pierdere de timp şi risipă de energie. Kelly se întinsese lângă mine

şi se uita pe revistă. Mă simţeam ciudat, cu capul ei rezemat de pieptul meu. Mi-am pus mâna în jurul ei ca să mă pot uita la ceas. A crezut că am de gând s-o îmbrăţişez.

Aproape că se făcuse ora pentru telefonul lui Pat. M-am ridicat şi am pornit celularul, după care, stând lângă fereastră în picioare şi făcându-mi loc printre perdele ca să mă uit la autostradă prin ploaie, am hotărât ce aveam să fac în continuare. Am încercat să mă gândesc la un loc bun de întâlnire. N-aş fi fost în siguranţă dacă ne întâlneam din nou la centrul comercial.

Telefonul a început să sune la fix.

– Alo?

– Salutare, amice.

Se auzea traficul care învăluia cabina telefonică din care suna.

– Lucrurile se precipită, i-am spus. Am nevoie de un loc de întâlnire.

– Peste două ore e OK?

– Două ore. Union Station, bine?

– Ăă... Union... Îhî, nici o problemă.

Părea uşor distrat.

Trecusem prin terminal nu cu mult timp în urmă şi puteam să-mi amintesc configuraţia.

– Intri pe la intrarea principală, i-am spus. Urci până la etaj, până la cafe-barul din faţa scărilor. Cumperi o ceaşcă de cafea, stai jos şi aştepţi. O să te iau eu de-acolo, OK?

A urmat o pauză lungă şi îngrijorătoare.

– OK, Pat?

– O să fiu acolo. Hai că ne vedem.

După care a închis telefonul.

Union Station este staţia principală a companiei Amtrak[1] din Washington DC. Este atât de mare şi de elegantă încât ar trebui să fie în Paris, nu aici, în patria cimentului şi a furnirului.

---

[1] Compania care are sub control căile ferate destinate transportului de pasageri din SUA. (n.tr.)

În cele mai importante staţii de cale ferată din lume te aştepţi să găseşti latura cea mai urâtă a vieţii, dar nu şi în Union. Zonele de vânzare a biletelor, de rezervări şi de mânuire a bagajelor arată ca şi cum ar face parte dintr-un aeroport modern. Există până şi o sală de aşteptare de clasa întâi. Nu poţi să vezi trenurile, deoarece sunt în spatele paravanelor şi, în orice caz, atenţia ţi-ar fi prea distrasă de mall, de rafturile cu mâncare, de cafenele şi chiar de un cinematograf multiplex. Oricum, mai important pentru mine era faptul că mi-o aminteam ca pe o locaţie mare şi aglomerată, şi eram convins că datorită vacanţei de Paşte avea să fie tranzitată de o mare masă de oameni din afara oraşului, care n-aveau să ştie nimic despre evenimentele petrecute pe Hunting Bear Path.

Un taxi ne-a dus la gară mai devreme. Aveam aproape o oră de pierdut, aşa că am cumpărat majoritatea lucrurilor de care urma să am nevoie pentru o incursiune în birourile PIRA, în afara celor luate de la Walmart. De când Kelly îmi confirmase prezenţa tipului de culoare, singura opţiune rămasă era să intru acolo şi să arunc o privire.

Am cumpărat un aparat foto Polaroid şi şase filme, o husă ieftină şi oribilă din fibră textilă, mai multe role de bandă adezivă dublă şi de bandă scotch, nişte foarfeci de tăiat tablă a căror reclamă promitea că puteam să tai cu ele o monedă nouă şi strălucitoare de un cent, un Leatherman, un instrument multifuncţional ce aducea puţin cu faimosul briceag Swiss Army, adidaşi, mănuşi de cauciuc, baterii, folie de plastic, o sticlă de plastic cu suc de portocale cu gâtul destul de larg, o cutie cu piuneze, o cutie cu douăsprezece ouă şi un ceas de bucătărie cu cuarţ, cu un diametru de aproape 25 de centimetri. Kelly s-a uitat la toate astea, a ridicat dintr-o sprânceană, dar n-a întrebat nimic.

Până la 13.40 aveam două pungi pline de cumpărături, dar şi de cărţi şi alte prostii cu care să-şi piardă timpul, pe care fusesem nevoit să i le pun în coş pentru a-i reţine atenţia.

Mi-am adus aminte de minunata pardoseală din plăci de ceramică din holul de la intrare, dar uitasem de tavanele înalte, ca de catedrală. În mijloc se afla o rotondă, cu un stand de ziare şi cu nişte mese în jurul său. Deasupra era un restaurant la care se ajungea urcând pe treptele unei scări. Era absolut perfect pentru ceea ce îmi trebuia mie.

La capătul scărilor am fost întâmpinaţi de o chelneriţă. I-am zâmbit.

– O masă de două persoane, vă rog!

– La fumători sau nefumători?

I-am arătat o masă în spate.

– Putem să stăm acolo?

Ne-am aşezat şi am pus bagajele sub masă. Nu puteam să văd intrarea principală, însă aveam cum să-l văd pe Pat îndreptându-se spre cafenea, pentru că era amplasată mai încolo, în partea principală a gării, mai sus cu un etaj.

Chelneriţa a venit să ne ia comanda pentru băuturi. Am cerut două cola şi i-am spus:

– Aş vrea să comand acum, dacă nu-i nici o problemă. O să luăm o pizza XXL.

– Puteţi să ne puneţi mai multe ciuperci, vă rog? a completat Kelly.

Am dat aprobator din cap spre chelneriţă, după care tipa a plecat.

Kelly a zâmbit.

– Sunt exact ca mami. Amândurora ne place pizza cu multe ciuperci. Tati spune că ar trebui să fim spiriduşi de pădure!

A zâmbit din nou, aşteptând o reacţie din partea mea.

– Ce drăguţ, i-am zis eu.

Asta era o conversaţie care trebuia înăbuşită din faşă.

Kelly a rămas lipită de cola ei, înveselită vizibil de faptul că putea în sfârşit să mai schimbe decorul şi să vadă nişte oameni în carne şi oase.

Pat a ajuns devreme şi purta nişte haine VDM[1]. Fie o făcea intenţionat, fie pur şi simplu nenorocitul nu se mai schimbase. După ce a trecut pe sub mine mai departe, ceva mi s-a părut în neregulă la el. În mersul lui cu paşi mari sesizai un uşor clătinat şi un fel de ezitare, despre care eram sigur că nu se datora excesului de bere. M-am temut de ce putea fi mai rău.

Am continuat să-mi fac verificările, acoperindu-i spatele ca să-l protejez pe-al meu.

I-am dat vreo cinci minute avans, m-a ridicat şi i-am spus lui Kelly:

– Trebuie să merg până la toaletă. Nu stau mult.

În timp ce ieşeam, am rugat-o pe chelneriţă să n-o piardă din ochi pe Kelly şi bagajele noastre.

Un alt set de uşi m-a scos în zona caselor de bilete şi a peroanelor. Locul era foarte aglomerat; probabil că jumătate din populaţia SUA călătorea cu trenul. Era mult prea mult şi pentru sistemul de aer condiţionat: combinaţia de căldură şi de umiditate produsă de mulţime te făcea să te simţi ca într-o seră. M-am alăturat zecilor de călători care se buluceau spre etajul inferior.

Pat stătea la coadă la cafenea, având vreo trei sau patru persoane în faţă. Foarte voios, m-am dus la el şi l-am bătut pe spate.

– Pat! Ce faci aici?

Mi-a zâmbit şi el, ca răspuns la zâmbetul meu larg, şi mi-a spus:

– Am venit să mă întâlnesc cu cineva.

Avea pupilele ochilor mari cât nişte farfurioare.

– Şi eu la fel. Ai timp pentru ceva de la Micky D?

---

[1] Visual distinguishing mark – semn vizual distinctiv

– Da, da, de ce nu?

Am plecat, am trecut dincolo de cafenea, urmând semnele ce indicau ieşirea prin uşile automate, după care am urcat pe scările rulante până la parcarea supraetajată.

Pat era cu o treaptă sau cu două înaintea mea. S-a uitat la mine, în jos, nedumerit.

– Ce dracu' mai e şi Micky D?

– McDonald's, i-am răspuns, ca şi cum ar fi trebuit să ştie asta. Dar, dacă mă gândeam mai bine, el n-avea pe cap zi şi noapte un copil de şapte ani. Haide, amice, nu rata promoţia!

A început să danseze celebrul „moondance" al lui Michael Jackson.

Eram deja la etajul unde se afla staţia de autobuz. I-am spus:

– Dacă se-ntâmplă ceva, o să mă duc în zona staţiei de autobuz, o iau la dreapta şi ies afară printr-una dintre ieşiri.

– Bine. Nici o problemă!

Vocea părea OK, dar arăta ca dracu'.

Maşinile se aflau la cele două etaje de mai sus. Am urcat pe treptele scărilor de ciment, neacoperite, ne-am oprit la primul etaj şi ne-am plasat într-o poziţie din care puteam ţine sub observaţie drumul pe care venisem.

N-aveam timp de pierdut.

– Două chestii, amice. Unu la mână, am aici o listă pe care n-am vrut să ţi-o citesc la telefon. (I-am dat-o.) Am nevoie de toate echipamentele astea. Doi la mână, cum stai cu banii?

Se uita la carneţelul de notiţe pe care i-l înmânasem. Fie era extrem de uimit de conţinutul acestuia, fie nu putea să se concentreze. Fără să-şi ridice privirea, mi-a spus:

– Am adus ceva bani pentru tine. Dar, ce mama dracului, o să trebuiască să-i folosesc cam pe toţi ca să cumpăr ce-i pe listă! O să-ţi pot face rost de alţii însă de-abia mâine sau poimâine. Măi, să fie, a dat el din cap ca şi cum încerca să-şi facă ordine în gânduri, şi-atunci până când vrei toate astea?

După care a început să chicotească, de parcă i-ar fi trecut ceva haios prin minte şi n-avea de gând să-mi spună şi mie despre ce era vorba.

– Adevărul e că mi-ar cam trebui până diseară, amice. Poţi s-o faci, sau ce mama dracului?

Mi-am mişcat capul astfel încât să-i prind privirea.

Chicotitul s-a transformat în râs, până când a văzut că-l priveam cu seriozitate. Şi-a dres glasul şi a încercat să mă liniştească:

– O să fac tot ce pot, amice. O să văd ce pot să găsesc de pe lista asta.

– Ţi-aş fi al dracului de recunoscător dacă m-ai ajuta, i-am spus. Nu mă lăsa cu fundul în baltă, Pat. Chiar am nevoie de ajutorul tău.

Speram că avea să-şi dea seama că era ceva urgent. Continuam să mă uit pe scări în jos, ca măsură de siguranţă.

– De asemenea, vezi, acolo în spate – şi am deschis la pagina respectivă ca să mă asigur că văzuse despre ce-i vorba –, am trecut un loc de unde să ridic toate astea. Asta trebuie să se întâmple la ora unsprezece, la noapte.

Pat se uita la notiţe. Mi-am îndoit genunchii ca să mă las puţin în jos şi i-am întors faţa astfel încât să ne privim în ochi din nou.

– La unsprezece, la noapte, bătrâne. La unsprezece, OK?

Îl cunoşteam destul de bine pe Pat ca să pot spune că era serios luat. Ştia că era dus, şi încerca din răsputeri să înţeleagă tot ce-i spuneam.

Acum mă bucuram că pusesem pe hârtie toate detaliile. Arăta de parcă avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea obţine.

– Ce maşină conduci? l-am întrebat.

– Un Mustang roşu. Şi-a apropiat faţa de a mea. Mai roşu decât boaşele Satanei!

I-a plăcut atât de mult gluma, încât nu s-a putut abţine să nu râdă.

– Pleci via H Street.

I-am arătat cu degetul zona din spate a staţiei.

– Atunci, ne vedem diseară, a zâmbit el.

Din spate, în timp ce mergea, am putut să văd cum o ia uşor la stânga.

Am aşteptat şi am verificat dacă nu cumva fusese urmărit, după care am continuat să urc până la etajul cu parcarea, făcând să pară că mă îndreptam spre maşina mea. De acolo, am luat liftul înapoi până la etajul cu cafeneaua.

M-am întors în restaurant, am stat deoparte şi m-am uitat în jur. Kelly încă se mai lupta cu pizza.

– Ţi-a luat o veşnicie! mi-a spus ea cu gura plină de ciuperci.

– Da, au rămas fără hârtie igienică, am început să râd, luând şi eu o bucată de pizza.

S-a gândit o clipă la asta, după care a pufnit-o şi pe ea râsul.

22

Imediat după ce ne-am întors, am pornit televizorul pentru Kelly şi am răsturnat sacoşele pe patul meu. M-a întrebat ce fac.

– Îl ajut pe Pat. M-a rugat să fac nişte chestii. Poţi să te uiţi la televizor, dacă vrei. Ţi-e foame?

– Nu.

Avea dreptate, după o pizza de mărimea unei mine antitanc era o întrebare stupidă.

Am luat ceasul cel mare de bucătărie cu rama roşie cu alb, m-am dus şi m-am aşezat pe scaun, lângă fereastră. Am rupt rama până când au rămas doar limbile şi cadranul, care avea pe spate mecanismul cu cuarţ. Îndoindu-l foarte uşor, am început să sparg ecranul de plastic. Când n-au mai rămas decât vreo doi centimetri de suprafaţă zimţată în jurul axului central în care erau fixate limbile, am scos orarul şi secundarul. Rămăsese numai minutarul. I-am pus o baterie nouă.

Kelly se uita la mine.

– Acum ce mai faci, Nick?

– E o şmecherie. Când termin, o să-ţi arăt. OK?

– OK.

S-a întors iar la televizor, cu un ochi la mine.

Am luat cofrajul de ouă şi i-am aruncat conţinutul la gunoi. I-am rupt capacul şi jumătate din partea de jos, astfel încât au mai rămas doar şase compartimente. Din banda de scotch am făcut un mic manşon care se întindea de-a lungul cofrajului de

ouă, destul de mare pentru a putea băga înăuntru minutarul. Am strigat-o pe Kelly, care îngâna melodia dintr-o reclamă la săpun.

– Vrei să vezi ce face chestia asta?

M-a privit intrigată în timp ce fixam ce mai rămăsese din cofrajul de ouă de minutar.

Dulapul de lângă pat era cu vreo zece centimetri sub nivelul sistemului de comenzi al televizorului. Am pus ceasul pe el, direct sub senzorul infraroşu al televizorului, şi l-am fixat la poziţie cu bandă dublu-adezivă.

Kelly devenea din ce în ce mai interesată.

– Ce faci?

– Vezi telecomanda? Dă televizorul mai tare.

A făcut ce i-am cerut.

– Acum dă-l mai încet. OK, fac pariu cu tine că în cincisprezece minute n-o să poţi să-l dai mai tare. M-am dus şi m-am aşezat lângă ea pe pat. Trebuie să stăm amândoi aici şi să nu ne mişcăm, OK?

– OK.

Se gândea că urma să fac ceva cu telecomanda şi zâmbea în timp ce o ascundea sub pernă.

Era foarte plăcut să ne uităm la televizor şi să ne relaxăm un timp, exceptând faptul că auzeam din minut în minut:

– N-au trecut cele cincisprezece minute încă?

– Nu, numai şapte.

În tot timpul ăsta, cofrajul de ouă, lipit de minutar, înaintase spre baza televizorului. Când a ajuns sus şi a astupat senzorul, i-am spus:

– Haide, încearcă să dai televizorul mai tare.

A încercat şi nu s-a întâmplat nimic.

– O fi bateria? am necăjit-o eu.

Am băgat o baterie nouă în telecomandă. Tot nimic. Nu putea să înţeleagă şi nici eu n-aveam de gând să-i explic în ce consta şmecheria.

– Magie! am rânjit victorios.

Am scos celelalte cumpărături, am băut niște suc de portocale și am clătit sticla cu apă, după care m-am asigurat că echipamentul electric avea baterii noi și am pregătit totul pentru a fi împachetat.

Era în jur de zece și zece, iar Kelly adormise. Trebuia să o trezesc și să-i spun ce-aveam de gând să fac, căci nu voiam să se trezească de una singură și să înceapă să-și facă griji. Din când în când îmi trecea prin minte că era o adevărată pacoste pe capul meu, însă cu toate astea voiam să o protejez. Părea atât de nevinovată în poziția ei de steluță-de-mare. Mă întrebam ce avea să se întâmple cu ea după toate astea – presupunând că mai rămânea în viață.

Am verificat și am testat totul încă o dată, am scos mobilul din priză și l-am băgat în buzunar, iar la final mi-am verificat arma și dacă aveam bani gheață la mine. Am luat și un pachet de biscuiți, pe jumătate gol, ca să mănânc pe drum.

M-am apropiat de urechea ei și i-am șoptit:

– Kelly!

N-am primit nici un răspuns. Am zgâlțâit-o ușor. S-a mișcat puțin și i-am spus:

– Am dat televizorul încet, ca să te poți uita. Trebuie să mă duc puțin afară.

– Îhî...

Nu știam dacă a înțeles sau nu. Am preferat să-i spun asta când era pe jumătate adormită.

– De data asta nu trebuie să încui, deoarece o să iau cheia cu mine. Nu vreau să te trezesc când o să intru, bine?

Am plecat, am coborât cu liftul, după care am ieșit în stradă. Traficul de pe autostradă vuia deasupra mea. În sfârșit, nu mai ploua, însă aerul era umed. Era suficient de frig, încât să văd aburii care-mi ieșeau din gură atunci când respiram.

Am luat-o la stânga şi am mers în direcţia opusă celei obişnuite, numai pentru a mai face o ultimă verificare. Am rontăit biscuiţii în timp ce treceam de obiectiv. Toate luminile pe care deja le ştiam erau aprinse, nu se schimbase nimic. Mă întrebam dacă boschetarul era dedesubt, aşteptând cu o macetă în mână ca altcineva să se uşureze pe el. Am mărit pasul ca să mă pot întâlni la timp cu Pat. M-am îndreptat spre autostradă şi am luat-o la dreapta, urmând şoseaua, cu traficul şuierând deasupra mea.

Strada o cotea spre dreapta, iar eu începusem să las autostrada în spate. În curând, de ambele părţi ale străzii se întindea numai teren viran, iar zgomotul traficului începea să scadă în intensitate. Puteam să-mi aud iarăşi paşii. În dreapta mea erau mai multe ţarcuri în care erau aduse maşinile parcate ilegal. Cum putea să fie Washingtonul într-un asemenea impas financiar, când oraşul strângea probabil o avere numai din taxa de recuperare a autovehiculelor remorcate? În stânga erau nişte clădiri noi, dintr-acelea construite rapid şi cu bani puţini, ce adăposteau birouri şi ateliere. Am luat-o spre prima dintre ele, am ieşit de pe stradă, m-am adăpostit la umbra ei şi am aşteptat.

Era destul de bizar să fiu la numai câteva sute de metri distanţă de Pentagon, sub nasul acelor oameni care voiau să mă vadă mort. Era, de asemenea, incitant. Întotdeauna fusese. Pat folosea un termen pentru senzaţia asta; o numea „beţia".

Am auzit zgomotul unui motor care se apropia. M-am uitat după colţul clădirii. Era numai un vehicul. El trebuia să fie. Am scos pistolul.

A apărut un Mustang roşu. Stăteam semighemuit într-o poziţie de tragere, ţintind spre şofer cu Sig-ul din mână, până când maşina s-a oprit. Era Pat. Puteam să-i văd nasul roman conturat în lumina provenită de la aeroport.

Cu pistolul încă în mână, am mers până la uşa din dreapta a maşinii, am deschis-o, iar lumina din interior nu s-a aprins. M-am urcat şi am închis uşa cu grijă.

Pat îşi ţinea palma pe frâna de mână, pe care a eliberat-o pentru a pleca de pe loc. De la distanţă, este foarte greu să spui dacă o maşină se opreşte atunci când nu-i poţi vedea luminile de frână – ăsta era motivul pentru care Pat folosea frâna de mână –, iar fără aprinderea unei lumini interioare şi fără nici un zgomot al vreunei portiere trântite oprirea şi luarea unui pasager ar fi foarte greu de depistat.

Verificând drumul în spatele nostru, i-am spus:

– La prima intersecţie întorci la dreapta.

Nu era timp de pierdut; atât el, cât şi eu ştiam lucrul ăsta. Pat mi-a spus:

– Totul este în spate, în rucsacul ăla.

Îşi revenise din porcăria cu care se drogase şi părea foarte jenat.

M-am aplecat spre bagaj şi am scos un laptop. L-am întrebat:

– Are sonorul închis?

Nu voiam să aud sunetul Microsoft atunci când Windows 95 avea să apară pe ecran.

A făcut o faţă prin care mă înştiinţa că eram un cap pătrat pentru simplul fapt că-l întrebasem asta. Am râs amândoi şi s-a spart astfel gheaţa.

Ne-am apropiat de zidul de beton, şi când am trecut de hotel am avut grijă să nu întorc capul. Am întors la dreapta pe sub autostradă şi ne-am oprit la semafor pe partea cealaltă.

– Mergi tot înainte şi la Kent o iei la dreapta, i-am spus.

– Nici o problemă.

Zona era urbană şi bine luminată. A continuat să se uite în oglinda retrovizoare ca să se asigure că nu fuseserăm

urmăriţi. Privirea mea era fixată pe oglinda laterală. Nu m-am întors să mă uit; nici unul din noi nu voia să pară că e conştient de asta.

Erau câteva maşini în spatele nostru, însă veniseră din alte direcţii. Asta nu însemna că puteam spune cu certitudine că nu fuseserăm urmăriţi.

M-am uitat la Pat. Arma sa semiautomată de calibrul 9 mm era aşezată confortabil sub coapsa dreaptă, iar la picioare, în spaţiul dintre scaun şi pedale, avea un MP5K de 9 mm, o armă excelentă pentru maşină datorită dimensiunilor ei compacte şi cadenţei de tragere, însă puţin cam prea mult pentru această misiune. A vârât încărcătorul dublu de treizeci de cartuşe în armă.

– De ce mama dracului ai adus chestia asta cu tine?

– Nu mi-a plăcut ce-am auzit despre cel mai nou şi mai bun prieten al tău, Luther. Nu voiam ca el şi prietenii lui să mă umfle pentru o mică discuţie.

Ne-am apropiat de un alt şir de lumini.

– Fă-te c-o iei la dreapta şi întoarce la stânga, amice. Hai să vedem dacă avem pe cineva pe urmele noastre.

Aveam una sau două maşini în spate. Forma farurilor unui autovehicul, odată ce-au ajuns suficient de aproape, te ajută foarte mult în identificarea maşinii. Dacă aceleaşi faruri se ţin după coada ta în timp ce schimbi de trei ori drumul în aceeaşi direcţie, este timpul să-ţi pui întrebări.

Pat a semnalizat şi a început să vireze la dreapta. Celelalte maşini păreau că vor să meargă înainte sau să întoarcă la dreapta, ca şi noi; nici una nu se încadrase pe banda destinată întoarcerii la stânga. În ultimul moment, Pat a semnalizat stânga şi a şi tras de volan – nimic agresiv sau care să provoace furia partenerilor de trafic, ci numai o schimbare de direcţie de ultim moment.

Stăteam cu toţii la semafor. M-am uitat la fiecare maşină în parte. Numai cupluri ori puştani ieşiţi la plimbare – sau cel puţin aşa păreau. În curând aveam să ştiu dacă aveam să-i revăd sau nu.

Când s-a făcut verde am întors la stânga şi nimeni nu s-a luat după noi. Acum era timpul să stăm de vorbă.

Pat a început primul.

– Instrucţiunile tale au fost de tot rahatul. Ai spus ceva despre trei clădiri, erau patru. Am făcut o treabă bună că mi-am urmat instinctul.

Aştepta să-l laud.

– Problema este că n-am putut să-mi amintesc câte erau. Taxiul mergea prea repede. Oricum, nu ştiu să număr.

Acum nu făceam decât să ne plimbăm. Pat a spus:

– M-am gândit. Vrei să intru în afacerea asta pe post de numărul doi?

Asta chiar ar fi fost o chestie bună. M-ar fi ajutat să-mi fac treaba mai repede şi ar fi însemnat şi un grad sporit de siguranţă şi mai multă capacitate de luptă dacă ne confruntam cu vreo problemă. Eu hotărâsem însă contrariul; Pat era singura mea legătură cu lumea exterioară şi nu voiam să compromit asta.

– Nici o şansă. Îmi aduc aminte ce s-a întâmplat ultima dată.

Am început amândoi să râdem.

– Cu dispozitivul ăla schimbat?

PIRA amplasase o bombă-capcană într-o ascunzătoare, gata să fie folosită peste două zile. Bomba consta în două kilograme de explozibil puternic sub forma unui dispozitiv de cronometrare precum cel din parcările cu plată şi o jucărică prinsă la cheile maşinii care te anunţă după şaizeci de minute că intervalul orar plătit cu fise era depăşit. Asta era jucăria lunii pentru cei din PIRA.

Intrasem cu maşina în zona rezidenţială Shantello, un refugiu al naţionaliştilor din Derry. Am parcat şi am intrat într-o casă construită din fonduri publice. Ascunzătoarea era o gaură săpată sub fundaţia de beton din bucătărie, având deasupra o priză şi un aragaz. Am furat bomba. Pat a cărat-o într-un rucsac vechi, de pânză. Parcasem într-o zonă plină cu magazine, în apropierea unui club social. Tot ce aveam de făcut era să ne întoarcem la maşină, după care să mergem şi să punem bomba sub maşina unui personaj important din INLA[1], în cealaltă parte a oraşului, lângă zona rezidenţială Creggan. Ei aveau s-o găsească – aveam noi grijă să se întâmple aşa –, apoi s-o identifice ca fiind un dispozitiv al PIRA, iar după asta aveau să intre în rahat. Grozav! Puteau să-şi dedice timpul şi resursele ca să se omoare între ei, în loc să omoare forţele de securitate şi populaţia locală.

M-am uitat la Pat. Căzuse şi el pe gânduri.

– A mai fost vreodată recuperată maşina?

– Nu ştiu şi nici nu-mi pasă.

Dădusem colţul ca să traversăm parcarea, când am descoperit că ne dispăruse maşina. O furase vreun nenorocit. Cu toate astea, trebuia să amplasăm dispozitivul în noaptea aceea. Cei aflaţi la conducerea INLA fuseseră ridicaţi de poliţie pentru câteva întrebări, fapt ce garanta că vehiculul-ţintă avea să fie acolo, însă eram conştienţi că nu puteau fi reţinuţi peste un anumit interval de timp. Nu exista decât un singur lucru de făcut. Am luat-o la fugă.

Am mai verificat o dată oglinda laterală, după care m-am uitat la Pat, care râdea înfundat, tremurând din toate încheieturile. Am zâmbit când mi-am adus aminte cum ne-am intersectat cu două patrule ale armatei şi cum am scăpat basma

---

[1] Irish National Liberal Army – Armata Naţională de Eliberare Irlandeză

curată. N-ar fi fost uşor să încerci să le explici celor opt soldaţi foarte uzi şi nervoşi care-şi îndreptau armele spre capul tău care era treaba cu rucsacul plin de explozibil, fiecare dintre ei fiind nerăbdător să omoare pe cineva, pentru a fi recompensat cu o permisie mai lungă.

Era grozav să te mai destinzi niţel. Era chiar şi mai bine să văd că Pat revenise cu picioarele pe pământ.

– Hai să ne întoarcem la staţia de metrou Pentagon City! Ce zici, amice, crezi că poţi?

Am început să mă pregătesc de coborâre şi am reintrat în starea necesară pentru acţiune. A semnalizat, totul corect, ca la carte, nimic la voia întâmplării, s-a apropiat uşor şi a oprit lângă marginea trotuarului de la metrou. Am coborât şi mi-am băgat capul în maşină prin geamul deschis.

– Mulţumesc foarte mult, amice, ne vedem mai târziu.

Am recuperat geanta neagră din nailon de pe bancheta din spate. Mă simţeam de parcă jucasem toată noaptea baseball cu el, iar acum mă duceam acasă; era ca şi cum mă lăsase acasă după ce băusem ceva. Am închis uşa şi am mângâiat de câteva ori acoperişul maşinii până când a plecat. Deodată m-am simţit foarte singur. Oare luasem decizia corectă atunci când îi spusesem lui Pat să nu mă însoţească la obiectiv? Am interpus nişte distanţe şi unghiuri înainte de a o lua pe circuitul de întoarcere la hotel, unde am ajuns pe la unsprezece şi cincizeci de minute.

Am sortat rapid şi am verificat de două ori tot ce-mi dăduse Pat, după care am împachetat lucrurile care-mi trebuiau, punându-le în geantă. Mi-am golit buzunarele de mărunţiş şi de orice altceva care putea să zornăie sau să cadă. Apoi am tăiat fundul unui sac de gunoi, mi-am pus portofelul şi paşaportul înăuntru, le-am ambalat ca pe un pachet pe care l-am băgat în buzunarul de la haină.

Odată ce-am terminat cu asta, am ţopăit încă o dată ca să verific dacă se auzea vreun zgomot, am luat geanta şi am scuturat-o cu putere.

– Ştii ceva, Kelly? O să plec iarăşi într-un minut, însă o să mă întorc foarte repede. O să te descurci?

N-avea nici o treabă. Am părăsit hotelul şi m-am îndreptat spre obiectiv.

23

Geanta avea două mânere şi o curea lungă pentru umăr. Am mers spre râu cu ea atârnată neglijent de umăr, pe aceeaşi rută ca şi noaptea trecută. Ploaia se oprise, iar acum puteam să văd stelele şi aburul propriei respiraţii. Nimic nu se schimbase, cu excepţia faptului că luminile de pe autostradă erau ceva mai puternice în noaptea asta, pentru că se ridicase ceaţa.

La poartă m-am folosit de mânerele genţii pentru a o pune în spate ca pe un rucsac, după care am început să mă caţăr. De-acum încolo aveam să ţin geanta în spate; în cazul unei confruntări, puteam să fug şi să păstrez tot echipamentul sau, în ultimă instanţă, să-i ciuruiesc cu Sig-ul.

Am ajuns la acelaşi nivel cu imobilul vizat, cu terenul viran şi cu gardul dintre ele. Nu se auzea nici un zgomot, în afara zumzetului de pe autostradă. Mi-am croit drum prin dezordinea de pe terenul noroios. Nu era atât de mocirlos încât să nu pot înainta, pentru că pământul era destul de tare, însă mi-a luat ceva timp să traversez zona; nu voiam să alunec şi să fac zgomot, deoarece era posibil ca prietenul meu ud fleaşcă din tufişuri să nu fie singurul boschetar din zonă.

Am ajuns la gardul de lângă clădirea PIRA. Folosind tufişurile ca paravan, mi-am dat geanta jos de pe umeri şi m-am aşezat pe ea. Depăşisem primul obstacol; era timpul să mă opresc, să arunc o privire, să ascult şi să analizez. Trebuia să fiu mai mult decât precaut, deoarece eram de unul singur. De fapt,

acţiunea asta trebuia făcută în doi, unul care să acţioneze şi altul care să supravegheze totul. Am mai lăsat să treacă câteva minute, ascultând şi privind obiectivul. Vizibilitatea era ceva mai bună decât noaptea trecută, datorită stelelor. Când m-am uitat în stânga am văzut că parcarea era în continuare goală; în dreapta, paleţii din lemn se aflau tot în locul în care îi văzusem ultima oară.

Am scos din buzunarul de la haină sacul de gunoi cu care-mi protejasem documentele. În noroiul de sub un tufiş am săpat cu mâinile o groapă nu prea adâncă, în care am pus pachetul şi l-am acoperit. Era depozitul meu secret, „ascunzătoarea", cum ar fi zis Kelly. Dacă mă prindeau, eram „curat", iar dacă încercam să scap, îmi rămânea posibilitatea de a mă întoarce şi a-l recupera.

Mi-am şters noroiul de pe mâini cu un smoc de iarbă şi am început să mă pregătesc pentru acţiunea în sine. Am desfăcut uşor fermoarul genţii şi am scos salopeta ieftină de culoare bleumarin, probabil asemănătoare celor pe care le purtaseră prietenii lui Kev.

Eram gata pentru următoarea etapă, deşi „etapă" nu era chiar cel mai potrivit cuvânt. Principala problemă a escaladării unui gard înalt având în spate un rucsac de 20 de kilograme nu este trecerea în sine, ci faptul că poţi să pierzi mult timp înţepenindu-te şi făcând zgomot.

Am scos cordonul de la haină şi l-am apucat cu dinţii. M-am apropiat de stâlpul de oţel cât de mult am putut fără să mă deconspir, după care am ridicat geanta la înălţimea umerilor. Folosindu-mă de umeri pentru a-i susţine greutatea, i-am legat mânerele cât am putut de strâns de marginea gardului, cu un nod pe care să-l desfac uşor, aruncând capătul liber al cordonului peste gard.

Verificând dacă aveam arma asigurată, m-am întins, m-am agăţat cu degetele de gardul de plasă şi am început să mă caţăr.

Îndată ce am ajuns de partea cealaltă, m-am oprit, m-am uitat în jur şi-am ascultat; abia apoi m-am cățărat iarăşi pe gard şi am ridicat geanta peste ochiurile de plasă. Am coborât încă o dată, după care am apucat capătul liber al cordonului şi am tras. Geanta a coborât liber de pe gard şi am prins-o în braţe. După care, ghemuit la pământ, m-am uitat din nou în jur, ascultând cu atenţie.

Dacă faci treaba asta de unul singur, îţi trebuie multă concentrare, fiindcă nu poţi să ţii totul sub supraveghere şi să-ţi faci şi treaba în acelaşi timp, iar ambele acţiuni sunt la fel de importante. Prin urmare, cel mai bine este să o faci fie pe una, fie pe cealaltă: te ocupi de treaba în sine ori stai de pază. Încearcă să le faci pe amândouă şi vei vedea că există şanse serioase s-o dai în bară.

M-am ridicat, mi-am pus geanta pe umărul stâng şi am desfăcut încet ariciul de la salopetă, astfel încât, dacă era necesar, să-mi pot scoate arma. Fără să mă grăbesc, m-am deplasat spre partea stângă a clădirii.

Înainte de toate, trebuia să mă ocup de senzorul de mişcare. Mă aflam în stânga lui, cu spatele lipit de perete. Trecând geanta în mâna stângă, mi-am aţintit privirea asupra detectorului de deasupra mea şi am început să mă apropii de el încetişor. Când am ajuns la o distanţă pe care o estimasem ca fiind sigură, m-am aplecat şi am pus geanta jos. Tot ceea ce aveam să fac de acum înainte trebuia să aibă loc în partea aceasta marcată de geantă.

Luminile de siguranţă care se aprindeau în caz de detectare a mişcării le fac viaţa şi mai grea celor ca mine, numai în cazul în care acoperă întreaga clădire. Mi s-a părut ciudat faptul că nu exista decât un singur senzor, în loc de două sau trei care să se suprapună pentru a elimina zonele moarte. Mă aşteptam în orice moment să fiu descoperit de unul pe care nu-l văzusem. Însă cel care instalase sistemul de securitate plecase, în mod clar, de la

premisa că numai perimetrul uşii de la ieşirea de incendiu trebuia să fie acoperit, nu şi rutele pe care te apropiai de ea.

Era aproape 1 a.m., ceea ce însemna că mai rămâneau numai cinci ore până dimineaţa, când se lumina. Timpul nu era de partea mea, însă n-aveam de gând să mă grăbesc. Am dat o tură şi m-am dus să iau unul din paleţi. Mi-am băgat ambele mâini între stinghii, l-am apucat şi l-am ridicat lipit de piept, după care am început să merg încet. La suprafaţă, pământul încă mai avea un strat de mocirlă şi, în timp ce mergeam, pantofii îmi lipăiau la fiecare pas. În cele din urmă am ajuns la zid, am lipit paletul de zidul de cărămidă şi m-am întors ca să-l aduc pe al doilea.

Am fixat cei doi paleţi, astfel încât partea de jos a celui de-al doilea să intre în spaţiul dintre cele trei scânduri de la capătul de sus al primului palet, pentru a improviza o scară. M-am oprit, m-am uitat în jur şi am ciulit urechile. Paleţii fuseseră grei, dar n-auzisem nimic în afară de sunetul scos de plămâni în timp ce încercam să trag aer pe gâtul uscat.

M-am urcat pe primul palet; era în regulă. M-am cocoţat pe cel de-al doilea palet; şi acesta părea destul de stabil. Am început să mă caţăr. Am apucat să urc numai două traverse când întreaga structură s-a încovoiat şi s-a prăbuşit. M-am izbit de pământ ca o balegă, iar cei doi paleţi s-au prăvălit cu putere, bufnind şi zdrăngănind.

„Rahat! Rahat! Rahat!“

Eram întins pe spate, cu unul din paleţi peste picioare. N-a venit nimeni în fugă să vadă despre ce-i vorba, n-a început să latre nici un câine, nu s-au aprins nici un fel de lumini. Nimic în afară de zgomotul traficului şi de mine, înghiţind în sec, încercând să-mi umezesc gura.

Din fericire, totul s-a întâmplat dincoace de geantă. Am ridicat paletul şi m-am târât ca să ies de sub el, înjurând în gând. Situaţia era foarte nasoală. Însă ce altceva aş fi putut să fac – să cumpăr o scară de la mall şi s-o car până la clădirea vizată?

M-am dus până la colţul clădirii, m-am lăsat pe vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare, ca şi cum urma să fac o flotare, şi mi-am iţit capul după colţ uitându-mă spre Ball Street.

Eram încă supărat pe mine însumi. Puteam să-mi petrec toată noaptea improvizând, înainte să ajung măcar în situaţia de a face ceva cu privire la acest detector de mişcare. Poate că o scară nu era o idee atât de stupidă; ar fi trebuit să iau una şi să încerc într-un fel sau altul să o las pe-aici pe undeva, după care s-o iau în drum spre obiectiv. Dar acum era prea târziu.

M-am sprijinit de perete şi am reevaluat situaţia. M-am decis „să acţionez după cum dicta situaţia" – dictonul favorit al Firmei pentru ieşirea din situaţiile dificile. Însemna pur şi simplu că nu ştiau ce să facă. Exact ca mine.

La dracu', aveam de gând s-o aduc pe Kelly. Tot ce trebuia să facă era să se sprijine de paleţi; nu trebuia să stea acolo decât vreo cincisprezece minute, iar eu mi-aş fi terminat treaba. După aceea putea să rămână cu mine sau puteam s-o duc înapoi la hotel. Aveam să mă gândesc la asta mai târziu.

Am luat geanta de jos, am refăcut ruta până la gardul înalt şi, stând de aceeaşi parte cu obiectivul, am scăpat de salopetă şi de geantă. După aceea, am mers de-a lungul gardului, căutând o deschizătură prin care să ajung în Ball Street. N-aveam timp să fac treaba ca la carte şi să mă întorc pe unde venisem. Într-un final am găsit o alee de serviciu folosită de personal, între două clădiri care păreau desprinse dintr-un film despre Mafia din New Yorkul anilor 1950. Am ieşit direct în stradă şi m-am îndreptat rapid spre hotelul aflat la nici două minute distanţă. Abia atunci mi-am dat seama că n-aveam cheia de la cameră, deoarece o lăsasem în sacul de gunoi. Trebuia să o trezesc pe Kelly.

La început am ciocănit uşor la uşă, apoi puţin mai tare, iar în momentul în care începeam să mă agit, am auzit-o:

– Bună, Nick.

Peste două secunde, uşa s-a deschis.

M-am uitat îngrijorat la ea.

– De unde ştiai că sunt eu? Trebuia să aştepţi până când îţi spuneam ceva. După care am văzut scaunul şi urmele lui pe covor. I-am zâmbit şi am mângâiat-o pe cap. Te-ai uitat pe vizor, nu-i aşa, măi isteţilă? Hei, pentru că eşti aşa isteaţă, am o sarcină pentru tine! Am nevoie de tine, serios! Ţi-ar plăcea să-mi dai o mână de ajutor?

Era somnoroasă.

– Ce vrei să fac?

– O să-ţi arăt când ajungem acolo. Vii cu mine?

– Cred că da.

Am avut o strălucire.

– Vrei să faci ce face şi tati? Fiindcă asta face tati pentru băieţii buni. Curând o să-i poţi povesti despre toate astea.

S-a luminat la faţă. Era din nou fericită.

A trebuit mai mult să alerge ca să ţină pasul cu mine. Am luat-o spre alee şi ne-am îndreptat spre terenul viran. Era întuneric, iar ea nu se arăta prea dornică să treacă pe-acolo. A început să-şi târască picioarele.

– Unde mergem, Nick?

– Vrei să te joci de-a spionii, nu-i aşa? i-am şoptit entuziasmat. Imaginează-ţi că eşti o Power Ranger şi că mergi într-o misiune secretă.

Am ajuns la terenul viran şi-am luat-o pe acelaşi drum către gardul din sârmă. Am apucat-o de mână, iar ea a ţinut pasul; bănuiam că se simţea din ce în ce mai implicată.

Ne-am dus la geantă. Am luat salopeta şi i-am spus:

– Trebuie să mă îmbrac cu asta, pentru că e o salopetă specială pentru spioni.

S-a schimbat la faţă când a văzut despre ce-i vorba. Deodată mi-am dat seama că trebuie să fi făcut legătura cu cei care veniseră la Kev.

– Şi tati poartă aşa ceva. Mai bine ai fi şi tu spioană; întoarce-ţi haina.

I-am întors haina pe dos şi i-am spus să se îmbrace la loc. I-a plăcut ideea.

Am luat geanta şi mi-am pus-o pe umăr. I-am arătat cu degetul.

– Acum o să mergem încetişor într-acolo.

Am ajuns la paleţi şi am lăsat geanta jos, în acelaşi loc ca înainte.

– OK? am întrebat-o, ridicând degetul mare în sus.

– OK.

A ridicat şi ea degetul mare în sus.

– Vezi chestia aia de acolo? Dacă te vede, o să înceapă să facă *vum-vum* şi o să se aprindă toate luminile, ceea ce înseamnă că suntem pierduţi. Aşa că nu trebuie să treci dincolo de geantă. OK?

I-am indicat zona cu pricina.

– OK.

Am ridicat amândoi încă o dată degetele mari în sus.

Am repoziţionat paleţii şi i-am arătat ce voiam de la ea. Puteam s-o aud cum mormăie plină de satisfacţie. Începuse deja să se aplece aşa cum îi arătasem şi probabil se gândea că trebuie să scoată diverse zgomote în timp ce făcea chestia asta.

Am desfăcut fermoarul genţii, am scos ceasul şi cofrajul de ouă şi am băgat minutarul în manşonul special din bandă scotch. Am strâns uşor de bandă şi am văzut că stătea cum trebuie, bine fixată.

Kelly încă mai împingea, aşa că i-am spus să ia o pauză. Cel puţin, era interesată de ceea ce făceam. S-a uitat la mine în timp ce aşezam ceasul şi cofrajul de ouă pe jos şi-mi puneam două benzi elastice în jurul încheieturii.

– E magie curată. Uită-te la mine!

A dat din cap afirmativ, încercând probabil să înţeleagă cum făcusem telecomanda să nu mai poată controla televizorul.

– Eşti gata, Kelly?

– Gata.

– Atunci, hai să-i dăm drumul!

Am urcat încetişor, încercând să nu mă las cu toată greutatea şi să nu mă mişc prea mult, astfel încât Kelly să nu trebuiască să contracareze un balans prea mare.

Când am ajuns sus, la aproximativ o lungime de mână de una din părţile laterale ale detectorului, m-am proptit cu încheietura mâinii, căpătând un sprijin bun şi solid. Am întors cofrajul de ouă astfel încât să aibă lungimea în plan orizontal. După care am dispus-o cu grijă la aproximativ cincisprezece centimetri de senzorul de mişcare, dar fără să mă apropii mai mult de partea frontală a acestuia. Odată ajuns acolo, m-am sprijinit cu spatele de zid şi mi-am pus ambele mâini pe piept. Trebuia să rămân în poziţia asta vreo cincisprezece minute.

Aşteptam ca dispozitivul meu din cofraj să urce uşor spre partea din faţă a senzorului, o mişcare atât de imperceptibilă, încât detectorul nu era destul de sensibil să o sesizeze – altfel s-ar fi declanşat la fiecare păianjen care i-ar fi trecut prin faţă. Nu puteam să sper decât că mica spioană nu renunţase. Aveam să-mi dau seama în curând.

Din când în când mă uitam în jos şi-i făceam cu ochiul.

– Grozav, nu-i aşa?

Se uita la mine cu un zâmbet mare pe faţă – sau cel puţin aşa am presupus, pentru că nu puteam să văd decât o haină întoarsă pe dos, o glugă şi un nor de abur de la respiraţie.

În timp ce aşteptam amândoi momentul în care minutarul avea să ajungă în poziţie verticală, am auzit brusc un sunet scurt scos de sirena unei maşini de poliţie. „Rahat! Rahat!“

Era pe strada paralelă, de partea cealaltă a clădirii. Se putea să n-aibă nici o legătură cu noi. Dacă nu era aşa, atunci de ce

aveam de-a face cu o singură maşină, şi de ce-şi mai folosea sirena? Nu puteam să mă mişc. Dacă o făceam, gestul meu avea să declanşeze alarma – şi pentru ce? Nici măcar nu văzusem lumina vreunei lanterne.

– Nick, Nick, ai auzit?

– Nu-i nimic, Kelly. Continuă să mă susţii. E în regulă, i-am auzit.

Ce puteam să fac? Mi-am impus să nu mă impacientez, să rămân calm şi să mă gândesc.

Imediat a răsunat ecoul unui strigăt în jurul parcării. Venea dinspre Ball Street, dar de la distanţă. I s-au alăturat şi alte voci. După care a izbucnit o ceartă. Nu puteam să înţeleg despre ce se vorbea, însă se auzeau uşi de maşină trântite şi un schimb de replici, după care zgomotul ambreiajului. Nu puteam să mă gândesc decât la faptul că parcase cineva acolo în timp ce fusesem s-o iau pe Kelly – posibil unul din cuplurile pe care le văzusem din maşina lui Pat – şi trecuseră la treabă atât de hotărât, încât li se aburiseră geamurile şi poliţia îi prinsese asupra faptului. Suna plauzibil; am încercat să mă conving că era aşa.

Cofrajul de ouă ajunsese aproape în poziţie verticală. Mi-am ţinut respiraţia. Aici nu era vorba despre un experiment ştiinţific; şansele de succes erau de cincizeci la sută, nimic mai mult. Dacă senzorul avea să ne detecteze, trebuia să dispărem rapid şi să ne încercăm norocul altă dată.

În cele din urmă, cofrajul a acoperit detectorul. Nu s-a aprins nici o lumină. Am scos cu dinţii cele două benzi elastice subţiri de pe încheietură; am pus-o pe prima peste partea de sus a cofrajului şi în jurul detectorului de mişcare, am întins-o, am răsucit-o şi am făcut un nod, după care am băgat şi cea de-a doua buclă rezultată tot pe deasupra sa. Am folosit cealaltă bandă elastică pentru a-l strânge şi mai mult. Senzorul de mişcare era acum anihilat.

Am scos ceasul din cofraj şi l-am băgat într-unul din buzunarele adânci ale salopetei. Am coborât şi am bătut-o pe Kelly pe umăr.

– Excelent!

Mi-a răspuns cu un zâmbet larg, nefiind încă prea sigură despre ce era vorba, dar, hai să fim serioşi, la urma urmei, asta făcea şi tati.

24

Următorul pas era legat de anihilarea alarmelor, ceea ce însemna neutralizarea liniilor telefonice. Unul dintre cadourile lui Pat era un dispozitiv disruptiv, o cutie neagră, simbol al tehnologiei computerizate, care avea în jur de douăzeci de centimetri lungime şi cincisprezece lăţime; această cutie avea ca ieşiri şase cabluri de culori diferite, prevăzute la capete cu cleme tip crocodil, o combinaţie pe care aveam s-o ataşez la linia telefonică. Atunci când se activa alarma antiefracţie din interiorul clădirii care, teoretic, trebuia să transmită un semnal la o staţie de monitorizare sau la poliţie, acesta n-avea să mai ajungă acolo din cauza dispozitivului disruptiv ce urma să ocupe toate liniile.

M-am apropiat de urechea lui Kelly şi i-am zis:

– Acum poţi să mă ajuţi şi mai mult!

Am băgat ceasul la loc în geantă, am ridicat-o şi am mers până dincolo de uşile de la ieşirea de incendiu, spre cofretul cu utilităţi.

Am scos din geantă alt articol de pe lista de cumpărături a lui Pat, anume doi metri pătraţi de material gros de camuflaj, din cel pe care îl folosesc fotografii.

I-am făcut cu ochiul lui Kelly.

– Acum urmează şi alte trucuri magice, i-am zis, şi am nevoie de tine să-mi spui dacă funcţionează.

Vorbeam pe un ton foarte scăzut; câteodată, noaptea, şoaptele pot fi auzite de la distanţă ca atunci când vorbeşti normal. M-am aplecat iar şi i-am şoptit la ureche:

– Trebuie să fim foarte discreţi, bine? Dacă vrei să vorbeşti cu mine, nu trebuie decât să mă baţi pe umăr, iar eu o să mă uit la tine şi o să-ţi vorbesc la ureche. Ai înţeles?

Mi-a răspuns la ureche:

– Da.

– Grozav, aşa fac şi spionii.

Mi-am pus mănuşile de cauciuc.

Stătea acolo cu o expresie extrem de serioasă, arătând însă foarte ilar cu haina întoarsă pe dos şi cu gluga ridicată.

I-am spus:

– Dacă vezi că se aprinde vreo lumină, la fel, vreau să mă baţi pe umăr, OK?

– Îhî.

– OK, stai acolo lipită de perete.

Am pus-o în poziţia dorită, uitându-mă spre garduri şi tufişuri.

– Vreau să stai nemişcată. Dacă vezi sau auzi ceva, mă baţi pe umăr. OK?

– Îhî.

– Chiar şi dacă vezi că vine puţină lumină dinspre mine, mă baţi pe umăr. OK?

– Îhî.

M-am dus până la cofretul cu utilităţi, mi-am pus materialul pe umeri, am aprins lanterna Maglite echipată cu filtru roşu şi m-am apucat de treabă.

Folosisem dispozitivele disruptive de decuplare de mai multe ori. Îmi făceam treaba cu lanterna în gură şi curând am început să salivez din belşug. Am conectat clemele la linia telefonică într-o varietate de combinaţii; pe măsură ce le cuplam, se aprindea un şir de lumini, iar scopul era să am toate cele şase

lumini roşii aprinse. Asta însemna că liniile sunt ocupate. A durat cam zece minute cu totul.

Am pus cutia între contoarele de la electricitate şi gaz metan. Speram doar să nu existe şi o alarmă audio pe lângă avertizarea telefonică. Mă îndoiam serios de asta, având în vedere că bugetul se limitase numai la un detector extern.

Am dat jos pătura, am împachetat-o şi i-am dat-o lui Kelly.

– Trebuie să ţii asta, pentru că o să am nevoie de ea imediat. E distractiv, nu-i aşa?

– Da, dar mi-e frig.

– O să intrăm înăuntru într-un minut şi-acolo o să fie cald şi bine. Nu-ţi face griji!

M-am oprit, m-am uitat în jur şi-am ascultat, după care m-am apropiat de uşă. Următorul pas era intrarea în clădire.

Americanii sunt înnebuniţi după încuietorile cu butuc, acţionate de ştifturi basculante. Există trei modalităţi de a le forţa. Prima, şi cea mai uşoară, constă în obţinerea unei chei duplicat. A doua se numeşte deschiderea forţată. Se foloseşte o cheie din titaniu de mărimea încuietorii, cu un capăt asemănător unui şurub, în care se bate cu ciocanul; cheia din titaniu loveşte cu putere şi îndepărtează tot oţelul moale. Dacă după această operaţiune se fixează o bară specială în acel capăt, se forţează şi se scoate butucul cu cilindru cu tot. Forţarea încuietorii nu era bună în cazul ăsta, deoarece voiam să intru şi să ies fără să las urme vizibile. Trebuia să apelez la a treia modalitate.

Dispozitivul cu ştift de blocare este un dispozitiv metalic cu o configuraţie asemănătoare unui pistol de dimensiuni mai mici. Are un cioc drept, cât şi unul curbat, pentru a se potrivi diferitelor tipuri de încuietori şi de caneluri. „Trăgaciul" acestuia funcţionează pe principiul unui arc comprimat; îl acţionezi cu rapiditate, iar mişcarea acestui trăgaci face ca ciocul să intre în încuietoare şi să transfere forţa de lovire asupra ştifturilor cilindrice, care se rabatează şi acţionează mecanismul de blocare

a încuietorii. Atunci când acestea sunt aliniate cum trebuie, prin intermediul unei chei de tensionare se roteşte butucul încuietorii. Vestea proastă pentru posesorii de încuietori cu butuc acţionate de ştifturi basculante este faptul că un astfel de dispozitiv deschide majoritatea acestora, în mai puţin de un minut.

Cu pătura pe mine, am aprins lanterna Maglite şi am băgat-o în gură. Am introdus cheia de tensionare în partea de jos a canelurii şi am apăsat uşor în sens trigonometric, în direcţia în care mă aşteptam să se învârtă încuietoarea. După aceea am introdus şi vârful, care era mult ieşit în afară. Îndată ce am poziţionat vârful şi cheia de tensionare, am început să apăs trăgaciul, cu rapiditate. I-am aplicat cinci lovituri, însă încuietoarea n-a cedat, aşa că am mărit tensiunea aplicată şi am încercat din nou. Puteam să aud zgomotul metalului lovit, în timp ce acţionam dispozitivul; am mai umblat încă o dată la reglajul tensiunii aplicate, astfel încât vârful să lovească ştifturile cu suficientă forţă. Am auzit cum ştifturile au căzut unul câte unul şi în cele din urmă angrenajul basculant s-a răsucit. Am ţinut cheia de tensionare din încuietoare şi am tras de uşă pentru a prelua forţa care acţiona asupra încuietorii în sine, pentru că nu voiam să aplic o torsiune prea mare asupra cheii şi să o rup, lăsând astfel un ciot de metal înăuntru. Am tras de uşă şi am simţit că a avut efect.

Am deschis-o puţin, aşteptându-mă într-o oarecare măsură să aud sunetul unei alarme. Nimic. I-am zâmbit satisfăcut lui Kelly, care stătea în dreapta mea, lipită de perete, extrem de entuziasmată. Am închis uşa la loc, pentru a nu lăsa lumina să răzbată afară.

– Când intrăm înăuntru nu trebuie să atingi nimic dacă nu-ţi spun eu, OK?

A dat din cap afirmativ.

Afară găseai numai noroi şi mizerie, iar înăuntru era o altă lume, curată; dacă nu doreai să te compromiţi, trebuia să eviţi să

le combini. Mi-am dat jos salopeta, am întors-o pe dos şi am băgat-o în geantă. Apoi mi-am scos pantofii şi i-am băgat şi pe ei în geantă. M-am încălţat cu o pereche de adidaşi, ceea ce însemna nu numai că puteam să mă mişc repede şi silenţios, ci şi că n-aveam să las nici o dâră de noroi pe unde umblam.

Aproape că ne compromisesem în timp ce „retrăgeam" nişte documente din birourile BCCI[1] din Londra, în 1991. Fusesem trimişi în interiorul băncii cu zece ore înaintea celor de la Biroul de Fraude Grave, care urmau să sosească pentru a închide banca, şi a celor de la Price Waterhouse, care urmau să vină ca să facă ordine în registre. Operaţiunea a fost făcută în aşa mare grabă, încât „expertul", un tip scund, chel, cu o faţă de nevăstuică, a trebuit să vină cu noi ca să se uite la documente. Şi-a făcut apariţia total nepregătit. A trebuit să-l punem să meargă în şosete. A lăsat urme evidente şi pete de transpiraţie pe podelele lustruite, încât până şi Kelly ar fi putut să înţeleagă ce se întâmplase acolo. Ceilalţi patru membri ai echipei fuseseră nevoiţi să petreacă acolo mai mult timp să cureţe în urma lui decât să împiedice informaţia să devină publică.

Astă-seară nu aveam nici o problemă de acest gen: podeaua era acoperită cu un covor. I-am scos haina lui Kelly, am întors-o şi am pus-o să-şi scoată pantofii şi să-i bage în geantă.

Mai aveam de făcut o singură verificare a zonei, pentru a mă asigura că nu uitasem nimic.

– Acum o să pătrundem înăuntru, Kelly. E pentru prima dată când o fetiţă ca tine participă la o asemenea acţiune de spionaj – şi asta, cam din toate timpurile până-n zilele noastre. Cu toate astea, tot trebuie să faci numai ce-ţi spun eu, OK?

A acceptat misiunea.

Am luat geanta şi ne-am mutat spre stânga uşii.

---

[1] Bank of Credit and Commerce International – Banca de Credit şi Comerţ Internaţional

– Când deschid uşa, nu trebuie decât să intri şi să faci doi paşi, după care să-mi faci loc suficient cât să intru şi eu în spatele tău, OK?

– OK.

Nu voiam să-i spun ce să facă în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva neprevăzut, deoarece nu voiam să o sperii. Voiam s-o conving că totul mergea excelent.

– Încep să număr, iar când ajung la trei, intri: unu, doi, trei.

Am deschis uşa pe jumătate, iar ea era deja înăuntru. Am intrat după fetiţă, am închis uşa şi am încuiat-o la loc. Gata, o făcusem şi pe asta. Eram înăuntru.

Am intrat pe coridor, căutând din priviri casa scărilor care să ne ducă la etaj. Ţineam geanta pe umărul stâng. Prin uşile de sticlă de la capătul coridorului am reuşit să văd partea din faţă a clădirii. Era o zonă de birouri, mare şi deschisă, cu tot ce m-aş fi aşteptat să găsesc acolo. Birouri, fişete şi plante ornamentale cu etichete la vedere. În stânga şi-n dreapta noastră se găseau alte birouri şi o cameră destinată fotocopiatorului. Aerul condiţionat era încă în funcţiune.

Am găsit scările, în spatele uşilor batante neîncuiate, din stânga coridorului. Foarte uşor, încât nici măcar n-a scârţâit, am tras de o uşă şi am lăsat-o pe Kelly să treacă. Pe casa scării nu era nici un fel de lumină. Am aprins lanterna şi am îndreptat fasciculul spre scări. Am urcat cu grijă.

Aşa tăcuţi cum eram, casa scărilor semăna cu o cameră acustică, iar pentru Kelly, din cauza luminii roşii a lanternei, totul trebuie să fi părut înfricoşător. Mi-a spus:

– Nick, nu-mi place aici!

– Şşşt! E OK, nu-ţi face probleme; eu şi tati obişnuiam să facem asta tot timpul.

Am apucat-o de mână şi am continuat să urcăm.

Ne-am îndreptat spre uşă. Trebuia să se deschidă spre interior, deoarece era o ieşire de incendiu. Am lăsat geanta jos,

mi-am lipit buzele de urechea lui Kelly şi am mai atenţionat-o o dată:

– Şşşt...

Încercam să fac să pară totul şi mai captivant.

Am deschis uşa încetişor aproape trei centimetri şi m-am uitat pe coridor. Era asemănător celui de jos, luminile erau aprinse, iar locul părea complet părăsit. Am ascultat, am deschis uşa puţin mai mult ca să-i permit lui Kelly să intre şi i-am arătat cu degetul locul în care voiam să se ducă şi să stea. Era mult mai fericită să stea undeva la lumină.

Am lăsat geanta jos, chiar lângă ea.

– Aşteaptă aici un minut.

Am luat-o la dreapta, am trecut de toalete şi de o cameră fără uşă în care se păstrau automatele cu apă, cafea şi cola. Lângă aceasta era o altă cameră, în care se afla fotocopiatorul. M-am dus la uşa destinată ieşirii de incendiu, am tras-o spre mine, am descuiat şi am verificat dacă se deschidea. Ştiam deja că de partea cealaltă nu era nimic care s-o blocheze pentru că, ce mama dracului, tocmai stătusem sub ea! Dacă se întâmpla ceva nasol, aveam o cale de scăpare.

Am recuperat din nou geanta şi-am început să merg de-a lungul coridorului, spre partea din faţă a clădirii. Ne-am dus spre acelaşi tip de uşi de sticlă ca şi la etajul inferior, care dădeau într-un spaţiu deschis, necompartimentat. Puteam să văd toate spaţiile de lucru, iar lângă margine erau alte birouri, toate având faţada din sticlă. În mod evident, managerilor le plăcea să-i ţină pe angajaţi sub observaţie.

Ferestrele care alcătuiau faţada spaţiului de birouri se aflau la aproximativ cincisprezece metri distanţă. Lumina de pe stradă şi cea de pe coridor făcea ca întreaga zonă să strălucească misterios. În dreapta era o altă uşă din sticlă, care te scotea în alt coridor.

Mi-era clar ce căutam, însă nu știam unde se găsea; tot ceea ce știam era că sigur n-avea să fie în partea asta de clădire.

M-am uitat la Kelly și i-am zâmbit. Era extrem de fericită, la fel cum ar fi fost și tatăl ei. Păstrând distanța față de ferestre, ne-am îndreptat spre cealaltă parte a spațiului deschis, către ușa de sticlă.

Se găseau acolo toate lucrurile care fac parte dintr-un birou obișnuit: un avizier cu obiectivele ce urmau să fie îndeplinite, fotografiile celor ce dobândiseră titlul de cel mai prolific agent de vânzări al anului și o carte poștală de mulțumire din partea cuiva care de-abia născuse. Pe majoritatea meselor și birourilor se afla câte o fotografie de familie înrămată, și peste tot se vedeau postere care să-i motiveze pe angajați, rahaturi de genul: „Câștigătorii nu renunță niciodată. Cei care renunță nu câștigă niciodată" sau „Nu poți să descoperi oceane noi dacă n-ai curajul să te îndepărtezi de mal". A trebuit să mă opresc și să le citesc. Singurul pe care-l mai văzusem vreodată era unul cu un țarc de oi îngrămădite care te anunța că: „Ori conduci, ori îi urmezi pe ceilalți, ori te dai la o parte". Era pe peretele de la cartierul general al SAS și stătuse acolo ani de zile. Pentru mine părea singurul de care aveai nevoie.

Am intrat pe ușile din sticlă. Coridorul avea aproape trei metri lățime, pereți albi drepți și fără postere sau ghivece de flori la vedere, ci numai un extinctor masiv amplasat lângă ușă. Strălucirea neonului m-a făcut să închid ochii până când s-au obișnuit cu lumina. Nu mai erau alte uși, însă la aproximativ nouă metri mai încolo se găsea un fel de hol în formă de T. Puteam să văd și birourile. În drum spre ele, am lăsat geanta jos și i-am făcut semn lui Kelly să rămână acolo.

– Nu uita, să n-atingi nimic!

Mânerele ușilor de la birouri erau niște sfere metalice care aveau în centru încuietori cu butuc, acționate de știfturi basculante. Am verificat-o pe fiecare în parte, trăgând mânerul spre

mine, astfel încât să nu facă nici un zgomot, după care, foarte încet, am încercat să-l răsucesc. Se aflau şapte birouri pe acest coridor şi toate erau încuiate. Nu era ceva neapărat ieşit din comun, nu însemna decât că trebuia să-mi folosesc şperaclul ingenios pentru fiecare în parte.

M-am întors la geantă. Kelly stătea lângă ea, dornică de acţiune. I-am spus:

– Kelly, acum am nevoie de ajutorul tău. Vreau să stai acolo unde ţi-am spus şi să-mi zici dacă vine cineva, în regulă? Trebuie să fac exact ce-am făcut şi-afară, şi pentru asta am nevoie de ajutorul tău, OK?

Dădea întruna din cap, semn că înţelesese. Am continuat:

– E foarte important; este cea mai importantă treabă din noaptea asta. Şi trebuie să păstrăm amândoi tăcerea, OK?

Încă o confirmare din cap. Am aşezat-o la noul post.

– Şi tot tu trebuie să ai grijă de geantă, deoarece are o grămadă de chestii importante înăuntru. Dacă vezi ceva, nu trebuie decât să mă baţi pe umăr, ca mai înainte.

A dat din cap afirmativ, iar eu am scos dispozitivul cu ştift de blocare.

M-am dus la prima uşă şi am început să-l împing în încuietoare. Am deschis-o cu ajutorul cheii de tensionare şi mi-am vârât capul înăuntru, ca să mă asigur că nu erau ferestre, şi am aprins lumina. De fapt, era un singur birou, foarte mare, de aproape şase metri pe patru metri jumătate, cu două telefoane, o fotografie cu soţia celui care lucra acolo, două fişete şi mobilier la limita strictului necesar. Nu semăna deloc cu ceea ce căutam eu. N-am verificat fişetele; prima privire este şi o examinare rapidă; nu vrei să petreci o groază de timp într-o locaţie numai pentru a-ţi da seama că lucrul pe care-l cauţi este pe masa din următoarea cameră.

N-am mai încuiat, pentru că exista posibilitatea să mă întorc acolo. Lăsând-o întredeschisă, m-am uitat la Kelly, care era încă

la post; am ridicat degetul mare în sus, iar ea mi-a zâmbit satisfăcută. Avea de făcut o treabă importantă.

Am intrat în biroul numărul doi. Exact aceleaşi rahaturi, normale pentru un birou: schema de planificare anuală având lipite bucăţi de bandă adezivă, de diferite culori, afişe care te anunţau că fumatul este strict interzis şi câteva căni de cafea personalizate. Birourile reflectă în general personalitatea celor care muncesc acolo; de aceea într-o misiune ca asta este atât de important ca obiectele să rămână unde le găseşti şi să nu fie mişcate din loc. În mod sigur aveau să observe orice schimbare.

Am ieşit şi-am mers mai departe pe coridor, la numărul trei. La fel. Numărul patru: la fel. Începeam să mă simt de parcă aş fi umblat după cai verzi pe pereţi.

Acum, pentru celelalte trei birouri, am trecut de intersecţia în formă de T, iar când am trecut de Kelly, aceasta a încercat să pară şi mai sârguincioasă. Am mai ridicat încă o dată degetul mare în sus, după care am trecut la numărul cinci.

Aici era un birou şi mai mare. Înăuntru se găseau două canapele puse faţă în faţă, cu o măsuţă de cafea între ele având o grămadă de reviste răsfirate; un bufet de lemn pentru băuturi, nişte dulapuri de lemn pentru acte, diplome înrămate şi alte drăcovenii puse pe perete. Nimic nu semăna cu ceea ce căutam eu.

În spatele unui birou masiv şi al unui scaun rotativ se afla încă o uşă. Am mai folosit încă o dată şperaclul-minune, iar înăuntru am găsit nişte fişete, un birou acoperit cu piele care părea extrem de scumpă şi un scaun pivotant. Pe masă era un calculator. Nu era conectat la alt computer sau la o linie telefonică. De fapt, în încăpere nu exista nici măcar un telefon. Acesta putea să fie punctul-cheie al întregii organizaţii.

Indiferent dacă e vorba despre un cablu cu fibră optică ce controlează locaţiile stabilite pentru lansarea rachetelor Scud din nordul Irakului, sau dacă este vorba numai despre o componentă

mică din camera de control a unei centrale nucleare, un punct-cheie trebuie să fie protejat. Dacă este afectat în vreun fel, toate celelalte echipamente devin inoperabile. Nu sunt neapărat necesare 50 de kilograme de exploziv pentru a distruge o țintă; dacă poți identifica punctul-cheie, atunci o singură lovitură aplicată cu un ciocan de un kilogram va face treaba. Am verificat rapid ultimele două birouri rămase și asta mi-a confirmat bănuiala: cel asupra căruia trebuia să-mi concentrez atenția era biroul cu calculator și fără telefon.

M-am întors la geantă și am scos aparatul foto Polaroid. Kelly încă se mai străduia să câștige o stea de aur pentru cel mai bun spion. I-am zâmbit.

– Cred că l-am găsit, Kelly!

Și ea mi-a zâmbit. N-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeam.

Am fotografiat biroul exterior, dispunerea calculatorului, masa de servit cafeaua în detaliu, inclusiv modul în care erau răsfirate revistele, modul în care erau aranjate lucrurile pe masă și toate sertarele de la cartotecă, am făcut vreo două panoramice cu toată camera. Am mai făcut opt fotografii cu interiorul primului birou. Acum știam cu exactitate cum arătase atunci când intrasem, astfel încât la plecare puteam să mă asigur că arăta exact la fel.

Am întins fotografiile făcute cu Polaroidul pe podea, sprijinite de perete, într-un șir, chiar lângă ușă, la intrare. Am băgat în buzunar resturile de la fotografiile scoase.

Așteptând ca fotografiile să devină clare, mi-am scos capul pe ușă ca să văd ce face Kelly.

M-am dus și-am luat geanta cu mine în biroul mare. I-am spus:

– Vreau să-mi zici când s-au developat toate fotografiile astea. Ai grijă să nu atingi nimic. Este foarte important să știu când sunt gata fotografiile. Știi, și tati obișnuia să facă asta.

– Da?

Am închis uşa în urma noastră şi am băgat două pene de blocare, după care m-am dus în cel de-al doilea birou şi am început să fac alte fotografii. Cei responsabili de curăţenia clădirii nu trecuseră pe aici. Celelalte birouri aveau coşuri de gunoi, dar nimeni nu se atinsese de aceste două birouri; era evident că îşi făceau singuri curăţenia, însă nu zilnic. Un indiciu în plus că era o zonă securizată. În timp ce mă învârteam prin această cameră mai mică, lângă dulapul cu sertare tip cartotecă am văzut un aparat de tăiat şi de distrus documente, şi asta mi-a confirmat bănuiala. Ce păstrau aici, în siguranţă, nu ştiam încă. Am aşezat şi fotografiile făcute în cea de-a doua încăpere pe jos şi m-am dus înapoi în biroul principal.

Uitându-mă peste umărul fetiţei, am întrebat-o:

– Cum merge?

– Una-i aproape gata, ia uite!

– Minunat! Tati se mai ocupa şi de strângerea celorlalte fotografii.

I-am arătat fotografiile de lângă uşă, aşezate pe covor.

– Trebuie să le strângi pe rând şi să le pui chiar aici, în linie, aranjate frumos. I-am arătat că voiam să le sprijine de perete. Poţi să faci treaba asta?

– Îhî. OK.

Şi s-a apucat de treabă.

M-am întors la cealaltă uşă şi am aruncat o privire calculatorului. Era pornit, dar în stand-by. Kelly se plimba de colo-colo, ducând fiecare fotografie ca şi cum ar fi cărat o bombă.

Am apăsat pe tasta Enter; n-am vrut să ating mouse-ul, deoarece putea să fie poziţionat într-un anume fel, pentru a-şi da seama dacă fusese folosit în lipsa lor. Ecranul a revenit la viaţă cu Windows 95 şi sunetul Microsoft, ceea ce m-a bucurat, căci orice alt soft mi-ar fi dat bătaie de cap.

M-am întors la Kelly, care încă se mai holba la fotografiile din biroul alăturat.

– Ia uite, mi-a spus ea, sunt gata şi altele!

Am dat din cap aprobator în timp ce căutam în geantă discheta cu programul *sniffer*. Nu eram la fel de bun la computere ca hackerul de şaisprezece ani din Londra care reuşise să penetreze sistemul de protecţie al computerului de la USAF, dar ştiam cum să folosesc o dischetă. Tot ceea ce trebuie să faci este să introduci floppy-diskul, iar după ce calculatorul l-a citit, cerându-ţi parolele, programele se vor infiltra şi vor fi instalate în sistem. Nu există nimic care să împiedice asta.

M-am ridicat şi m-am întors în biroul din spate.

– N-o să dureze mult, am zâmbit eu. Să vii să-mi spui când sunt gata.

Cu ochii fixaţi pe fotografii, n-a făcut decât să dea din cap aprobator. Când m-am dus înapoi, m-am uitat la urmele pe care le lăsaseră picioarele noastre pe covor. Aveam să-l netezesc îndată ce terminam.

Am băgat discheta şi a pornit. Chestia care-mi plăcea cel mai mult la programul ăsta era că nu trebuia să răspunzi decât la două întrebări. S-a auzit un sunet ascuţit, iar pe ecran a apărut prima întrebare.

Doriţi să iniţializaţi X1222? Tastaţi Y – Yes sau N – No.

Am apăsat pe tasta Y. După care a pornit din nou, discheta bâzâind şi auzindu-se mai multe mici zgomote.

A apărut o bară care-ţi indica vizual şi în procente care era stadiul operaţiunii, în timp ce calculatorul continua să scoată aceleaşi mici zgomote. Următoarea etapă avea să dureze câteva minute.

M-am uitat la fişet; avea să fie floare la ureche să-l deschid.

M-am dus la geantă şi am scos ceea ce purta denumirea oficială de „trusă de intrare prin efracţie", dar care pentru mine nu reprezenta decât o trusă de şpiţuri şi scoabe. Era un fel de penar mic, din piele neagră, care conţinea un set de instrumente destinate deschiderii eficiente a majorităţii încuietorilor, a celor cu butuc amplasate pe mânerul sferic, a celor cu yală, cu mâner normal şi a celor cu două feţe, acţionate bilateral. Printre cele şaizeci de scule şi piese din dotare găseai scoabe de jumătate şi de trei sferturi, şpiţuri tip diamant, şpiţuri cu bilă duble şi semiduble; chei de tensionare uşoare, medii şi grele, de diferite lungimi şi tipuri, extractoare care să agaţe şi să scoată cheile rupte în butuc, tot felul de instrumente cu vârful ascuţit sau rotunjit cu care să păcăleşti sistemele de blocare a încuietorii. Nu trebuia niciodată să pleci de-acasă fără ea!

Bara de pe ecran îmi indica faptul că programul era la jumătatea procesului de instalare, aşa că am luat cu asalt încuietoarea fişetului înarmat cu şperaclul. Încuietoarea era una standard şi s-a deschis cu uşurinţă. Conţinutul fişetului nu-mi spunea nimic. Păreau să fie diagrame şi documente cu inventare şi facturi detaliate.

M-am uitat pe ecran. Procesul de instalare era aproape de sfârşit.

Tipul care produsese programul *sniffer* era un adept al petrecerilor rave. Era un tânăr de optsprezece ani care lua Ecstasy, extrem de inteligent, şi apelase la atât de multe *piercing*-uri, încât pe faţă îi atârna jumătate din producţia British Steel. Se îmbrăca de parcă era boschetar şi era ras în cap, dar asta numai după ce se săturase să-şi tot vopsească o stea de ciuf în creştetul capului. Guvernul cheltuise sute de mii de lire încercând să găsească modalităţi de spargere a programelor pe computer, pentru a descoperi, după ce l-au arestat pentru o altă găinărie fără nici o legătură cu calculatoarele, că tipul ăsta de numai optsprezece ani izbutise să pună la punct cel mai eficient program *sniffer*

descoperit vreodată. Viramentul săptămânal în contul său a început deodată să semene cu un cec de la Loteria Națională, iar el a ajuns să petreacă o grămadă de timp la GCHQ[1].

Se auzi un sunet ascuțit. Instalarea era completă, iar bara de pe ecran era plină. Apoi a apărut o casetă care te anunța: „Parola: So0}Ssh1time!" Nota zece pentru originalitate; în mod normal era ori numele de alint al vreunui soț sau al vreunei soții, data de naștere a vreunui membru al familiei ori numărul de înmatriculare de la mașină. După care a apărut:

Doriți să mergeți mai departe? Tastați Y – Yes sau N – No.

Chiar voiam, ce mama dracului! Am apăsat pe tasta Y și brusc am avut acces la tot ce se afla în computer. M-am dus și-am luat din geantă o unitate externă, portabilă, cu cablurile aferente și câteva dischete de capacitate mare pentru copiere.

M-am dus și m-am uitat bine la placa din spatele computerului. Am conectat cablurile și le-am introdus în portul corespunzător. Aveam de gând să copiez totul: programe, fișiere ale sistemului, aplicații, tot ce se putea.

Acum trebuia să mișc mouse-ul. I-am făcut o poză cu Polaroidul pentru a-mi aminti poziția sa pe mousepad, și l-am mai studiat o dată înainte de a-l mișca.

Am dat un clic pe căsuța care selecta copierea de rezervă a tuturor fișierelor, iar când s-a urnit a început să bâzâie din nou, transferând informația pe dischete. M-am dus iar la fișete și m-am mai uitat o dată, neștiind de fapt după ce mă uit, încercând să văd dacă exista ceva acolo care să-mi spună ceva.

Sunetul ascuțit. Pe ecran a apărut un text, informându-mă că software-ul de la *sniffer* necesita o altă instrucțiune. Mai

---

[1] Government Communications Headquarters – Centrul Guvernamental de Comunicații din Marea Britanie

decodase o parolă şi dorea să ştie dacă voiam să continue sau nu. Am apăsat pe tasta Y.

Calculatorul a zumzăit din nou. M-am uitat la Kelly. Stătea tot lângă fotografii, de data asta jucându-se cu un tovarăş imaginar. Era exact ca tatăl ei: dă-i ceva de făcut şi în scurt timp o să uite de ce se află acolo.

– Kelly, vreau să vii cu mine. Dacă mă întreabă calculatorul iarăşi ceva, s-ar putea să nu-l văd; poţi să te ocupi tu de asta?

– OK.

Nu părea la fel de entuziasmată de sarcina asta pe cât sperasem.

Când s-a aşezat pe podea, cu spatele sprijinit de perete, s-a uitat în sus la mine şi mi-a spus:

– Nick, trebuie să merg la baie.

– Îhî, aşteaptă un minut, o să fim gata imediat.

Exact cum îmi aminteam că mi se spunea atunci când eram mic, stând în maşină, cei mari neluându-mă niciodată în serios: „Ajungem imediat, Nick. E chiar după colţ".

Avea să fie în regulă. I-am spus:

– Te duc într-o clipă.

Sunetul ascuţit. Am apăsat pe tasta Y. Kelly mi-a spus încă o dată:

– Chiar trebuie să merg! Nu mai pot să mă ţin!

Nu puteam să mă gândesc care erau cele mai nimerite cuvinte pentru un copil de şapte ani. Într-un sfârşit, am întrebat-o:

– Vrei să faci treaba mică sau treaba mare?

S-a uitat la mine indiferentă. Ce puteam să fac? Folosirea toaletei într-un loc ca ăsta este ceva de neînchipuit, din cauza factorului de risc reprezentat de zgomotul produs şi de urmele vizibile. Cu ce intri, cu aia trebuie să ieşi, motiv pentru care mi-adusesem o sticlă de suc de portocale ca să urinez în ea şi o folie pentru alte nevoi. Nu puteam să-mi imaginez cum aveam

s-o pun pe Kelly să facă într-o sticlă în timp ce-i ţineam folia sub fund. Ăsta era unul dintre lucrurile pe care tatăl ei putea să le facă, însă fata nu, nu în noaptea aceea.

Mi-a spus:

– Vreau la baie, vreau la baie!

Şi-a încrucişat picioarele. Apoi s-a ridicat şi a început să se bâţâie pe călcâie.

– OK, mergem, i-am răspuns. Hai să mergem.

N-aveam nevoie de asta, dar trebuia s-o fac. Nu puteam s-o las să facă pe covor.

Am luat-o de mână. Am scos penele de blocare de la uşa biroului exterior, am deschis-o încet şi am verificat coridorul.

Am trecut prin spaţiul deschis destinat birourilor, intrând pe uşa din sticlă, şi am ajuns pe coridorul cu ieşirea de incendiu. Am intrat la toaletă şi am aprins lumina. Biata de ea, îşi dădea jos pantalonii atât de repede, încât bâjbâia după nasturi ca să-i desfacă. Am ajutat-o, dar, chiar şi aşa, era cât pe-aci să rateze toaleta în graba ei.

Pierdeam timpul. Trebuia să mă întorc la calculator, iar ea putea să rămână acolo timp de cinci minute sau chiar mai mult. Întorcându-mă, i-am spus:

– Să nu te mişti de-aici şi să nu tragi apa; o să fac eu asta în locul tău. Mă duc înapoi numai un minut, pentru că trebuie să fac computerul să meargă. O să mă întorc imediat. Nu uita, şşşt, să nu faci gălăgie!

În acel moment nu-i păsa unde mă duceam sau ce făceam. Se simţea ca în rai.

Sunetul ascuţit. Am lăsat-o şi am fugit în grabă spre birou. După ce mă asiguram că procesul de copiere continua, aveam să mă întorc la Kelly, să scot rahatul cu mâna mea şi să-l pun în folia de plastic. După aceea aveam să împing cu peria în vasul de toaletă pentru a coborî nivelul apei, forţând-o să se ducă prin

cotul în formă de U, după care aveam să iau nişte apă de la ţâşnitoare pentru a aduce lichidul la nivelul iniţial.

M-am întors în birou şi am apăsat tasta Y. După care m-am dus la geantă să iau folia de plastic. Şi-atunci am auzit-o ţipând.

Instinctiv, am scos pistolul şi m-am lipit de perete. Am verificat camera cartuşului şi am deblocat arma acţionând pârghia de siguranţă cu degetul mare.

Puteam să simt cum inima îmi bătea mai repede şi senzaţia familiară a transpiraţiei reci care-mi năpădea tot corpul. Eram gata să mă lupt sau să încerc s-o şterg. Ţipătul se auzise din zona ieşirii în caz de incendiu, singura mea cale de scăpare. Se părea că trebuia să mă lupt.

25

Inima îmi bătea atât de tare, încât simţeam că trecuse de gât şi îmi ajunsese în gură. Învăţasem cu mult timp în urmă că frica este un lucru bun. Dacă nu eşti speriat, înseamnă că te minţi pe tine însuţi – sau nu eşti stabil din punct de vedere mental. Toată lumea simte frica, însă un profesionist se foloseşte de antrenament, de experienţă şi de cunoştinţele dobândite pentru a-şi înfrânge sentimentul de teamă şi a depăşi problema.

Încercam să apreciez cât mai corect situaţia în care mă aflam, când am auzit alt ţipăt, mai lung şi mai jalnic:

– Nick! Ajută-mă!

Vocea ei m-a străpuns ca un cuţit.

Prin faţa ochilor mi-au trecut mai multe imagini: părul ei zburlit şi lipit de faţă, acolo, în ascunzătoare, momentul în care îi pieptănam părul şi cel în care jucam jocul ăla stupid din faţa aparatului video.

Eram la uşa biroului care dădea în afară spre coridor. Am auzit vocea unui bărbat strigând:

– Am pus mâna pe ea! Să mă ia dracu' dacă n-o s-o omor! Gândeşte-te la chestia asta. Nu mă face s-o omor!

Nu era vocea unui american ori a unui hispanic. Nimic la care m-aş fi putut aştepta. Ştiam cu exactitate de unde provenea. Belfastul de Vest.

Se auzea dinspre zona principală, a birourilor. Tipul a început să urle, proferând şi mai multe ameninţări, care acopereau

ţipetele lui Kelly. Nu puteam înţelege cuvintele, dar nici nu era nevoie. Mesajul era cât se putea de clar.

– OK, OK! O să vin imediat şi-o să mă vezi!

Ecoul vocii mele răsuna în semiîntuneric.

– Lua-te-ar dracu'! Aruncă arma pe coridor! Acum!

După care l-am auzit cum ţipa la Kelly:

– Taci dracului din gură! Taci odată!

Am ieşit din birou şi m-am oprit la o distanţă mică de intersecţia în formă de T de pe coridor. Am împins arma pe coridorul central.

– Pune-ţi mâinile pe cap, ieşi şi mergi până la mijlocul coridorului. Dacă faci o mişcare greşită, o omor! Ai înţeles?

Vocea era calmă şi controlată; nu suna ca a unui descreierat.

– Da, ies cu mâinile pe cap, i-am zis. Spune-mi când să pornesc.

– Acum, nenorocitul dracului!

Ţipetele lui Kelly erau asurzitoare, chiar şi prin uşa de sticlă.

Am pornit din loc, şi din patru paşi am ajuns la intersecţia de pe coridor. Ştiam că, dacă mă uitam în stânga, aş fi putut să-i văd prin uşă, însă acum nu era de joacă. Nu voiam să avem contact direct şi să ne uităm unul în ochii celuilalt; putea să reacţioneze în mod necontrolat.

– Opreşte-te acolo unde eşti, nenorocitule!

M-am oprit. Puteam să aud gemetele şi scâncetele. N-am spus nimic şi nici n-am întors capul.

În filme, întotdeauna îl auzi pe băiatul cel bun cum îl încurajează pe ostatic. În viaţa reală, nu merge chiar aşa; trebuie să-ţi ţii gura şi să faci ceea ce ţi se spune.

– Întoarce-te la stânga, mi-a zis bărbatul.

Acum puteam să-i zăresc pe amândoi în umbră. Kelly era cu spatele la mine în timp ce tipul o târa spre mine cu o armă înfiptă în zona umărului. A împins uşa din sticlă cu piciorul şi a ieşit în lumina de pe coridor.

Când l-am văzut mi-a stat inima în loc. M-am simţit de parcă îmi căzuse pe umeri o greutate de zece tone.

Era Morgan McGear.

Era îmbrăcat foarte elegant, costum bleumarin şi cămaşă albă, scrobită şi curată; până şi pantofii păreau a fi unii scumpi. Era o schimbare majoră faţă de uniforma de naţionalist irlandez, cu blugi, geacă strânsă pe talie şi adidaşi. Nu puteam să văd foarte bine ce tip de armă avea; părea a fi una semiautomată.

Se uita la mine, încercând să înţeleagă. Ce făceam aici cu un copil mic? Ştia că deţine controlul, ştia că tot ceea ce aveam să fac era în zadar. Acum îşi ţinea mâna stângă înfiptă în părul ei – ce păcat că nu i-l tăiasem mai scurt în camera de motel – şi îi lipi arma de gât. Nu blufa, îmi dădeam seama că era capabil să o omoare.

Kelly părea isterică; biata copilă se speriase îngrozitor.

Tipul a strigat:

– Vino spre mine; încet. Haide, dă-i bătaie! Să nu cumva să-ţi treacă prin cap să te pui cu mine, bă, rahat cu ochi!

Fiecare zgomot de pe coridor părea să fie amplificat de zece ori; McGear urla de-i sărea saliva din gură, Kelly ţipa. Mi se părea că toată clădirea vibra şi răsuna.

Am făcut ce mi-a spus. Când m-am apropiat, m-am uitat la ea şi am încercat să-i surprind privirea; voiam s-o liniştesc, dar n-a mers. Avea ochii umflaţi de plâns, iar faţa îi era roşie şi scăldată în lacrimi. Nu apucase să-şi ridice blugii.

M-a adus până la aproape trei metri de el – m-am uitat în ochii lui şi mi-am putut da seama că era conştient că se afla în poziţia celui care deţinea puterea, dar era puţin nervos. Poate că vocea lui părea sigură, însă ochii îl trădau. Dacă trebuia să ne omoare, acum era momentul s-o facă. I-am spus asta din priviri: „N-o mai lungi şi fă-o odată". Sunt situaţii în care, după ce-ai apelat la planurile A, B şi C, trebuie să accepţi că eşti în rahat – sau în rahat până peste urechi, după cum ar fi spus tipul ăsta.

– Opreşte-te! a urlat el, iar ecoul care a făcut înconjurul coridorului a părut că întăreşte ameninţarea.

M-am uitat la Kelly, încercând să-i prind privirea şi să-i spun: „Totul este în regulă, totul este OK. M-ai rugat să te ajut şi acum sunt aici".

McGear mi-a spus să mă întorc cu spatele şi brusc am început să-mi fac griji. Mi-a strigat:

– În genunchi, nenorocitule!

Întorcându-mă în direcţia opusă, m-am lăsat în jos astfel încât să mă sprijin pe călcâie; dacă aveam vreo şansă să reacţionez, cel puţin din poziţia asta puteam să-mi asigur un punct de sprijin şi să ţâşnesc rapid.

– Sus! a urlat el. Sus, hai, mişcă-ţi fundul!

Ştia ce făceam; tipul era bun.

– Îndreaptă picioarele. Mai mult. Şi mai mult. Stai acolo, lua-te-ar dracu'! Crezi că eşti vreun dur...

S-a mişcat în spatele meu, târând-o pe Kelly după el. Îi auzeam ţipetele, dar percepeam şi alte zgomote. Exista o altă mişcare; nu erau numai gesturile lor şi gemetele lui Kelly. Nu ştiam despre ce-i vorba, ci doar că urma să se întâmple ceva nasol. Tot ce puteam să fac era să închid ochii, să strâng din dinţi şi să aştept.

Tipul a făcut câţiva paşi anevoioşi ca să se apropie de mine. Puteam să o aud pe Kelly cum se apropia, trasă de el, evident.

– Continuă să te uiţi în faţă, mi-a zis el, sau asta mică o s-o păţească! Fă ce-ţi spun sau...

Fie nu şi-a mai terminat propoziţia, fie n-am mai auzit-o eu. Lovitura pe care am încasat-o deasupra umerilor şi în cap m-a culcat la pământ.

Am intrat în stare de semiconştienţă. Eram treaz şi conştient, însă ştiam că eram terminat, asemenea unui boxer care este pus la pământ şi încearcă să se ridice pentru a-i arăta arbitrului că este în regulă, deşi nu este.

Încercând să ridic privirea, m-am simţit de parcă ochii-mi erau pironiţi în podea; n-am putut să văd cu ce mă lovise. Nu fusese un pistol. Îţi trebuie o greutate considerabilă ca să dobori o persoană. Indiferent ce instrument fusese, mă pusese la pământ în stil mare.

Partea ciudată era că ştiam ce se întâmplă, dar nu puteam face nimic cu privire la asta. Eram conştient atunci când m-a întors şi m-a împins pe spate, încălecându-mă; am simţit un metal rece pe care mi l-a lipit de faţă şi, în cele din urmă, mi l-a băgat în gură. Încet, încet, mi-am dat seama că era pistolul, iar amestecul de cuvinte pe care le şuiera a început să devină din ce în ce mai clar.

– Nu te pune cu mine! Nu te juca cu mine! Nu te pune cu mine!

Părea că-şi pierduse controlul.

Puteam să-l miros pe nenorocitul ăsta. Băuse; respiraţia îi mirosea a alcool. În plus, puţea a loţiune după ras şi a ţigări.

Stătea călare cu genunchii pe umerii mei şi-mi vârâse pistolul în gură. Încă o mai ţinea pe Kelly de păr cu mâna stângă şi o împinsese pe podea; o trăgea dintr-o parte în alta ca pe o păpuşă din cârpe, doar aşa, de-al dracului, sau pentru a o determina să ţipe, ca să mă facă pe mine şi mai ascultător.

Tot ce puteam să aud erau ţipete, ţipete, ţipete:

– Nu te pune cu mine!

Din nou ţipete, ţipete, ţipete...

– Nu te pune cu mine! Crezi că eşti dat dracului, crezi că eşti vreun dur, ei, ce zici?

Nu era de bine. Ştiam ce le făceau tipii ăştia „durilor". Odată, McGear pusese mâna pe un informator, într-un apartament din Divis, ca să-l interogheze; i-a găurit rotulele cu un Black & Decker, l-a ars cu un cablu electric, după care l-a electrocutat în baie. Tipul a reuşit să sară pe geam, în pielea

goală, însă şi-a rupt coloana. L-au târât înapoi până la lift şi l-au împuşcat.

Mă simţeam de parcă eram beat. Eram conştient de ceea ce se întâmpla, însă dura prea mult până când mesajul îmi ajungea la creier.

După un timp, am început să-mi deblochez software-ul. Am încercat să văd dacă pistolul avea cocoşul ridicat sau nu, însă tot ce am văzut în faţa ochilor au fost luminiţe roşii şi scântei albe. Tot ce puteam distinge era un amestec de ţipete şi de urlete venite din partea lui:

– Nenorocitule! O să ţi-o trag rău de tot! Cine eşti?

Şi ţipetele lui Kelly.

Era o confuzie totală.

Am încercat din nou să-mi focalizez privirea şi de astă dată a mers – am putut să văd poziţia percutorului. Nu mai era ridicat, era lipit de pistol. Era unul de 9 mm. Dar pârghia de siguranţă? Era jos. Arma era dezasigurată.

Nu puteam face nimic. Tipul era cu degetul pe trăgaci; dacă mă zbăteam şi încercam să scap aş fi fost mort, indiferent dacă el intenţiona sau nu să facă asta.

L-am auzit din nou:

– Crezi că eşti vreun dur? Nu-i aşa? Aşa-i, bă? În curând o să vedem cine-i durul dintre noi doi.

S-a ridicat şi şi-a dat drumul de sus ca să-mi strivească pieptul, împingându-mi şi mai tare pistolul în gură.

Pe lângă confuzia generală, Kelly ţipa din rărunchi, de durere, îngrozită. N-aveam nici cea mai vagă idee ce se aştepta să fac; tot ce ştiam era că aveam un pistol în gură şi că tipul ăsta era călare pe situaţie.

Începuse să-şi recapete calmul. Aveam pistolul adânc înfipt în gură, însă nu mai apăsa aşa tare cu picioarele. S-a lăsat cu toată greutatea în pistol şi în mână, după care s-a sprijinit de faţa mea şi, în timp ce-mi învârtea pistolul în gură, l-a răsucit într-un

mod extrem de dureros, sprijinindu-l de obraz şi de dinţi, pe care mi i-a zgâriat. Şi-n tot timpul ăsta a stat cu mâna în părul lui Kelly, trăgând-o la fiecare mişcare.

S-a tras înapoi, ţinându-şi pistolul îndreptat spre pieptul meu.

– Dă-te înapoi! În genunchi!

– Gata, prietene, OK. M-ai prins, OK.

În timp ce mă mişcam, am văzut extinctorul cu care mă pusese la pământ. Aveam o tăietură deschisă în spatele capului. Cursese sânge peste tot şi aveam tot spatele acoperit de sânge, prelingându-se din ceafă. Tot ceea ce puteam să fac era să înjur; sângerarea capilară e pur şi simplu imposibil de oprit.

M-am aşezat din nou în genunchi, cu fundul în sus, astfel încât să nu mă sprijin pe călcâie, uitându-mă la el, încercând să-mi revin puţin. Tipul a început să meargă înapoi spre birou, continuând să ţină arma îndreptată spre mine.

– Haide, durule, în genunchi!

M-am prins că voia să-l urmez. Kelly era deja într-o stare de tot rahatul. De-a lungul podelei se vedea o dâră de sânge ce fusese întinsă de colo-colo. Probabil că micuţa stătuse cu genunchii în balta de sânge înainte să fie mişcată din loc. Se ţinea cu mâinile de încheietura lui, încercând să se sprijine. Era pe jos, târându-se în genunchi şi încercând să se ridice, ca şi cum ar fi fost trasă de un cal. Tot ce-l interesa pe individul ăsta era să meargă înapoi cu arma îndreptată spre mine.

Mi-a spus:

– Rămâi unde eşti!

Şi-a târşâit picioarele înapoi, trecând de uşa biroului cel mare.

Încercam să mă calmez; ştiam că n-aveam să trăiesc prea mult dacă nu reuşeam să întreprind ceva cât mai repede.

– Intră acolo!

Am început să-mi târâi picioarele.

– Dă-i drumul, acum!

M-am ridicat în picioare şi am intrat în încăpere, cu spatele încă la el. Păşeam încet, îndreptându-mă spre masa de cafea, şi tocmai mă apropiam de marginea ei ca s-o înconjor, când l-am auzit:

– Opreşte-te! Întoarce-te!

Am făcut ceea ce mi-a spus. Era o comandă neobişnuită, căci, în mod normal, vrei ca persoana pe care o ţii sub control, sub ameninţarea armei, să nu se uite la tine, fiindcă nu doreşti să ştie ce se întâmplă. Dacă nu poţi să vezi, este dificil să reacţionezi în vreun fel.

Când m-am întors, am văzut-o pe Kelly stând pe scaunul rotativ din piele care fusese tras acum spre partea stângă a mesei. El stătea în spate. O ţinea cu mâna stângă de păr şi-o forţa să stea cu spatele lipit de scaun, ţinându-şi totodată pistolul de 9 mm îndreptat spre mine.

Jumătatea de sus a unei arme semiautomate, partea în care sunt montate cătarea şi înălţătorul, se numeşte manşonul-închizător. Se deplasează înapoi atunci când tragi pentru a arunca tubul gol, după care preia un alt cartuş pentru armare. Dacă este deplasat foarte puţin înapoi, aproximativ trei milimetri, arma nu poate trage, ceea ce înseamnă că, dacă eşti destul de rapid, poţi să apuci brusc ţeava armei, să împingi manşonul înapoi, iar trăgaciul n-o să poată fi acţionat – atât timp cât poţi s-o ţii acolo. Trebuia să fiu foarte rapid şi agresiv, căci oricum n-aveam nimic de pierdut.

Părea să nu se întâmple nimic; era acalmia dinaintea furtunii. Oare tipul încerca să ia o decizie în legătură cu următoarea mişcare? Trecuseră mai puţin de douăzeci de secunde, însă părea o veşnicie.

Kelly continua să plângă şi să scâncească; avea genunchii juliţi, pentru că fusese târâtă mai devreme. Cu mâna stângă a ridicat-o în sus şi a tunat:

– Taci dracului din gură!

Când a făcut asta, n-am mai avut contact vizual direct şi am ştiut că era momentul să încerc ceva.

M-am aplecat înainte, urlând cât de tare am putut ca să-l dezorientez, am ridicat mâna dreaptă şi am împins cât de tare am putut ţeava, forţând manşonul, astfel încât l-am împins cam un centimetru.

A strigat şi el la rândul lui, din rărunchi, jumătate de furie şi jumătate de durere:

– La dracu'!

L-am apucat ferm de încheietură, am tras-o spre mine, iar cu mâna dreaptă am împins manşonul de armare. A încercat să tragă, însă era prea târziu; n-a mers. Acum trebuia să-mi ţin mâna cu putere în jurul ţevii, pentru a menţine manşonul tras în spate.

În timpul ăsta, eu împingeam spre perete. Continuam să împing, să împing şi iar să împing; el încă o ţinea strâns pe Kelly, iar fata, pentru că era târâtă în jurul său, ţipa cât putea de tare. Nu m-am mai gândit la ea, ţinându-mi privirea aţintită pe pistol, cu corpul aplecat în faţă, împingând în continuare. L-am auzit cum a icnit şi am simţit cum a ieşit aerul din plămânii lui atunci când s-a lovit de perete. Kelly nimerise între noi şi ţipa de durere, fiindcă atât eu, cât şi el o călcaseră. Hotărâse că avea nevoie de ambele mâini ca să se ocupe de mine, căci în următorul moment Kelly a luat-o la fugă.

Am început să-i aplic nişte lovituri puternice cu capul. Îl loveam cu ţeasta, îl loveam cu nasul, cu partea laterală a feţei. Nasul mă durea şi sângera la fel de mult ca al lui, însă am continuat să-l lovesc, încercând să-l fac să sufere cât mai tare posibil, ţinându-l, în acelaşi timp, lipit de perete.

– Nenorocitule! Nenorocitul dracului! Eşti un om mort! ţipa tipul.

– Să te ia dracu'! Lua-te-ar dracu'! La dracu'! urlam eu la fel de tare.

Încă îl mai ţineam lipit de perete. În timp ce-l loveam cu capul, m-am tăiat în dinţii lui, făcându-mi câte o rană deschisă la frunte şi sub ochi. Nu simţi durerea atât timp cât în vene-ţi pompează adrenalina. Am continuat să-l lovesc cu capul; ştiam că nu aveam să-i provoc nişte răni foarte grave, însă asta era tot ce puteam să fac pentru moment. Aveam ambele mâini pe armă şi-l înjuram în toate felurile, cât puteam de tare, ca să-l sperii şi mai mult decât atât, ca să fiu pregătit sufleteşte, mental, pentru ceea ce urma să fac.

Când i-a căzut capul, l-am muşcat de primul lucru care mi-a ieşit în faţă. Mi-am simţit dinţii pe pielea întinsă a obrazului său. Iniţial pielea a opus rezistenţă; apoi am simţit cum dinţii au pătruns şi au dat de ceva asemănător calmarului cald. Pur şi simplu i-am sfâşiat faţa. Tipul a urlat şi mai tare, dar eu eram complet absorbit de activitatea mea; îl muşcam, îl sfâşiam, făceam tot ce puteam ca să-i transform faţa în salată. Nu mă mai gândeam la nimic altceva.

Săpam cu dinţii din ce în ce mai adânc. El ţipa ca un porc înjunghiat. Aveam gura plină cu piele şi continuam să îi sfâşii obrazul şi să i-l fac bucăţi. I-am citit teroarea din ochi.

Eram amândoi acoperiţi de sânge. Puteam să simt gustul metalic al sângelui care curgea din tăieturile şi din rănile de pe faţă, atât ale mele, cât şi ale lui, lichidul roşu fiind amestecat cu transpiraţia amândurora. Încercând să-mi curăţ gura, am înghiţit nişte sânge care mi-a invadat nasul.

În acelaşi timp încercam să ţin arma deoparte, ca să nu o mai îndrepte spre mine şi să ţin manşonul tras înapoi. Tipul era încă în priză, încercând să apese pe trăgaci, însă până acum nu se întâmplase nimic. Cu cealaltă mână trăgea de degetele mele, încercând să mi le desprindă de pe armă. Atâta timp cât aveam degetele în jurul manşonului, ştiam că totul era în regulă. Am continuat să împing şi iar să împing, ţinându-l lipit de ceva tare,

astfel încât să mă las cu toată greutatea pe el, căci tot ceea ce voiam să fac era să dau pistolul la o parte.

Continuam să-l muşc, provocându-i cele mai îngrozitoare dureri. Trecusem de suprafaţa obrazului său şi-o ţineam tot aşa. Am simţit cum dinţii mi-au ajuns la oasele feţei; am avut aceeaşi senzaţie pe care mi-o dăduse mai înainte ţeava de metal vârâtă în gură. Îl muşcam de pleoapă, de nas, îl muşcam de oriunde puteam să-i sfâşii pielea şi să ajung la oasele maxilarului şi la craniu.

Rămâneam fără respiraţie din cauza adrenalinei care-mi alerga prin organism, împingerea şi ţintuirea la perete a acestui individ însemnând în acelaşi timp un efort fizic sporit. Curând am început să mă înec şi mi-am dat seama că aveam în gât nişte bucăţi din pielea tipului. Puteam să aud cum trăgea aerul prin gaura din obraz în timp ce respira; puteam să-mi aud şi eu gâtul hârâind, blocat cu nişte fâşii de piele.

Mă luptam cu el mai mult simţindu-l, decât privindu-l în faţă. Ochii mă usturau de la sânge. Totul era în ceaţă. Nu ştiam unde era Kelly, iar în momentul acela chiar nu-mi păsa. Nu puteam s-o ajut până când nu scăpam.

Încă mai încercam să împing pistolul într-o parte. Nu-mi păsa unde se descărca; putea să-i ţintească piciorul, stomacul, orice, atât timp cât izbuteam să trag asupra lui.

Ţipetele au devenit şi mai ascuţite atunci când degetul meu s-a încolăcit în jurul degetului său pe trăgaci.

Am întors pistolul, am dat drumul manşonului şi am tras.

Primele două gloanţe şi-au ratat ţinta, dar am continuat să apăs pe trăgaci. Am răsucit iar pistolul şi l-am lovit în şold, apoi în coapsă. Tipul s-a prăbuşit.

Totul s-a oprit. Tăcerea instantanee era de-a dreptul asurzitoare.

După două sau trei secunde am putut să aud ţipetele lui Kelly, răsunând între pereţi. Cel puţin încă mai era în clădire.

Ţipa isteric. Era un urlet strident, continuu. Eram mult prea distrus ca să fac ceva în privinţa asta. Eram prea ocupat cu expectoratul, încercând să scuip bucăţile de piele.

Ştiam c-o s-o găsesc mai târziu. M-am întins. Mă durea de-nnebuneam. Îmi simţeam ceafa înţepenită, de parcă gâtul nu mai putea să-mi sprijine capul.

El zăcea la pământ, sângerând şi implorându-mă:

– Nu mă omorî, bătrâne! Nu mă omorî! Nu mă omorî!

Am apucat hotărât pistolul şi am făcut exact ce-mi făcuse şi el, l-am încălecat şi i l-am băgat în gură.

Timp de câteva secunde n-am făcut decât să stau cocoţat pe el şi să-mi trag sufletul. Poate că trupul lui McGear se golea de viaţă, însă ochii îi erau foarte vii.

– De ce-ai omorât toată familia? l-am întrebat, retrăgând pistolul cât să poată vorbi. Spune-mi şi-o să te las în viaţă!

Se uita la mine de parcă ar fi vrut să spună ceva, însă nu ştia ce.

– Nu trebuie decât să-mi spui de ce. Trebuie să ştiu!

– Nu ştiu despre ce dracu' vorbeşti!

M-am uitat în ochii lui şi am ştiut că spunea adevărul.

– Ce-i în calculatorul ăla?

De data asta n-a mai avut nici un fel de reacţie. S-a strâmbat şi mi-a spus:

– Du-te dracului!

I-am băgat arma înapoi în gură şi i-am spus pe un ton scăzut, ferm, aproape părinteşte:

– Uită-te la mine! Uită-te la mine!

M-am uitat din nou în ochii lui. N-avea nici un sens să merg mai departe. N-ar fi spus nimic. Era prea bun ca să facă asta.

La dracu'! Am apăsat pe trăgaci.

26

Am tras aer adânc în piept şi mi-am şters sângele care-mi ţâşnise în faţă atunci când glonţul l-a dat gata. Am încercat să-mi redobândesc într-un fel calmul. „Opreşte-te, stai vreo două secunde, ia o altă gură zdravănă de aer şi încearcă să te gândeşti la ce mama dracului o să faci în continuare."

Probabil că împuşcăturile fuseseră auzite şi raportate; oricum, trebuia să fac un plan plecând de la această premisă. Încă o mai auzeam pe Kelly ţipând, undeva la distanţă.

Prioritatea numărul unu era echipamentul. M-am sprijinit de pieptul lui, m-am ridicat şi am intrat clătinându-mă în biroul cel mic. Am smuls cablurile din calculator, am scos programul *sniffer* din floppy drive şi am băgat discheta în buzunar. Am împachetat, am pus totul înapoi în geantă şi m-am dus în biroul cel mare.

M-am apropiat de McGear. Parcă era Kelly atunci când dormea, cu excepţia faptului că această steluţă-de-mare avea o faţă ca o pizza şi o gaură mare în cap, acolo pe unde-i ieşise glonţul, din care se scurgea o materie cenuşie direct pe covorul din birou.

Am luat geanta, am atârnat-o de umărul stâng şi am ieşit pe coridor ca să-mi recuperez pistolul. Trebuia să o găsesc pe Kelly. Fără grabă, nu trebuia decât să merg pe urma ţipetelor.

Kelly se lupta cu uşa de la ieşirea de incendiu, având spatele hainei pătat cu sânge – probabil sângele meu, de când McGear

mă pusese la pământ. Era în picioare, lipită de uşă, chinuindu-se să tragă de mâner, într-o asemenea stare, încât degetele nu o ascultau şi nu putea s-o deschidă. Sărea de pe un picior pe altul, ţipând şi bătând cu pumnii în uşă, de frustrare şi de groază. M-am dus în spatele ei, am apucat-o de mână şi am zgâlţâit-o.

– Opreşte-te! Opreşte-te!

Nu era cel mai potrivit lucru pe care ar fi trebuit să-l fac. Era isterică.

M-am uitat în ochii ei scăldaţi în lacrimi şi i-am spus:

– Fii atentă, nişte oameni încearcă să te omoare. Înţelegi asta? Vrei să mori?

Încerca să se elibereze din strânsoare. I-am acoperit gura şi nasul cu mâna şi-am ascultat cum căile respiratorii blocate se luptau pentru oxigen. I-am ridicat faţa.

– Ăştia-s oamenii care încearcă să te omoare. Nu mai plânge, înţelegi ce-ţi spun? Nu mai plânge!

A plecat ochii în tăcere şi a vrut să se îndepărteze şchiopătând. I-am dat drumul.

– Dă-mi mâna, Kelly.

Era ca şi cum aş fi ţinut în palmă un peşte mort. I-am spus:

– Linişteşte-te şi ascultă-mă. Trebuie să mă asculţi, OK?

Mă uitam în ochii ei şi vedeam cum aprobă din cap.

Nu făcea decât să se uite prin mine, cu lacrimile curgându-i pe obraji, încercând să se oprească din plâns.

Am apăsat pe mânerul de la ieşirea de incendiu şi aerul rece şi umed de afară m-a lovit în faţă. Nu puteam să văd nimic, dar poate că asta se întâmpla fiindcă ochii nu se obişnuiseră cu întunericul. Am tras-o pe Kelly de mână, iar paşii noştri au răsunat pe scările metalice. Acum nu-mi mai păsa; făcusem deja destul zgomot.

În timp ce alergam spre gard, am alunecat în noroi. Când m-a văzut căzând, Kelly a ţipat şi a izbucnit din nou în lacrimi. Am zgâlţâit-o şi i-am spus să tacă.

Când am ajuns la gard, puteam deja să aud sirenele vuind pe autostradă. Trebuia să presupun că veneau spre noi. Un moment mai târziu, am auzit vuiet mare venind din zona parcării.

– Aşteaptă aici!

M-am cățărat pe gardul de plasă cu echipament cu tot, i-am dat drumul peste gard şi am sărit. Tipii erau şi mai aproape, însă nu puteam să-i văd. Kelly se uita la mine de pe partea cealaltă a gardului, neavând stare, cu mâinile pe plasă.

– Nick... Nick... Te rog, vreau să vin cu tine!

Nici măcar nu m-am uitat unde săpam. Privirea mea era îndreptată spre spațiul dintre cele două clădiri. Trecând de la dreapta spre stânga mea, luminile albastre ale girofarurilor de pe autostradă luminau cerul.

Scâncetele lui Kelly deveniseră hohote de plâns.

I-am spus:

– Totul o să fie în regulă, o să fie bine. Stai acolo unde eşti! Uită-te la mine! Uită-te la mine! Mă uitam în ochii ei. Rămâi acolo unde eşti!

Luminile şi toată gălăgia se mutaseră acum pe Ball Street. Mi-am luat documentele şi le-am băgat în buzunar. Toate maşinile şi sirenele se opriseră.

Luminile albastre ale girofarurilor erau încă aprinse, iar reflexia lor pe chipul lui Kelly lăsa să se vadă că pe față îi şiroiau lacrimi. M-am uitat la ea prin gardul de sârmă şi i-am şoptit:

– Kelly! Kelly!

Era năucită de frică.

– Kelly, vino după mine. Mă-nțelegi? Haide!

Am început să merg de-a lungul gardului. Ea scâncea şi voia la mami. Părea din ce în ce mai disperată. I-am spus:

– Trebuie să ții pasul, Kelly, trebuie să ții pasul. Haide!

Mă mişcam foarte repede, iar ea a alunecat şi a căzut în noroi. De astă dată nu eram acolo ca s-o ridic. Stătea întinsă, plângând în hohote.

– Vreau să merg acasă; vreau acasă! Te rog, du-mă acasă!

Trei maşini de poliţie erau deja lângă obiectiv. Noi nu ajunseserăm nici măcar la două sute de metri distanţă. Cât de curând aveau să înceapă să-şi folosească lanternele şi să ne descopere.

– Ridică-te, Kelly, hai, sus!

Obiectivul părea acum înconjurat de un văl ceţos de lumini roşii şi albastre. Deodată, în spatele nostru întunericul a fost străfulgerat de luminile lanternelor.

Am continuat să mergem până când am ajuns la nivelul aleii. Sirenele răsunau în noapte.

M-am căţărat pe gard, iar geanta aproape că i-a căzut fetei în cap atunci când i-am dat drumul. Am apucat-o de mâna dreaptă cu stânga şi am pornit spre alee.

Trebuia să găsesc o maşină care să fie parcată într-un loc lăturalnic şi destul de veche încât să nu aibă alarmă.

Am intrat pe alee şi am luat-o la stânga, urmând şirul de maşini parcate. Am găsit un Chevrolet de la începutul anilor 1990. Am lăsat geanta jos şi i-am spus cu fermitate lui Kelly:

– Stai aici, lângă asta!

Am deschis geanta şi am scos şperaclul. După câteva minute eram în maşină. Am cuplat firele de la contact, iar motorul a pornit. Ceasul digital afişa ora 03.33.

Am lăsat motorul să meargă şi am reglat atât ştergătoarele, cât şi încălzirea la maximum, pentru a şterge roua de dimineaţă şi a dezaburi geamurile. Am luat-o pe Kelly şi geanta şi le-am băgat pe amândouă în spate.

– Întinde-te, Kelly, dormi!

Nu a obiectat şi s-a întins pe bancheta din spate. Era foarte posibil să aibă probleme cu dormitul. Probabil pentru tot restul vieţii.

Am condus spre şosea şi am luat-o la stânga, încet şi cu grijă. După numai patru sute de metri am reperat nişte girofaruri care veneau spre noi. Mi-am scos pistolul şi l-am pus sub coapsa

piciorului drept. Nici nu mă gândeam să-i las pe nenorociţii ăia să pună mâna pe noi.

Am strigat la Kelly:

– Stai jos! În nici un caz să nu te ridici, înţelegi?

N-am primit nici un răspuns.

– Kelly?

Mi-a răspuns încet:

– Da.

Dacă trebuia să-i omor pe poliţiştii ăştia, mi-ar fi părut rău, însă, la urma urmei, pentru asta erau plătiţi. Mi-am încropit un plan. Dacă mă opreau, aveam să aştept până când unul din ei sau amândoi aveau să apară în bătaia armei. Pistolul se afla acolo unde ar fi trebuit să fie mâna în mod normal, astfel că puteam să-i omor pe amândoi.

Luminile roşii şi albastre ale girofarului s-au apropiat. Am continuat să conduc în direcţia lor. Mă gândeam că puteam să par un lucrător care muncea în schimburi, în drum spre muncă, să-mi câştig existenţa. Acum luminile girofarului mă orbeau aşa de tare, încât nu puteam să văd prea clar în faţă.

Nu eram îngrijorat. Mă simţeam foarte calm. Nu mă grăbeam. Au trecut pe lângă mine cu peste o sută la oră.

M-am uitat în oglinda retrovizoare. Călcaseră frâna, iar asta mă îngrijora. Continuam să mă uit în oglindă şi să măresc în acelaşi timp distanţa dintre noi. Stopurile de frână s-au stins. Fie doar încetiniseră, fie se răzgândiseră.

Trebuia să scap de maşină până se lumina de ziuă, căci probabil la ora aia proprietarul avea să descopere că lipseşte. De asemenea, trebuia să ne schimbăm hainele şi să mergem la alt hotel.

Kelly a început să strige:

– Vreau să merg acasă! Vreau acasă! Vreau să...

– Kelly, o să mergem acasă! Dar nu acum!

A trebuit să ţip ca să o întrerup.

Nu puteam s-o văd, aşa că am reglat oglinda retrovizoare. Era ghemuită şi stătea cu degetul mare în gură. Prin minte mi-au trecut celelalte două ocazii în care o găsisem astfel, şi i-am spus încetişor:

– O să mergem, să nu crezi că nu.

Mergeam pe o stradă care părea paralelă cu Potomacul, pe malul vestic al acestuia. După aproximativ jumătate de oră am găsit un magazin non-stop şi am parcat. Erau vreo douăzeci sau treizeci de maşini afară; la acea oră din noapte probabil că mai toate aparţineau angajaţilor.

Kelly n-a întrebat de ce ne-am oprit. M-am întors spre ea şi i-am spus:

– Mă duc să mai iau nişte haine. Tu vrei ceva? Să mă uit dacă au bufet şi să iau ceva de mâncare?

A scâncit din nou:

– Nu pleca, nu mă lăsa aici!

Arăta de parcă fusese pălmuită. Avea faţa de un roşu aprins, cu ochii umflaţi şi cu şuviţe de păr ud lipite de faţă. Doar n-aveam să iau o copilă de şapte ani, bătută zdravăn, cu sânge pe haine, într-un supermarket la ora patru şi un pic dimineaţa.

M-am aplecat peste scaun, în spate, am deschis fermoarul de la geantă şi am scos salopeta. I-am spus:

– Trebuie să te las aici. Am nevoie de cineva care să aibă grijă de lucrurile noastre. I-am arătat geanta cu degetul. Poţi să faci asta pentru mine? Acum eşti ditamai domnişoara şi, în plus, o mare spioană.

A dat din cap aprobator, fără prea multă tragere de inimă.

Am început să mă îmbrac în salopetă pe scaunul din maşină.

– Nick?

– Ce e?

Eram ocupat să-mi bag piciorul pe un crac.

– Am auzit o armă. Omul ăla e mort?

– Despre care om vorbim?

Nu voiam să mă întorc, nu voiam să mă uit în ochii ei.

– Nu, nu este. Cred că a greşit şi ne-a confundat cu altcineva. Totul o să fie bine.

Acum îmi arcuiam spatele ca să trag salopeta în sus.

– Poliţia o să-l ducă la spital.

Gata, vorbisem destul despre asta. Am ieşit în grabă din maşină şi pe urmă mi-am băgat capul înăuntru. Chiar înainte de a începe să-i spun obişnuita poezioară, m-a întrebat:

– O să te întorci, nu-i aşa? Vreau să merg acasă la mami.

– Normal c-o să mă întorc, nici o problemă! O s-o vezi pe mami în curând.

Am aprins lumina din plafonieră şi am potrivit oglinda retrovizoare, astfel încât să mă pot uita în ea. Tăieturile adânci de pe frunte şi de sub ochi erau încă umede, plasma încercând din răsputeri să facă o coajă. Am scuipat în palmă şi m-am folosit de mâneca salopetei pentru a şterge restul de sânge, însă nu prea erau multe de făcut. Astea-s riscurile într-o societate industrializată: se pot întâmpla accidente la locul de muncă.

I-am făcut semn lui Kelly să încuie uşa şi să se întindă pe banchetă. A dat din cap că a înţeles şi s-a conformat.

Am luat un cărucior şi am trecut prin poarta acţionată electric. Am scos bani de la bancomat, după care am luat două seturi complete de haine pentru amândoi, un set de baie şi de bărbierit, o cutie de şervеţele umede şi nişte medicamente care să-mi potolească durerea de la gât. Acum mă durea rău. Puteam să mă uit în stânga sau în dreapta doar dacă mă întorceam cu tot corpul. Probabil că arătam ca un robot. Am mai aruncat în coş nişte cola, chipsuri şi biscuiţi.

Nu erau prea mulţi cumpărători. Tăieturile de pe faţă au atras nişte priviri scurte, însă nimeni nu s-a holbat la mine în mod deosebit.

M-am întors la maşină şi am bătut în geam. Kelly a ridicat privirea; geamurile erau aburite, iar fata a trebuit să-l şteargă cu

mâneca pe cel din dreptul ei. Prin cercul pe care-l făcuse am putut să văd că plânsese şi că-şi ştergea ochii. I-am arătat încuietoarea uşii, iar ea a deschis-o.

Eram numai un zâmbet.

– Bună! Cum merge treaba?

Nu mi-a răspuns. În timp ce puneam sacoşele pe scaunul din dreapta faţă, i-am spus:

– Uite, am un cadou pentru tine.

I-am arătat un baton de ciocolată. A răspuns cu un zâmbet chinuit. L-a luat şi l-a desfăcut.

M-am uitat la ceasul din bordul maşinii. Era aproape 5 a.m. Am luat-o din loc, spre şoseaua de centură, după care ne-am îndreptat spre vest.

Am văzut semnul care indica aeroportul Dulles International şi am redus viteza pentru a intra pe şoseaua laterală care facilita ieşirea de pe autostradă. În curând trebuia să scăpăm de maşină; era posibil ca proprietarul ei să fie un tip matinal.

Kelly stătea întinsă pe spate, uitându-se fix la uşă. Părea cufundată în vise. Sau asta, sau fusese afectată psihic iremediabil de ceea ce văzuse. În momentul acela nu prea îmi păsa care din variante era cea viabilă.

Eram la aproape treisprezece kilometri de Dulles şi am început să mă uit cu atenţie după hoteluri. Am văzut semnul pentru un hotel Economy Inn. Absolut minunat; însă, mai întâi, trebuia să ne spălăm şi să ne aranjăm puţin.

Pe măsură ce ne îndreptam spre aeroport am putut să văd luminile de pe aripile primului avion din ziua aceea, care cobora apropiindu-se de la vreo şase kilometri distanţă. Am urmat semnele care indicau o parcare economică şi am făcut o scurtă oprire pentru a cerceta camerele de supraveghere de la punctul de intrare. Nu existau camere; probabil că înregistrau doar la ieşire. Mi-am luat cartela de intrare şi am parcat printre miile de alte maşini.

– Kelly, o să mergem să te îmbraci în niște haine noi, i-am spus.

I-am arătat ce-am cumpărat, iar în timp ce ea se dezbrăca, am scos șervețelele umede și am șters-o pe față.

– Hai să scăpăm de toate lacrimile alea. Uite aici o perie.

I-am periat părul; prea repede însă, și a durut-o.

– OK, hai să-ți punem bluza asta de corp. Uite-o. Așa mai merge, arăți bine. Uite alt șervețel; suflă-ți nasul.

În timp ce făcea asta m-am schimbat la rându-mi și am pus toate hainele între scaunul din dreapta și torpedou. Kelly arăta destul de nefericită atunci când cursa specială ne-a dus spre terminal.

27

Am intrat în zona plecărilor. Terminalul era mai aglomerat decât mă aşteptasem, având în vedere ora matinală. O mulţime de oameni erau aliniaţi în faţa ghişeelor, căscau gura prin magazine sau stăteau la mese în cafenele, citind ziarul. N-am schimbat prea multe cuvinte cu Kelly, am continuat s-o ţin strâns de mână în timp ce înaintam, cu geanta pe umărul stâng, căutând indicatorul de sosiri, apoi cel de taxiuri. O scară rulantă ne-a dus jos. Aproape că ajunsesem când Kelly m-a anunţat:

– Trebuie să merg la baie, Nick.

– Chiar trebuie?

Voiam să plecăm cât mai repede de acolo.

– Da, trebuie.

– Bine.

După ce se întâmplase ultima dată îmi învăţasem lecţia.

M-am luat după semnele care indicau toaletele. Acestea se aflau în stânga, lângă uşile mari, de la ieşirea pentru zborurile internaţionale. Intrai prin una din cele două deschideri largi din perete şi imediat dădeai peste un şir de şapte sau opt toalete pentru persoanele cu handicap, toate unisex, aflate de-o parte şi de alta a cabinelor normale. Am rămas afară, în holul principal, uitându-mă la toţi cei care aşteptau ca uşile automate să se deschidă şi să-i lase să pătrundă înăuntru pe cei dragi.

De obicei, nu e greu să-ţi dai seama când cineva te priveşte fix. Mă aflam acolo de un minut sau două când, brusc, am avut

această senzaţie. Am privit în sus. Am văzut o bătrână care stătea sprijinită de balustradă, cu faţa spre mine, de partea cealaltă a culoarului despărţit de bariere, aşteptând pe cineva să iasă. Lângă femeie mai era şi un bărbat cu părul alb, însă numai ea avea privirea aţintită asupra mea.

Imediat s-a uitat în altă parte, întorcându-se cu spatele către ieşire, chiar dacă tocmai atunci pasagerii începeau să iasă, împingându-şi cărucioarele. La câteva secunde s-au auzit exclamaţiile de bucurie. Apoi au urmat flash-urile aparatelor de fotografiat.

La ce naiba se uitase? La tăieturile de pe faţa mea? Speram că ăsta era motivul pentru care se holbase la mine. Dar n-aveam ce face. Trebuia să mă prefac indiferent şi, în acelaşi timp, să o ţin sub observaţie.

Apoi am văzut că a început să discute cu soţul ei. Gesturile şi mişcările femeii erau grăbite şi agitate, se părea că nu mai avea răbdare. Bărbatul a privit pe deasupra ei spre mine, apoi din nou spre ea şi a dat din umeri, parcă spunând: „Despre ce naiba vorbeşti, femeie?“ Probabil că ne văzuse pe mine şi pe Kelly intrând la toaletă şi se întrebase de unde Dumnezeu ne ştie.

Nu aveam de gând să mă mişc. Voiam să văd ce urma. Dacă s-ar fi îndepărtat, trebuia să acţionez.

Îmi dădeam seama că încă se străduia să-şi aducă aminte. Inima-mi bătea din ce în ce mai tare. I-am evitat privirea, însă ştiam că se holbează la mine. Dintr-o clipă-n alta avea să-şi amintească jurnalul de ştiri unde o văzuse pe Kelly.

Secundele se scurgeau încet. În cele din urmă, Kelly a ieşit şi s-a apropiat de mine.

– Mergem? am spus eu, luând-o de mână înainte să-mi poată răspunde.

În timp ce mă întorceam spre ieşire am văzut clar cum femeia l-a apucat de braţ pe soţul ei. Numai că el văzuse persoana pe care o aşteptau şi se uita în cealaltă direcţie.

L-a tras de braţ şi mai puternic.

Am vrut s-o iau la fugă, însă m-aş fi dat şi mai tare de gol. Am continuat să merg, spunându-i tot felul de prostii lui Kelly, cu aerul unui tată fericit.

– Uită-te la luminile alea, nu sunt drăguţe? Acesta este aeroportul unde ajung de fiecare dată când vin în America. Tu ai mai fost vreodată aici?

Kelly nu avea timp să-mi răspundă la nici una dintre întrebări.

A trebuit să rezist tentaţiei de a privi înapoi. Am început să-mi imaginez situaţii de genul: „Ce-ar fi dacă...?" Dacă puneau poliţia pe urmele mele, mă duceam naibii. Nu aveam unde să fug, doar în aeroport, acolo unde se aflau şi mai multe forţe de pază, mult mai multe decât aş fi înfruntat vreodată. M-am uitat rapid în toate direcţiile. Mai aveam vreo 30 sau 40 de metri până la indicatorul de ieşire. La fiecare pas mă aşteptam să aud un poliţist strigându-mi să stau pe loc. Nu se auzeau însă decât zumzetul obişnuit şi, din când în când, exclamaţiile celor care se întâlneau.

Am ajuns la ieşire, am luat-o la stânga şi am pornit în jos pe o alee în pantă ce ducea spre parcare şi spre staţia de taxiuri. Cum am dat colţul am început să merg mai repede şi m-am hazardat să privesc în urmă.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Kelly.

– Uite taxiurile acolo, i-am răspuns, hai să mergem.

A trebuit să aşteptăm după încă alte trei persoane până să ne vină rândul. Mă simţeam ca un copil care-şi doreşte ceva cu disperare şi pur şi simplu nu mai poate să aştepte. „Haide, haide!"

În cele din urmă ne-am înghesuit într-un taxi şi am plecat. M-am întors să mă uit în spate. Nimic. Tot nu mă puteam relaxa. Era clar că şi Kelly simţea că se petrecea ceva, însă n-a spus nimic.

Am încercat să nu mă mai gândesc la asta. Dacă te străduieşti cu adevărat, poţi găsi partea bună până şi în cea mai rea situaţie – sau, cel puţin, asta-mi spusesem întotdeauna. Acum însă nu reuşeam sub nici un chip să atenuez impactul ultimei întâmplări. Dacă bătrâna reuşise să facă legătura şi povestise poliţiei că ne văzuse îndreptându-ne către staţia de taxiuri, n-avea ce să iasă bun din asta.

M-am uitat la Kelly şi am căscat.

– Mi-e somn, am spus. Ţie?

A dat din cap că da şi şi-a aşezat capul în poala mea.

I-am spus şoferului pe unde s-o ia. Odată ieşiţi de pe autostradă, am mers câteva străzi şi pe urmă i-am cerut să tragă pe dreapta. L-am privit îndepărtându-se din parcarea de la Marriott. De acolo aveam să ajungem la Economy Inn pe jos.

– Mergem la un hotel, am spus. Ca de obicei. O să spun o grămadă de minciuni şi tu n-ai nimic altceva de făcut decât să nu zici nimic şi să pari foarte obosită, bine? Dacă faci ce zic eu şi totul merge bine, pe urmă ne putem întoarce acasă.

Ne-am îndreptat spre recepţie.

Acolo se afla un tânăr de culoare, aplecat deasupra unui registru. Am spus aceeaşi poveste, iar de data asta am adăugat că fusesem şi bătut în timpul jafului. A părut stânjenit.

– De fapt, nu toată America este aşa. America este un loc minunat.

A început să vorbească despre Marele Canion; după ce i-am promis că vom ajunge acolo în călătoria asta, m-am întors şi am ieşit.

Am ajuns în cameră şi am început s-o ajut pe Kelly să-şi scoată haina. În timp ce se întorcea ca să-i scot şi cealaltă mânecă, m-a întrebat fără nici un preambul:

– Acum o să-i vedem pe mami şi pe tati?

– Încă nu, mai avem puţină treabă.

– Vreau la mami, Nick. Vreau să mă duc acasă. Mi-ai promis.

– O să mergem în curând, n-ai nici o grijă.

– Sigur mami, tati şi Aida o să fie acolo?

– Sigur c-o să fie.

N-a părut prea convinsă. Era momentul adevărului. Nu mai puteam continua aşa. Dacă reuşeam să scăpăm din porcăria în care mă aflam, în nici un caz nu mă simţeam în stare s-o las în seama unor bunici sau a unor necunoscuţi şi nici să o văd cum află ce mincinos nenorocit fusesem în tot timpul ăsta.

– Kelly...

M-am aşezat lângă fetiţă şi am început să-i mângâi părul în timp ce ea-şi lăsa capul pe genunchii mei.

– Kelly, când o să ajungem acasă, mami, tati şi Aida n-o să fie acolo. De fapt, n-o să mai fie niciodată acolo. S-au dus în rai. Ştii ce înseamnă asta?

Am spus totul dintr-o răsuflare, fiindcă nu eram dispus să intru în amănunte. Pur şi simplu voiam s-o aud că-mi spune „bine" şi pe urmă că-mi cere ceva de la McDonald's.

S-a lăsat tăcerea în timp ce ea se gândea la ce-i spusesem. Nu se auzea decât bâzâitul aparatului de aer condiţionat.

S-a încruntat.

– Asta pentru că am fost o fetiţă rea şi nu l-am ajutat pe tati?

M-am simţit ca şi cum cineva îmi înfipsese un cuţit în spate. Dar întrebarea nu era prea grea; puteam destul de uşor să-i răspund.

– Kelly, chiar dacă ai fi încercat să-l ajuţi pe tati, el tot ar fi murit.

Plângea încet, cu capul lipit de piciorul meu. Am mângâiat-o pe spate, încercând să-i spun ceva.

Am auzit:

– Nu vreau ca ei să moară. Vreau să fiu cu ei.

– Dar eşti cu ei.

Îmi căutam cuvintele cu disperare. Şi-a ridicat faţa şi s-a uitat la mine.

– Eşti cu ei. De fiecare dată când o să faci ceva ce ai făcut împreună cu ei, înseamnă că eşti cu ei.

Încerca să înţeleagă. De fapt, şi eu făceam acelaşi lucru.

– De fiecare dată când mănânc o pizza cu ciuperci mă gândesc la mămica şi la tăticul tău, pentru că ştiu că lui mami îi plăceau foarte mult. De-asta ei nu sunt niciodată departe de mine, şi aşa mami, tati şi Aida pot fi şi cu tine tot timpul.

M-a privit, aşteptând să mai spun ceva.

– Adică, ce vrei să spui?

Mă luptam din greu.

– Vreau să spun că de fiecare dată când o să pui nişte farfurii pe masă, mami o să fie cu tine, fiindcă ea a fost cea care ţi-a arătat cum să faci asta. De fiecare dată când o să arunci mingea la coş, tati o să fie cu tine, fiindcă el te-a învăţat baschet. De fiecare dată când o să-i arăţi cuiva cum să facă un lucru, Aida o să fie cu tine – pentru că tu făceai asta pentru ea. Vezi, ei sunt tot timpul cu tine!

Nu ştiam cât de bine mă descurcam, însă era tot ce putusem spune. Se lăsase din nou pe piciorul meu şi-i simţeam căldura lacrimilor şi a respiraţiei.

– Dar eu vreau să-i *văd*, Nick! Când o să-i văd?

Nu prea mă descurcasem. Nu ştiam cine era mai supărat: eu sau Kelly? Nodul pe care-l simţeam în gât se făcea din ce în ce mai mare. Mă băgasem în ceva din care nu mai puteam ieşi.

– Nu se mai întorc, Kelly. Sunt morţi. Şi nu pentru că tu ai făcut sau n-ai făcut ceva. N-au vrut să te părăsească. Însă uneori se întâmplă nişte lucruri pe care nici măcar oamenii mari nu le pot evita sau schimba.

A rămas acolo, neclintită, ascultându-mă. Mi-am coborât privirea. Avea ochii larg deschişi şi privea în gol către perete. N-am mai mângâiat-o, am luat-o în braţe.

Oamenii trebuie să-şi manifeste tristeţea şi durerea din suflet. Poate că acum era momentul s-o facă şi Kelly. Dacă aşa stăteau lucrurile, voiam să mă asigur că va putea face asta şi se va vindeca. Însă nu prea ştiam dacă aşa trebuia procedat.

– O să fii din nou cu ei într-o zi, dar peste mult timp. Mai întâi o să ai şi tu copii, ca şi mami. Apoi copiii tăi o să fie foarte trişti când o să mori tu, aşa cum eşti tu acum. Toţi trei te-au iubit foarte mult, Kelly. Eu i-am cunoscut pe mami şi pe tati numai câţiva ani. Gândeşte-te, tu i-ai cunoscut toată viaţa ta!

I-am văzut o umbră de zâmbet pe faţă. S-a ghemuit şi mai mult pe genunchii mei.

– Vreau să stau cu tine, Nick.

– Ar fi frumos, dar nu prea cred că e posibil. Trebuie să mergi la şcoală şi să înveţi cum să ajungi om mare.

– Dar tu mă poţi ajuta să fac asta.

Nici prin cap nu-i trecea că nu aveam nici măcar un garaj în care să-mi ţin o bicicletă, darămite un loc în care să pot creşte un copil.

Trebuie să ai grijă de armă, de aparatură, şi abia după aia de tine însuţi: cam asta e ordinea normală a activităţilor. Voiam să-mi scot încărcătorul pentru a relaxa arcurile alimentatoare, nu pentru că ar fi fost absolut necesar, dar simţeam că trebuie s-o fac pentru a marca sfârşitul unei etape şi începutul alteia.

Kelly dormea dusă.

Am pus telefonul la încărcat ca să am bateria plină. Era colacul meu de salvare. Apoi am scos tot ce aveam în geantă, ca să fac puţină ordine. Am pus hainele noi într-o parte şi am împachetat echipamentul înapoi în geanta lui. Eram furios că trebuise să las camera video pe acoperiş; avea să fie găsită şi imediat se putea face legătura inevitabilă între noi şi atac. Mai mult, caseta se pierduse şi ar fi putut să-i folosească lui

Simmonds – poate că ar fi fost de ajuns să-mi garanteze un viitor sigur.

Am pus totul la loc şi m-am întins în pat, cu mâinile sub cap. Ascultând zumzăitul monoton al aparatului de aer condiţionat, am început să meditez la tot jocul ăsta nenorocit în care intrasem şi la faptul că numai oamenii ca mine şi ca McGear erau cei folosiţi iar şi iar. M-am oprit brusc în momentul în care mi-am dat seama că începusem să-mi plâng de milă. Şi eu, şi McGear avusesem posibilitatea de a alege, şi amândoi aleseserăm să facem asta.

Ceea ce se petrecuse azi-noapte avea şi câteva consecinţe pozitive. Cel puţin nu mai trebuia să-mi fac griji despre cum voi scăpa de hainele pătate cu sânge şi cu urină din geanta albastră. Fără îndoială, poliţia avea să-şi dea seama că sângele aparţinea membrilor familiei Brown, dar asta nu însemna mai nimic pe lângă problemele pe care le aveam deja. Cel mai bun lucru era faptul că mi se confirmase existenţa unei legături clare între Kev, PIRA, sediul lor şi informaţiile necunoscute pe care le copiasem din computer.

Nu aveam chef să-mi scot laptopul şi să încep să iau materialul la puricat. Eram prea obosit şi era posibil să fac greşeli şi să nu văd tot ce trebuia să văd. În plus, valul de adrenalină se cam dusese şi durerea din spate şi din ceafă devenise şi mai intensă.

Am făcut un duş fierbinte şi am încercat să mă bărbieresc. Urmele pe care mi le lăsase McGear pe faţă se cicatrizau frumos.

Mi-am pus blugii, un tricou şi adidaşii şi mi-am reîncărcat arma. Aveam nevoie de odihnă, dar trebuia să fiu gata să acţionez în orice moment. Mă gândisem să dorm câteva ore şi să mănânc ceva, după care să văd ce era în laptop, însă planul nu prea funcţiona. Mă perpeleam de pe-o parte pe cealaltă, aţipind şi trezindu-mă la fiecare mişcare.

Am deschis televizorul şi am început să schimb canalele pentru a vedea dacă povestea cu McGear ajunsese la ştiri, ceea ce, de altfel, se şi întâmplase.

Camerele de luat vederi înfăţişau faţada clădirii PIRA, cu strada plină de poliţişti şi de ambulanţe, după care imaginea era focalizată pe un reporter care începea să trăncănească. Nu m-am deranjat să dau sonorul mai tare, ştiam în mare ce spunea. Mă aşteptam din moment în moment să-l văd pe omul străzii, acoperit de urină, povestind despre ceea ce văzuse şi auzise.

Kelly începuse să se agite în somn, probabil cu imaginea lui McGear în minte.

M-am întins să mă uit la ea. Fără îndoială, fetiţa rezistase foarte bine. Ultimele câteva zile fuseseră un adevărat haos pentru ea şi chiar începeam să-mi fac griji. Un copil de şapte ani nu ar trebui să treacă printr-un rahat aşa de mare. De fapt, nimeni nu ar trebui să treacă prin aşa ceva. Ce se va alege de ea? Brusc mi-am dat seama că îmi făceam mai multe griji în legătură cu fata decât pentru mine însumi.

M-am trezit cu televizorul încă pornit. M-am uitat la ceas. Nouă treizeci şi cinci. La prânz trebuia să mă sune Pat. Am închis televizorul. Voiam să mă ocup de laptop. Am încercat să mă ridic şi mi-am dat seama că de-abia mă puteam mişca. Ridicându-mă din pat, cu gâtul ţeapăn ca o scândură, am început să mă simt ca un pensionar.

Când am scos laptopul din geantă şi am conectat toate căblăraia, am făcut ceva zgomot, iar Kelly a început să dea semne de trezire. Până când am terminat cu instalatul şi cu pornitul, se sculase de ceva vreme şi mă privea proptită într-un cot. Avea părul vâlvoi. A ascultat înjurăturile pe care le scoteam la adresa laptopului întrucât conexiunea cu modemul părea imposibilă, după care mi-a spus:

– De ce nu dai mai întâi comanda „reboot“ şi apoi să te uiţi la program?

Am privit-o ca şi când aş fi vrut să spun: „Bine că eşti tu deşteaptă!“ În schimb, n-am scos decât un:

– Mda, poate că ai dreptate.

Am efectuat comanda şi a funcţionat. M-am întors spre fetiţă şi i-am zâmbit. Mi-a zâmbit şi ea.

Am început să derulez fişierele. În locul numelor de fişiere obişnuite în afaceri, acestea aveau nume codate, cuvinte precum Nevăstuica, Băiatul sau Guru. Multe dintre ele s-au dovedit a fi documente *spreadsheet* sau facturi; îmi dădeam seama ce sunt, dar nu înţelegeam nimic din ele. Pentru mine, cele patruzeci şi ceva de pagini puteau la fel de bine să fi fost scrise în japoneză.

Apoi am deschis un alt fişier, intitulat Tatăl. Ecranul s-a umplut de puncte şi de numere. M-am întors către Kelly.

– Ce sunt chestiile astea, isteaţo?

S-a uitat.

– Nu ştiu. Am numai şapte ani, nu pot să ştiu chiar totul.

Era douăsprezece fără cinci. Am deschis telefonul şi am continuat să deschid fişierele la întâmplare, încercând să înţeleg ceva din ele.

Ora douăsprezece a venit şi a trecut.

La şi un sfert, tot nu primisem nici un telefon. „Haide, Pat, trebuie să plec din SUA şi să ajung la Simmonds. Am destule informaţii; cel puţin, aşa cred. Cu cât întârzii aici, cu atât mai mare este riscul. Pat, am nevoie de tine!“

Pentru Slack, era de neconceput să rateze o întâlnire; chiar şi atunci când se droga, tot apărea cu cele trebuincioase. Am încercat să alung gândurile negre care-mi invadau mintea, spunându-mi că va suna în următorul interval orar convenit. Deşi îmi făceam de lucru în faţa laptopului, am început să mă simt din ce în ce mai rău. Singura mea şansă de a scăpa părea

pierdută. Aveam îngrozitoarea senzaţie că totul avea să iasă cum nu se putea mai rău. Trebuia să fac ceva.

Am închis laptopul şi am băgat discheta pe care copiasem programele în buzunar. Kelly era pe jumătate îngropată în cuverturi şi se uita la televizor.

Am glumit:

– Ştii ce-am să fac acum, nu-i aşa?

A sărit din pat şi şi-a aruncat braţele în jurul gâtului meu, încruntându-se.

– Nu pleca! Nu pleca! Putem să ne uităm împreună la televizor sau pot să vin cu tine!?

– Nu, nu poţi. Vreau să stai aici.

– Te rog!

Ce puteam face? Mă durea inima la gândul că avea să rămână singură şi speriată.

– OK, poţi veni cu mine, dar va trebui să faci ce-ţi spun eu.

– Bine, bine!

Ţopăind, s-a dus să-şi ia haina.

– Nu, încă nu.

Am arătat înspre baie.

– Mai ai de făcut ceva. Te duci la baie, te speli pe cap, ieşi şi eu te usuc, pe urmă te schimbi în hainele noi şi de-abia după aia mergem. OK?

Tremura de nerăbdare asemenea unui căţeluş care aştepta nerăbdător să meargă la plimbare.

– Da, OK.

A fugit în baie.

M-am aşezat pe pat şi am strigat în direcţia băii în timp ce apăsam butoanele telecomenzii pentru canalele de ştiri:

– Kelly, ai grijă să te speli pe dinţi, fiindcă altfel o să-ţi cadă şi n-o să mai poţi să mănânci când o să fii bătrână.

Am auzit:

– Da, da, bine.

La televizor nu mai era nimic despre McGear. După un timp m-am dus şi eu la baie. Tubul cu pastă de dinţi nu fusese deschis.

– Te-ai spălat pe dinţi?

A dat din cap că da, cu o expresie vinovată pe faţă.

– Atunci, hai să mirosim, i-am spus eu.

M-am aplecat şi mi-am pus nasul lângă gura ei.

– Nu te-ai spălat. Ce Dumnezeu, nu ştii să te speli pe dinţi?

– Ba da, ştiu.

– Atunci, arată-mi!

A luat periuţa. Era mult prea mare pentru guriţa ei şi-i acoperea dinţii de la un capăt la celălalt al gurii.

– Nu aşa ai fost învăţată.

– Ba da.

Am dat încet din cap. Ştiam că fusese învăţată să se spele aşa cum trebuia. I-am spus:

– Bine, atunci ne spălăm împreună.

Am pus nişte pastă pe periuţă şi am dus-o în faţa oglinzii. Am stat lângă ea şi i-am cerut să mă urmărească în timp ce mă prefăceam că mă spăl. La urma urmei, nu era aşa de greu să ai grijă de un copil. Totul se reducea la aceleaşi trei iniţiale, EDI: explicaţie, demonstraţie, imitaţie. Numai că, în loc să fac asta cu o armă în faţa unui grup de recruţi, o făceam în faţa unei fetiţe de şapte ani.

– Acum fă şi tu odată cu mine: aşa, apoi periem cu mişcări circulare fiecare măseluţă. Şi ai grijă să perii şi în spatele dinţilor.

După care am început să ne prostim. A început să râdă de faţa pe care o aveam când mă prefăceam că-mi perii dinţii şi, râzând, a început să împroaşte cu pastă toată oglinda. Am râs şi eu cu ea.

Şi-a terminat baia şi s-a îmbrăcat cu noua pereche de blugi şi cu hanoracul. Cumpărasem de la magazin şi câte o şapcă pentru fiecare, amândouă la fel, de blugi, cu inscripţia „Washington DC".

Mi-am dat cu apă pe păr şi m-am spălat; amândoi arătam curaţi şi proaspeţi. Şi-a pus noua sa haină albastră şi adidaşii şi am fost gata de plecare. Planul era să ajungem cât se putea de aproape de apartamentul lui Pat. Când avea să sune, la ora şase, era astfel posibil să ne întâlnim imediat.

Ce naiba trebuia să fac cu discheta? Am hotărât să o ascund în cameră, fiindcă trebuia să-mi împart „averea": dacă discheta rămânea aici şi Kelly venea cu mine, în cazul în care eram prinşi, măcar nu reuşeau să pună mâna chiar pe tot. Comoda lungă, din lemn închis la culoare, pe care era aşezat televizorul, ocupa o treime din cameră; avea aproape un metru înălţime şi era susţinută de picioruşe de un centimetru. Am ridicat-o de un colţ, am lipit cu bandă scotch discheta şi am „plantat" nişte semne. Am mai aruncat o privire în cameră şi am plecat.

Burniţa şi se făcuse ceva mai frig decât fusese dis-de-dimineaţă. Kelly era în culmea fericirii; îi întorceam zâmbetele şi chicotelile, însă în sinea mea mă frământam din cauza lui Pat. Am luat-o pe iarbă ca să nu trecem prin faţa recepţiei şi m-am întrebat dacă n-ar fi fost mai bine să-l sun pe Euan. Am hotărât să n-o fac. Poate că voi avea nevoie de el mai târziu. Era asul meu din mânecă.

Întreaga zonă era înţesată de hoteluri. Am trecut strada spre unul aflat la vreo patru sute de metri depărtare şi am intrat în hol să sun după un taxi. Kelly a rămas afară, sub acoperişul de deasupra intrării.

Când am ieşit, i-am spus:

– Fii atentă, când ne urcăm în taxi vezi că o să-ţi ridic gluga şi vreau să te rezemi de mine ca şi cum ai fi foarte obosită. Nu uita că ai promis că vei face tot ce-ţi voi cere.

A apărut taxiul, ne-am urcat şi am luat-o înspre Georgetown. Kelly s-a lipit de mine şi am luat-o în braţe; i-am ridicat gluga, ascunzându-i faţa.

Am coborât pe Wisconsin Street. Era ora patru şi toată lumea se purta absolut firesc în timp ce treceau pe lângă noi vorbind, plimbându-se şi intrând în magazine după cumpărături. Următoarea oră am petrecut-o şi noi plimbându-ne şi mâncând câte ceva. La 17.30, mallul din Georgetown unde ne aşezasem se încălzise şi amândurora începuse să ne fie somn.

Eu comandasem o cafea, iar ea un shake cu lapte de care nici nu se atinsese fiindcă se săturase cu burgeri. M-am uitat la ecranul ceasului din cinci în cinci minute, până s-a făcut 17.55. Atunci am deschis telefonul. Nivelul bateriei şi al semnalului erau foarte bune.

S-a făcut şase.

Nimic.

Şase şi un minut.

Şase şi două minute.

Am rămas acolo aproape paralizat de uimire. Kelly era absorbită de o revistă cu benzi desenate pe care o alesese mai devreme.

Şase şi patru minute. Situaţia era disperată. Pat nu m-ar fi lăsat baltă decât dacă ar fi fost forţat de împrejurări. Ştia la fel de bine ca şi mine că, în timpul unei operaţiuni, dacă întârziai un minut puteai la fel de bine să întârzii o oră sau o zi, căci erau în joc vieţile oamenilor. Cât se poate de probabil, atacul avea să înceapă fără focul tău de acoperire.

Sigur apăruse o problemă. Una majoră.

Am lăsat telefonul pornit. În cele din urmă, la şase şi douăzeci, am spus:

– Haide, Kelly, o să-i facem o vizită lui Pat.

Nimic nu mai părea normal în jur. Totul era acum de rahat. Îmi pierdusem orice speranţă.

28

Am ieşit din mall şi-am făcut semn unui taxi.

Riverwood s-a dovedit a fi o zonă centrală luxoasă, casele fiind aliniate în spatele gardurilor, cu gazon în faţă şi cu câte două maşini europene parcate pe alei, iar blocurile, elegante, având parcări subterane. Magazinele reflectau bogăţia prin librăriile cu multe cărţi bune, prin buticurile cu haine scumpe şi prin micile galerii de artă.

Am oprit taxiul la câteva străzi distanţă de Pat. I-am plătit şoferului şi am coborât în ploaia uşoară. Începuse să se întunece, ceva mai devreme decât era normal, iar norii negri făceau atmosfera şi mai sumbră. Unele maşini aveau luminile de poziţie aprinse.

– Să sperăm că Pat e acasă, am spus eu. Dacă nu, o să trebuiască să ne întoarcem la hotel fără să-l salutăm!

Părea foarte bucuroasă că avea să-l întâlnească. La urma urmei, acesta era bărbatul despre care-i spusesem că o va ajuta să se întoarcă acasă. Nu puteam fi sigur dacă înţelegea într-adevăr ceea ce-i spusesem despre familia ei. Nu ştiam nici măcar dacă persoanele de vârsta ei ştiau ce era moartea şi dacă ştiau că era ireversibilă.

Privind spre vârful dealului, am văzut că strada lui Pat se încadra perfect în zona Riverwood, largă şi elegantă, cu case şi cu magazine care se aflau acolo de zeci de ani. Deasupra orizontului tronau unul sau două blocuri, dar şi ele păreau foarte

ordonate, curate şi luxoase. Nu ştiam sigur în care din ele locuia, dar era destul de uşor să număr şi să-mi dau seama. Am trecut pe acolo şi m-am uitat cu atenţie în parcarea păzită din spate. Am văzut Mustangul roşu, mai roşu decât boaşele Satanei. Era 19.15. Dacă era acasă, de ce mama dracului nu-mi telefonase?

Am intrat într-o cafenea aflată pe partea cealaltă a străzii. Aroma cafelei proaspăt măcinate şi rumba care se auzea în surdină m-au dus cu gândul la Bogota; poate că ăsta era motivul pentru care Pat alesese acest loc. Am vrut să stăm la geam; n-a fost nici o problemă. Vitrina era aburită; am şters-o puţin cu un şerveţel, ne-am aşezat şi am început să privim afară.

Kelly făcea ceea ce i se spusese să facă; trebuia să tacă până îi spuneam eu că poate să vorbească. Oricum, revista *Girl!* părea exact lucrul de care aveai nevoie ca să-ţi faci copilul să tacă. Am verificat telefonul. Semnalul era bun şi nivelul bateriei – ridicat.

A apărut o chelneriţă să ia comanda. Voiam să cer şi de mâncare, chiar dacă nu avusesem intenţia să mâncăm – pregătirea ei avea să dureze, ne lua ceva timp să mâncăm –, deci puteam să rămânem aici o vreme fără să trezim nici o suspiciune.

– Un sandvici cu carne şi brânză şi un cappuccino mare, am spus eu. Tu ce vrei, Josie?

Kelly a ridicat privirea către chelneriţă.

– Faceţi şi Shirley Temple?

– Sigur, drăguţo!

Mie mi se părea un simplu cocktail, dar chelneriţa a plecat foarte fericită să-l comande la bar. Kelly s-a întors la revista ei, iar eu am continuat să privesc pe geam.

Au sosit băuturile. Când am rămas singuri din nou, am întrebat-o:

– Ce-i asta?

– Cireşe şi căpşuni amestecate cu Sprite.

– Sună oribil. Vreau să gust şi eu.

Mi se părea că are gust de gumă de mestecat, dar evident era genul de băutură care le place copiilor. Kelly trăgea vârtos din pai.

A sosit şi sandviciul uriaş. Nu mi-era foame, dar l-am mâncat oricum. În timpul pe care-l petrecusem în Regiment ajunsesem să mă gândesc la mâncare aşa cum un infanterist se gândeşte la somn. Îndoapă-te oricând ai ocazia.

Lucrurile îşi urmau cursul firesc în cafenea; stăteam acolo de trei sferturi de oră şi îmi dădeam seama că nu puteam rămâne la infinit fără să atragem atenţia sau fără să ne înecăm în cafea.

Kelly m-a determinat să mă hotărăsc atunci când a deschis gura:

– Ce facem acum?

Am pus nişte bani pe masă.

– Hai să mergem să vedem dacă Pat e acasă.

Am ieşit şi am trecut pe lângă apartamentul lui Pat încă o dată. Maşina era tot acolo. Îmi doream cu disperare să aflu, într-un fel sau altul, ce se petrecea. Dacă pur şi simplu nu mai voia să facă parte din jocul ăsta, îl puteam înţelege. Însă nici un moment nu simţisem asta; ştiam că vrea să mă ajute. Fără îndoială, ceva nu era în regulă. Îmi trebuia confirmarea; abia apoi puteam reevalua situaţia şi încropi un plan care să nu-l includă.

În timp ce coboram dealul, Kelly deschise din nou gura:

– Chiar ştii unde locuieşte Pat?

– Da, ştiu, însă mai ştiu că acum nu a ajuns acasă. Tocmai am trecut pe lângă locul respectiv şi nu l-am văzut.

– Păi, nu poţi să-l suni?

Nu puteam să-l contactez direct; dacă telefonul era ascultat, nu voiam să se facă legătura între noi. Îi promisesem că nu-l voi compromite. Dar fetiţa îmi dăduse o idee.

– Kelly, vrei să mă ajuţi să-i facem o farsă lui Pat?

– Da, sigur!

– OK, fii atentă ce trebuie să faci.

Am continuat să mergem şi am început să ne învârtim în jurul zonei. Am repetat de mai multe ori, până când mi-a spus că era gata. Am ajuns la o cabină telefonică, cam trei străzi mai încolo, de fapt o jumătate de cabină prinsă într-un zid. Am coborât receptorul la nivelul lui Kelly.

– Gata?

Mi-a făcut semn că da. Era foarte emoţionată, i se părea o chestie extraordinară.

Am format numărul poliţiei şi trei secunde mai târziu Kelly urla:

– Da, am văzut un bărbat! Am văzut un bărbat la etajul doi, 1121 Twenty-seventh Street, la etajul doi şi... are un pistol... şi a tras... şi are un pistol... Vă rog, ajutaţi-mă!

Am acoperit receptorul cu mâna.

– Bravo! Acum hai să mergem să vedem ce se mai întâmplă.

Ne-am întors pe alt drum. De data asta trebuia să coborâm din vârful dealului spre bloc. Se întunecase complet şi era foarte umed. Cu capetele plecate din cauza ploii, am ajuns pe Twenty-seventh Street şi am început să mergem încet de-a lungul ei.

Am auzit mai întâi sirenele, din ce în ce mai tare, apoi am văzut luminile alb-albastre ale unei ambulanţe trecând pe lângă noi. La scurt timp am zărit şi luminile roşu-albastre ale poliţiei scânteind în întuneric în dreptul blocului.

Când ne-am apropiat am văzut trei maşini de poliţie. A mai apărut o maşină fără însemne, cu un girofar detaşabil, plasat pe acoperişul vehiculului, deasupra şoferului.

Am mers mai departe şi ne-am oprit în staţia de autobuz. Nu făceam altceva decât să aştept şi să privesc – asemenea tuturor celorlalţi cetăţeni care se adunaseră acolo.

– Toţi ăştia au venit pentru Pat? a întrebat Kelly.

Eram prea ocupat să-mi fac griji ca să-i răspund; sosirea ambulanţei mă lovise în moalele capului. Am mângâiat-o pe creştet peste glugă.

– O să-ţi spun imediat. Stai puţin să văd ce se întâmplă.

Am aşteptat şi noi, ca toată lumea. A trecut un sfert de oră. Deja începuseră să se adune echipe de reporteri TV. Apoi i-am văzut ieşind: doi băieţi cu o targă mobilă pe care era pus un cadavru învelit în folie. Nu aveam nevoie să-i văd faţa pentru a-mi da seama pe cine purtau. Speram că murise repede, deşi, dacă judecam după starea în care îi găsisem pe membrii familiei Brown, aveam groaznicul sentiment că nu fusese deloc aşa.

I-am spus încet:

– Putem să plecăm acum, Kelly. Pat nu e aici în seara asta.

Mă simţeam ca şi când mi se furase de sub nas una dintre cele mai preţioase averi şi ştiam că nu o voi mai recâştiga vreodată. Prietenia noastră fusese reînviată după atâta amar de vreme, şi moartea fusese preţul pe care el îl plătise pentru asta. Mă simţeam pierdut şi disperat, ca şi când aş fi fost despărţit de restul echipei mele pe un teritoriu inamic, fără vreo hartă sau vreo armă şi fără vreo idee încotro s-o apuc. Fusese un prieten adevărat. Chiar după atâţia ani în care nu ne văzuserăm, aveam să-i duc dorul amicului meu fără fund.

În timp ce Pat era urcat în ambulanţă, m-am forţat să-mi revin. M-am întors şi am luat-o pe drumul pe care veniserăm, pentru a evita poliţia. Una dintre maşini îşi pornise acum sirena şi ambulanţa era gata să o pornească la rându-i. Îmi imaginam scena crimei, cu toţi cei de acolo punându-şi mănuşile şi despachetând instrumentele. Încă o dată am încercat să mă detaşez şi să privesc întreaga situaţie la rece: Pat nu mai trăia şi îmi rămăsese numai Euan. Îmi era însă mult mai greu decât de obicei să-mi revin.

Am luat-o la stânga pentru a ieşi de pe strada principală şi am ascultat cum sirena ambulanţei a fost pornită de două ori

pentru a-şi croi drum prin trafic. Am continuat să mergem. Nu era o arteră de mare importanţă şi avea case pe ambele părţi, case mari, cu scări de piatră ce conduceau până la intrare.

O ţineam pe Kelly de mână şi mergeam fără să vorbim.

În momentul ăsta nu trebuia să mă gândesc deloc la Pat. Ceea ce conta erau posibilele informaţii despre noi pe care reuşise să i le smulgă cel care-l ucisese. PIRA sau Luther şi compania, cine ştie? Trebuia să fie una din variantele astea. Presupunând, desigur, că moartea lui avea legătură cu mine. Naiba ştie în ce altceva mai era implicat! Oricum, trebuia să plec de la premisa că, indiferent cine-l omorâse, fusese interesat de locul în care ne aflam. Tot ceea ce ştia Pat era numărul de telefon şi faptul că intenţionam să mă duc la biroul PIRA. Poate că OPSEC[1] ne salvase vieţile.

Eram atât de concentrat, încât la început nici măcar nu am auzit vocea. Apoi am crezut că îi aparţinea lui Kelly şi eram pe punctul de a o scutura şi de a-i spune să tacă şi să mă lase să mă gândesc. Dar apoi s-a auzit din nou, o voce de bărbat puternică şi clară, iar de data asta ar fi fost imposibil să nu înţeleg ce spunea:

– Staţi! Dacă mişcaţi, vă omor! Rămâneţi pe loc exact unde sunteţi! Nu mişcaţi!

Nu era vocea şovăitoare a unui drogat; nu era o voce tânără şi nervoasă; era vocea calmă a cuiva perfect stăpân pe sine şi pe situaţie.

---

[1] Operations security – metodologie prin care se oferă persoanelor de contact minimum de informaţii, pentru ca acestea să nu cadă în mâinile duşmanilor. (n.red.)

29

Nu mi-am mişcat mâinile. Kelly m-a prins cu braţele de mijloc.

– Stai liniştită, nu-i nimic. Nu-ţi vor face nimic.

Minţeam ca un ceas ieftin.

Am auzit paşi în spatele meu şi apoi spre stânga. Probabil că venise de pe aleea care dădea înspre intrările de serviciu, din spatele caselor pe lângă care tocmai trecuserăm.

A spus:

– Ai două variante. Dacă rămâi nemişcat, nu păţeşti nimic. Dacă te mişti, te omor.

Vocea părea a unui bărbat în jur de treizeci de ani, şi era precisă, clară, studiată.

N-avea nici un rost să încerc să mă arunc asupra lui. Avea să mă omoare în momentul în care făceam cea mai mică mişcare. M-am hotărât să aleg prima variantă.

S-au auzit alţi paşi din partea cealaltă şi cineva a smuls-o pe Kelly şi a luat-o pe sus. A început să ţipe: „Nick, Nick!“, dar nu puteam face nimic pentru a o ajuta, iar strânsoarea ei fusese mult prea slabă pentru a rezista. Era târâtă în spatele meu, de unde n-o mai puteam vedea. Nu-i vedeam nici pe cei care ne prinseseră. Am încercat să mă calmez şi să accept ceea ce se petrecea.

Vocea a început să-mi dea ordine cu aceeaşi tonalitate, aproape plăcută. Mi-a spus:

– Vreau să ridici mâinile încet şi să le duci la ceafă. Acum!

Am făcut ce mi-a spus. A continuat:

– Acum întoarce-te.

M-am întors încet şi am văzut un tip scund, brunet, care ţinea aţintit spre mine un pistol ca un profesionist. Se afla cam la zece metri de mine, la intrarea pe alee. Respira greu, probabil pentru că alergase pe străzi ca să dea de noi. Era îmbrăcat în costum şi avea o haină încheiată cu arici. Acum ştiam cine-l omorâse pe Pat.

– Vino spre mine. Acum!

N-o mai vedeam pe Kelly. Probabil că o duseseră înspre capătul aleii. În cele din urmă ajunseseră la ea. Mergând spre el, am văzut cu ochii minţii trupuşorul hăcuit al Aidei.

– Opreşte-te! Întoarce-te la stânga!

Foarte încet, foarte calm şi hotărât. Cum a spus asta, am auzit o maşină oprind în dreapta mea şi cu colţul ochiului am văzut-o: era automobilul Caprice de la primul motel.

– Dă-i drumul!

Am intrat pe alee. Kelly tot nu se vedea.

Am auzit:

– În genunchi!

Am îngenuncheat. Niciodată nu mă îngrijorase prea tare ideea că aveam să mor; la urma urmei, toţi trebuie să dăm colţul la un moment dat. Când avea să se întâmple, voiam să se petreacă cât se putea de repede. Întotdeauna sperasem într-o viaţă după moarte, dar nu agream ideea reincarnării pe Pământ. Nu mi-ar fi plăcut deloc să mă trezesc din nou aici, sub forma unui element aflat cine ştie unde, la coada lanţului trofic. Mi-ar fi plăcut în schimb ceva spiritual, o viaţă în care devii conştient de adevărurile universale, de la apariţia omului pe Pământ până la reţeta pentru Coca-Cola. Întotdeauna avusesem presimţirea că voi muri tânăr, însă acum era puţin cam prea devreme.

Nu se întâmpla nimic şi nimeni nu spunea nimic. Apoi, automobilul Caprice a apărut pe alee, în spatele meu, cu luminile

farurilor îndreptate spre spatele caselor. Toate aveau garaje şi trei sau patru maşini erau parcate de-a lungul aleii. Îmi vedeam umbra, în genunchi, pe asfaltul ud.

Motorul era pornit şi am auzit cum se deschid uşile. S-a auzit un mesaj radio: de data asta, vocea părea a cuiva care vindea hotdog în New York. Dădea indicaţii:

– Afirmativ, suntem pe aleea de serviciu pentru Dent şi Avon. Înspre sud. O să ne vedeţi farurile. Afirmativ, i-am prins pe amândoi.

Am rămas în genunchi, cu mâinile la ceafă, aşteptând sosirea celorlalţi. Le-am auzit paşii îndreptându-se spre mine din direcţia maşinii. Mi-am încleştat dinţii şi am închis ochii, aşteptând să mă pălească în moalele capului. Au trecut uşor pe lângă mine şi s-au oprit în dreapta mea.

Nu l-am auzit pe al doilea venind în spatele meu. Am simţit doar o mână puternică pe mâinile mele împreunate la ceafă, în timp ce cealaltă mă pipăia, căutându-mi arma. Mâna a scos pistolul Sig şi am văzut cum îi verifică piedica de siguranţă în faţa mea. Apoi a luat mâna de pe capul meu şi, din aceeaşi mişcare, a scos o pungă de plastic. Respiraţia sa uşor alertă mirosea a cafea.

Nu s-a întâmplat nimic un minut sau două, în afară de fâşâitul pungii din spatele meu. În dreapta mea a apărut un tip care semăna puţin cu un creator de modă, îmbrăcat într-un costum negru, cu o jachetă cu guler mandarin. Să fiu al dracului, era un costum Armani. Probabil de la sfârşitul anilor 1920, foarte bine croit, de culoare închisă, uşor. Probabil că plutise, căci pantofii nu-i erau uzi. Stătea exact deasupra mea.

Am auzit-o pe Kelly plângând undeva. Probabil că se afla în maşină. Dracu' ştia cum ajunsese acolo, dar măcar ştiam unde e. Tipul din spatele meu şi-a continuat percheziţia şi a pus tot ce aveam în pungă.

Vânzătorul de hotdog se purta destul de bine cu ea, nu părea deloc dur sau agresiv. Poate că avea şi el copii.

– Linişteşte-te, linişteşte-te! o îndemna el. Cum te cheamă?

Răspunsul ei nu a ajuns până la mine, însă l-am auzit pe el:

– Nu cred că te cheamă Josie, domnişorică, cred că te cheamă Kelly.

„Foarte bine, colega, măcar ai încercat!"

Pe strada principală, cam la 150 de metri mai jos, la capătul aleii, au apărut nişte faruri de maşină. Apoi am văzut luminile de mers înapoi venind spre mine.

Tot ce aveam asupra mea se afla în punga de plastic din mâinile bărbatului aflat în spatele meu. Eram în continuare în genunchi, cu mâinile la ceafă, cu Domnul Armani undeva în dreapta mea.

În spatele meu s-au auzit zgomote făcute de mai mulţi oameni. Speram să fie niscai trecători care aveau să dea alarma. Dar pe cine să anunţe? Speranţele mi s-au năruit când l-am auzit pe şofer coborând din maşină şi spunându-le:

– Totul e în regulă, băieţi, situaţia e sub control. Nu e nimic de văzut aici.

Eram derutat. Cum de puteau să manevreze lumea în halul ăsta? Era imposibil să facă aşa ceva dacă nu aparţineau forţelor de ordine. Poate că mai exista un dram de speranţă; poate că reuşeam să-i conving să-mi dea drumul. Mai aveam discheta ascunsă. Poate că reuşeam s-o folosesc ca monedă de schimb.

Maşina în marşarier s-a oprit cam la cinci metri de mine şi din ea au coborât trei oameni: şoferul din faţă şi doi de pe bancheta din spate. La început stăteau în umbră şi nu le-am putut distinge feţele, însă unul dintre ei a păşit în lumina farurilor celeilalte maşini. În momentul acela, mi-am dat seama că eram într-adevăr într-un mare rahat.

Luther arăta destul de şifonat, iar expresia de pe figura lui nu era deloc prietenoasă. În lumina farurilor semăna cu un drac

furios cu fața distrusă. Era îmbrăcat tot în costum, însă era clar că, măcar un timp, nu avea să mai poarte cravată. Îmi dădeam seama după rânjetul pe care-l avea pe față că îmi pregătise și el niște chestii. Da, mi se părea corect.

S-a îndreptat spre mine și am crezut că o să mă lovească. Am închis ochii și m-am pregătit să primesc lovitura, însă a trecut pe lângă mine fără să facă nici un gest. Asta m-a speriat și mai tare.

Luther a început să vorbească în timp ce se îndrepta spre mașină.

– Bună, Kelly, mă mai ții minte? Numele meu este Luther.

S-au auzit niște mormăieli ca răspuns. Mă chinuiam să aud ce vorbeau, însă numai vocea adultului era perceptibilă.

– Nu-ți mai aduci aminte de mine? Am venit de câteva ori să-l iau pe tatăl tău la serviciu. Trebuie să vii cu mine acum, am fost trimis să am grijă de tine.

Am auzit proteste dinspre mașină.

– Nu, nu a murit. Vrea să te iau și să te duc la el. Hai, mișcă-te, panaramă mică!

Kelly a urlat:

– Nick, Nick! Nu vreau să merg!

Părea moartă de frică.

Luther s-a înapoiat cu ea la mașină. O ținea strâns în brațe, ca s-o împiedice să dea din mâini și din picioare de spaimă. Totul s-a terminat în câteva secunde. Imediat ce Kelly a fost instalată pe bancheta din spate, mașina cu cei trei a demarat. Din nou, am avut senzația că mă lovise cineva cu hidrantul.

– Ridică-te!

Aveam mâinile la ceafă și am simțit strânsura cuiva pe brațul meu drept. M-am ridicat. Am auzit mașina mișcându-se în spatele meu.

M-am uitat spre dreapta. Tipul scund mă ținea cu mâna stângă; în dreapta avea punga de plastic cu mobilul lui Kev,

pistolul meu, portofelul, paşaportul, cardul şi ceva mărunţiş. M-a întors cu faţa spre maşina care tocmai terminase manevra de întoarcere spre dreapta şi m-a împins spre ea. Domnul Armani îmi urmărea mişcările.

Rămăsesem calm până în acest moment. Însă acum trebuia să fac ceva pentru a ieşi din rahatul ăsta. Urma să fiu omorât, nu exista nici o îndoială în privinţa asta. Motorul mergea şi aveam cam zece metri disponibili pentru a încerca ceva. Indiferent ce-aş fi făcut, mişcarea trebuia să fie foarte rapidă, agresivă şi surprinzătoare. Şi trebuia să-mi iasă din prima; altfel, eram un om mort.

Tipul care mă ţinea era dreptaci, altfel nu m-ar fi împins cu mâna stângă, aşa că, dacă făceam ceva, trebuia să arunce punga din mână şi să-şi caute pistolul. Dacă mă înşelam, moartea avea să vină aproape instantaneu. Dar oricum eram mort, aşa că, ce dracu', de ce să nu încerc?

Mai rămăseseră trei metri între mine şi maşină. Domnul Armani ajunsese deja la uşa din spate pentru a o deschide, şi, în momentul când şi-a luat ochii de la mine şi s-a uitat după mânerul portierei, am ştiut că venise momentul să acţionez.

– IIIAAAAAAAHHHHHHH!!!

Urlând cât mă ţinea gura, mi-am coborât rapid mâna dreaptă de la ceafă, m-am întors pe jumătate şi l-am lovit în umărul stâng cât de tare am putut.

Mă folosisem de factorul surpriză. Toţi trei trebuiau acum să priceapă ce se întâmplă şi să evalueze situaţia. Avea să dureze mai puţin de o secundă să transforme această evaluare într-o reacţie.

Când l-am lovit, am început să împing, în încercarea de a-l întoarce spre stânga, astfel încât să am acces la partea lui dreaptă. Acum urlam amândoi. El evaluase deja situaţia. Aruncase punga şi încerca să-şi scoată arma.

Ştiam că probabil şi pentru el totul se derula cu încetinitorul. Am văzut stropi de salivă sărindu-i din gură când a strigat un avertisment către ceilalţi. Nu trebuia să-mi fac griji în legătură cu ei pentru moment; dacă erau mai rapizi decât mine, nu mă ajuta deloc să ştiu asta.

Privind spre brâul lui, am văzut pistolul mişcându-se încet către mine în timp ce el se întorcea. Nu mai conta nimic altceva. Nu mi-am luat ochii de la el. I-am auzit pe ceilalţi doi strigând. Toţi eram cu ochii pe el.

Colt-ul .45 este o armă cu o acţiune simplă, ceea ce înseamnă că tot ceea ce face trăgaciul este să elibereze cocoşul. Pentru prima armare, trebuie să culisezi înspre tine manşonul de armare, apucându-l strâns de striaţiile speciale, între degetul mare şi celelalte degete ale mâinii stângi, să tragi cu putere înapoi, după care să-i dai drumul. Poţi să-ţi ţii pistolul asupra ta „armat şi asigurat" – cu cocoşul tras şi asigurat cu pârghia de siguranţă –, cu un cartuş pe ţeavă. Colt-ul are şi o pârghie de siguranţă manuală şi o clemă de control. Chiar dacă pârghia de siguranţă manuală este dezasigurată, trebuie să apeşi suficient de puternic pe clema de control, căci, în caz contrar, arma nu va trage.

Am apucat pistolul cu mâna stângă, fără să-mi pese de unde. În acelaşi timp am coborât mâna dreaptă cu degetul mare întins, iar celelalte degete lipite, pentru a asigura o priză bună. Am fixat pistolul în podul palmei, deblocând pârghia de siguranţă manuală cu degetul mare, şi l-am apucat strâns, astfel încât să acţionez şi clema de control. Nu-mi dădeam seama dacă avea cocoşul tras. Nu puteam să ştiu dacă arma avea vreun glonţ pe ţeavă. Cu mâna stângă am culisat manşonul de armare. Fusese deja armată. Un cartuş de alamă a ieşit prin gura de evacuare, scânteind în lumină. Nu mai conta că pierdusem un cartuş, cel puţin pistolul nu era descărcat.

Ştiam că prima ameninţare o reprezenta Domnul Armani. Avea o armă în mână.

Am continuat să mă mişc în direcţia în care mă lansasem odată cu lovitura în umăr şi, în timpul ăsta, am ţintit şi am tras, undeva în jos, fiindcă nemernicii ăştia purtau de obicei veste antiglonţ. Armani a căzut. Nu ştiam dacă era mort sau nu.

Am continuat să mă învârt şi l-am pus la pământ şi pe tipul cel scund; apoi m-am îndreptat spre şofer. Acesta se afla încă pe scaunul său, ghemuit şi crispat, ţipând.

Am alergat în dreptul portierei sale, cu pistolul aţintit asupra lui.

– Mişcă-te! Dă-te mai încolo! Mişcă-te!

Am deschis uşa şi, cu pistolul îndreptat spre el, l-am lovit cu piciorul drept. Nu voiam să-l târăsc afară, ar fi durat prea mult. Voiam pur şi simplu să urc în maşină şi să-i dau drumul. I-am înfipt ţeava armei în obraz şi i-am luat pistolul, l-am păstrat şi l-am aruncat pe al meu – nu ştiam câte cartuşe mai avea.

Era rănit în braţul drept. Se vedea o mică gaură de intrare în material, însă nu era prea mult sânge în jur. Probabil că-l atinsese unul dintre gloanţele destinate lui Armani atunci când mă învârtisem în jurul maşinii. Mâna îi era roşie, sângele prelingându-se pe braţ.

Cartuşul de .45 mm este mare şi greu, şi nu glumeşte. Gaura imensă de ieşire probabil că-i spulberase pur şi simplu o bună parte din subraţ. Nu trebuia să-mi fac griji din pricina lui.

În timp ce demaram, am urlat la el:

– Unde se duc? Unde se duc?

Răspunsul lui a fost jumătate geamăt, jumătate urlet:

– Du-te dracului! Du-te dracului!

Costumul gri-închis i se colora în maro din cauza sângelui.

L-am lovit tare cu pistolul peste picior.

– Unde se duc?

Ne aflam pe o străduţă îngustă, între case. Am distrus ambele oglinzi laterale în timp ce făceam viraje bruşte şi-i puneam întrebări. Mi-a spus din nou să mă duc dracului, aşa că am tras. Am simţit schimbarea presiunii aerului când gazele au ieşit pe ţeavă, şi apoi mirosul de carbid mi-a umplut nările. A urmat explozia materialului textil şi a cărnii în timp ce glonţul îşi croia drum prin piciorul său. A mugit ca un animal înjunghiat.

Nu ştiam încotro mă îndreptam. Ţipetele şoferului s-au domolit curând, dar a continuat să se agite. Convulsiile îl făcuseră să se prăbuşească în genunchi în faţa scaunului, cu capul pe el. Era pe punctul de a intra în stare de şoc. Probabil că îşi dorea să fi vândut hotdog în New York.

– Unde se duc? am întrebat din nou.

Nu voiam să leşine înainte de a obţine această informaţie.

– Spre sud, a gemut el. Pe autostrada I-95 spre sud.

Acceleram pe zona suspendată a şoselei care urma să ne scoată în autostrada interstatală.

M-am uitat la el.

– Cine sunteţi?

Faţa i s-a schimonosit de durere în timp ce încerca să respire. Nu mi-a răspuns. L-am lovit în tâmplă cu pistolul. A gemut slab şi şi-a dus degetele încet de la picior la cap. Am trecut pe lângă Pentagon şi apoi am zărit firma hotelului Calypso. Mi se părea că trăiesc un coşmar.

– Cine sunteţi? Spune-mi de ce mă urmăriţi!

De-abia am auzit ce a răspuns. Avea gura plină de sânge şi îi era foarte greu să respire.

– Dă-mi drumul! Lasă-mă aici şi o să-ţi spun.

În nici un caz nu putea să mă prostească în felul ăsta.

– O să mori curând. Spune-mi şi o să te ajut. De ce încercaţi să ne omorâţi? Cine sunteţi?

Capul i s-a rostogolit pe pernă. Nu mi-a mai răspuns; n-a mai putut.

*

I-am ajuns din urmă puţin înainte de centură, în mijlocul celor trei benzi de circulaţie. N-a fost greu să-i văd în lumina farurilor şi mi-am dat seama că erau tot cei trei: unul în faţă şi doi în spate. Kelly nu se vedea, însă era suficient loc între cei doi tipi din spate ca să mai fie cineva acolo. Era micuţă, n-avea cum să i se vadă capul deasupra spătarului scaunului.

Nu puteam acţiona pe autostradă, aşa că acum era momentul să mă calmez şi să mă gândesc la următoarea mişcare. Ce puteam face? Indiferent la ce concluzie ajungeam, trebuia să mă mişc repede, fiindcă nu ştiam încotro se îndreptau, iar I-95 mergea până în Florida. Mult mai aproape, în schimb, se afla Quantico, Academia FBI şi DEA. Lucrurile începeau să capete sens. Luther şi negrul veniseră acasă, amândoi se cunoşteau cu Kev; toţi făceau parte din acelaşi grup. Dar de ce l-ar fi ucis pe Kev? Şi dacă ei erau ucigaşii, care era legătura dintre „corupţia DEA“ şi „prietenii mei de peste ocean“? Oare se întâmpla ceva între cele două grupări, iar Kev descoperise acest lucru şi fusese ucis pentru asta?

M-am gândit din nou la Florida şi asta mi-a dat o idee. Am păstrat-o pentru mai târziu.

M-am uitat la şofer. Era într-o stare foarte proastă, pierdea în continuare sânge. Acum stătea într-o baltă, deoarece covoraşul de cauciuc împiedica mocheta să absoarbă sângele. Îi vedeam faţa în răstimpuri, atunci când luminile de pe partea cealaltă a autostrăzii loveau maşina; toată agitaţia îl storsese de vlagă, iar acum era pământiu şi uscat ca un peşte învechit; viaţa i se scurgea încet, încet din ochii ficşi. Avea să moară curând. Urâtă treabă!

M-am întins deasupra lui, i-am deschis jacheta şi am scos cele două încărcătoare agăţate în tocul suspendat de umăr. Nu a reacţionat deloc la ceea ce făceam; se afla probabil într-o altă lume, reflectând poate la viaţa lui înainte de a muri.

Automobilul vizat era în faţa mea. Ştergătoarele maşinii mele se mişcau la viteză maximă din cauza camioanelor şi a maşinilor care aruncau mai multă apă pe parbriz decât ploaia. Am dat dezaburitorul la maximum. Sângele şoferului care se scurgea pe jos şi propria-mi transpiraţie aburiseră geamurile bine de tot.

Autostrada era perfectă pentru ceea ce-mi propusesem; puteam să conduc în continuare şi să permit ţintei să se distanţeze până într-acolo încât să las să se interpună între noi un alt automobil. Când se apropia o ieşire, mă apropiam şi eu; astfel, dacă intenţiona să facă la dreapta, puteam să o fac şi eu, foarte firesc, şi să mă ţin în continuare după ei.

După cinci minute am văzut un indicator pe care scria: „Lorton – 2 kilometri". Au semnalizat că urmau să se înscrie pe banda din margine pentru a ieşi. Aşadar, nu se îndreptau spre Quantico. Nu aveam timp să mă gândesc la asta; acum trebuia să-i lovesc. M-am uitat în jos, am schimbat încărcătorul şi am verificat pistolul.

Când am schimbat banda mi-am dat seama pentru prima oară că treceam printr-o zonă foarte împădurită. Cauciucurile au scos zgomote ritmice, înfundate, atunci când au lovit zona de racordare din asfaltul autostrăzii.

Şoferul ajunsese să se cufunde complet în spaţiul din faţa scaunului, cu spatele rezemat de uşă. Numai vesta antiglonţ de sub cămaşă îl mai ţinea în poziţia aia. Murise.

Mă aflam acum pe banda de urgenţă, la numai 20 de metri în spatele maşinii pe care o urmăream, destul de aproape pentru a nu-i scăpa din ochi, dar totodată suficient de departe ca, în cazul în care se uitau în urmă, să nu vadă altceva decât nişte faruri. Nu l-am văzut pe nici unul privind înapoi, probabil că nu aveau nici o grijă. Am început să respir adânc şi să mă concentrez.

Şoseaua de ieşire de pe autostrada Lorton era o ridicătură domoală cu o bretea la dreapta. Copacii înalţi de pe fiecare parte a drumului dădeau impresia pătrunderii într-un tunel. Am hotărât să acţionez la prima intersecţie. Mintea îmi mergea mult mai repede, încercând să-mi inducă o anumită stare şi să-mi îndepărteze orice frică.

Am văzut luminile farurilor, la distanţă, şi am apăsat pedala de acceleraţie pentru a mă apropia şi mai mult. Au frânat şi apoi au pus semnal dreapta. Un camion a trecut hurducăind pe lângă noi. După toate aparenţele, în faţă se deschidea o şosea lată. Maşina a virat la dreapta. Împingându-mă în scaun, am apăsat pedala de acceleraţie până la fund şi mi-am încleştat mâinile pe volan.

Probabil că aveam o viteză de peste 75 de kilometri pe oră şi continuam să accelerez când am ajuns paralel cu ei şi am tras brusc dreapta de volan. Aripa mea dreaptă le-a lovit maşina în faţă. Impactul a fost foarte puternic. Airbagul meu s-a deschis, iar automobilul a derapat în mijlocul şoselei. Cealaltă maşină s-a învârtit şi a ajuns într-o parte. Am auzit geamuri spărgându-se şi scrâşnetul cauciucului pe asfalt.

Când maşina s-a oprit, mi-am desfăcut centura de siguranţă şi am deschis portiera. Aerul era îngheţat. La început nu am putut auzi altceva decât şuieratul radiatorului şi avertismentul sonor al maşinii, care mă anunţa că portiera era deschisă şi farurile, aprinse; apoi am auzit gemete înfundate din cealaltă maşină.

Prioritatea numărul unu era şoferul. Maşina trebuia să rămână pe loc. Se lupta încă să desfacă centura de siguranţă. Am tras prin parbriz. Nu mi-am dat seama unde l-am împuşcat, însă a căzut la pământ. Uitându-mă în spate, am văzut-o pe Kelly sau, cel puţin, forma trupului ei. Era jos, la picioarele banchetei, cu degetele în urechi.

Luther începuse să tragă asupra mea. Deschisese portiera pe jumătate şi încerca să se strecoare afară. Şi eu aş fi făcut acelaşi

lucru, fiindcă în astfel de condiţii cei aflaţi în maşină erau o ţintă sigură; se impunea să iasă. În timp ce se rostogolea, am continuat să trag, chiar pe sub portieră. A ţipat. Îl nimerisem. Nu mi-am dat seama dacă era o lovitură directă sau dacă glonţul ricoşase din asfalt, dar nu mai conta, efectul era acelaşi.

Am înaintat din spatele capotei maşinii mele pentru a ajunge la al treilea tip. Ieşise, dar se părea că se răzgândise. Îşi ridicase mâinile şi striga:

– Nu trage, nu trage!

Avea ochii mari cât nişte farfurioare. I-am tras două gloanţe în cap.

Kelly era ghemuită în faţa banchetei. Nici nu-i trecea prin cap să iasă din maşină.

Am percheziţionat cele două corpuri căzute la pământ pentru a le găsi portofelele şi încărcătoarele. L-am lăsat pe Luther la urmă.

Era pe asfalt, în spatele maşinii, cu mâinile încleştate la piept.

– Ajută-mă... ajută-mă... te rog...

Încasase un glonţ la subraţ în timp ce se rostogolea şi probabil că-i pătrunsese adânc în piept. M-am gândit la Kev, la Marsha şi la Aida şi i-am tras un picior. A deschis gura să strige, însă nu i-a ieşit altceva decât un horcăit. Era pe cale să-şi dea duhul. Foarte bine. Măcar de-ar fi făcut-o cât mai încet.

Am alergat înapoi la Kelly şi am ridicat-o de pe jos. A trebuit să strig la ea ca să-i acopăr ţipetele:

– E în regulă, Kelly. Sunt aici, totul e OK.

O ţineam strâns în braţe. Aproape că mă asurzea.

– S-a terminat! Totul e bine!

Nu era.

Poliţia avea să apară curând. Am privit în jur. Ne aflam la intersecţia cu o arteră principală, cu două benzi pe sens. În stânga mea, în josul dealului, era I-95, care tăia strada printr-un

pod, cu o benzinărie Texaco cam la 400 de metri pe partea cealaltă, în dreapta. În susul dealului şi cam la aceeaşi distanţă se afla un hotel Best Western care-şi profila silueta deasupra orizontului.

Dinspre şoseaua de ieşire de pe autostradă au apărut luminile unor faruri care se îndreptau spre noi. Luther zăcea gemând uşor. Nu murise, însă era clar că nu mai avea mult. Luminile se apropiau.

Kelly era în stare de şoc. Apucând-o strâns ca să-mi maschez pistolul, am mers în spatele celor două maşini. Luminile ajunseseră foarte aproape de noi. Am ieşit în spatele maşinilor şi i-am făcut semn autovehiculului care se apropia.

Bunii samariteni erau într-o Toyota Previa, soţul şi soţia în faţă, iar doi copii în spate. Am jucat rolul victimei traumatizate cât am putut de bine, urlând: „Ajutor! Ajutor!", în timp ce mă repezeam spre portiera şoferului. Femeia era la volan; a deschis uşa.

– Doamne, Dumnezeule!

Soţul sunase pe mobil după salvare.

Am asigurat arma şi i-am băgat pistolul în faţă:

– Toată lumea jos din maşină! Ieşiţi! Acum!

Agitam celălalt braţ ca un nebun. Cu puţin noroc, aveau să creadă că nu eram în toate minţile.

– Ieşiţi! Ieşiţi că vă omor! Ieşiţi!

Singurul lucru pe care-l ştiam despre familii era că nimeni nu ar fi făcut ceva care să le pună în pericol. Soţul începuse să se piardă.

– Te rog, nu, te rog, nu face asta, a bâiguit el.

Apoi a început să plângă.

Kelly se liniştise, fiind atentă la ce făceam.

Mama îşi păstrase calmul.

– OK, ieşim. Dean, scoate copiii afară. Afară!

Dean s-a conformat. Am urlat la el:

– Aruncă-ţi portofelul în maşină!

Am băgat-o pe Kelly înăuntru, am trântit-o pe bancheta din spate, am alergat la scaunul şoferului, am urcat şi am demarat în trombă.

Voiam să părăsesc zona de risc şi abia după asta puteam să mă gândesc. Autostrada ieşea din discuţie, pentru că poliţiei i-ar fi fost foarte uşor să mă depisteze. Am mers până la intersecţie şi am luat-o la stânga, pe sub podul autostrăzii, pe lângă un garaj. Şoseaua era de-acum una simplă, cu o bandă pe sens, iar eu am apăsat pe acceleraţie.

Nu aveam timp să-i explic lui Kelly ce se petrecea. Era ghemuită pe bancheta din spate, suspinând. Adrenalina începea să-mi dispară din vene, dar faţa-mi era acoperită de sudoare. Am respirat adânc, încercând să-mi introduc mai mult oxigen în corp şi să mă calmez. Eram extraordinar de furios pe mine însumi, căci îmi dădeam seama că-mi pierdusem controlul. Ar fi trebuit să-l ucid pe Luther imediat, nu să mă prostesc aşa.

Am realizat brusc că ne îndreptam spre sud, din ce în ce mai departe de aeroport. Trebuia să mă opresc şi să mă gândesc, în loc să alerg aşa panicat. Am tras pe dreapta şi m-am uitat pe hartă. Kelly nu arăta deloc bine, însă nu prea ştiam ce i-aş fi putut spune pentru a o face să-şi vină în fire.

– Ţi-am spus că o să am grijă de tine, am încercat eu. Eşti bine?

S-a uitat la mine şi a dat din cap, cu buza de jos tremurând.

Am luat o hotărâre. „Dă-o dracului de treabă, mergem direct la hotel, luăm discheta şi o ştergem." Am întors unde am putut şi am luat-o spre autostradă. N-am părăsit drumul până când nu am ajuns la centură.

Lumini albastre sclipeau înspre noi. Erau în jur de zece maşini de poliţie. Nu-mi făceam griji. Chiar dacă mă identificau, trebuiau să traverseze spaţiul care delimita sensurile de mers.

Ne-a luat cam o oră să ajungem la Economy Inn. Am intrat în parcare şi i-am spus lui Kelly să aştepte pe loc. Chiar dacă m-a auzit, n-a avut nici o reacţie. Am încercat din nou şi de data asta a dat din cap.

Am urcat, mi-am scos pistolul şi am intrat. Am împins comoda într-o parte, televizorul s-a prăbuşit la pământ şi am smuls discheta cu scotch cu tot. Dacă Luther şi compania aveau legături cu PIRA, ştiau sigur că aveam o dischetă – sau, cel puţin, trebuiau să presupună asta. Am scos geanta neagră şi am aruncat două prosoape în apă. Când s-au îmbibat, am scos punga de plastic pentru rufe murdare din sertar. Am pus înăuntru cele două prosoape ude şi nişte săpun. Am ieşit din cameră şi am lăsat semnul NU DERANJAŢI pe uşă.

Pe Kelly am găsit-o tot ghemuită pe bancheta din spate. Am condus spre Marriott.

30

Am parcat într-un lung şir de maşini şi de camionete şi m-am dus să iau prosoapele din spate. Când am deschis portiera, Kelly mi-a sărit în braţe, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului meu şi strângându-mă cu putere. Tremura toată.

I-am ridicat capul de pe umărul meu. Sângele tipului pe care-l împuşcasem în cap îmi murdărise jacheta şi acum ajunsese pe faţa ei, amestecându-se cu lacrimile. I-am şoptit la ureche:

– Totul e bine acum, Kelly. S-a terminat.

M-a apucat şi mai strâns. I-am simţit lacrimile calde pe gât.

I-am spus:

– Trebuie să mă duc să fac rost de o altă maşină, aşa că vreau să stai aici. Nu o să întârzii mult.

Am încercat să o ridic ca s-o pun înapoi pe banchetă, însă ea nu mi-a dat drumul, îngropându-şi faţa şi mai adânc în umărul meu. Îi simţeam respiraţia prin materialul jachetei.

I-am pus o mână pe ceafă şi am legănat-o încetişor. Pentru o clipă, n-am mai ştiut cine se agăţa de cine. Gândul la cele petrecute şi la ce se putea afla în spatele tuturor evenimentelor mă speria îngrozitor. Trebuia să aflu de la Kelly dacă afirmaţiile lui Luther erau adevărate, iar ăsta era un moment la fel de nepotrivit ca oricare altul.

– Kelly, îl ştii pe Luther? E adevărat că a venit şi l-a luat pe tati la serviciu de mai multe ori?

Am simţit cum a aprobat din cap încet pe umărul meu.

– N-o să te mai las niciodată singură, Kelly. Hai să ne curăţăm un pic, vrei?

Am încercat să abordez o mină veselă în timp ce foloseam unul din prosoapele ude ca s-o şterg pe faţă.

– Dacă tot o să vii cu mine, trebuie să-ţi dau o misiune foarte importantă. Vreau să ai grijă de geanta asta până mă duc eu să caut o maşină, bine?

– Bine.

În timp ce ea se usca, am verificat portofelele. În total, puţin peste două sute de dolari.

Parcarea înconjura hotelul şi era slab luminată. Gărduleţele ce delimitau şirurile de maşini parcate, care-i ajutau pe oameni să-şi găsească mai uşor propriul automobil, erau formate din tufişuri şi din arbuşti până la talie, cu mulţi copăcei în jurul perimetrului central. Era destulă umbră acolo.

Am lăsat-o pe Kelly în mijlocul unor tufişuri, cu geantă cu tot.

– Rămâi ascunsă până găsesc o maşină, şi atunci vii să-mi aduci geanta, OK?

– Şi-o să te pot vedea? a şoptit ea în timp ce-şi ridica gluga. Haina-i era deja udă din cauza frunzelor. Vreau să te văd.

Pusesem ochii pe o maşină mare, Dodge, aflată în lungul şir de maşini. I-am răspuns:

– Vezi maşina aia albastră de acolo? Pe aia o s-o luăm.

Nu voiam să-i spun că aveam s-o fur, pentru că ar fi părut o nebunie după tot ce se întâmplase.

Mi-a luat cam cinci minute să intru în maşină, dar a pornit din prima. Am dat ştergătoarele şi dezaburitorul la maximum şi am şters parbrizul cu mâneca. Am dat înapoi până la tufişuri, am oprit şi am ieşit. A urcat cu un zâmbet mare pe faţă şi am pornit. M-am oprit însă brusc şi i-am zis:

– Pune-ţi centura!

Şi-a pus-o.

Am luat-o spre sud, pe I-95. Cam la vreo treizeci de kilometri înainte de ieşirea spre Lorton, am întâlnit indicatoare care ne avertizau că intersecţia era închisă. Trecând peste pod, am aruncat o privire în jos, spre dreapta, şi am avut o imagine panoramică a locului unde avuseseră loc împuşcăturile. Era înconjurat de maşini de poliţie, iar luminile lor roşii şi albastre clipeau în noapte. Nu am încetinit asemenea celorlalte maşini pentru a vedea mai de aproape ce se petrecea.

Indicatorul de combustibil arăta că rezervorul era pe trei sferturi plin, aşa că puteam să mergem o distanţă apreciabilă până să trebuiască să alimentăm din nou. Am deschis radioul, trecând pe toate posturile în speranţa că o să prind ceva ştiri.

Traficul era destul de aglomerat, ceea ce era bine, căci ne făcea să ne pierdem în mulţime, dar autostrada în sine era extrem de plictisitoare. Singura variaţie era că uneori avea două benzi pe sens, iar alteori, trei. Măcar nu mai ploua.

După vreo 150 de kilometri eram mort de oboseală şi ochii începuseră să mă înţepe. M-am oprit să alimentez chiar la graniţa dintre Virginia şi Carolina de Nord şi am continuat spre sud. Kelly adormise în spate.

Până la 1 noaptea, mersesem vreo două sute cincizeci de kilometri, dar cel puţin limita de viteză era mai mare, de la 90 la 100 de kilometri pe oră. Peste tot vedeam panouri înfăţişând un mexican, ca un personaj de desene animate care făcea reclamă unui loc numit South of the Border[1]. Aceasta avea să fie următoarea noastră oprire, cam peste 320 de kilometri.

Am trecut graniţa în Carolina de Sud pe la 5 dimineaţa. South of the Border se afla doar la un kilometru jumătate mai jos, pe şosea, şi s-a dovedit a fi o combinaţie între un târg de provincie şi un spaţiu de prestări servicii. Era probabil foarte popular printre familiile care făceau naveta între plajele din

---

[1] La Sud de Graniţă

Carolina de Nord şi de Sud, acoperind o zonă întinsă şi beneficiind de magazine cu articole de plajă, de băcănii, de farmacii, chiar şi de un disco-bar. Peste tot era deschis, judecând după numărul maşinilor parcate afară.

Am oprit să fac plinul. Vremea era numai o idee mai caldă decât în Washington, dar se auzeau greierii; era clar că ne îndreptam spre sud. Stăteam în faţa pompei, privind cum se mişcau cifrele pe ecran, când în faţă mi-a apărut un jeep Cherokee nou-nouţ, cu tracţiune integrală. Când s-au deschis portierele am fost izbiţi de muzica rap dată la maximum. Înăuntru se aflau patru puştani de colegiu, două fete şi doi băieţi.

Kelly fusese trezită de lumina albă puternică din dreptul pompelor, iar acum se arăta foarte interesată de discoteca mobilă. I-am făcut semn cu mâna prin geam, întrebând-o dacă voia ceva de băut. A dat din cap că da, frecându-se la ochi.

Am intrat, am luat ceva de băut şi nişte sandviciuri şi m-am dus să le plătesc. Casierul, un negru de vreo şaizeci de ani, a început să-mi facă socoteala.

Cele două fete au intrat şi ele, urmate de unul din băieţi. Ambele aveau părul până la umeri, vopsit blond. Flăcăul era slăbuţ, plin de coşuri şi avea un cioc firav.

Casierul mi-a făcut cu ochiul şi mi-a spus încetişor:

– Dragostea-i oarbă.

Am zâmbit aprobator.

Fetele vorbeau între ele, acoperind chiar şi muzica. Poate că aveau timpanele sparte. M-am uitat afară la celălalt băiat, care făcea plinul. Toţi purtau aceeaşi uniformă: tricouri lălâi şi pantaloni scurţi. Arătau de parcă veneau de la plajă. Se vedea că au bani, banii lu' babacu'.

S-au aşezat la rând în spatele meu. Una din fete urma să plătească.

– A fost ziua cea mai super, a strigat ea. L-am întâlnit pe unul dintre actorii care joacă în *Clueless*.

Din ce spuneau se înţelegea că părinţii lor erau nişte jegoşi care nu le dădeau niciodată bani suficienţi, chiar dacă erau plini de caşcaval şi-şi permiteau orice.

Tipul negru mi-a dat restul şi s-a aplecat spre mine:

– Poate că le-ar face bine să-şi găsească o slujbă!

Îi sclipeau ochii.

I-am zâmbit şi am început să-mi adun lucrurile de pe tejghea. Fata s-a aşezat lângă mine ca să plătească şi şi-a deschis poşeta. Cealaltă domnişoară, aflată în spatele meu cu băiatul, se supărase foarte tare din cauza comentariului casierului şi a faptului că eu fusesem de acord cu el.

– Uită-te la faţa lui! a şoptit ea în spatele meu suficient de tare ca s-o aud. Domnu', ce te-a muşcat?

Flăcăul a chicotit înfundat.

După câte se vedea, babacu' fusese generos, indiferent de ce spunea ea. Am văzut o grămadă de bancnote şi carduri cât să ajungă pentru un turneu de bridge. Cei din spatele meu ţineau în mâini berile pe care le luaseră din frigider şi râdeau. Am ieşit.

Afară, maşinile noastre stăteau una în faţa celeilalte. Pe unul din locurile din faţă ale jeepului se afla al patrulea membru al grupului, care terminase de pus benzină şi acum dădea din cap în ritmul muzicii de rahat care se auzea din boxe.

Kelly stătea întinsă pe bancheta din spate. M-am dus lângă geamul ei, ascunzându-mă în dreptul portierei şi am bătut uşor. Kelly s-a ridicat speriată. I-am dat o sticlă de cola.

Ceilalţi trei ieşeau acum din benzinărie. A doua domnişoară era tot enervată. Când au urcat în maşină, am auzit-o pe una din fete ţipând:

– Lua-te-ar dracu' de nenorocit!

– Te referi la nenorocitul negru sau la nenorocitul alb? i-a replicat prietena ei, şi au închis portierele în hohote de râs.

M-am urcat în Dodge şi m-am dus să verific presiunea roţilor. Acum îi povesteau şi şoferului întâmplarea şi vedeam că şi el se agită. Băieţii trebuiau să arate cât de tari erau, iar fetelor nu le plăcea să fie puse într-o situaţie neplăcută în faţa „admiratorilor" lor. Atracţia reciprocă era foarte puternică în maşina care ieşea din benzinărie.

Când jeepul a ieşit de pe platou, m-a prins în lumina farurilor discutând cu Kelly în timp ce verificam cauciucurile. Prima domnişoară probabil că făcuse o remarcă amuzantă în ceea ce mă privea, căci toţi au izbucnit în râs, iar şoferul mi-a arătat degetul mijlociu ca să se dea mare. Apoi au dispărut în noapte.

Am mai stat un minut, am dat înapoi şi am luat-o după ei.

Nu voiam să acţionez pe autostradă decât dacă era absolut necesar. Mai devreme sau mai târziu, mă gândeam eu, trebuiau să iasă de pe aceasta pentru a-şi bea berile pe care le luaseră, departe de ochii poliţiştilor, şi poate chiar să întindă nişte pături pe iarbă.

După numai şapte kilometri, urmăream jeepul pe o şosea plină de gropi care părea că nu duce nicăieri.

– Kelly, vezi maşina aia din faţă? Trebuie să mă opresc şi să-i întreb ceva. Vreau să rămâi în maşină, bine?

– Bine.

Era mai interesată de cola.

Nu voiam să-i fac să iasă de pe şosea ori altceva prea violent. Totul trebuia să pară perfect normal, dacă vreo altă maşină se nimerea pe acolo.

Am trecut pe lângă un magazin de pe marginea şoselei, care era închis, pe lângă o parcare mare de camioane, apoi pe lângă o parcare de TIR-uri şi o zonă pustie întunecată, urmată de o casă izolată. Începusem să cred că nu făcusem nici o scofală, când, în cele din urmă, s-a întâmplat. Am văzut luminile de frână

la vreo patru sute de metri în faţă; accelerând, m-am apropiat, uitându-mă după alte faruri.

Am ajuns în paralel cu ei, pe partea stângă. Claxonând, le-am făcut semn cu harta şi le-am zâmbit larg. Toţi s-au uitat spre mine şi, când am deschis lumina din interiorul maşinii, m-au văzut întâi pe mine şi apoi pe Kelly, pe jumătate adormită pe bancheta din spate. Au părut îngrijoraţi, dar apoi m-au recunoscut, evident, ca fiind nenorocitul alb. Au început să facă mişto şi şi-au scos cutiile cu bere de unde le ascunseseră.

Am coborât. Cântecul greierilor se auzea şi mai tare aici decât la staţia de benzină. Am continuat să-i privesc zâmbind. Harta era din Washington DC, însă n-aveau de unde să ştie asta, iar când ar fi putut să-şi dea seama, ar fi fost prea târziu.

Şoferul le spunea ceva celorlalţi, glumind probabil despre cum avea să demareze în trombă imediat ce ajungeam eu la portieră.

Am spus:

– Salut! Mă puteţi ajuta şi pe mine? Încerc să ajung la Raleigh.

Ăsta era un loc pe care-l văzusem scris pe indicatoarele de pe autostradă, undeva în Carolina de Nord.

În timp ce geamul electric era coborât mai jos, am auzit nişte chicoteli înfundate venind din spate, îndemnându-l pe şofer să-şi bată joc de mine. Din câte-mi dădeam seama, acesta avea alte idei, probabil să mă trimită oriunde în altă parte decât în Raleigh.

– Sigur, îţi arăt.

I-am dat harta prin geamul deschis.

– Nu ştiu cum de m-am rătăcit. Probabil că am virat unde nu trebuia după ce am luat nişte benzină.

Nu avea nevoie de hartă. A început să mă îndrume, arătând spre şosea.

– Fii atent, bătrâne! Fă-o la stânga şi mergi cam treizeci de kilometri până vezi...

Fetelor le plăcea ce auzeau şi încercau cu greutate să-şi înăbuşe râsul.

L-am luat de cap cu mâna stângă, mi-am scos pistolul şi i l-am înfipt în obraz.

– Oh, drace, are un pistol, are un pistol!

Ceilalţi au amuţit, însă gura şoferului a început să turuie fără oprire:

– Îmi pare rău, bătrâne, a fost doar o glumă, doar o glumă! Suntem beţi, asta e. Târfa aia din spate a început totul, eu nu am nimic cu tine!

Nici prin cap nu-mi trecea să-i răspund. Am urlat către bancheta din spate:

– Aruncaţi-vă poştele! Acum!

Eram încântat de accentul meu american. Speram însă că era şi suficient de înfricoşător. Fetele şi-au scos poşetele. Şoferul tremura ca varga şi lacrimile îi curgeau pe obraji. Fetele s-au înghesuit una într-alta.

M-am uitat la cel care stătea în faţă, în dreapta:

– Tu!

M-a privit de parcă ar fi fost doar unul dintre cei o sută cu care probabil vorbeam.

– Da, tu. Aruncă-ţi toţi banii pe geamul ăla!

I-a luat numai două secunde pentru a se conforma.

A urmat şoferul, care a bătut recordul prietenului său. M-am aplecat înăuntru, am luat cheile şi le-am pus în buzunar. Nu mai părea atât de şmecher acum. M-am mai uitat o dată în jur după alte faruri. Nu se vedea nimic. Aveam pistolul înfipt în obrazul lui. I-am şoptit încet în ureche:

– Acum o să te omor.

Toţi ceilalţi au auzit şi brusc nu s-au mai uitat la el. Am spus:

– Spune-ţi rugăciunea, dar să fie una scurtă.

Nu s-a rugat, m-a implorat numai:

– Te rog, nu mă omorî, te rog, te implor!

M-am uitat în jos şi am văzut că pantalonii lui scurţi, din bumbac gri, erau acum mai închişi la culoare. Babacu' nu avea să fie prea fericit de petele făcute pe pielea bej a scaunului.

Mă simţeam foarte bine, însă ştiam că trebuie să-i dau bătaie. M-am dat înapoi şi am luat de jos tot ce fusese azvârlit pe geam. Am aruncat o privire spre a doua domnişoară. Arăta de parcă înghiţise o viespe.

– Ce te-a muşcat? i-am aruncat în trecere.

Am urcat în maşină, am făcut o întoarcere de 180 de grade şi am demarat în trombă.

– De ce i-ai pus pe oamenii ăia să-ţi dea lucrurile lor? m-a întrebat Kelly.

Părea derutată.

– Pentru că avem nevoie de foarte mulţi bani şi suntem mult mai buni decât ei, aşa că a fost dorinţa lor să ni-i dea.

M-am uitat la ea prin oglinda retrovizoare. Ştia foarte bine că minţeam cu nerusinare.

– Vrei să faci ceva? am întrebat-o.

– Ce?

– Numără banii ăştia.

A deschis poşetele şi portofelele şi şi-a pus toate bancnotele în poală.

– Am aici mai mult de un milion de dolari, a spus ea în cele din urmă.

Cinci minute mai târziu am primit un răspuns mult mai apropiat de realitate: 336 de dolari. Fetele *Clueless* se înşelau. Babacu' era o comoară.

Am început să întâlnim indicatoare pentru Florence. Îmi convenea. Oraşul se afla cam la şaptezeci de kilometri depărtare şi era în jur de cinci şi douăzeci dimineaţa. Avea să se lumineze

în jur de şapte şi, dacă era posibil, voiam să fiu în oraş înainte să se facă ziuă. Trebuia să abandonez maşina Dodge şi să găsesc alt mijloc de transport. Într-un fel sau altul trebuia să ajungem în Florida.

Cam cu 16 kilometri înainte de oraş am văzut indicatorul unei zone de campare şi picnic cu toalete şi un chioşc, unde puteam obţine informaţii. Am intrat şi am luat o hartă gratuită a oraşului şi a împrejurimilor. Când am parcat, Kelly era trează numai pe jumătate. Am deschis portiera şi am coborât. Păsările cântau şi deodată mi-am dat seama că stătea să se crape de ziuă. Era încă răcoare, dar se vedea că va fi o zi caldă. Era bine că mă puteam întinde; puţeam de trăsneam a transpiraţie şi pielea-mi era unsuroasă; ochii mă înţepau şi, fără îndoială, erau umflaţi şi plini de vinişoare din cauza lipsei de somn. Durerea din ceafă încă mă făcea să merg de parcă aş fi înghiţit un băţ.

Harta indica existenţa unei gări în oraş; nu-mi era neapărat de ajutor, dar era un început. M-am întors la maşină şi am început să scot poşetele şi portofelele pentru a scăpa de ele. Toate erau făcute din piele scumpă. Vreo două aveau chiar monogramă. Într-unul din ele am găsit heroină şi haşiş într-o folie de aluminiu. Răsfăţaţii ăia mici erau evident în vacanţa de Paşte, puşti de la colegiu care-şi domoleau hormonii înainte de începerea trimestrului următor. Mami şi tati lucrau pe brânci ca să le ofere un trai excelent, iar nenorociţii ăştia credeau că omenirea întreagă le este datoare. Să-i ia dracu'! Eram bucuros că-i jefuisem. Am râs; existau şanse să le fie prea ruşine chiar să denunţe incidentul. Probabil că rămăseseră pe loc, dând vina unul pe altul şi încercând să găsească o cale să scoată petele de urină de pe tapiţeria din piele. Am aruncat totul într-un tomberon.

Ne-am îndreptat către gară. Centrul oraşului arăta de parcă suferea de o boală incurabilă, deşi se făcuseră eforturi mari pentru a-l ţine în viaţă; vechiul centru istoric fusese renovat, dar în

fiecare magazin se vindeau numai lumânări parfumate, săpunuri fine şi plante uscate, frumos mirositoare. Nu exista nimic aici pentru nişte oameni adevăraţi, nu exista nici un pic de viaţă.

Am ajuns la gara ce arăta la fel ca orice gară a unui oraş american, înţesată de oameni ai străzii care stăteau acolo fiindcă era cald. Mirosea îngrozitor a sudoare şi a murdărie. Pe bănci erau întinşi beţivi de care nu s-ar fi apropiat nici un om normal, cu excepţia celor care o căutau cu lumânarea.

M-am uitat la panoul cu plecări. Se părea că puteam ajunge la De Land cu trenul, dacă schimbam cu un autobuz la Daytona. Era puţin înainte de şase dimineaţa; trenul avea să sosească la şapte.

Ghişeul de bilete era deja deschis şi arăta de parcă fusese copiat după un magazin 7-Eleven coreean, înconjurat cu plasă de sârmă, vopsit în alb, dar scorojit. Ghiceam doar faţa lată şi neagră din spatele său care-mi cerea să-i spun încotro voiam să mă îndrept.

O oră mai târziu, am urcat în tren, ne-am găsit locurile şi ne-am prăbuşit pe ele. Vagonul nostru era numai pe jumătate plin. Kelly s-a înghesuit în mine, obosită ca un câine.

– Nick?

– Da?

Mă uitam preocupat la ceilalţi pasageri. Toţi arătau ca şi mine, adulţi obosiţi şi iritaţi care aveau grijă de copii.

– Unde mergem?

– Să ne întâlnim cu un prieten.

– Cu cine?

Ideea părea că o bucură. Probabil că se săturase de compania mea.

– Locuieşte lângă plajă. Numele lui este Frankie.

– Mergem în vacanţă cu el?

– Nu, Frankie nu este genul ăla de prieten.

M-am hotărât să duc mai departe discuţia, fiindcă avea să adoarmă în curând. Zgomotul şi mişcarea ritmică a trenului aveau să o poarte curând în lumea viselor.

– Cine e cea mai bună prietenă a ta? Melissa?

– Da.

– Şi cum de e *cea mai bună* prietenă a ta?

– Ei, mergem să ne plimbăm cu bicicletele împreună şi ne vizităm foarte des. Avem o mulţime de secrete.

– Ce fel de secrete?

– Prostuţule, ce secrete ar mai fi alea, dacă ţi le-aş spune!? Cine e cel mai bun prieten al tău?

Întrebarea era uşoară, însă nu aveam de gând să-i rostesc numele. Dacă eram din nou prinşi, nu voiam să-i fie menţionat numele şi să-l pun astfel în pericol. Soarele începuse să ardă prin geamuri; m-am aplecat peste ea şi am tras transperantul.

– Pe cel mai bun prieten al meu îl cheamă... David. Era numele cel mai depărtat de Euan care-mi venise în minte. Ca şi tine şi Melissa, ne spunem lucruri pe care nu le ştie nimeni altcineva. De fapt, are o fetiţă care e ceva mai mare decât tine. Nimeni nu mai ştie de ea, în afară de noi doi – şi acum, de tine!

Nu am primit nici un răspuns. Începuse să moţăie. Am continuat, fără să ştiu nici eu prea bine de ce.

– Ne cunoaştem de când aveam şaptesprezece ani şi de atunci suntem prieteni.

Am început să o mângâi pe cap. Voiam să-i mai povestesc câte ceva, însă îmi venea extrem de greu să-i vorbesc. Nu găseam cuvinte care să exprime ceea ce simţeam. Pur şi simplu, eu şi Euan fuseserăm întotdeauna acolo unul pentru celălalt, de când lumea. De fapt, asta era. Îmi lipsea însă priceperea de a descrie ceea ce ne lega.

31

Frank de Sabatino ieşise din graţiile LCN – La Cosa Nostra – din Miami şi, pentru propria siguranţă, fusese trimis în Marea Britanie într-un program federal de protecţie a martorilor. Făcusem parte din una dintre echipele însărcinate cu paza lui în timpul celor trei luni pe care le petrecuse în Abergavenny, înainte de a se întoarce în Statele Unite. Mi-l aminteam pe Frankie ca pe un tip de 1,65 m, destul de dubios; avea un păr foarte negru, ondulat, care arăta de parcă fusese făcut permanent în stilul fotbaliştilor din anii 1980. În rest, arăta ca o minge de fotbal.

FBI-ul investigase LCN în Florida de Sud – ei nu folosesc niciodată cuvântul Mafia – şi descoperiseră că de Sabatino, un geniu al computerelor în vârstă de treizeci şi patru de ani, care lucra pentru unul dintre mahări, reuşise să deturneze sume care ajungeau până la sute de mii de dolari din afacerile lor cu droguri. Agenţii guvernamentali îl obligaseră pe de Sabatino să strângă probe pentru procurori; nu avea de ales, pentru că, în caz contrar, ar fi fost arestat, iar LCN ar fi aflat cu ce se ocupase. Membrii LCN aflaţi în închisoare ar fi avut grijă de restul. Pat avusese o relaţie bună cu el în timpul misiunii noastre şi mai târziu glumeam spunând că ăsta era motivul pentru care mai târziu ajunsese să facă avere. Acum ştiam că lui Pat îi plăcea un pic prea mult să ia probe din „prada“ pe care o capturam.

Hainele lui Frankie erau departe de a trece neobservate; pentru el, o îmbrăcăminte ştearsă însemna o cămaşă portocaliu-deschis cu pantaloni stacojii şi cizme din piele de aligator. Indiferent ce purta, cămaşa îi plesnea pe burta-i grasă. Nu-ţi trebuia multă imaginaţie pentru a-l eticheta drept un mare pervers. Ultima dată când auzisem de el, tocmai primise o nouă identitate după proces şi, spre surprinderea tuturor, alesese să rămână în Statele Unite şi, chiar şi mai ciudat, în Florida. Poate că oferta de cămăşi nu era la fel de bună în altă parte.

M-am gândit din nou să-l sun pe Euan, însă cu ce m-ar fi putut el ajuta în momentul de faţă? Am hotărât să nu-l caut; era mai bine să nu-mi folosesc toate resursele deodată. Frankie avea să mă ajute să descifrez chestiile alea de la PIRA, iar Euan îmi putea fi de folos, odată întors în Marea Britanie.

Am ajuns la staţia De Land chiar înainte de ora 2 p.m., iar autobuzul de legătură ne aştepta pentru a ne transporta pe coastă. După atâtea ore de aer condiţionat, în tren, căldura după-amiezii din Florida ne-a izbit de parcă deschisesem uşa unui furnal. Amândoi clipeam des ca nişte lilieci sub cerul senin şi sticlos, înconjuraţi de oameni bronzaţi, în haine de vară. Tabela electronică de la gară ne-a informat că temperatura era de 30ŸC. Ne-am suit în autobuz, ne-am aşezat şi-am aşteptat ca plasticul de pe scaune să ni se lipească de spate în timp ce ne îndreptam încet de-a lungul autostrăzii către depoul de autobuze din Daytona.

Nu s-a petrecut nimic pe tot parcursul călătoriei. Din când în când, în spatele nostru se auzeau tunete, iar pe lângă noi zbura câte o pată de crom, piele şi blugi tăiaţi, acompaniată de zgomotul exploziv al unei motociclete Harley-Davidson.

Uitasem că Daytona era o adevărată Mecca a motocicliştilor. Prin geamul autobuzului, restaurantele de pe marginea drumului păreau negre.

Două ore mai târziu, traversam podul care ducea în centru. Ne-am dezlipit de pe scaune şi m-am dus să-mi iau geanta.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să cumpăr pentru amândoi două pahare de suc proaspăt de portocale. Când am ieşit din depoul de autobuze, am simţit soarele fierbinte arzându-mi pielea.

La staţia de taxiuri, i-am cerut primului din rând să ne ducă la un hotel obişnuit.

– Ce fel de hotel obişnuit? a întrebat el.

– Unul ieftin.

Şoferul era de origine hispanică. La casetofon se auzea Gloria Estefan, avea o mică statuie a Fecioarei Maria pe bord, o poză cu copiii săi atârnată de oglindă şi purta o cămaşă mare, înflorată, ţipătoare, pentru care de Sabatino ar fi fost în stare să facă moarte de om. Am coborât geamul şi am lăsat briza să-mi mângâie faţa. Am intrat pe Atlantic Avenue şi ne-am trezit în faţa unei panglici de nisip dens care se întindea la infinit. Am trecut pe lângă restaurante, magazine cu articole de plajă şi motociclete, restaurante chinezeşti, crescătorii de stridii, magazine 7-Eleven, parcări, hoteluri ieftine, apoi alte restaurante şi magazine de articole de plajă.

Acest loc fusese construit în întregime pentru vacanţe. Cât vedeai cu ochii se întindeau hoteluri cu pereţii pictaţi. Aproape toate aveau plăcuţe care spuneau: „Bine aţi venit în vacanţă!" Avea loc şi o convenţie a majoretelor; se vedeau zeci de fetişcane în fustiţe scurte dând din fund pe un teren de lângă centrul de conferinţe. Poate că Frankie se afla acolo, stând într-un colţ şi făcându-le ochi dulci.

– Mai avem mult? a întrebat Kelly.

– A doua stradă pe stânga, a răspuns şoferul.

Am văzut toate lanţurile de hoteluri şi apoi, într-un sfârşit, pe al nostru: Castaway Hotel.

Stând pe trotuarul din faţă, ascultând cântecul Gloriei pierzându-se în depărtare, m-am uitat la Kelly şi i-am spus:

– Da, ştiu, e o porcărie.

Mi-a zâmbit.

– De trei ori porcărie.

Poate că da, însă era perfect pentru noi. Mai mult, era numai 24 de dolari pe noapte, şi puteam spune după modul în care arăta pe dinafară că înăuntru condiţiile aveau să fie în valoare de exact 24 de dolari.

Am spus exact aceeaşi poveste ca de obicei, adăugând că eram hotărâţi să ne ducem la bun sfârşit vacanţa Disney. Eram convins că femeia de la recepţie nu a crezut o iotă din ce i-am spus, însă nu avea de ce să-i pese, atât timp cât i-am plătit cash, cu bani care au intrat în buzunarul din faţă al blugilor ei negri.

Palierul pe care se afla camera noastră era ticsit cu nişte băieţi care nu semănau deloc cu nişte studenţi în vacanţă. Poate că se aflau în oraş fiindcă auziseră despre majorete.

Camera noastră era o cutiuţă cu o fereastră într-un perete. Podeaua era acoperită de un strat de praf care ar fi fost păcat să fie măturat, iar căldura pe care o radia betonul o făcea să semene puţin cu o cameră de tortură.

– Imediat ce pornim aerul condiţionat totul o să fie bine, am spus eu.

– Care aer condiţionat? m-a întrebat Kelly, uitându-se la pereţii goi.

S-a aruncat pe pat şi aş fi putut să jur că s-au auzit o mie de plosniţe strigând.

– Putem să mergem şi noi la plajă?

Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, însă prioritatea numărul unu era, ca întotdeauna, aparatura.

– Hai, că ieşim imediat. Vrei să mă ajuţi să ne ocupăm de chestiile astea mai întâi?

A fost foarte receptivă la sugestie. I-am dat încărcătoarele de .45 mm folosite în Lorton.

– Poţi să scoţi gloanţele şi să le pui aici?

I-am arătat buzunarul lateral al genţii. Încărcătorul nu se potrivea Sig-ului meu, dar cartuşele erau la fel.

– Sigur.

Părea foarte mulţumită.

Nu i-am arătat cum să facă, fiindcă voiam să-i dau de lucru cât mai mult timp. Am ascuns discheta în saltea, folosind una dintre şurubelniţe ca să sfâşii materialul de deasupra. Pe urmă am scos trusa de baie, m-am spălat şi m-am ras. Cicatricile aveau acum o culoare închisă şi se uscaseră. Am pus-o şi pe Kelly să se spele.

Era 16.45. Tocmai îşi punea pantalonii negri şi o bluză verde când m-am aplecat spre noptiera dintre cele două paturi şi am scos cartea de telefoane.

– Cum îi zice chestiei ăsteia? am întrebat-o arătând către televizor.

– *Beetleborgii mari şi răi.*

– Cine?

A început să-mi explice, însă n-o mai ascultam; dădeam numai din cap aprobator în timp ce răsfoiam cartea de telefoane.

Căutam numele de Niro. Fusese o alegere nebunească, dar îmi aminteam că aşa dorise să fie numit când primise noua identitate: Al de Niro. Pentru cineva care se presupunea că avea să-şi petreacă restul vieţii încercând să fie aproape invizibil nu reprezenta neapărat cea mai nimerită alegere, însă el era cel mai mare fan al lui Al şi Bob[1].

Singurul motiv pentru care se implicase în afacerile cu droguri fusese acela că-l văzuse pe Al Pacino în *Scarface*. Întreaga lui viaţă fusese o fantezie. Ştia pe de rost toate dialogurile din filmele lor, dăduse adevărate spectacole în Abergavenny în faţa noastră imitându-i. Trist, dar adevărat.

---

[1] Al Pacino şi Robert de Niro (n.tr.)

Nu mai e nevoie să spun că nu exista nici un Al de Niro în cartea de telefoane. Am încercat la informaţii. Nici acolo nu am aflat nimic. Următorul pas era să încep să sun în tot statul sau să angajez un detectiv particular care să-l caute sub un pretext oarecare, dar ambele variante necesitau timp şi bani.

M-am ridicat şi m-am îndreptat către fereastră, scărpinându-mă în fund, până mi-am dat seama că fetiţa se uita la mine. Am tras draperiile. Eram din nou doi lilieci într-o peşteră expuşi soarelui ucigător. Întinzându-mi gâtul spre stânga puteam să zăresc ceva din „vederea către ocean" pentru care plătisem cinci dolari în plus. Peste tot se vedeau oameni întinşi pe plajă; o pereche de tineri care nu-şi puteau ţine mâinile acasă şi familii, unii bronzaţi, alţii ca noi, albi ca varul, arătând ca nişte cartofi proaspăt curăţaţi. Poate că veniseră cu acelaşi tren.

Băieţii din camera vecină terminaseră, după toate evidenţele, de conectat sistemul electric direct în iad, căci curând muzica rock dată la maximum a început să răzbată prin pereţi. Vedeam praful săltând în ritmul muzicii. Au ieşit pe palier; toţi patru aveau veste ţipătoare şi pantaloni scurţi care le ajungeau până la genunchi. Păreau beţi şi-şi dădeau cu cremă pe noile tatuaje tribale, încă necicatrizate, de pe braţe.

M-am întors spre Kelly. Era bucuroasă că Beetleborgii salvaseră din nou lumea, însă părea plictisită.

– Ce facem acum? m-a întrebat ea.

– Trebuie să-l găsesc pe prietenul meu, dar nu ştiu sigur unde locuieşte. Mă tot gândesc cum să procedez.

– Asul ăla în computere despre care mi-ai povestit?

Am dat din cap.

M-a întrebat foarte detaşată:

– De ce nu încerci pe net?

Nici măcar nu se mai uita la mine; se întorsese la rahatul care se desfăşura pe ecranul televizorului. Desigur! Tipul e obsedat de computere; imposibil să nu fie pe internet, probabil

căutând pe site-urile porno imagini cu adolescente goale. Era un punct de plecare la fel de bun ca oricare altul. Şi în plus, era o idee mai bună decât aceea cu detectivul particular.

M-am dus să-mi iau geanta.

– Ştii să foloseşti internetul, nu-i aşa?

– Normal. Am învăţat în grupa pregătitoare.

– Grupa pregătitoare?

– E un loc unde te duci înainte să începi şcoala, cât părinţii sunt la lucru. Acolo folosim netul în fiecare dimineaţă; ne învaţă cum să navigăm.

Am scos laptopul fiind din ce în ce mai entuziasmat de cât de isteaţă putea să fie. Brigada grunge de afară striga acum tot felul de chestii pe palier. Era momentul dezlănţuirii hormonilor.

Mi-am dat seama brusc că, şi dacă exista un modem intern şi un program soft pentru internet pe laptop, tot nu ne-ar fi folosit la nimic. Nu aveam cărţi de credit pe care să le putem folosi pentru a-l accesa şi nu le puteam folosi pe cele furate, pentru că aveam nevoie de o adresă la care să fie ultèrior trimisă factura. Am pus laptopul înapoi pe pat.

– E o idee bună, am spus, însă n-o pot face de pe computerul ăsta.

Continuând să privească la televizor, micuţa sorbea dintr-o limonadă caldă, care fusese în geantă, folosindu-se de ambele mâini pentru a ţine cutia, încercând să nu-şi mişte capul şi să piardă astfel vreun strop. Mi-a răspuns:

– În cazul ăsta va trebui să mergem la un internet café. Când acasă la Melissa nu a mers telefonul câteva săptămâni, mama ei se ducea la internet café să-şi citească mailurile.

– Aşa făcea?

Cybercino era o cafenea cu sandviciuri, croasanţi şi chifle lipicioase, cu nişte paravane care formau mici cabine. Fiecare dintre acestea găzduia un computer şi un mic suport pentru

mâncare şi băutură. Pe paravane erau lipite afişe cu intervalele orare, cu modul de conectare şi mici cărţi de vizită care făceau reclamă diverselor site-uri.

Am cumpărat cafea, pateuri şi cola şi am încercat să mă conectez. În cele din urmă am lăsat la comandă un pilot mai priceput. Kelly a pătruns în spaţiul virtual ca şi cum s-ar fi aflat în grădina din spatele casei ei.

– E AOL, msn, CompuServe sau ce? m-a întrebat ea.

Nu aveam nici o idee.

A ridicat din umeri.

– Bine, o să folosim un motor de căutare.

În mai puţin de treizeci de secunde ne aflam pe un site numit InfoSpace. A apăsat pe iconul de e-mail şi a apărut o căsuţă de dialog.

– Nume?

I-am spus pe litere:

– D-e N-i-r-o.

– Prenume?

– Al.

– Oraş?

– Lasă spaţiul ăla gol. Pune numai Florida. Poate că s-a mutat.

A apăsat pe Search şi, câteva momente mai târziu, a apărut adresa lui de e-mail. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Era până şi un icon cu Send Mail, pe care ea a apăsat.

I-am trimis un mesaj în care-i spuneam că vreau să-l contactez pe Al de Niro – sau pe oricine altcineva care era un mare fan Pacino/De Niro şi-l cunoştea pe „Nicky Doi" din Marea Britanie. Asta era porecla pe care mi-o dăduse de Sabatino. Erau trei băieţi pe care-i chema Nick în echipă. Eu eram al doilea pe care-l cunoscuse. Când ne întâlnisem, făcuse gestul din *Naşul,* strigând cu braţele întinse spre mine „Heeeei, Nicky Doi!", după

care mă îmbrăţişase şi mă sărutase pe amândoi obrajii. Din fericire, făcea asta cu toată lumea.

Cafeneaua se deschidea a doua zi la ora 10 dimineaţa. Taxa pe care-o plătisem includea folosirea adresei de la Cybercino, aşa că m-am deconectat specificând că voi fi din nou pe net la ora 10.15, pentru a-mi citi mesajele. Riscul ca vreun individ să monitorizeze e-mailul său şi să facă vreo legătură între mine şi „Nicky Doi" era destul de redus.

Ni se făcuse foame; simţeam nevoia să mâncăm ceva mai consistent decât nişte pateuri lipicioase. Ne-am întors spre zona centrală şi ne-am oprit la restaurantul nostru favorit. Am comandat doi hamburgeri Big Mac la pachet şi i-am mâncat pe drumul de întoarcere. Temperatura era în continuare în jur de 30ŸC, chiar şi seara, la ora asta.

– Putem să mergem să jucăm minigolf? m-a întrebat Kelly.

A arătat spre ceea ce părea o încrucişare între Disneyland şi Gleneagles[1], cu copaci, minicascade şi un vas de piraţi, totul făcut să semene cu o Insulă a Comorilor luminată feeric.

De fapt, mă simţeam foarte bine. Nu mai eram în nici un pericol şi mă simţeam fantastic, eliberat de presiune, chiar dacă micuţa trişa. A început să lovească mingea cu mişcări scurte spre gaura numărul 11. În spatele nostru, un dragon sufla din peştera lui apă în loc de foc.

– Nick?

– Da?

Eram preocupat să găsesc modul de abordare al unghiului de 90 de grade de care aveam nevoie pentru a băga mingea în gaură.

– O să ne întâlnim cu prietenul tău, cu David?

– Poate, într-o bună zi.

Am lovit, dar am ratat. Eram blocat de bariera de apă.

---

[1] Locaţie de lux din Scoţia care, printre altele, cuprinde şi terenuri de golf. (n.red.)

– Tu ai fraţi sau surori?

Mă simţeam ca la Twenty Questions[1].

– Da, am.

– Câţi?

Mi-am marcat cardul după şase încercări la o gaură în care trebuia să bag mingea din maxim trei.

– Trei fraţi. Am hotărât să opresc interogatoriul. Se numesc... John, Joe şi Jim.

– Da? Şi câţi ani au?

M-a prins. Nu ştiam nici măcar unde locuiau, darămite câţi ani aveau.

– Nu prea ştiu.

– De ce nu?

Mi se părea greu să-i explic, pentru că nici măcar eu nu aveam un răspuns.

– De-aia.

Am aşezat mingea ca s-o lovească.

– Haide, dă-i drumul! Îi ţinem pe toţi în loc.

Pe drumul de întoarcere, m-am simţit ciudat de apropiat de ea şi asta m-a îngrijorat. Se părea că se ataşase de mine ca de o figură parentală, şi nu eram împreună de mai mult de şase zile. Chiar dacă aş fi vrut, în nici un caz n-aş fi putut să-i înlocuiesc pe Kev şi pe Marsha. Perspectiva era prea înspăimântătoare.

Am mâncat îngheţată la micul dejun şi apoi ne-am conectat la ora 10.15. Ne aştepta un mesaj care spunea să intrăm pe un forum. Kelly a apăsat câteva taste şi am intrat. De Sabatino ne aştepta; sau, cel puţin, cineva numit Big Al.

---

[1] Joc de societate transformat în program de radio şi apoi de televiziune, în care concurenţii trebuie să ghicească – punând nu mai mult de douăzeci de întrebări – lucrul, obiectul, persoana etc. la care se gândeşte cel care răspunde. (n.red.)

O căsuţă de dialog ne-a invitat să avem o discuţie separată; slavă Domnului, Kelly era acolo pentru a se ocupa de toate detaliile tehnice.

Am mers direct la ţintă.

– Am nevoie de ajutorul tau.

– Ce vrei?

– Am ceva care trebuie decodificat sau tradus; nu sunt sigur ce e, insa shtiu ca tu potzi s-o faci.

– Ce e? Ceva legat de munca?

Trebuia să-i atrag cumva atenţia. În ceea ce-l privea, deturnase toţi banii ăia pe jumătate din simpla plăcere de a o face – „de a lua caimacul". Dacă mă gândeam mai bine, Pat împrumutase expresia asta de la Big Al. Tipului îi plăcea foarte mult să se dovedească mai isteţ decât marii mahări; trebuia să fie implicat, să se simtă parte din ceva, iar eu ştiam asta: dacă foloseam momeala potrivită, puteam conta pe el să mă caute.

– Nu-tzi spun! Crede-ma, e foarte tare! Daca vrei sa arunci o privire, trebuie sa vii sa ma vezi. Sunt in Daytona.

Şi apoi am început să mint.

Altzii mi-au spus ca e imposibil. M-am gandit la tine.

Îl prinsesem. Imediat a sosit răspunsul:

– Ce format?

I-am dat toate detaliile.

Mi-a răspuns:

– Nu pot veni inainte de ora 9, in seara asta. In faţa la Boot Hill Saloon pe Main Street.

– O sa fiu acolo.

Big Al a încheiat:

– Yeehah! Yeehah!

Nu se schimbase absolut deloc. Kelly s-a deconectat şi am plătit cei 12 dolari. Cam a suta parte din cât m-ar fi costat un detectiv particular.

Acum aveam destul timp de pierdut. Ne-am cumpărat ochelari de soare şi i-am luat lui Kelly o pereche de pantaloni scurţi foarte moderni, un tricou şi nişte sandale. Eu trebuia să rămân cu tricoul scos din pantaloni, ca să acopăr pistolul. Singurul lucru în plus a fost o bandană care să-mi acopere tăietura de pe frunte. Ochelarii de aviator cu ramă cromată o acopereau pe cea de jos.

Cu vântul în faţă, am plecat la plimbare pe plajă. Era ora la care restaurantele începeau să se umple de oameni care voiau să ia prânzul mai devreme.

Când ne-am întors la hotel, am dat câteva telefoane să mă interesez de nişte curse internaţionale. Dacă lucrurile pe care avea să le decripteze Big Al se dovedeau a fi ceea ce voia Simmonds, puteam s-o iau pe Kelly şi să ne cărăm. Ştiam că Big Al dispunea de relaţiile şi resursele cu care să ne ajute să obţinem paşapoarte şi chiar bani.

Am luat prânzul, urmat de optsprezece găuri la minigolful cu piraţi – am lăsat-o să câştige –, după care am început să ne pregătim de întâlnire.

Cam la şapte şi treizeci soarele a început să coboare spre apus, iar luminile s-au aprins pe străzi. Brusc, totul s-a transformat

într-o altă lume, cu muzică răsunând din magazine şi cu puşti conducând în sus şi-n jos pe plajă cu mult mai mult decât viteza legală de 15 km pe oră.

Nu ştiu de ce, poate din cauza vremii, mă simţeam detaşat de situaţia în care mă aflam. Eram doar noi doi, ne distram, mâncam îngheţată şi ne plimbam privind vitrinele magazinelor. Ea se comporta normal pentru vârsta ei, ajungând să se uite la ceva într-o vitrină şi apoi să scoată o exclamaţie studiată: „Ia te uită!", sugerându-mi: „Mi-o cumperi?" M-am trezit că mă comportam ca un adevărat părinte, spunându-i: „Nu, cred că am cumpărat destule lucruri pe ziua de azi".

Îmi făceam griji pentru ea. Mă gândeam că ar trebui să fie mai tristă, să nu reacţioneze atât de bine la tot ce se întâmplase. Poate nu înţelesese ce-i spusesem despre familia ei; poate că subconştientul ei blocase toate evenimentele. Pentru moment însă, asta era exact ce-mi trebuia: un copil care să arate şi să se comporte normal.

Ne-am oprit în faţa unui magazin de jucării. Mi-a cerut un inel din vitrină care strălucea în întuneric. Am minţit-o că nu mai aveam bani.

– Nu poţi fura nişte bani pentru mine? m-a întrebat.

Am avut o discuţie serioasă despre ce era bine şi ce era rău. Ajunsese să se obişnuiască prea tare cu toate chestiile astea pe care le făceam.

Se făcuse deja nouă fără un sfert; mâncasem nişte pizza, iar la ora aia, într-o noapte de vacanţă, ceea ce trebuia să urmeze neapărat era o îngheţată. Apoi am luat-o spre punctul de întâlnire cu Big Al. Ne-am strecurat pe lângă şirurile de motociclete parcate şi mulţimea de oameni, cei mai mulţi îmbrăcaţi în tricouri inscripţionate cu sloganuri ale motocicliştilor.

Am ocupat o poziţie în vechiul cimitir de cealaltă parte a străzii, care să-mi permită să văd ambele direcţii dinspre care se putea ajunge la Boot Hill Saloon. Numai atât mai rămăsese din

oraşul originar al anilor 1920, singurul loc care nu putuse fi dărâmat şi înlocuit cu un hotel. Când motocicliştii parcau şi deschideau uşile, din bar tuna muzică rock & roll dată la maxim. Se bătea cap în cap cu muzica latino şi rap care se auzea din maşinile ce alergau înainte şi înapoi; era acea oră agitată a serii, în care grupuri întregi de petrecăreţi umblau în jeepuri şi în camionete cu şase sau şapte boxe în spate. Unele aveau şi lumini albastre montate sub maşină; trecând pe lângă noi, semănau cu nişte navete spaţiale plutind şi transmiţând muzică de pe Marte. M-am gândit la prietenii noştri din Cherokee. M-am întrebat dacă reuşiseră să ajungă acasă.

Am rămas acolo cu Kelly, aşteptând şi mâncând îngheţată, pe o bancă lângă doamna J. Mostyn, care se dusese la Domnul pe 16 iulie 1924, Dumnezeu s-o odihnească.

32

Main Street nu era de fapt strada principală, ci o şosea care făcea legătura de la mare până la podul de peste apa ce traversa oraşul. În fiecare an Daytona dedica o săptămână motocicliştilor şi asta era ruta pe care coborau cu miile. Toată strada era închinată unui singur lucru, iar acesta era motocicleta Harley. Toate clădirile erau fie un bar de motociclişti, fie un magazin de piese de rezervă, căşti sau pielărie. Şi chiar şi în perioada în care nu avea loc această convenţie, motocicletele cu căşti pe ele erau aliniate cu zecile în faţa barurilor cu nume precum Boot Hill Saloon, Dirty Harry's sau Froggie's, unde, în vitrină, exista chiar o motocicletă făcută din nişte oase prăfuite.

L-am văzut pe Big Al de la un kilometru, îndreptându-se spre noi agale dinspre pod. Purta o cămaşă hawaiiană cu albastru, galben şi alb şi pantaloni roz-deschis, ambele extrem de strâmte pe un trup care era mult mai gras decât mi-l aminteam; vestimentaţia îi era desăvârşită de pantofi albi şi de aceeaşi frizură lăţoasă care-l făcea să semene cu un figurant de pe platourile de filmare la *Miami Vice*. În mâna stângă avea o servietă, ceea ce era semn bun; însemna că-şi adusese cu el instrumentul muncii sale. L-am văzut cum a intrat în Main Street Cigar Store şi a ieşit de acolo pufăind dintr-un trabuc uriaş.

S-a oprit în faţa barului, înconjurat de motociclete Harley. Şi-a pus jos servieta, între picioare, şi a rămas acolo trăgând din trabuc ca şi când ar fi fost însuşi proprietarul localului. În spatele

lui se afla un motociclist uriaş pictat pe tot zidul barului. Pe o pancartă scria:

Nu este permisă purtarea culorilor, a insignelor sau a ecusoanelor de club.

I-am dat cu cotul lui Kelly.

– Îl vezi pe omul ăla?

– Care?

– Ăla cu cămaşă înflorată, ăla mare şi gras.

– Tocilăroiul?

– Ce?

– Treapta următoare de la tocilar.

– Da, bine, am zâmbit. El este omul pe care-l căutam.

Un autobuz metropolitan a trecut prin faţa noastră. Pe partea dinspre noi era o reclamă pentru Sea World, înfăţişând o balenă uriaşă sărind dintr-un bazin. Eu şi Kelly ne-am uitat o clipă la autobuz, apoi unul la celălalt, după care am izbucnit în râs.

– De ce nu l-am aşteptat chiar acolo? m-a întrebat.

– Nu, nu se face aşa. Trebuie să stai de-o parte şi să supraveghezi zona. Trebuie să te uiţi în susul şi-n josul străzii, ca să te asiguri că nu este urmărit de nimeni. De-abia în momentul ăla poţi considera că eşti în siguranţă. Ce zici? Crezi că e totul în regulă?

Deodată a devenit extrem de serioasă. S-a uitat în sus şi-n jos pe stradă şi mi-a răspuns:

– E în regulă.

Nu avea nici o idee despre ce căuta, de fapt.

– Hai, dă-mi mâna. Trebuie să avem grijă la maşinile astea care merg atât de repede.

Am lăsat-o pe doamna Mostyn şi ne-am apropiat de marginea curbei. I-am spus:

– Când ne întâlnim cu el s-ar putea să trebuiască să fac nişte lucruri care-o să-ţi pară oribile; de fapt, nu sunt, sunt chestii obişnuite, pe care noi le facem tot timpul, iar el înţelege asta.

În timp ce ne feream de maşini, mi-a făcut semn că e în regulă. După tot ce văzuse în ultima vreme, astea aveau să i se pară nişte fleacuri.

Ne-am apropiat şi mi-am dat seama că omul îmbătrânise. M-a recunoscut de la douăzeci de metri depărtare şi a intrat imediat în pielea personajului din *Naşul*. Cu un trabuc în mâna dreaptă, cu braţele larg deschise, cu capul înclinat într-o parte, a mormăit:

– Aaahh! E Nicky Doi!

Zâmbea cu gura până la urechi; probabil că-i era foarte greu să trăiască ascunzându-se, şi în sfârşit ajungea să întâlnească pe cineva din trecut, cineva cu care putea să stea de vorbă liber.

Şi-a îndesat din nou trabucul în gură, a apucat servieta cu mâna dreaptă şi a luat-o înspre noi, cu coapsele-i grăsane frecându-se una de alta.

– Salutare! Ce mai faci? a strigat el şi mi-a strâns mâna cu putere, uitându-se în acelaşi timp la Kelly.

Mirosea foarte puternic a aftershave cu aromă floralã.

– Şi cine-i domnişorica asta drăguţă?

S-a aplecat să o salute şi am avut o uşoară strângere de inimă. Poate că era cu adevărat încântat de ea, însă, dintr-un motiv sau altul, asta nu-mi prea plăcea.

I-am răspuns:

– Ea e Kelly, fiica unui prieten de-al meu, trebuie să am grijă de ea un timp.

Mă îndoiam profund că ştia ce se petrecuse în nord. În nici un caz nu-l cunoştea pe Kev.

Încă aplecat şi strângând mâna fetei, cam prea mult timp după părerea mea, a spus:

– Aici e un loc minunat: avem SeaWorld, Disneyland, tot ce există pentru a face fericită o domnişorică frumoasă. Aici este Ţara Soarelui!

S-a ridicat şi m-a întrebat, gâfâind uşor:

– Unde mergem?

A arătat plin de speranţă spre debarcaderul de pe Main Street.

– Creveţi?

Am clătinat din cap.

– Nu, ne întoarcem la hotel. Acolo am toate chestiile la care vreau să te uiţi. Să mergem!

O ţineam pe Kelly de mâna stângă şi-l aveam pe el în dreapta. Pe drum am început să discutăm despre cât de minunat era să ne întâlnim din nou şi alte fleacuri de genul ăsta, dar el ştia foarte bine că nu era o întâlnire obişnuită – şi îi plăcea chestia asta. Îi plăceau foarte mult treburile încurcate şi misterioase, la fel ca şi mentorilor săi, Al şi Bob.

Am luat-o la dreapta şi apoi pe prima stradă la stânga, care dădea într-o parcare din spatele magazinelor. M-am uitat la Kelly şi am dat din cap ca s-o asigur că totul era în regulă, după care i-am eliberat mâna. Big Al continua să pălăvrăgească. L-am apucat de braţul stâng cu ambele mâini şi m-am folosit de inerţia mişcării lui ca să-l întorc cu faţa la zid. S-a lovit cu zgomot. L-am împins în ieşirea de urgenţă a unui restaurant.

– Totul e în regulă, nici o problemă.

Big Al vorbea încet. Ştia regulile jocului.

Numai după cum arăta era clar că nu putea ascunde nici măcar o carte de joc sub haine, ca să nu mai vorbim de vreo armă – materialul era întins la maximum pe piele. Totuşi, i-am trecut cu mâna peste şira spinării, ca să văd dacă nu cumva avea ceva ascuns în regiunea lombară. Curbura naturală pe care o face acolo coloana oferă o ascunzătoare minunată pentru diverse

chestii, iar Big Al avea o curbură mai mare decât a oamenilor obişnuiţi. Am continuat să-l percheziţionez.

A privit spre Kelly, care monitoriza totul. I-a făcut cu ochiul.

– Bănuiesc că l-ai văzut făcând asta de foarte multe ori...

– Şi tati face asta, în rai.

– Mda, eşti o fetiţă isteaţă, foarte isteaţă.

S-a uitat la ea încercând să înţeleagă ce-i spusese.

Apoi a venit momentul pe care l-a savurat probabil cel mai mult: l-am pipăit pe toată lungimea picioarelor. Am cercetat în amănunt şi sus. I-am spus:

– Ştii că acum trebuie să mă uit şi în servietă, nu-i aşa?

– Da, sigur.

A deschis-o. Înăuntru am găsit două trabucuri în tuburi şi toate cele necesare muncii lui: dischete, un suport pentru memorie suplimentar, CD-uri, mufe, fire şi alte chestii de genul ăsta. Am pipăit scurt să mă asigur că nu exista nici un compartiment secret.

Eram mulţumit. El, de asemenea. În plus, cred că avea o erecţie.

– Bine, să mergem, i-am spus.

– Hai să cumpărăm nişte îngheţată pe drum, a sugerat el.

Am făcut semn unui taxi. Eu şi Kelly ne-am urcat în spate, iar el s-a strecurat în faţă, cu o cutie de îngheţată de un kilogram Ben and Jerry's pe servietă.

Am ajuns la hotel şi am urcat în cameră. Din gesturi se vedea cât de entuziasmat era, probabil gândindu-se că, întocmai ca pe vremuri, se implica în afaceri dubioase, cu spioni. Aspectul sărăcăcios al camerei contribuia şi mai mult la atmosferă. Şi-a pus servieta pe unul din paturi, a deschis-o şi a început să-şi scoată sculele. A încercat să mă descoasă:

– Şi cu ce te mai ocupi acum?

Nu i-am răspuns.

Eu şi Kelly stăteam pe pat, fără să facem nimic, în afara faptului că urmăream ce se petrecea. Kelly începuse să fie extrem de interesată.

– Ai şi jocuri?

Am crezut că de Sabatino o s-o privească dezgustat cu o privire care să spună: „Sunt un specialist, nu am jocuri". Însă el a zis:

– Da, o mulţime! Poate, dacă avem timp, o să jucăm câteva. Ce jocuri îţi plac?

Au început să discute despre jocuri ca Third Dimension sau Quake. I-am întrerupt:

– Şi cu ce te mai lauzi? Cu ce te mai ocupi zilele astea?

– Pur şi simplu îi învăţ pe oameni să folosească chestiile astea.

A arătat spre laptop.

– În plus, mai fac câte ceva pentru nişte detectivi particulari locali, intru în conturi bancare, genul ăsta de treburi. Chestii mărunte, nimic ieşit din comun; dar e OK, trebuie să trec cât mai neobservat.

Înecându-mă din cauza parfumului pe care-l răspândea şi aruncând o privire la hainele de pe el, refuzam să-mi imaginez ce-ar fi însemnat pentru acest bărbat să şi încerce să iasă în evidenţă.

Cum nu primise răspuns la prima întrebare, s-a simţit obligat să umple tăcerea. A început să râdă şi a spus:

– Am reuşit însă să pun deoparte câteva sute bune! Aşa că, pe lângă banii obţinuţi din înţelegere, nu o duc prea rău.

Se mişca încoace şi-ncolo, ataşând diverse chestii la laptop. L-am lăsat să se desfăşoare. A încercat din nou:

– Dar tu? Aceleaşi chestii?

– Da, aceleaşi chestii. Mărunţişuri.

Aşezat acum la masă, cu spatele la mine, se concentra asupra a ceea ce avea de făcut cu laptopul.

– Ce mărunţişuri? Eşti tot un... cum îi spuneai tu – un spion în devenire?

– Da, ceva de genul ăsta.

– Şi lucrezi şi acum?

– Da.

A râs.

– Mincinos nenorocit! Apoi s-a uitat la Kelly şi a spus: Aoleu! S-a întors din nou spre mine: Nu ai avea nevoie de mine dacă ai fi în timpul serviciului. Ai putea pune pe altcineva să rezolve chestiile astea. Nu-i vinzi căcaturi lui Big Al! S-a uitat la Kelly şi a spus: Scuze! Pe urmă s-a uitat din nou la mine: Mai eşti însurat?

Sunetul Microsoft s-a auzit în cameră în timp ce Windows 95 se deschidea.

– Am divorţat acum trei ani, am răspuns. Din cauza muncii. Nu mai am nici o veste despre ea de doi ani. Cred că locuieşte undeva în Scoţia, nu ştiu prea bine.

Brusc, mi-am dat seama că fetiţa îmi sorbea fiecare cuvânt.

I-a făcut cu ochiul:

– Exact ca mine: tânăr, liber şi singur! Da!

Big Al era unul dintre cele mai nefericite specimene umane; eu mă număram probabil printre cei mai apropiaţi prieteni ai lui.

Dintr-odată s-au auzit acorduri heavy de partea cealaltă a palierului. Băieţii cântau şi ei, acompaniaţi de câteva voci feminine. Probabil că reuşiseră să facă rost de nişte majorete.

I-am dat discheta şi curând am auzit zgomotul specific citirii ei. Imediat urma să primesc nişte răspunsuri. Fumul de trabuc ajunsese să învăluie tavanul. Acesta, împreună cu mirosul dulceag al parfumului cu care se dăduse şi cu lipsa aerului condiţionat făceau camera aproape de nesuportat. Trebuia să plecăm de aici imediat ce Big Al termina.

M-am uitat afară îndepărtând perdeaua, apoi am deschis fereastra. Băieţii erau pe val: peste tot zăceau cutii de bere goale,

iar ei erau ocupaţi cu un grup de fete încântătoare. Poate că Big Al trebuia să investească într-un tatuaj pe braţ şi o pereche de bermude.

Primul fişier de documente a apărut pe ecran şi m-am uitat peste umărul lui Big Al, în timp ce el continua să tasteze în semiîntuneric. I-am arătat unul dintre tabelele din programul *spreadsheet:*

– Aici am o problemă. Nu am nici cea mai vagă idee ce înseamnă asta. Ce zici?

– Îţi spun imediat ce avem aici.

A rămas cu ochii aţintiţi pe ecran.

– Astea sunt înregistrări ale unor date privind trimiterea şi plata a nu ştiu ce minuni.

În timp ce arăta spre ecran, l-a atins cu degetul şi a apăsat plasma de dedesubt.

– Nu atinge niciodată ecranul! s-a dojenit, ca şi cum i-ar fi spus unuia dintre învăţăceii săi. Îi plăcea foarte tare, se implicase total. Vezi chestiile astea de aici?

Tonul i se schimbase; nu mai era acela al unui ratat, ci al unui adevărat specialist, care ştie ce spune.

Am privit coloanele aliniate sub grupuri de litere ca UM, JC, PJS. A spus:

– Astea se referă la trimiterea unor bunuri. Îţi spun ce, unde se duce şi la cine.

A început să se uite în josul paginilor, pentru a primi confirmarea. În timp ce privea, dădea din cap cu înţeles.

– Da, sunt clar trimiteri şi plăţi. Cum ai ajuns la chestiile astea? Nu eşti ceea ce s-ar numi un cunoscător al computerelor şi e imposibil ca toate datele astea să nu fi fost parolate.

– Am avut un program care a spart parola.

– Pe bune? Care?

Geniul computerelor era pe cale să revină.

– Mexy Twenty-one, am minţit eu.

– Ei, ăla-i un rahat!... Un gunoi! Acum există programe care-ţi fac treaba de trei ori mai repede. S-a uitat spre Kelly: Asta-i problema cu englezoii; sunt încă în epoca maşinii cu abur.

Ieşise acum din tabele şi se uita la alte nume de fişiere.

I-am spus:

– Mai am şi alte fişiere cu care nu mă descurc. Poţi să le descifrezi?

– Nu înţeleg, a răspuns. Care dintre ele îţi ridică probleme?

– Sunt codate sau ceva de genul ăsta: o grămadă de litere şi de numere aruncate la întâmplare. Crezi că poţi să le descifrezi?

Mă făcea să mă simt ca un copil de zece ani care ruga pe cineva să-i lege şireturile.

S-a uitat la numele fişierelor.

– Adică GIF-urile astea? Sunt numai nişte fişiere grafice, asta-i şmecheria. Pur şi simplu ai nevoie de un program grafic ca să le citească.

A apăsat câteva taste, a găsit ce căuta şi a selectat unul dintre documente.

– Sunt nişte fotografii scanate.

S-a aplecat şi şi-a deschis cutia de îngheţată, a luat o lingură de plastic şi a început să se înfrupte. I-a aruncat şi lui Kelly o lingură, spunând:

– Ai face bine să vii încoace înainte ca unchiul Al să o termine pe toată.

Prima fotografie apăruse pe ecran. Era alb-negru şi reprezenta doi bărbaţi stând în capul unor scări care conduceau spre o clădire veche, înaltă. Îi ştiam bine pe amândoi. Seamus Macauley şi Liam Fernahan erau „oameni de afaceri" care iniţiaseră numeroase companii de strângere de fonduri şi alte operaţiuni pentru PIRA. Erau foarte buni în branşa lor; odată reuşiseră să determine guvernul britanic să finanţeze reconstruirea oraşelor din Irlanda de Nord. Planul era menit să ofere locuri de muncă localnicilor. Argumentul de bază fusese acela că, dacă

o comunitate era responsabilă pentru propria reconstrucţie, existau mult mai puţine şanse să dorească să o arunce în aer. Însă ceea ce nu ştia guvernul era faptul că antreprenorii puteau angaja numai oamenii pe care PIRA îi dorea angajaţi; aceştia beneficiau în continuare de ajutor de şomaj şi de asistenţă socială, iar PIRA beneficia de pe urma faptului că le permitea să muncească ilegal pe aceste şantiere. Astfel, guvernul plătea de două ori, iar oamenii de afaceri îşi luau fără îndoială partea. Şi, la urma urmei, dacă guvernul tot plătea, de ce să nu arunce în aer tot mai multe clădiri, pe care mai apoi să le reconstruiască?

Fără îndoială, PIRA lăsase de mult în urmă zilele în care oamenii ei zăngăneau cutii de tinichea ca să strângă bani în Belfast, în Kilburn şi în Boston. Atât de mult, încât Northern Ireland Office înfiinţase Terrorist Finance Unit[1] ca o contramăsură, în 1988, unde lucrau specialişti în contabilitate, drept, impozite şi computere. Eu şi Euan colaborasem mult cu ei.

Big Al deschisese fişierul şi acum trecea în revistă o serie de imagini cu Macauley şi Fernahan dând mâna cu alţi doi bărbaţi, apoi coborând scările şi urcându-se într-un Mercedes. Unul din aceştia era defunctul domn Morgan McGear, îmbrăcat într-un costum foarte elegant, pe care l-am recunoscut. M-am uitat repede la Kelly, dar era clar că faţa lui nu-i spunea nimic. Pe al patrulea bărbat nu-l cunoşteam. Asta nu conta prea mult pentru moment.

Fotografia era făcută sub acoperire: se vedea zona întunecată în jurul marginilor, unde nu reuşiseră să focalizeze ca lumea, însă era suficient de bună cât să-mi dau seama, după maşinile parcate în fundal, că era făcută în Europa.

– Hai s-o vedem pe următoarea, am spus.

---

[1] Unitate specializată în prevenirea strângerii de fonduri din partea organizaţiilor paramilitare şi în oprirea fluxului de bani spre organizaţiile fundamentaliste din Irlanda de Nord (n.tr.)

De Sabatino ştia că recunoscusem pe cineva sau ceva; se uita la mine murind de curiozitate să ştie despre ce era vorba, dorind cu ardoare să intre şi el în joc. Stătuse pe tuşă timp de cinci ani şi acum avea ocazia să revină în mijlocul acţiunii.

N-aveam de gând să-i spun absolut nimic.

– Hai, dă-i mai departe!

A urmat o serie de imagini pe care le-a deschis şi la care ne-am uitat, însă nu-mi spuneau absolut nimic.

Big Al s-a uitat şi el. Zâmbetul larg, de la o ureche la cealaltă, îi apăruse din nou pe faţă.

– Acum ştiu la ce se referă toate tabelele alea.

– La ce?

– *Está es la coca, señor!* Hei, îl ştiu pe tipul ăsta! Lucrează pentru cartel.

În faţa ochilor aveam un tip în jur de patruzeci de ani, foarte arătos, de origine hispanică, coborând dintr-o maşină. După ce se vedea în fundal, îmi dădeam seama că era în Statele Unite.

– Ăsta-i Raoul Martinez, a spus el. Face parte din delegaţia comercială columbiană.

Totul devenea din ce în ce mai interesant. Cei din PIRA susţinuseră întotdeauna că nu au nici un fel de legătură cu traficanţii de droguri, însă profiturile erau prea mari pentru a putea fi ignorate. În faţa mea erau probe de netăgăduit ale implicării lor directe în afaceri cu cei din cartelul drogurilor. Dar această descoperire tot nu mă ajuta să rezolv problema.

Big Al a trecut cu privirea peste fotografii.

– O să-l vezi pe Raoul cu altcineva într-un minut, sunt sigur.

Ne-am mai uitat pe câteva.

– Uite, iată-l pe Sal cel mare şi tare.

Celălalt personaj era cam de aceeaşi vârstă, însă mult mai înalt; probabil că fusese halterofil la un moment dat, iar apoi se umflase până la 100 sau 110 kile. Sal era foarte mare şi foarte chel.

– Martinez nu merge nicăieri fără el, a continuat de Sabatino. În vremurile bune am făcut multe afaceri cu ei. Un om de treabă, un tată de familie. Obişnuiam să trimitem cocaină, pe coasta de est, tocmai până la graniţa canadiană. Aşa că trebuia ca lucrurile să fie aranjate acolo, pentru a ne uşura munca; băieţii ăştia făceau ce trebuia şi toată lumea câştiga o grămadă de bani. Da, tipii ăştia sunt nişte oameni de treabă.

Trecând mai departe, la alte fişiere cu fotografii, i-am văzut pe ambii luând masa într-un restaurant cu un alt tip, un caucazian.

Big Al a spus:

– Ăsta habar n-am cine e.

Mă uitam peste umărul lui de Sabatino, concentrându-mă asupra ecranului.

Am auzit-o pe Kelly:

– Nick?

– Imediat. M-am întors către Big Al: N-ai nici o idee?

– Nici una.

– Nick?

Am intervenit:

– Nu acum, Kelly!

Am auzit-o pe Kelly din nou:

– Nick! Nick!

– Mergi înapoi la...

– Nick, Nick! Ştiu eu cine este omul ăsta.

M-am uitat la ea.

– Care om?

– Omul din fotografie.

A zâmbit.

– Ai spus că tu nu ştii cine este, dar eu ştiu.

– Ăsta?

Am arătat către Martinez.

– Nu, celălalt, dinainte.

Big Al închise mai multe imagini, dând înapoi.

– El! Ăsta de aici!

Era tipul alb care stătea lângă Raoul şi Sal.

– Eşti sigură?

– Da.

– Cine e?

După experienţa pe care o avusesem cu acea casetă video, mă aşteptam să numească pe oricine, de la Clint Eastwood la Brad Pitt.

– Este şeful lui tati.

A urmat o tăcere lungă, aproape palpabilă, pe care am folosit-o pentru a mă gândi la ceea ce tocmai aflasem. Big Al respira cu gura deschisă.

– Cum adică, şeful lui tati? am spus într-un târziu.

– Odată a venit la noi acasă, la cină, cu o doamnă.

– Îţi aminteşti cum îl chema?

– Nu, eu am coborât să-mi iau nişte apă şi ei erau acolo, mâncau cu mami şi tati. Tati m-a lăsat să spun „Bună seara" şi mi-a zis: „Zâmbeşte larg, Kelly, el este şeful meu!"

Îl imita bine pe Kev şi-i vedeam o licărire de tristeţe în ochi.

Big Al s-a băgat şi el în seamă ca un tăntălău.

– Aşa, foarte bine! Şi cine-i tatăl tău?

M-am întors spre el.

– Taci din gură! Şi, suficient de tare ca ea să mă audă, am mormăit furios: M-am dus acasă la părinţii ei acum o săptămână. Toţi erau morţi. El făcea parte din DEA şi a fost ucis de nişte oameni pe care îi cunoştea.

L-am împins de pe scaun şi m-am aşezat, luând-o pe Kelly în braţe ca să vadă ecranul şi mai bine.

– Eşti absolut sigură că ăsta e şeful lui tati?

– Da, ştiu că el e, tati mi-a spus. A doua zi eu şi mami am făcut glume pe seama mustăţii lui care-l făcea să semene cu un cowboy.

Într-adevăr, semăna cu un cowboy din reclama la Marlboro. Arătând spre ecran, degetul ei l-a atins şi imaginea s-a distorsionat. Având-o pe Kelly în braţe şi uitându-mă la cineva care ar fi putut fi responsabil pentru moartea tatălui ei, mă făcea să doresc să-i aplic personal acelaşi tratament.

M-am uitat spre Big Al.

– Hai să mai trecem o dată în revistă toate fotografiile.

Petrecerea de pe palier se dezlănţuise complet. Big Al s-a aşezat şi a mai trecut o dată prin toate fişierele, pentru a ajunge la imaginile lui Macauley şi Fernahan alături de McGear.

– Îi ştii pe oamenii ăştia?

Kelly a răspuns negativ la întrebare, însă n-o mai ascultam. Eram cufundat în lumea mea. Observasem două maşini parcate de partea cealaltă a străzii. M-am uitat la plăcuţele de înmatriculare şi mi-am dat seama unde fuseseră făcute fotografiile.

– Gibraltar.

N-am putut să n-o spun cu voce tare.

Big Al a arătat spre Macauley şi compania.

– Ăştia sunt terorişti din Irlanda?

– Cam aşa ceva.

A urmat o pauză, în timp ce eu încercam să mă dumiresc.

Big Al a izbucnit:

– Pentru mine e clar ce se petrece!

– Ce?

– Ştiam că teroriştii irlandezi cumpără cocaină de la columbieni. Drogurile veneau pe ruta normală prin Florida, Caraibi şi apoi Africa de Nord. Foloseau Gibraltarul ca trambulină pentru restul Europei. Ei se îmbogăţeau, iar noi ne luam partea pentru că-i lăsam să transporte marfa prin Florida de Sud. Brusc, la sfârşitul anului 1987, a încetat să mai treacă prin Gibraltar.

– De ce?

Îmi era din ce în ce mai greu să-mi păstrez calmul.

Big Al a dat din umeri.

– Ceva probleme cu localnicii. Cred că acum o transportă din Africa de Sud pe coasta de vest a Spaniei. Au legături cu niște grupări teroriste de acolo.

– ETA?

– Habar n-am. Teroriști sau luptători pentru libertate, cum își spun ei. Poți să le zici cum vrei, pentru mine nu sunt nimic altceva decât niște dealeri nenorociți. Oricum, acum îi ajută pe irlandezi. Mai mult ca sigur, bătrânul Raoul a aranjat lucrurile în Statele Unite cu șeful lui tati ca să se asigure că ruta prin Florida rămânea deschisă pentru irlandezi; în caz contrar, columbienii ar fi dat-o altcuiva.

– Parcă vorbești despre alocarea unor culoare aeriene.

Big Al a dat din nou din umeri.

– Bineînțeles. Așa sunt afacerile.

Vorbea de parcă toate chestiile astea erau bine cunoscute de toată lumea. Pentru mine totul era foarte nou.

Așa că, ce mama dracului aveau de discutat cei de la PIRA în Gibraltar? Încercau să se asigure că traficul de droguri mergea înainte? Mi-am adus aminte că, în septembrie 1988, Sir Peter Terry, un personaj care jucase un rol foarte important în diminuarea traficului de droguri, scăpase ca prin urechile acului de o tentativă de asasinat în casa din Staffordshire. Un atacator care nu fusese prins niciodată trăsese asupra lui douăzeci de cartușe cu un AK47 – îndeletnicire care nu-i era deloc străină domnului McGear. Poate că al patrulea bărbat din fotografie primea un avertisment similar. Exista oare vreo legătură între încheierea afacerilor cu droguri în zonă și împușcarea membrilor PIRA de acolo, câteva luni mai târziu?

Indiferent ce era, aveam confirmarea faptului că se petrecea ceva ciudat cu unii membri DEA, inclusiv cu șeful lui Kev. Poate că primeau o cotă parte din partea PIRA și Kev aflase?

Big Al trase adânc aer în piept.

– Ai un pachet extrem de valoros aici, bătrâne! Spune-mi, pe cine ai de gând să şantajezi?

– Să şantajez?

– Nicky, ai aici o figură de frunte din DEA stând de vorbă cu membrii marcanţi ai cartelului, apar teroriştii tăi şi oficialităţi din Gibraltar, apar oameni ai legii etc. Doar nu vrei să-mi spui că fotografiile astea n-au fost făcute pentru a servi unui şantaj? Fii serios! Dacă tu nu ai de gând să foloseşti fotografiile astea, e clar că cine le-a făcut la asta s-a gândit.

33

Am mai luat încă o dată imaginile la rând. Kelly nu a mai recunoscut pe nimeni.

L-am întrebat pe de Sabatino dacă exista vreo modalitate prin care puteam mări fotografia.

– De ce? Îi ştii deja pe toţi.

Avea dreptate. Voiam numai ca fetiţa să se uite de aproape la fotografia cu „şeful lui tati".

Au urmat trei minute de tăcere în care ne-am zgâit la ecran.

– Ce altceva mai ştii despre Gibraltar? l-am întrebat.

– Nu prea multe. Ce mai vrei să ştii?

Îşi aprinsese al doilea trabuc, iar Kelly încerca să îndepărteze fumul cu mâna.

– E normal: dacă ai destui bani, poţi face o afacere cu dealerii columbieni şi aduci marfa în Europa. Toată lumea interlopă face asta, aşa că nu înţeleg de ce n-ar face-o şi irlandezii tăi.

Big Al mă privea de parcă discutam chestiuni la ordinea zilei. Iar eu a trebuit să recunosc că nu părea suficient pentru a justifica moartea lui Kev şi a familiei lui.

Liniştea era prea apăsătoare; Big Al a trebuit s-o întrerupă într-un fel.

– Oricum, sunt convins că cineva se ocupă cu şantajul în povestea asta.

Eu nu eram aşa sigur. Poate că fotografiile funcţionau ca un fel de asigurare pentru PIRA. Dacă şeful lui Kev sau oamenii din Gibraltar decideau să se retragă din afacere, poate că fotografiile i-ar fi ţinut în priză.

M-am uitat la Kelly.

– Poţi să faci ceva pentru noi? Vrei să te duci să ne aduci nişte cutii cu ceva de băut?

A părut fericită să scape de fumul ăla. Am urmat-o până la uşă şi am tras perdeaua ca să pot vedea automatele cu răcoritoare. Palierul era gol, uşa de la camera băieţilor era închisă, însă muzica se auzea duduind prin pereţii subţiri; înăuntru, fără îndoială, majoretele le arătau câteva dintre figurile lor. Am privit-o pe Kelly până a ajuns la automate şi pe urmă m-am aşezat pe pat. Big Al se juca la laptop.

Am arătat spre ecran.

– Mai întâi este ucis Kev. Acum am descoperit că şeful lui tati e amestecat în afaceri cu cei din cartel. Mi se pare logic să presupunem că avem de-a face cu un caz de corupţie în cadrul DEA, implicând traficul de droguri prin Florida spre teroriştii irlandezi care le-au introdus până acum în Europa via Gibraltar. Dar se pare că au avut ceva probleme la sfârşitul anului 1987.

Big Al nu mă asculta. Simplul fapt că un ofiţer DEA era suspectat de corupţie îl purtase spre o altă planetă.

– Foarte bine! O să-l înfunzi pe nemernicul ăsta, nu-i aşa?

– Nu ştiu sigur ce-o să fac.

– Înfundă-l, dă-l dracului! Urăsc poliţiştii! Urăsc DEA! Îl urăsc pe fiecare dintre nenorociţii ăştia care mi-au distrus viaţa. Trebuie să trăiesc aici ca un călugăr numai din cauza lor. Programul Federal de Protecţie a Martorilor, un rahat!

Mă temeam că toţi cei cinci ani de frustrări erau gata să răbufnească tocmai acum. N-aveam timp de asta.

– Frankie, am nevoie de o maşină.

Nu mă asculta.

– M-au folosit şi pe urmă m-au aruncat ca pe o măsea stricată...

– Am nevoie de-o maşină.

A revenit încet cu picioarele pe pământ.

– Sigur, bine, pentru cât timp?

– Două zile, poate trei. Şi am nevoie şi de ceva bani.

– Cam când ţi-ar trebui?

– Acum.

Big Al era un om patetic şi distrus, prea molâu şi prea prost ca să poată trăi într-o astfel de lume, dar tot îmi părea rău pentru el. Faptul că apărusem acum reprezenta probabil cel mai bun lucru care i se întâmplase de ani întregi. Viaţa lui fusese un adevărat iad: fără nici un prieten, cu grija permanentă că poate fi găsit şi ucis. Însă la fel urma să fie şi viaţa mea, dacă nu reuşeam să-i duc chestiile astea lui Simmonds.

A folosit telefonul din cameră să sune o companie cu maşini de închiriat. Livrarea maşinii urma să dureze aproximativ o oră, aşa că ne-am dus cu toţii la un bancomat. A scos 1 200 de dolari din diverse conturi.

– Nu ştii niciodată când vei avea nevoie de *mucho dinero* în mare grabă! a spus el zâmbind.

Poate că la urma urmei nu era chiar atât de prost.

Stând în cameră şi aşteptând maşina, am intuit că mai avea ceva de spus. Se tot frământase în ultima jumătate de oră.

– Vrei să faci nişte bani, Nicky? Bani adevăraţi?

Eu tocmai îmi verificam geanta pentru a mă asigura că nu uitasem nimic.

– De ce mă întrebi? Vrei să-mi mai dai nişte bani?

– Cam aşa ceva.

A venit lângă mine pe când trăgeam fermoarul genţii.

– În fişierele alea sunt nişte numere de conturi pline cu dolărei proveniţi din traficul de droguri. Dă-mi două minute să accesez documentele de care am nevoie şi o să sparg parolele.

Pot face asta cu ochii închişi. M-a luat după umeri. Nick, lasă-mă două minute cu laptopul meu şi s-ar putea să ne trezim extrem de bogaţi. Ce zici?

Dădea din cap frenetic şi nu mă slăbea din ochi.

L-am lăsat să se mai frământe puţin.

– Şi cum o să ştiu că-mi dai şi mie jumătate?

Mă gândeam să-i spun cât voiam eu.

– Pot să îi transfer unde vrei tu. Şi nu-ţi face griji, odată mutaţi, n-o să ştie niciodată unde au dispărut.

Nu mi-am putut reţine un zâmbet. Dacă Frank de Sabatino era bun la ceva, acel ceva era ascunsul banilor.

– Haide, Nicky Doi, ce zici?

Avea braţele larg deschise şi se uita la mine ca un copil care făcuse o boroboaţă.

L-am lăsat un timp să lucreze cu laptopul lui şi i-am scris numărul contului meu pentru a transfera banii. La dracu', Kelly avea nevoie de bani pentru şcoală şi aşa mai departe, iar eu voiam un fel de plată compensatorie pentru că lucrasem împotriva acestor oameni atâta amar de vreme. Mă simţeam bine astfel şi, la urma urmei, era numai o chestiune de afaceri.

A terminat. Pe figură avea întipărită o expresie serioasă, de om preocupat.

– Acum unde te duci? m-a întrebat.

– Nu pot să-ţi spun. Ştii tu, regulile jocului. Oamenii cu care am fost în contact sunt morţi şi nu vreau ca asta să ţi se întâmple şi ţie.

– Ei, rahat! S-a uitat la Kelly şi a dat din umeri. Nu vrei să ştiu, ca să nu mă duc să dau pe goarnă.

– Nu e asta, i-am zis eu, deşi de fapt cam era. Dacă ai face aşa ceva, sau dacă nu ai trimite banii unde ţi-am spus, ştii care ar fi urmările.

A ridicat dintr-o sprânceană.

M-am uitat la el zâmbind.

– Aş avea grijă ca vreun amic comun să afle unde eşti.

Pentru o clipă i-a dispărut culoarea din obraji, după care a zâmbit din nou larg. A clătinat din cap.

– Poate că am ieşit din joc un timp, însă văd că nu s-a schimbat mai nimic.

A sunat telefonul. Un Nissan albastru ne aştepta în faţă la recepţie. Big Al a semnat pentru el şi mi-a dat copia pentru client a contractului, pentru momentul când aveam s-o abandonez. Am urcat în maşină împreună cu micuţa, iar Big Al a rămas pe trotuar cu servieta lui. Am apăsat pe un buton şi am lăsat un geam în jos. În fundal se auzea muzica rap.

– Ascultă, Al, o să-ţi trimit un e-mail ca să mă asigur că afli unde abandonez maşina, OK?

A dat încet din cap. Tocmai începuse să înţeleagă că avea să ne piardă.

– Vrei să te ducem undeva?

– Nu, am treabă. Până dimineaţă vom fi extrem de bogaţi.

Ne-a strâns mâinile prin geamul deschis. A zâmbit la Kelly şi i-a spus:

– Să nu uiţi să mai vii să-l vizitezi pe unchiul Al peste zece ani, domnişorico! Fac cinste cu o îngheţată!

Am pornit încet de-a lungul plajei. Era plină de oameni. Neoanele aflate pretutindeni făceau luminile de pe stradă să pară inutile.

Kelly era în spate, uitându-se pe fereastră, apoi privind în gol, pierdută în mica ei lume. Nu i-am spus că în faţă noastră se întindeau aproximativ o mie de kilometri.

Curând, am lăsat în urmă Daytona şi am intrat din nou pe şoseaua largă. Conducând, încercam să deslușesc încă o dată ce-o fi vrut Kev să spună prin: „N-o să-ţi vină să crezi ce material am aici. Se pare că prietenii tăi de peste ocean sunt foarte ocupaţi". Şi-mi mai spusese: „Tocmai am primit ceva şi aş vrea să-ţi cer şi ţie părerea". Voia să-mi spună că vorbise cu

şeful lui? Prin urmare, şeful lui fusese cel care-i închisese gura? Kev n-ar fi vorbit cu cineva din DEA, dacă ar fi avut cea mai mică suspiciune că are de-a face cu un caz de corupţie. Aşa că, pe cine mama dracului sunase?

Aveam nişte chestii valoroase de la biroul PIRA, iar pe multe dintre ele nu le înţelegeam pe deplin, însă era posibil ca prietenul meu Kev să fi avut altele. Cu cât strângeam mai multe informaţii, cu atât mai bine urma să-mi fie atunci când aveam să mă întorc la Simmonds, şi ăsta era motivul pentru care ne aflam pe drumul de întoarcere spre Washington.

De îndată ce am intrat pe autostrada interstatală, am adus maşina la viteza de croazieră şi am încercat să nu mă mai gândesc la nimic.

Am condus toată noaptea, cu opriri numai pentru realimentare şi pentru câte o cafea care să mă ţină treaz la volan. Am cumpărat nişte cutii de Coca-Cola, necesare pentru a-mi menţine nivelul adrenalinei ridicat, dar şi pentru Kelly, în caz că se trezea.

Când a început să se lumineze, am văzut primele schimbări în peisaj, dovezi ale faptului că mergeam înspre nord, într-o zonă cu o climă mai temperată. Apoi a răsărit soarele, o minge mare şi roşie, undeva în dreapta mea, şi au început să mă usture ochii.

Ne-am oprit la o altă benzinărie să facem plinul. Kelly a început să se dezmeticească.

– Unde suntem? a spus ea cu un căscat.

– Nu ştiu.

– Bine, atunci unde mergem?

– Surpriză.

– Vorbeşte-mi despre soţia ta, a continuat ea.

– Mi se pare că a trecut atâta timp, încât aproape că nu-mi mai amintesc.

M-am uitat în oglindă. Se lăsase din nou pe banchetă, prea obosită să mai insiste. Sau poate că era extrem de plictisită şi, în definitiv, cine-o putea învinovăţi?

Voiam să intru cât mai repede în casa lui Kev ca să văd ce informaţii strânsese, şi voiam să fac acest lucru cel mai târziu în seara asta. Ştiam că exista o ascunzătoare sigură undeva în casă; unde anume, trebuia să ne dăm seama la faţa locului. După aceea, intenţionam să ies din Washington înainte să se lumineze. Big Al nu ştia asta însă. Aveam să-l pun la treabă pentru a ne scoate din Statele Unite. Iar dacă nu voia să facă asta de bunăvoie, trebuia să-i dau un mic impuls.

Pe la 9.30 Kelly se trezise de tot şi citea o revistă pe care i-o cumpărasem la ultima oprire. Stătea întinsă pe bancheta din spate, fără pantofi, total absorbită de lectură. Nu vorbiserăm deloc. Eram înconjuraţi de pungi goale de dulciuri, de pahare din plastic în care fusese cafea, de pachete foşnitoare de chipsuri şi cutii de cola cu bucăţele de chipsuri plutind în ele.

– Kelly?

– Mm?

– Ştii că, în casă la voi, tati avea o ascunzătoare pentru tine şi pentru Aida?

– Da.

– Ştii cumva dacă tati avea şi o ascunzătoare pentru lucrurile importante, pentru bani sau pentru inelele lui mami? Avea cumva un loc anume unde păstra chestii de genul ăsta?

– Sigur, tati are locul lui special.

Cu ochii aţintiţi asupra drumului, am întrebat-o:

– Da, şi unde anume e locul ăsta?

– În biroul lui.

Ceea ce părea perfect logic. Însă biroul fusese încăperea cea mai răvăşită.

– Unde în birou?

– Păi, în perete.

– Unde???

– În perete! L-am văzut pe tati cum a făcut odată. Noi nu aveam voie acolo, dar uşa era deschisă şi tocmai venisem de la şcoală când l-am văzut pe tati că a pus ceva acolo. Noi stăteam chiar lângă uşă, dar el nu s-a prins.

– E în spatele tabloului? am întrebat eu, deşi era imposibil să fi fost aşa de fraier.

– Nu, e în spatele lemnului.

– În spatele lemnului?

– Da, în spatele lemnului.

– Poţi să-mi arăţi?

– Mergem acolo? S-a ridicat brusc în capul oaselor. Îi vreau pe Jenny şi pe Ricky!

– Nu putem să-i vedem când ajungem, fiindcă sunt sigur că o să fie ocupaţi cu alte treburi.

S-a uitat la mine de parcă eram nebun.

– Ăştia sunt ursuleţii mei, ţi-am spus deja! Sunt în dormitorul meu. Pot să mă duc să-i iau? Au nevoie de mine!

M-am simţit ca un mare bou.

– Sigur că poţi. Dacă nu scoţi nici un sunet.

Ştiam că aveau să urmeze şi alte cerinţe.

– Pot să o văd pe Melissa şi să-i spun că-mi pare rău că nu mi-am putut petrece atunci noaptea la ea?

– N-o să avem timp.

S-a lăsat pe spate, cugetând intens.

– Dar o s-o suni pe mama ei?

Am dat din cap aprobator.

Am început să văd primele indicatoare pentru Washington. Ne aflam pe drum de aproape optsprezece ore. Mă înţepau ochii mai rău decât oricând, în ciuda faptului că aerul condiţionat era dat la maximum. Aveam să ajungem acolo în aproximativ două

ore, dar tot mai erau câteva ceasuri de pierdut până se întuneca. Am tras pe dreapta într-o zonă de refugiu şi am încercat să dorm puţin. Avea să fie o noapte lungă.

Kelly era în spate, dormind şi ea, într-o mare de mâncare stătută, de transpiraţie şi de mirosul pârţurilor mele.

Era cam şase seara când ne-am apropiat de virajul de la Lorton. Măcar de data asta nu mai ploua, era doar foarte înnorat. Mai aveam de pierdut numai patruzeci şi cinci de minute.

Nu puteam s-o văd pe Kelly în oglindă. Era din nou ghemuită pe banchetă.

– Eşti trează?

– Ahh, sunt obosită, Nick. Am ajuns?

– Nu-ţi spun. O să fie o surpriză. Stai jos; nu vreau să te ridici de pe banchetă.

Am intrat pe şosea şi apoi pe Hunting Bear Path, unde am trecut peste ridicăturile din carosabil menite să reducă viteza, extrem de încet şi cu grijă, astfel încât să pot arunca o privire în jur. Totul părea normal. Se vedea partea din spate al garajului lui Kev, dar încă nu se vedea faţada casei.

Când am ajuns în faţă, am văzut în sfârşit aleea. Chiar în faţa uşii principale era parcată o maşină alb-albastră, de poliţie. Nici o problemă, trebuia să-mi văd de treabă, să mă port normal.

Am mers mai departe, uitându-mă în oglinda retrovizoare. Maşina avea luminile aprinse şi înăuntru se aflau doi poliţişti. Probabil că erau acolo numai pentru a-i ţine pe curioşi la distanţă. Casa nu fusese încă sigilată, dar era încă înconjurată de panglica galbenă.

Am mers înainte; nu-mi dădeam seama dacă se uitau la mine. Chiar dacă se uitaseră la plăcuţa de înmatriculare a maşinii când trecusem prin faţa lor, nu conta. Avea să-i trimită la Big Al. Dacă eram descoperit, aveam să fug, lăsând-o pe Kelly aici. Poate că poliţiştii în uniformă erau băieţi buni şi aveau grijă de

ea. Cel puţin, cam asta ar fi trebuit să fac, deşi n-aş fi făcut-o cu inima împăcată. Îi promisesem că n-o voi părăsi niciodată şi promisiunea n-ar fi trebuit să însemne prea mult, dar, dintr-un motiv sau altul, însemna mai mult decât mi-aş fi imaginat.

Am coborât până la capătul străzii şi pe urmă am luat-o la dreapta ca să ies din vizorul lor cât se putea de repede, apoi am ocolit mult pe alte străzi pentru a ajunge din nou în spatele lor. Am ajuns în dreptul unui mic şir de magazine. Parcarea era pe sfert ocupată, aşa că am putut lăsa maşina acolo fără teama că vom atrage atenţia.

Kelly a ţipat:

– Am ajuns la magazine!

– Aşa e, dar nu putem cumpăra nimic, fiindcă nu mai am prea mulţi bani. În schimb, putem să mergem până acasă.

– Ce bine! Pot să-mi iau şi păpuşa Pollypocket şi casa ei de jucărie, şi păpuşa vorbitoare Yak-back din dormitor?

– Sigur că poţi!

Habar n-aveam despre ce vorbea.

M-am dus în spate, am deschis portbagajul şi am scos geanta, după care am deschis portiera. Am aruncat geanta înăuntru şi m-am aplecat spre Kelly.

– Mergem acasă acum?

Am început să scot lucrurile de care aveam nevoie.

– Da. Vreau să mă ajuţi şi să-mi arăţi unde este ascunzătoarea lui tati. Poţi face asta? E foarte important, el a vrut ca eu să verific nişte chestii. Trebuie să ne strecurăm înăuntru, pentru că afară sunt nişte poliţişti. Promiţi să faci exact ce-ţi spun eu?

– Da, promit! Pot s-o iau şi pe Pocahontas?

– Da.

Nu-mi păsa nici cât negru sub unghie, aş fi dat din cap şi aş fi fost de acord cu orice, atât timp cât îmi arăta ascunzătoarea.

– Eşti gata? Hai să-ţi pun gluga pe cap.

Era întuneric şi înnorat şi, din fericire, strada nu constituia un loc prea accesibil pietonilor. Existau puţine şanse să ne întâlnim cu vreo Melissa pe drum.

Cu geanta pe umăr, am luat-o de mână şi am pornit spre casă. Era aproape şapte, iar pe stradă se aprinseseră luminile. Planul meu era să o luăm prin spatele casei, ca să studiez zona, şi să găsesc un mod de a pătrunde înăuntru.

Am început să mergem peste terenul viran, spre spatele casei, pe lângă construcţii modulare Portakabin, grămezi de grinzi metalice şi materiale. Din loc în loc, noroiul era atât de înşelător, încât am crezut c-o să ne pierdem pantofii.

Kelly era copleşită de emoţii, însă se ţinea tare.

– Uite, aici locuieşte prietena mea Candice!

A arătat spre o casă.

– Am ajutat-o când au vândut nişte vechituri. Am făcut atunci douăzeci de dolari.

– Şşşt! Zâmbind, i-am spus încet: Nu trebuie să facem nici un pic de zgomot, altfel o să ne ia poliţia.

Avea o expresie confuză.

– Nick?

„Acum ce mai e?“

– Da, Kelly.

– De ce ne ascundem de poliţie? Ăştia nu sunt băieţii buni?

Probabil că ar fi trebuit să mă aştept la întrebarea asta. Ce puteam să-i spun? Nu ar fi înţeles nici unul dintre motivele pentru care am fi fost într-un mare rahat dacă poliţia ar fi pus mâna pe noi. Şi asta, chiar dacă aş fi avut câteva ore libere la dispoziţie ca să-i explic. Pe de altă parte, nu voiam să-i subminez încrederea în autorităţi de la o vârstă aşa de fragedă. Prin urmare, am mintit.

– Nu cred că sunt poliţişti adevăraţi. Cred că sunt nişte răufăcători îmbrăcaţi în haine de poliţişti. S-ar putea să fie prieteni cu oamenii care au venit la tati.

Nu i-a luat mult să percuteze.

În cele din urmă, am ajuns în umbra garajului vecinilor. Am lăsat jos geanta şi am ciulit urechile. Motorul maşinii de poliţie torcea liniştit. Se afla la vreo douăzeci de metri mai încolo, de cealaltă parte a obiectivului. Se auzea vag ceva transmis prin radio, însă nu puteam înţelege ce se spunea exact. Din când în când mai trecea câte o maşină, frâna în faţa ridicăturilor din carosabil, zdrăngănea pe deasupra lor şi accelera din nou.

În unele case luminile erau aprinse şi se vedea înăuntru. Întotdeauna îmi plăcuse să fac asta, mă simţeam de parcă-mi urmăream propriul documentar de David Attenborough: specia umană în habitatul său natural. Pe când eram tânăr soldat, la sfârşitul anilor 1970 în Irlanda de Nord, o parte a misiei noastre era „pânda" – stând în întuneric, privind şi ascultând, sperând să zărim pe cineva cu o armă. Era uimitor ce puteau face oamenii în maşini, în sufragerii, şi aproape la fel de uimitor ce puteau face în dormitoare. Uneori stăteam şi priveam ore în şir, până ni se termina serviciul. Mie îmi plăcea foarte mult. Aici oamenii nu făceau altceva decât să spele vase, să se uite la televizor şi să se îngrijoreze din cauza efectului unei crime multiple asupra preţului imobilelor din zonă.

Nu existau lumini care să se aprindă automat, cu senzor de mişcare, în spatele casei, ci doar unele standard, cu un întrerupător lângă uşa din verandă. Mi-am amintit că le aprinseserăm odată ca să facem un grătar.

Am mângâiat-o pe Kelly pe cap, mi-am lăsat privirea spre ea şi am zâmbit. Apoi, încet şi în linişte deplină, am desfăcut fermoarul genţii şi am scos lucrurile de care aveam nevoie. M-am apropiat de urechea ei şi i-am şoptit:

– Vreau să rămâi aici. E foarte important să ai grijă de chestiile astea. O să mă vezi acolo, bine?

A dat din cap. Am pornit.

Am ajuns la poarta verandei. Mai întâi, am verificat dacă este încuiată. Era. Mi-am scos lanterna ca să văd dacă exista vreo bară metalică în susul şi-n josul tocului. Nu are nici un rost să spargi o încuietoare, dacă sunt bare peste uşă, şi ăsta-i motivul pentru care trebuie să ataci o clădire în punctul de ieşire, căci e clar că nu e posibil să fi pus bare şi pe dinafară.

În mod normal, după asta trebuia să caut cheia de rezervă – de ce să petrec o oră chinuindu-mă cu sculele de spart lacăte, dacă exista o astfel de cheie ascunsă la câţiva metri mai încolo? Unii şi le lasă atârnate de o sfoară în interiorul cutiei poştale sau sub prelata din dreptul deschizăturii pentru pisică. Alţii o lasă sub tomberon sau în spatele unei grămezi de pietre lângă uşă. Dacă există vreun stâlp de iluminat în grădină, întotdeauna e bine să te uiţi la baza lui, pentru că este un loc predilect în acest caz. În cazul în care cheia e ascunsă undeva în grădină, e normal să fie cât mai aproape de uşă. Însă asta era casa lui Kev: era clar că nu voi găsi chei de rezervă împrăştiate pe ici, pe colo. Mi-am pus pătura pe cap şi pe umeri şi, cu lanterna în gură, am început să umblu la yală. Nu mi-a luat prea mult.

Am deschis încet uşa, am dat perdeaua la o parte şi m-am uitat în sufragerie. Primul lucru pe care l-am observat a fost că toate celelalte perdele şi jaluzele erau trase, ceea ce era bine din punctul meu de vedere, căci, odată ajunşi înăuntru, puteam lucra nestingherit şi nevăzut din afară. Al doilea lucru pe care l-am remarcat a fost un miros foarte puternic de chimicale.

34

M-am dus la Kelly în vârful picioarelor şi i-am şoptit:

– Hai, vino!

Aveam pantofii plini de noroi, aşa că i-am scos pe terasa de ciment şi i-am băgat în geantă. Pe urmă am intrat şi am tras uşa după mine.

Am acoperit lentila lanternei cu degetul mijlociu şi cel arătător şi am îndreptat-o spre podea, ca să vedem pe unde mergem în sufragerie. Covorul şi tot ce se afla dedesubt fuseseră îndepărtate, iar mobila fusese împinsă într-o parte a camerei. Rămăsese numai parchetul laminat pe care constructorii îl folosiseră în loc de scânduri pentru duşumele. Cineva reuşise să cureţe complet petele de sânge de pe locul unde zăcuse Kev, ceea ce explica mirosul înţepător de chimicale. Era clar că, în astfel de cazuri, băieţii de la Murder Mop, firma de curăţenie specializată, fuseseră chemaţi; de obicei, după ce echipa de criminalişti îşi termina treaba, era rândul lor să intre în scenă.

Am ajuns la uşa care dădea în holul principal. Kelly stătea nemişcată, deja se obişnuise cu chestii de genul ăsta. M-am lăsat în genunchi, am întredeschis-o şi m-am uitat înăuntru. Uşa din faţă era închisă, dar lumina felinarelor de pe stradă strălucea prin vitraliu şi se reflecta în fereastra de deasupra. Am stins lanterna şi am lăsat-o pe Kelly lângă geantă, în hol.

M-am oprit să ascult şi să încerc să intru în atmosfera locului în care mă găseam. Motorul de afară se auzea torcând.

Am simţit cum Kelly mă trage de jachetă.

– Nick?

– Şşşt!

– Unde e covorul? Şi ce-i cu mirosul ăsta groaznic?

M-am întors şi m-am ghemuit lângă ea. Mi-am pus degetul pe buzele ei şi i-am şoptit:

– Îţi explic mai târziu.

S-a auzit un semnal prelung de la radioul maşinii de poliţie. Băieţii dinăuntru probabil că stăteau şi beau cafea, ofticaţi că erau de serviciu toată noaptea. Era un mesaj radio. Tipa care se afla la dispecerat avea o voce de Hitler în fustă. Se auzea cum îi freca ridichea unuia.

I-am făcut semn lui Kelly să rămână pe loc, am traversat încet biroul şi am deschis uşa cu grijă. M-am întors, am luat geanta şi am băgat-o pe Kelly în cameră, punând geanta în uşă ca să permit luminii din hol să pătrundă înăuntru.

Totul arăta în linii mari ca ultima dată când intrasem aici, cu excepţia faptului că toate chestiile împrăştiate pe podea fuseseră aranjate de-a lungul unui perete. Calculatorul era pe birou, iar imprimanta şi scanerul stăteau la locul lor, pe podea. Toate fuseseră verificate pentru a se colecta amprentele.

Am luat o pânză precum cele folosite de fotografi şi o cutie de piuneze din geantă şi am pus un scaun lângă fereastră. Încet, m-am urcat şi am fixat materialul pe rama de lemn a ferestrei.

Acum puteam închide uşa şi aprinde lanterna, având grijă să nu o mişc astfel încât să-mi lumineze faţa – nu voiam s-o sperii pe Kelly. Odată, demult, avusesem o misiune în care trebuia să scot un copil şi pe mama lui din Yemen, iar copilul făcuse o criză de isterie, pentru că lucram cu lanternele în gură şi asta ne făcea să semănăm cu nişte draci iviţi din mijlocul iadului. M-am felicitat că-mi amintisem asta şi că o cruţasem pe Kelly; la urma urmei, se părea că mai ştiam câte ceva despre copii.

M-am dus la ea. În ciuda mirosului înţepător de solvenţi şi de detergenţi, i-am simţit mirosul de păr nespălat, de Coca-Cola, de gumă de mestecat şi de ciocolată. I-am şoptit în ureche:

– Unde este? Arată-mi cu degetul.

Am luminat pereţii cu lanterna, iar ea mi-a arătat plinta de lemn din spatele uşii. Asta era bine; se părea că nimeni nu umblase acolo.

Am început să demontez bucata de lemn de pe perete cu o şurubelniţă. O maşină a trecut pe lângă casă şi am auzit râsete din direcţia maşinii de poliţie – probabil pe seama dispeceratului. Fuseseră trimişi acolo numai pentru a împiedica curioşii să vină să-şi bage nasul. După toate probabilităţile, casa avea să fie curând demolată. Cine naiba ar fi dorit să cumpere o casă în care fusese ucisă o familie întreagă? Poate că locul avea să se transforme într-un parc memorial.

Am ţinut-o pe Kelly lângă mine, voiam s-o liniştesc cumva. O interesa foarte mult ce se petrecea şi îi zâmbeam din când în când, ca să-i arăt că totul era în regulă.

Cu un scârţâit imperceptibil, scândura a început să se desprindă. Am tras-o spre mine şi am rezemat-o de perete, jos. Apoi, m-am aplecat din nou şi am luminat interiorul. Razele lanternei au întâlnit ceva metalic. În perete era îngropat ceva ce aducea a ascunzătoare pentru pistol, o cutie metalică de vreo patruzeci de centimetri pătraţi. Încuietoarea era cu pârghie, foarte asemănătoare cu o încuietoare UK Chubb. Avea cifru. Asta putea dura ore întregi.

Am scos trusa neagră şi m-am pus pe treabă, încercând să-mi aduc aminte să zâmbesc din când în când spre Kelly şi să-i dau de înţeles că nu mai durează mult, însă îmi dădeam seama că începuse să-şi cam piardă răbdarea. Au trecut aşa zece minute. Cincisprezece. Douăzeci. În cele din urmă, n-a mai rezistat. În şoaptă, mi-a spus răstit:

– Dar ursuleţii mei?

– Şşşt! I-am pus degetul pe buze. Poliţia.

Ce voiam să-i spun de fapt era ceva de genul: „Dă-i dracului de ursuleţi; o să-i luăm când termin".

Am continuat să mă ocup cu decodificarea cifrului.

A urmat o pauză şi apoi, de data asta mai tare:

– Dar mi-ai promis!

Trebuia să fac ceva. Devenise evident că faţa mea crispat-zâmbăreaţă nu mai folosea la nimic. M-am întors spre ea şi i-am şuierat:

– Mergem după ei imediat! Acum, taci din gură!

A rămas perplexă, dar măcar a funcţionat.

Am avut mai mult noroc cu decodificarea decât mă aşteptasem. Tocmai terminasem, pusesem sculele deoparte şi deschideam cutia, când am auzit-o gemând încet.

– Nu-mi place aici, Nick! Totul e schimbat.

M-am întors, am luat-o în braţe şi i-am acoperit gura cu mâna.

– Taci naibii din gură!

Nu era ce aştepta ea, însă nu aveam timp să-i explic.

Cu mâna încă strâns lipită de gura ei, m-am dus încet către fereastră. Am ascultat, am aşteptat, însă n-am auzit nimic. Numai nişte glume, râsete şi zumzăitul radioului.

Dar când m-am întors, s-a auzit un sunet scurt, metalic, de obiect târât.

Apoi, pentru o fracţiune de secundă, nimic.

Apoi s-a auzit un zgomot puternic şi pătrunzător, în momentul în care suportul metalic de stilouri şi creioane ale lui Kev a lovit podeaua. Zgomotul a continuat, toate chestiile dinăuntru s-au împrăştiat în toate direcţiile. În timp ce mă întorsesem, probabil că haina lui Kelly agăţase vârfurile ascuţite ale creioanelor şi târâse suportul până când căzuse de pe masă.

Ştiam că zgomotul se auzise de douăzeci de ori mai puternic în mintea mea, însă şi că era imposibil ca ei să nu-l fi auzit.

Kelly a ales tocmai acest moment să-şi piardă cumpătul, dar nu aveam timp să mă gândesc la asta. Am lăsat-o unde era, m-am dus la uşă şi am ascultat cum se deschideau portierele maşinii, iar mesajele radio se înmulţeau.

Scoţându-mi pistolul din pantaloni şi verificându-i încărcătorul, am ieşit din birou. Din trei paşi am traversat holul şi am intrat în bucătărie. Am închis uşa în spatele meu, am respirat adânc şi am aşteptat.

Uşa din faţă s-a deschis şi am auzit cum cei doi poliţişti au pătruns în hol. A urmat un declic şi lumina a intrat pe sub uşa bucătăriei.

Apoi paşi şi inspirări adânci, nervoase, însoţite de zăngănitul cheilor atârnate de centură de cealaltă parte a uşii.

Am auzit cum s-a deschis uşa biroului. Apoi, o chemare pe jumătate şoptită, pe jumătate strigată:

– Melvin, Melvin, vino aici!

– Hei!

Ştiam că ăsta era momentul. Am ridicat pistolul în poziţie de tragere, am apucat mânerul uşii şi l-am învârtit uşor. Am ieşit în hol.

Melvin stătea în uşa biroului, cu spatele spre mine. Era tânăr, de statură medie. Din câţiva paşi am fost lângă el, l-am apucat de frunte cu mâna stângă, i-am tras capul pe spate şi i-am înfipt ţeava pistolului în gât. Cu o voce foarte calmă, fără nici o legătură cu starea în care mă aflam, am spus:

– Aruncă pistolul, Melvin. Nu te juca. Aruncă-l acum!

Braţul lui Melvin a revenit lângă corp şi a lăsat pistolul să cadă pe podea. Nu vedeam dacă poliţistul celălalt scosese şi el pistolul. În birou era încă întuneric. Lanterna lor nu era de nici un folos. Eu şi Melvin blocam cel puţin jumătate din lumina care venea de pe hol. Speram că îl pusese în toc, fiindcă în programul lor de pregătire li se atrăgea în mod deosebit atenţia să nu sperie copiii.

Am urlat:

– Aprinde lumina, Kelly! Acum!

Nu s-a întâmplat nimic.

– Kelly, aprinde lumina!

Am auzit paşi mărunţi îndreptându-se spre noi. A urmat un declic şi s-au aprins luminile.

– Acum, aşteaptă acolo.

Avea ochii roşii şi umflaţi.

În mijlocul camerei se afla Michelin Man[1]. Probabil cântărea vreo sută de kile şi, după cum arăta, mai avea doar câţiva ani până la pensie. Avea pistolul în toc, dar întinsese mâna ca să-l scoată.

I-am spus:

– Nu face asta! Spune-i, Melvin!

I-am îndesat şi mai tare arma în gât.

– M-am nenorocit, Ron! a bâiguit Melvin.

– Ron, nu face vreo prostie. Nu are nici un rost! Nu merită!

Îmi dădeam seama că Ron era foarte aprins. Probabil că se gândea la nevastă-sa, la ipoteca pe care o avea de plătit, la şansele de a mai vedea vreodată o pungă de gogoşi.

Se auzi din senin radioul lui Melvin. Era dispeceratul:

– Unitatea 62, Unitatea 62, mă recepţionezi?

Suna a ordin, nu a întrebare. Probabil că era nemaipomenit să fii însurat cu femeia aia.

– Tu eşti ăsta, nu-i aşa, Melvin?

– Da, noi suntem.

– Melvin, spune-le că totul e în ordine!

Am împins pistolul şi mai tare în gâtul lui ca să fiu şi mai convingător.

– Am tras piedica de siguranţă, Melvin, şi am degetul pe trăgaci. Spune-le că totul e în regulă! Nu merită să rişti, prietene!

---

[1] Simbolul companiei de anvelope Michelin; personaj înalt şi foarte musculos (n.tr.)

Ron interveni:

– O fac eu!

Un alt ordin:

– Unitatea 62, răspunde!

– Ridică mâna dreaptă şi răspunde cu stânga, am spus eu. Kelly, te rog să nu faci nici un zgomot, bine?

A dat din cap. Ron a apăsat butonul radioului.

– Da! Am verificat. Totul e în regulă.

– Recepţionat, Unitatea 62, raportul vostru este înregistrat la 22.13.

Ron a apăsat din nou pe buton.

Kelly a început din nou să plângă şi s-a lăsat pe podea. Eu eram ţintuit în uşă, cu un pistol în gâtul lui Melvin, iar Ron, care avea arma în toc, mă privea din mijlocul camerei.

– Fii atent, Ron, dacă nu faci ce-ţi spun, Melvin o să moară – şi apoi o să mori şi tu! Ai înţeles?

Ron dădu din cap.

– Bine, Ron. Întoarce-te!

S-a conformat.

– Aşază-te în genunchi!

S-a conformat. Se afla cam la un metru de Kelly, dar, atâta vreme cât stătea nemişcată, fata nu putea să intre în bătaia focului.

Melvin transpira din greu. Mâna îmi aluneca de pe fruntea lui. Broboanele de sudoare i se prelingeau pe gât. Avea cămaşa atât de udă, încât puteam să-i văd forma vestei antiglonţ de sub uniformă.

I-am spus:

– Cu mâna stângă, Ron, vreau să-ţi ridici pistolul. Foarte încet, şi numai cu degetul mare şi arătătorul. Apoi vreau să îl muţi în partea stângă şi să-i dai drumul. M-ai înţeles, Ron?

Ron a confirmat din cap.

– Spune-i, Melvin, spune-i să nu facă vreo prostie!

– Să nu faci vreo prostie, Ron.

Ron a scos încet pistolul din toc şi l-a lăsat să cadă pe podea.

– Acum vreau să-ţi iei cătuşele cu mâna stângă şi să le laşi să cadă în spatele tău. Ai înţeles?

Ron a făcut întocmai. Mi-am îndreptat atenţia spre Melvin, care începuse să tremure. I-am şoptit în ureche:

– Nu-ţi face griji, n-o să te omor. O să le povesteşti nepoţilor despre asta. Trebuie doar să faci exact ce-ţi spun eu. Ai înţeles?

A dat din cap afirmativ.

M-am întors către Ron şi i-am spus:

– Acum întinde-te, Ron. Cu faţa în jos, pe podea.

Ron s-a întins cu mâinile depărtate de corp şi era uşor de controlat. Am spus:

– Acum, Melvin, o să fac un pas înapoi şi o să-ţi iau pistolul ăsta din gât, însă îl voi păstra în continuare aţintit spre capul tău, aşa că, să nu-ţi vină vreo idee. Odată ce m-am dat înapoi, vreau să îngenunchezi şi tu. Ai înţeles?

A dat din cap, iar eu am făcut rapid un pas înapoi. Voiam să mă îndepărtez de el; nu voiam să risc să-l apuce vreun avânt eroic şi să se întoarcă spre mine, încercând să-mi apuce pistolul sau să mi-l smulgă din mână.

– OK, îngenunchează şi întinde-te pe jos. Exact ca Ron. Pune-ţi mâna lângă mâna lui Ron.

Amândoi erau întinşi cu faţa în jos, cu braţele alăturate. M-am dus în spatele lor, am luat cătuşele şi, cu pistolul îndesat în urechea lui Melvin, i-am prins mâna stângă de dreapta lui Ron. Apoi i-am luat cătuşele lui Melvin de la centură, m-am dat un pas înapoi şi am spus:

– Vreau să vă arcuiţi corpurile şi să vă mişcaţi mâinile libere, astfel încât să vi le puneţi una lângă cealaltă. M-aţi înţeles? Credeţi-mă, băieţi, şi eu vreau să terminăm cât mai repede posibil. Vreau să mă car de aici.

Am terminat. În cele din urmă, ambii se aflau complet în puterea mea. Le-am luat portofelele şi le-am aruncat în geantă. Am luat radioul lui Melvin şi l-am ţinut la mine, după care am scos bateria din radioul lui Ron şi am aruncat-o şi pe ea în geantă. Am scos rola de bandă adezivă. Am început de la picioare, apoi am folosit-o ca să le leg şi capetele, unul lângă celălalt. I-am pus fiecăruia o fâşie şi în jurul gâtului şi, în cele din urmă, peste gură. Am verificat dacă amândoi puteau respira pe nas, apoi i-am târât în hol – ceea ce n-a fost uşor deloc, însă nu voiam să vadă ce făceam în continuare.

M-am uitat la Kelly, care se sprijinise de peretele biroului. Arăta groaznic. Probabil că toate astea erau oribile pentru ea. Aşteptase cu atâta nerăbdare să se întoarcă acasă, pentru a descoperi că acesta nu era deloc locul pe care-l ştia ea. Nu lipsea numai familia ei; tot ce-i era familiar era înecat în chimicale, îngrămădit cine ştie unde sau, pur şi simplu, dispăruse.

M-am auzit spunându-i:

– Du-te să vezi dacă ursuleţii tăi mai sunt acolo.

S-a întors şi a luat-o la fugă. I-am auzit paşii tropăind pe treptele acum neacoperite de mochetă.

Am intrat în birou, m-am ghemuit în faţa plintei şi, în cele din urmă, am reuşit să deschid cutia metalică. Înăuntru nu se afla nimic în afară de o dischetă.

Am pus scaunul la loc, lângă birou, şi am ridicat calculatorul. L-am făcut să meargă. Discheta nu era parolată, probabil în mod intenţionat. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, Kev ar fi vrut ca toată lumea să poată citi ce conţinea.

Am verificat diverse documente, dar n-am găsit nimic interesant. Apoi am găsit un fişier numit Flavius şi mi-am dat seama că aici se găsea ceea ce căutam. Era numele codificat al operaţiunii din Gibraltar.

Am început să citesc. Kev descoperise cam aceleaşi lucruri despre care-mi vorbise Big Al – legăturile PIRA cu cartelul

datau de când începuseră să facă trafic cu droguri pentru columbieni prin Africa de Nord şi Gibraltar, pentru a fi distribuite în Spania şi în restul Europei. Cei din PIRA făceau treabă bună, iar cartelul plătea bine.

După un timp, şi PIRA a început să folosească piaţa drogurilor pentru a-şi înmulţi propriii bani, fondurile colectate de Noraid în Statele Unite. Era vorba despre sume uriaşe; cifrele lui Kev arătau că Sinn Féin ajunsese să strângă astfel mai mult de 500 000 de lire sterline pe an.

Donaţiile fuseseră investite în narcotice, transportate în Europa şi apoi date în schimbul armelor şi al explozibililor în ţările din vechiul bloc estic. Era o afacere extrem de profitabilă pentru ambele părţi; PIRA avea drogurile, Estul avea armele. Căderea URSS-ului şi înflorirea mafiei ruseşti nici c-ar fi putut fi mai bine sincronizate.

Trebuia să mă întorc la lucru. Nu puteam sta aşa, citind, la nesfârşit. Mă aflam într-o casă cu doi poliţişti şi cu o fetiţă foarte, foarte supărată. Am scos discheta din computer şi am băgat-o în buzunarul de la haină.

Dispecerul din iad a intrat din nou pe fir.

– Unitatea 62, mă auzi?

„Rahat."

Am ieşit pe hol.

– Ron, e momentul să vorbeşti.

Ron s-a uitat la mine şi mi-am dat seama că de data asta avea să mă ignore. Faţa lui exprima un dispreţ suveran. M-am dus lângă ei şi le-am smuls banda adezivă de pe gură. Ron a vorbit primul.

– Tu trebuie să răspunzi, pentru că noi nu putem. N-o să ne omori, nu pentru atâta lucru.

Dispeceratul s-a auzit din nou, o octavă mai sus.

– Unitatea 62!

Ron avea dreptate.

– Kelly! Kelly! Unde eşti?

– Vin acum, de-abia l-am găsit pe Ricky.

Am trecut peste cei doi noi prieteni ai mei şi m-am îndreptat spre Kelly, care cobora pe scări. Nu aveam timp să fiu drăguţ sau împăciuitor.

– Hai, ia-ţi haina şi pantofii! Repede!

Am apucat geanta, mi-am pus adidaşii şi am verificat dacă Ron şi Melvin nu aveau să se sufoce din cauza benzii adezive. Amândoi păreau destul de mulţumiţi de ei, însă se gândeau în acelaşi timp la o scuză care să justifice faptul că aveau să fie găsiţi în această postură.

Am părăsit casa pe acelaşi drum pe unde veniserăm. O strângeam de mână, aproape târând-o după mine şi ţinând ochii pe Jenny şi pe Ricky. Nu voiam ca vecinii să audă ţipete pentru că se pierduse vreun ursuleţ.

În timp ce demaram, lumina becurilor de pe stâlpi a lovit luneta şi am văzut-o pe Kelly prin oglinda retrovizoare. Arăta foarte supărată, cu ochii umflaţi şi plânşi. Avea tot dreptul să fie tristă. Era suficient de deşteaptă să-şi dea seama că asta era probabil ultima oară când avea să mai fie acolo. Aici nu mai era casa ei. Acum ajunsese la fel ca mine. Nici unul din noi nu avea o casă.

Am văzut indicatoarele pentru aeroportul Dulles şi am apăsat pe acceleraţie. Nu voiam să risc să mă întorc cu maşina în Florida.

35

Am ajuns la drumul de acces spre aeroport şi m-am îndreptat spre parcarea cu regim economic. Mi-am permis un zâmbet chinuit; dacă eu continuam în ritmul ăsta, în curând avea să fie plină cu maşinile pe care le furasem. În timp ce luam un bilet de parcare de la automat, pe mână mi-au căzut nişte picături de ploaie, iar până când am parcat, pe maşină răpăia ploaia.

Se poate ca Ron şi Melvin să fi făcut legătura dintre mine şi maşină, deoarece trecusem pe lângă ei. Probabil că deja fuseseră salvaţi şi transmiseseră mai departe numărul de înmatriculare. Din partea mea, nu prea erau multe de făcut, în afară de a sta acolo şi a aştepta, sperând ca marea masă a maşinilor şi ploaia să ne ascundă, pentru că era prea devreme pentru un copil să se plimbe în zona aeroportului însoţit de un adult cu cicatrici pe faţă.

M-am întors şi am întrebat-o:

– Eşti bine, Kelly? Îmi pare rău că a trebuit să ţip, dar câteodată oamenii mari trebuie să fie destul de duri cu copiii.

Ea se uita bosumflată în jos la unul din ursuleţi, pe care-l înşfăcase de blană.

I-am spus:

– Tu eşti o fată bună şi-mi pare rău că te-am repezit. Chiar n-am vrut să fac asta, dar m-a luat valul.

A dat din cap foarte încet, aprobator, jucându-se cu blana micului său prieten.

– Vrei să vii în Anglia?

S-a uitat la mine şi n-a spus nimic. Am luat-o însă ca pe un „da" tacit.

– Asta-i bine, deoarece şi eu aş vrea să vii. Eşti o fată foarte bună, întotdeauna faci ceea ce spun. Vrei să mă ajuţi din nou?

A ridicat din umeri. M-am aplecat, am luat celălalt ursuleţ şi am frecat-o pe obraz cu faţa lui.

– O să-i luăm pe Jenny şi pe Ricky să ne ajute şi ei. Ce zici de asta?

A dat din cap aprobator, dar fără tragere de inimă.

– Mai întâi de toate, trebuie să facem ordine în geantă.

M-am dus pe scaunul din spate şi am pus geanta între noi, deschizând-o.

– Ce crezi că ar trebui să scoatem de-aici?

Ştiam cu precizie de ce lucruri urma să ne descotorosim: de tot în afară de pătură şi de trusa de igienă personală, astea fiind singurele lucruri de care aveam nevoie acum. Am întrebat-o:

– Tu ce zici de asta? Asta-i tot?

A dat din cap aprobator, ca şi cum ar fi împachetat-o ea însăşi.

Am băgat în buzunarul husei de la scaun tot ce nu aveam de gând să iau cu mine. Acum ploua şi mai tare. M-am dus iar lângă Kelly şi am scos pătura.

– O să trebuiască să aşteptăm aici timp de două ore. E prea devreme ca să mergem la aeroport. Poţi să te culci, dacă vrei.

Am îndoit geanta ca să improvizez o pernă.

– Uite, aşa-i mai bine, poţi să-i strângi la piept pe Jenny şi pe Ricky.

S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit. Eram din nou prieteni.

– N-ai de gând să pleci din nou, Nick, nu-i aşa?

Măcar o dată am spus şi eu adevărul.

– Nu. O să mai fac câte ceva. N-o să plec nicăieri. Tu nu mai sta, treci la culcare.

Am ieşit din maşină şi m-am aşezat pe scaunul din faţă. Mi-am pus laptopul pe genunchi şi i-am ridicat ecranul. Am verificat dacă cheile erau în contact şi dacă puteam să apuc uşor volanul. Trebuia să fiu gata să plec în trombă, dacă aveam să fiu descoperit.

Am apăsat pe butonul de pornire, iar când s-a aprins, ecranul a răspândit o lumină strălucitoare în interiorul maşinii. Am introdus discheta lui Kev. Muream de nerăbdare să citesc restul raportului, dar mai întâi, ca măsură de siguranţă, am salvat totul în laptop. În timp ce aşteptam, am întrebat-o încet:

– Kelly?

N-am primit nici un răspuns. Ritmul blând şi liniştitor al ploii îşi făcuse efectul.

Am început să citesc de-acolo de unde rămăsesem. Ştiam că Gibraltarul fusese întotdeauna un centru al traficului de droguri, al spălării banilor şi al contrabandei la nivel internaţional, însă se părea că, în 1987, Spania nu numai că dorise Gibraltarul înapoi, dar le ceruse britanicilor să ia măsuri drastice în privinţa traficului de droguri. Guvernul Thatcher îi atenţionase pe cei din Gibraltar să rezolve problema, însă ambarcaţiunile ultrarapide au continuat să aducă droguri din Africa de Nord. Britanicii au ameninţat cu un control direct asupra coloniei dacă traficul nu înceta şi, în acelaşi timp, au ordonat o operaţiune ilegală împotriva oficialităţilor guvernamentale şi asupra celor din poliţie pe care-i suspectau de complicitate la traficul de droguri. Băieţii vizaţi de această lovitură pe la spate au prins ideea şi au încetat în mod brusc să mai coopereze cu PIRA şi cu oricine altcineva.

Citeam materialul cu rapiditate, însă creierul nu putea ţine ritmul, totul rămânând în continuare neclar.

Închiderea rutei de traficare prin Gibraltar a fost perfectă pentru războiul împotriva corupţiei, însă columbienii erau extrem de nervoşi din cauza asta. Le fusese blocată o arteră

principală de comerţ, iar ei doreau să fie redeschisă. Conform celor descoperite de Kev, hotărâseră că se impunea o demonstraţie de forţă. Doreau ca Gibraltarul să fie supus atentatelor cu bombă ca o avertizare la adresa autorităţilor, care trebuiau să înceapă să coopereze din nou, şi le-au ordonat celor din PIRA să treacă la executarea planului.

PIRA însă avea o problemă. Şi ei îşi doreau ca ruta de traficare să fie redeschisă în aceeaşi măsură ca şi columbienii, însă, după dezastrul de la Enniskillen, nu puteau să îşi asume riscul de a ucide nişte civili care să nu fie cetăţeni ai Marii Britanii şi să fie condamnaţi pe plan internaţional. Aşa că au refuzat s-o facă.

Din dovezile adunate de Kev rezulta că răspunsul cartelurilor a fost unul sec, fără menajamente: fie amplasaţi bombele în Gibraltar, fie transferăm afacerea cu droguri protestanţilor UVF[1]. Pentru PIRA n-avea să fie o zi prea strălucită.

Bossul PIRA a venit cu o soluţie şi, în timp ce o citeam, nu m-am putut abţine să nu o admir. „Mad Danny" McCann fusese deja scos în şuturi din cadrul PIRA şi reabilitat, împotriva dorinţei lui Gerry Adams. Mairead Fairell, după moartea prietenului ei, devenise prea fanatică, nu mai ţinea cont de nimic – „un fel de grenadă socială", cum o caracterizase Simmonds. Planul PIRA era să trimită în Gibraltar doi membri pe care ar fi fost fericiţi să-i vadă dispărând definitiv, împreună cu Sean Savage, care avusese neşansa să facă parte din aceeaşi organizaţie ASU.

Echipei i s-a furnizat tehnologia necesară şi Semtex pentru fabricarea bombei, însă li se spusese să stea deoparte în Spania, până când aveau să-şi facă misiunile de recunoaştere şi antrenamentele. Li s-a spus să acţioneze numai când maşina de blocare era poziţionată, pentru a garanta amplasarea corectă a bombei.

---

[1] Ulster Volunteer Force – Forţa Voluntarilor din Ulster

După aceea, PIRA le-a dat celor trei nişte paşapoarte cu probleme şi a lăsat informaţia să se scurgă spre Londra. Voiau ca britanicii să reacţioneze şi să oprească atentatul cu bombă, iar când cei trei aveau să fie arestaţi, ei puteau să pretindă în faţa cartelurilor că făcuseră tot ceea ce depinsese de ei pentru a duce la bun sfârşit misiunea încredinţată.

Nouă ni se spusese în timp util despre ASU, însă, din câte îmi aminteam, fuseserăm informaţi şi că n-avea să fie nici o maşină de blocare şi că bomba avea să fie detonată de un dispozitiv acţionat manual. Aceste două informaţii vitale însemnau că McCann, Farrell şi Savage n-avuseseră nici un fel de şansă. Soarta le fusese pecetluită din momentul în care nouă ni se spusese că bomba era poziţionată, armată, pentru că unul dintre ei trebuia până la urmă să facă o mişcare ce avea să fie interpretată drept o încercare de a detona dispozitivul. Cu siguranţă, eu, unul, n-aş fi crezut sub nici un chip că Savage încerca numai să-şi scoată pachetul de bomboane mentolate, nici Euan nu o făcuse atunci când iniţiase contactul cu McCann şi Fairell. Exact cum spusese Pat: „Mai bine să fii judecat de douăsprezece persoane, decât să fii purtat pe umeri de şase".

Pe ecran a apărut o casetă de dialog care mă anunţa că bateria se descărcase, şi că trebuia să bag laptopul la încărcat. La dracu'! Voiam să citesc mai departe. Am revenit la ecran şi am citit cât de repede am putut, ca să prind ideea.

Chiar dacă nu fusese nici o bombă, cartelurile acceptaseră faptul că slugile lor irlandeze îşi făcuseră numărul. La urma urmei, trei dintre oamenii lor fuseseră omorâţi în timpul acţiunii. PIRA şi-a păstrat afacerea şi a continuat comerţul cu columbienii, chiar dacă, după cum spusese Big Al, fusese direcţionat prin Africa de Sud şi prin Spania.

Cei din PIRA erau în culmea fericirii. Scăpaseră de doi intriganţi şi scandalagii, nu chiar în felul în care doriseră, dar creaseră trei martiri, iar drept urmare, acasă, cauza lor devenise mai

puternică şi astfel le adusese şi mai mulţi dolari în vistierie din partea irlandezilor-americani. În aparenţă, numai britanicii au tras ponoasele şi s-au făcut de râs, dar, chiar şi aşa, indiferent de cât de mult au fost condamnate în mod public împuşcăturile de către comunitatea internaţională, în secret majoritatea şefilor de stat au admirat modul în care Thatcher făcuse o demonstraţie de forţă în faţa terorismului.

La dracu'! O altă casetă de dialog mă anunţa să alimentez de la o sursă externă. Am închis laptopul şi l-am pus în geantă, foarte frustrat. Voiam să ştiu mai multe. În acelaşi timp, eram în culmea fericirii. Dacă reuşeam să ne întoarcem în Marea Britanie cu aceste informaţii, aveam să-l dau gata pe Simmonds.

Era 3.30 dimineaţa. Nu-mi rămânea nimic de făcut decât să mai aştept câteva ore, până când primele zboruri aveau să plece şi să sosească, creând suficientă aglomeraţie pentru a ascunde un bărbat cu tăieturi pe faţă şi o fetiţă de şapte ani.

Am coborât puţin spătarul scaunului şi am încercat să mă aşez cu gâtul într-o poziţie confortabilă, dar nu m-am putut relaxa. Un gând nu-mi dădea pace. Toată operaţiunea din Gibraltar fusese o înscenare ca să le permită celor din PIRA şi columbienilor să facă bani în continuare. Foarte frumos din partea lor, dar care era locul meu şi al lui Kev în schema asta? M-am întors şi am ascultat ropotul ploii pe acoperişul maşinii.

Pentru mine şi Euan totul începuse pe 3 martie, la mai puţin de o săptămână înaintea împuşcăturilor. Amândoi participam la misiuni diferite peste mări şi ţări şi fuseserăm trimişi, după anularea acestora, la Lisburn, cartierul general al armatei britanice, în Irlanda de Nord. De acolo nu mai era decât puţin de mers la bordul unui elicopter Puma, până la Stirling Lines din Hereford, Anglia, sediul Special Air Service.

Un tip din Intel Corps ne aştepta pentru a ne duce direct la sediu, iar în momentul în care am văzut ceştile chinezeşti şi

biscuiţii, afară, lângă sala de instructaj, am ştiut că se pregătea ceva de mare anvergură. Ultima oară când se întâmplase asta, prim-ministrul fusese aici.

Camera era în semiîntuneric şi extrem de aglomerată. În spatele unei scene se afla un ecran mare, iar scaunele erau aranjate pe rânduri suprapuse, astfel încât toată lumea să poată viziona în condiţii bune.

Ne uitam după un loc în care să stăm, când am auzit:

– Hei, aici, bulangiule!

Kev şi Slack Pat stăteau jos şi beau ceai. Împreună cu ei mai erau ceilalţi doi membri ai echipei lor, Geoff şi Steve. Cu toţii făceau parte din Escadronul A şi îşi făceau stagiul de şase luni în cadrul echipei antiterorism.

Euan s-a întors spre Kev şi l-a întrebat:

– Ştii despre ce-i vorba în misiunea asta?

– O să mergem în Gibraltar. PIRA a planificat amplasarea unei bombe.

Comandantul operaţiunii s-a urcat pe scenă, iar în încăpere s-a lăsat tăcerea.

– Două probleme, a spus el. Unu la mână, nu prea avem timp de pierdut. O să plecaţi imediat după acest instructaj. Doi la mână, nu prea avem informaţii solide. Oricum, Comitetul Comun pentru Operaţii doreşte desfăşurarea Regimentului. O să obţineţi toate informaţiile de care dispunem până în prezent şi care o să mai apară pe durata zborului dumneavoastră, atunci când o să ajungeţi la sol.

M-am gândit: „Ce mama naibii căutăm eu şi Euan aici? Nu cumva, în calitate de operatori Det, ar fi fost ilegal să operăm undeva în afara Irlandei de Nord?“ Mi-am ţinut gura; dacă începeam să pun la îndoială decizia luată, puteam să fiu trimis înapoi şi astfel aveam să ratez totul.

M-am uitat în jur şi am văzut membri din sediu, ofiţerul însărcinat cu operaţiile şi reprezentanţi din toată lumea ai Intel

Corps. Ultimul membru al echipei era un expert genist în dezamorsarea bombelor, anexă la echipa antitero.

Cineva, pe care nu-l mai văzusem până atunci, s-a dus spre scenă, cu o cană de ceai într-o mână şi cu biscuiţi în cealaltă. A rămas în picioare în partea dreaptă a scenei, lângă pupitru. La picioarele sale se afla o geantă de voiaj.

– Mă numesc Simmonds şi conduc serviciul de informaţii din Londra responsabil cu Irlanda de Nord. În spatele dumneavoastră se află un amestec de ofiţeri activi şi de ofiţeri de informaţii militare. Pentru început, o descriere succintă a evenimentelor care ne-au adunat astăzi, aici.

Judecând după geanta de la picioarele sale, se părea că tipul avea să meargă cu noi. Becurile erau stinse, iar un retroproiector lumina ecranul din spatele său.

– Anul trecut, a spus el, am aflat că o echipă a PIRA şi-a stabilit baza în sudul Spaniei. Am interceptat corespondenţa trimisă din Spania pe adresele unor membri de notorietate din PIRA şi am găsit o carte poştală trimisă de Sean Savage din Costa del Sol.

Pe ecran a apărut fotografia acestuia.

– Sean al nostru, a spus Simmonds cu jumătate de zâmbet, îi anunţa pe mami şi pe tati că lucrează în străinătate. Ăsta a fost semnalul de alarmă care ne-a atras atenţia, pentru că lucrul pe care ştie tânărul Savage să-l facă cel mai bine îl reprezintă bombele.

Oare glumea? Nu, nu părea genul.

– După aceea, în noiembrie, doi indivizi au trecut prin aeroportul din Madrid în drumul lor dintre Malaga şi Dublin. Aveau paşapoarte irlandeze, iar în cadrul unei verificări de rutină spaniolii au trimis datele acestora la Madrid, iar cei de-acolo, la rândul lor, le-au trimis la Londra. S-a dovedit că ambele paşapoarte erau false.

Mi-am spus în sinea mea că băieţii nu-şi aleseseră cel mai fericit moment pentru călătorie. Incidentele teroriste din Irlanda de Nord aveau tendinţa să se împuţineze în lunile de vară, atunci când cei din PIRA îşi luau nevestele şi copiii şi-i duceau la Torremolinos pentru a se bucura de două săptămâni de soare şi de plajă. Partea distractivă era că membrii RUC[1] îşi făceau vacanţele în aceleaşi locuri şi se loveau unii de alţii prin baruri. Prin plecarea în Spania în afara sezonului turistic, aceste două personaje atrăseseră atenţia asupra lor; dacă ar fi trecut prin aeroportul din Malaga pe durata vacanţei, ar fi putut să plece mai departe.

S-a dovedit că unul dintre deţinătorii paşapoartelor era Sean Savage, însă identitatea celui de-al doilea a pus pe toată lumea pe jar.

Simmonds ne-a arătat următoarea imagine.

– Daniel Martin McCann. Sunt convins că ştiţi mai multe despre el decât mine.

Şi a schiţat un fel de zâmbet chinuit, mai mult un rictus.

„Mad Danny" îşi merita cu prisosinţă porecla. Numele lui era asociat cu douăzeci şi şase de omoruri, fusese prins de multe ori, însă stătuse la răcoare numai doi ani.

– Pentru Firmă, a continuat Simmonds, combinarea lui McCann cu Savage nu poate să însemne decât una din următoarele variante: fie PIRA are de gând să atace o ţintă britanică de pe teritoriul spaniol, fie urmează să aibă loc un atac în Gibraltar. Un lucru era sigur, nu se aflau acolo pentru a se bronza.

În sfârşit, lumea a izbucnit în râs. Mi-am dat seama că Simmonds îşi plănuise şi-şi exersase glumele, astfel încât să le spună la fix şi să se încadreze în timpul alocat. În ciuda acestui fapt, tipul începuse să-mi placă. Nu prea ai de-a face cu nişte

---

[1] Royal Ulster Constabulary – denumirea Poliţiei în Irlanda de Nord (n.red.)

persoane care să facă glume în cadrul unui instructaj atât de important ca ăsta.

Imaginea s-a schimbat din nou, prezentând acum o hartă cu străzile din Gibraltar. Îl ascultam, gândindu-mă în acelaşi timp la mutarea mea acolo, pe vremea când activam în cadrul infanteriei, în anii 1970. Trecuse o grămadă de timp de atunci.

– Gibraltarul este o ţintă uşoară, a spus Simmonds. Există mai multe locaţii potenţiale pentru amplasarea unei bombe, cum ar fi reşedinţa guvernatorului sau sălile de judecată, însă, conform evaluării făcute de noi asupra ameninţării, ţinta va fi probabil regimentul de garnizoană, Royal Anglians. În fiecare marţi dimineaţă, fanfara Batalionului 1 defilează cu ocazia ceremoniei de schimbare a gărzii. Bănuim că locaţia cea mai probabilă pentru amplasarea unei bombe este piaţa unde fanfara mărşăluieşte după paradă. O bombă ar putea fi ascunsă cu uşurinţă într-una dintre maşinile de acolo.

Ar fi putut să adauge că, din punctul de vedere al unui terorist, ar putea să reprezinte o locaţie aproape perfectă. Din cauza zonei delimitate şi aproape închise, explozia ar fi fost compactă şi, în consecinţă, mult mai puternică.

– Pe baza acestei evaluări, am oprit ceremonia de pe 11 decembrie. Mass-media locală a raportat că imobilul care găzduieşte corpul de gardă al guvernatorului trebuia să fie urgent renovat. De fapt, noi am avut nevoie de timp pentru a aduna mai multe informaţii spre a elimina necesitatea lucrărilor de reconstruire.

Gluma asta nu mai fusese la fel de bună ca şi cealaltă, însă tot s-au auzit câteva râsete potolite.

– Poliţia locală a fost întărită prin poliţişti în haine civile proveniţi din Marea Britanie, iar supravegherea a început să dea roade. Atunci când ceremonia s-a reluat, pe data de 23 februarie, o femeie care, chipurile, se afla în vacanţă la Costa del Sol, a dat o fugă până-n Gibraltar şi a fotografiat parada. A fost

verificată în secret şi s-a descoperit că tipa călătorea cu un paşaport irlandez furat. În săptămâna care a urmat, s-a dus din nou acolo, numai că de astă dată a mers în spatele celor din fanfară care mărşăluiau spre piaţă. Până şi un tâmpit şi-ar fi dat seama că era o recunoaştere în vederea sosirii unei unităţi din serviciul activ.

S-au auzit râsete puternice. O făcuse din nou! Nu eram prea sigur dacă râdeam la glumele sale sau doar pentru că le spunea în continuare. Cine dracu' era tipul ăsta? Acest instructaj ar fi trebuit să fie unul dintre cele mai serioase. Fie că tipul nu dădea doi bani, fie că era atât de puternic, încât nimeni n-avea să sufle vreo vorbă împotriva lui. Oricum, puteam să spun că prezenţa lui în Gibraltar avea să fie un adevărat bonus.

Simmonds a încetat să mai zâmbească.

– Serviciul nostru de informaţii ne-a adus la cunoştinţă că amplasarea bombei va avea loc la un moment dat săptămâna asta. Totuşi, nu există nici un indiciu că McCann şi Savage s-ar pregăti să părăsească Belfastul.

Nu greşea. Îi văzusem pe amândoi atât de beţi, încât făcuseră pe ei, lângă un bar de pe Fall Road, cu numai o seară înainte. Nu mi se păruseră prea dornici de plecare. Ar fi trebuit să le ia ceva timp ca să se pregătească – sau poate că asta făcea parte din pregătirea în sine, să-şi petreacă ultima seara undeva în oraş, înainte de a se apuca de muncă propriu-zis.

– Aici avem câteva probleme, a continuat el.

Acum vorbea liber, fără să-şi mai consulte notiţele. Asta însemna că n-o să mai avem parte de glumiţe? Simţeam tensiunea din vocea lui.

– Ce urmează să facem cu oamenii ăştia? Dacă încercăm să intervenim prea devreme în cazul lor, asta ar putea să dea mână liberă altor echipe PIRA să continue amplasarea bombelor. În orice caz, dacă ASU călătoreşte prin aeroportul din Malaga şi rămâne pe teritoriul Spaniei până în ultimul moment, nu există

nici o garanţie că spaniolii o să ni-i predea, nu numai din cauza disputei cu Marea Britanie asupra chestiunii Gibraltarului, dar şi din cauza faptului că reţinerea lor şi construirea unui caz împotriva lor s-ar putea baza numai pe acuzaţia de conspiraţie, ceea ce este nefondat şi nejustificat. Astfel că, domnilor, trebuie să-i arestăm în Gibraltar.

Ecranul s-a albit şi n-a mai rămas decât lumina de la pupitru, care-i strălucea pe faţă.

– Iar asta înseamnă că avem trei opţiuni. Prima este să-i arestăm atunci când trec graniţa dinspre Spania. Mai uşor de spus decât de făcut; n-avem nici un fel de garanţie că vom şti în ce vehicul se vor afla. S-ar putea să avem la dispoziţie numai zece sau cincisprezece secunde, în care să facem o identificare pozitivă şi să efectuăm o arestare – un lucru nu prea simplu de făcut, mai ales dacă ei se află într-o maşină şi sunt înarmaţi. Cea de-a doua opţiune este să-i arestăm îndată ce ajung în zona pieţei, însă depinde din nou de avertizarea prealabilă şi de confirmarea identităţii, plus obligativitatea ca ei să fie împreună, cu dispozitivul asupra lor. Astfel că, la momentul actual, o să apelăm la a treia opţiune, şi ăsta-i motivul pentru care ne aflăm aici.

A luat o gură de ceai şi a cerut să fie aprinse luminile.

– Serviciul de Securitate va plasa echipe de supraveghere pentru a monitoriza echipa PIRA în Gibraltar.

S-a uitat de jur împrejur la fiecare grup în parte în timp ce vorbea.

– Cei doi soldaţi abia sosiţi din provincie trebuie să le confirme identitatea înainte ca autorităţile civile să facă transferul operaţiunii către autorităţile militare. Oamenii din echipa antiteroristă vor efectua arestarea, dar numai după ce suspecţii vor amplasa dispozitivul.

„Cei doi soldaţi abia sosiţi din provincie." Acum înţelegeam. Era vorba despre mine şi despre Euan.

– Odată arestaţi, a continuat Simmonds, urmează să fie predaţi autorităţilor civile. Desigur că echipei îi va fi asigurată protecţia normală în cazul apariţiei în faţa curţii de judecată. Cei doi operatori din provincie nu vor, repet, nu vor efectua nici un fel de arestare şi nu vor întreprinde nici un fel de acţiune în forţă. Înţelegeţi motivele acestei cerinţe?

A reuşit să zâmbească.

– Cred că asta-i tot, domnilor.

S-a uitat la Frank, comandantul operaţiunii.

– Francis, am înţeles că în zece minute o să zburăm spre baza RAF Lyneham[1] pentru a prinde avionul Hercules?

Peste numai trei ore stăteam împreună cu Euan într-un C130, el fiind ocupat să cureţe o pată neagră de pe adidaşii săi cei noi. Kev îşi verifica arma, muniţia şi, ceea ce era şi mai important pentru mine, trusele medicale. Dacă aveam să fiu doborât, voiam să bage cât mai mult fluid în mine, cât mai repede posibil.

Am aterizat în jur de 11.30 p.m., pe 3 martie, într-o joi. Întreaga zonă era încă în picioare; cât vedeai cu ochii, peste tot erau lumini aprinse. Ne-am deplasat spre zona militarizată, acolo unde ne aşteptau camioanele şi antemergătorii noştri care aveau să ne conducă rapid şi fără bătaie de cap.

Sediul nostru fusese stabilit pe *HMS Rooke*, baza navală a Royal Navy. Rechiziţionaserăm şase camere din corpul de clădiri al cazărmii şi le transformaserăm în spaţii de locuit, cu propriul spaţiu de gătit şi propriul ops room. Peste tot erau întinse cabluri, sunau telefoanele, iar radiotelegrafiştii băntuiau de jur împrejur în blugi sau în pantaloni de trening, verificând legăturile radio sau comunicaţiile prin satelit.

În larma şi gălăgia generală, Simmonds ne-a anunţat:

---

[1] Royal Air Force Lyneham – baza forţelor aeriene britanice din Wiltshire, Anglia (n.red.)

– Cei de la informaţii spun că s-ar putea să existe un al treilea membru al echipei, probabil comandantul acesteia. Este o femeie, şi numele ei este Mairead Farrell. Fotografiile o să ajungă într-o oră, însă până atunci iată câteva date preliminare. E deosebit de periculoasă, o adevărată pacoste – şi a făcut o pauză pentru a permite expunerii să atingă perfecţiunea –, provenită din clasa mijlocie, treizeci şi unu de ani, pe vremuri elevă la o mănăstire de măicuţe.

Atunci când râsetele au încetat, ne-a spus şi mai multe despre ea. Stătuse în închisoare timp de zece ani pentru amplasarea unei bombe în hotelul Conway din Belfast, în 1976, însă după ce fusese eliberată se dusese glonţ la PIRA pentru a se întoarce la treabă. Pe faţă i-a apărut un zâmbet abia schiţat, în timp ce ne explica faptul că iubitul ei, pe care în mod incredibil îl chema Brendan Burns[1], se aruncase nu de mult în aer, de unul singur.

Întâlnirea s-a întrerupt, iar noi ne-am uitam în jur căutând înnebuniţi o cafea. Un radiotelegrafist şi-a făcut apariţia şi ne-a înmânat hărţile cu străzile oraşului.

– Suspecţii au fost deja localizaţi de Firmă, ne-a spus el.

În timp ce noi ne-am uitat la harta făcută de mână, a continuat:

– Rutele principale de la graniţă până la piaţă sunt reprezentate în detaliu, restul oraşului e reprezentat în linii generale, iar în zonele periferice sunt marcate numai punctele importante.

M-am uitat la hartă. La dracu'! Erau aproape o sută de coordonate de reţinut înainte ca ASU să treacă graniţa. Nu ştiam ce era mai greu, să mă ocup de echipa PIRA sau de temele pe carè le aveam de făcut.

– Întrebări, băieţi?

Kev i-a răspuns:

---

[1] Nume derivat din verbul *to burn* = a arde, a prăji, a calcina, a incendia, a pune pe foc etc. (n.tr.)

– Îhî, trei întrebări. Unde o să dormim, unde-i buda şi dacă putem găsi vreo cafea pe aici!?

Dimineaţă, ne-am luat armele şi muniţia şi am plecat la poligon. Cei patru luptători antitero din echipă aveau propriile pistoale. Cele pe care le-aveam noi fuseseră împrumutate – ale noastre erau încă în Derry. Nu c-ar fi contat prea mult; oamenii cred că indivizii din Regiment sunt foarte pretenţioşi cu privire la armele lor, însă nu-i chiar aşa. Atât timp cât ştii că, atunci când apeşi pe trăgaci şi tragi primul, gloanţele îşi nimeresc ţinta, eşti fericit.

Odată ajunşi la poligon, fiecare şi-a văzut de treaba lui. Ceilalţi patru voiau să-şi verifice încărcătoarele ca să fie siguri că merg cum trebuie şi că pistoalele încă funcţionau după ce fuseseră împachetate. Eu şi Euan voiam să facem acelaşi lucru, dar şi să vedem cum se comportă noile arme la diferite distanţe. După ce ne-am tras toate încărcătoarele într-o succesiune rapidă pentru a ne asigura că totul mergea cum trebuie, am tras la 5, 10, 15, 20 şi 25 de metri distanţă. Cu împuşcături lipsite de grabă şi bine ochite, ţinteam acelaşi punct şi verificam unde loveam ţinta, de la fiecare distanţă de tragere. Astfel, puteai să descoperi, de exemplu, unde trebuia să ţinteşti atunci când trăgeai de la 15 metri, anume în partea superioară a trunchiului ţintei. Din cauza distanţei, mai ales în cazul pistolului, gloanţele vor nimeri mai jos, în partea inferioară a pieptului, şi vor doborî ţinta. Armele au caracteristici speciale, diferite, aşa că am stat o oră ca să fiu sigur de arma mea.

Când am terminat, n-am mai demontat armele pentru a le curăţa. De ce să fi făcut asta, dacă ştiam că funcţionau perfect? N-am făcut nimic altceva decât să băgăm o perie în zona în care cartuşul intra pe ţeavă şi am curăţat depunerile rămase în urma arderilor.

Următorul lucru pe care l-am făcut a fost să mergem pe teren ca să ne obişnuim cu sistemul de supraveghere, concomitent cu verificarea staţiilor radio pentru a descoperi eventuale zone moarte, fără semnal. Eram pe teren, când, la 2 p.m., Alpha a intrat în reţea:

– Către toate staţiile: întoarceţi-vă imediat la această locaţie.

Simmonds era deja în zona de instructaj, părând foarte tensionat. Ca şi noi ceilalţi, probabil că şi el dormise foarte puţin. Nu se răsese de vreo două zile şi-i crescuse barba, iar părul îi era vâlvoi. În mod sigur se întâmpla ceva; zgomotul care venea dinspre maşinăriile şi oamenii din fundal era şi mai mare. Ţinea în mână în jur de douăzeci de coli de hârtie. Cel de la serviciul de informaţii îi înmâna altele pe măsură ce vorbea, distribuindu-ne şi nouă fotocopii ale regulilor de angajare a operaţiunii. Am văzut că acum operaţiunea purta numele Flavius.

– Cu numai o oră şi jumătate în urmă, a spus el, Savage şi McCann au trecut prin vama aeroportului din Malaga. Erau într-o cursă care venea de la Paris. Farrell s-a întâlnit cu ei. N-avem nici o idee despre modul în care a ajuns acolo. Echipa este completă. Există o singură mică problemă: spaniolii le-au pierdut urma după ce s-au urcat într-un taxi. Oamenii noştri sunt acum amplasaţi în punctele de trecere a frontierei ca măsură de precauţie. N-am nici un motiv să cred că atacul nu va avea loc aşa după cum a fost planificat.

A făcut o pauză şi s-a uitat la fiecare.

– Tocmai ce mi s-au adus la cunoştinţă două informaţii de-o importanţă vitală. Prima, împricinaţii nu vor folosi o maşină de blocare cu care să ocupe un loc de parcare din zona-ţintă. O maşină de blocare ar însemna să facă două drumuri peste graniţă, iar cei de la informaţii spun că nu sunt pregătiţi să-şi asume acest risc. Aşa că, atunci când va apărea, maşina PIRA trebuie să fie percepută ca fiind pericolul real. A doua, detonarea

bombei va fi făcută printr-un dispozitiv de mână, comandată şi iniţiată de la distanţă: tipii vor să fie siguri că bomba explodează exact la momentul potrivit. Nu uitaţi, domnilor, că oricare dintre ei sau toţi la un loc pot să fie în posesia acestui dispozitiv. Acea bombă nu trebuie să fie detonată. Ar putea fi puse în joc sute de vieţi.

Am fost trezit de zgomotul de motor în marşarier şi de scrâşnet de roţi pe asfalt. Era doar 6 şi ceva dimineaţa. Dormisem trei ore. Era întuneric, iar ploaia se mai potolise puţin. M-am aplecat spre bancheta din spate.

– Kelly, Kelly, e timpul să te trezeşti!

În timp ce o zgâlţâiam am auzit un mormăit uşor.

– Oh, bine. Gata, mă trezesc.

S-a ridicat în fund, frecându-se la ochi.

Am început s-o aranjez puţin, folosindu-mă de manşeta mânecii de la haină. Nu voiam să intru cu ea în aeroport arătând aşa, şifonată. Voiam să arătăm la fel de dichisiţi şi de fericiţi pe cât erau Marie şi Donny Osmond[1] după ce luau Prozac[2].

Am ieşit din maşină şi am încuiat-o după ce am verificat ca înăuntru să nu rămână nimic care să atragă privirile. Ultimul lucru de care aveam nevoie era vreun angajat al parcării care să fie interesat de trusa mea de intrare prin efracţie. Ne-am îndreptat spre staţie şi n-a trebuit să aşteptăm prea mult sosirea autobuzului care să ne ducă la Plecări.

Terminalul arăta exact ca în oricare alt aeroport la orele dimineţii. Ghişeele erau asaltate de pasageri preocupaţi de afaceri. Unele persoane, majoritatea studenţi, arătau ca şi cum ar fi aşteptat nişte avioane pentru care ajunseseră mult prea devreme, şi îşi puseseră capul pe sacii de dormit întinşi pe trei sau patru scaune, cu câte un ditamai rucsacul alături. Cei din personalul

---

[1] Frate şi soră, celebri cântăreţi americani din anii 1970 (n.tr.)

[2] Calmant folosit în special pentru tratarea depresiilor (n.tr.)

responsabil de curăţenia aeroportului arătau ca nişte năluci, total indiferenţi la ce se întâmpla în jur, târându-şi maşinile de lustruit de-a lungul plăcilor de gresie.

De la capătul scărilor rulante, dintr-un stativ, am luat o revistă oferită gratuit de către aeroport. Uitându-mă la ghidul curselor aeriene de pe spatele revistei, am văzut că primul zbor posibil spre Marea Britanie era după ora 17, în acea seară. Avea să fie o aşteptare foarte lungă.

M-am uitat la Kelly; amândoi aveam nevoie de un duş. Am coborât un etaj, pe scările rulante, în zona destinată Sosirilor Internaţionale. Am băgat nişte bani într-un automat şi am cumpărat două truse de voiaj pentru a ne completa trusa de baie, şi am intrat într-una dintre toaletele pentru persoanele cu handicap.

M-am bărbierit în timp ce Kelly s-a spălat pe faţă. I-am curăţat mizeria de pe bocanci cu hârtie igienică şi am aranjat-o cât de cât, am pieptănat-o şi i-am prins părul la spate cu o bandă elastică, pentru a nu mai părea atât de slinos.

După o jumătate de oră, arătam destul de respectabil. Tăieturile de pe faţă făcuseră coji şi se vindecau. Am încercat să rânjesc, însă mă dureau îngrozitor. Chiar dacă nu luasem Prozac, aveam să arătăm cum trebuie şi să trecem şi peste asta.

Am luat geanta.

– Eşti gata?

– Acum mergem în Anglia?

– A mai rămas un singur lucru de făcut. Vino după mine.

Am tras-o scurt de codiţa pe care i-o făcusem la spate, care o făcea să arate ca o majoretă de un metru şi douăzeci înălţime.

S-a prefăcut a fi supărată, însă îmi dădeam seama că-i plăcuse c-o băgam în seamă.

Ne-am întors la scările rulante şi am mers pe margine, părând că ne uităm afară, la avionul de pe pistă. De fapt, mă uitam după două chestii total diferite.

– Trebuie să pun ceva la poştă, am spus, arătându-i o cutie poştală FedEx.

Am folosit informaţiile de pe contractul de închiriere a maşinii pentru a completa formele de expediere. La dracu'! Big Al putea să plătească nişte mărunţişuri, acum că era bogat. Kelly îmi urmărea fiecare mişcare.

– Cui îi scrii? m-a întrebat.

– Trimit ceva în Anglia, în cazul în care suntem opriţi.

I-am arătat dischetele.

– Şi cui i le trimiţi?

Pe zi ce trecea semăna şi mai mult cu taică-său.

– Nu mai fi aşa băgăcioasă.

Le-am introdus într-un plic, pe care l-am lipit şi pe care am trecut datele necesare în vederea expedierii. În trecut folosisem sistemul FedEx pentru a trimite la Firmă nişte fotografii pe care le făcusem unei ţinte şi le developasem într-o cameră de hotel, sau alte materiale extrem de importante. Metoda îţi permitea să nu fii prins în posesia acestor date. În prezent, sistemul era învechit; cu o cameră foto digitală puteai să faci fotografii, să o conectezi la telefonul mobil GSM, să suni în Marea Britanie şi să transmiţi ce ai de transmis. Am continuat să mergem nu departe de marginea terminalului. Am găsit punctul de alimentare cu energie electrică, pe care-l căutam, în capătul unui şir de scaune de plastic negre, unde sforăiau doi studenţi. I-am arătat ultimele scaune.

– Hai să stăm acolo. Vreau să mă uit pe laptop.

L-am băgat în priză. Kelly se hotărâse că vrea ceva de mâncare.

– Lasă-mă cinci minute, i-am spus.

Din ceea ce văzusem deja înţelesesem că Gibraltarul era o inscenare, însă nu puteam să-mi explic ce avea Kev de-a face cu asta. Pe măsură ce am continuat să citesc, a devenit din ce în ce mai clar.

Se părea că la sfârşitul anilor 1980 administraţia Bush fusese supusă la presiuni din partea premierului Thatcher pentru a face ceva în privinţa strângerii de fonduri de către Noraid pentru PIRA. Cu atâtea milioane de voturi ale americanilor-irlandezi puse la bătaie, acest apel ridica o problemă spinoasă. S-a încheiat o înţelegere între cele două părţi: dacă britanicii puteau să demaşte faptul că banii obţinuţi de Noraid erau folosiţi pentru cumpărarea de droguri, asta avea să ajute la discreditarea PIRA în SUA, iar Bush putea să ia măsuri. La urma urmei, cine s-ar fi plâns de o administraţie americană care luptă împotriva răspândirii periculoaselor narcotice?

Atunci când serviciul britanic de informaţii a început să strângă date despre legătura dintre drogurile cumpărate de PIRA şi Gibraltar, acest fapt a părut o portiţă şi un prilej favorabil de a ieşi din această situaţie. Cu toate astea, după evenimentele din 6 martie, această portiţă a fost trântită cu putere. Voturile erau mult prea importante.

La începutul anilor 1990, SUA avea o altă administraţie, iar Marea Britanie, un alt prim-ministru. În Irlanda de Nord începuse procesul de pace. SUA a fost avertizată, iar mesajul a fost transmis la cel mai înalt nivel: în cazul în care nu forţează PIRA să se aşeze la masa negocierilor de pace, Marea Britanie va da în vileag ce se întâmpla cu fondurile strânse de Noraid în America. Faptul ar fi fost perceput de lumea întreagă ca un eşec al unei mari puteri care, deşi ţinea tot timpul lecţii de morală celorlalţi, nu putea să lupte în războiul împotriva drogurilor din propria ogradă.

S-a ajuns la o altă înţelegere. Clinton i-a permis lui Gerry Adams să vină în SUA în 1995, o mişcare care a fost benefică nu numai pentru voturile irlandezo-americane, ci şi pentru Clinton însuşi, făcându-l să pară un adevărat maestru al negocierilor de pace. De asemenea, a părut că dojeneşte opoziţia

manifestată de John Major față de PIRA, însă britanicilor nu le-a păsat – știau care era agenda de lucru și care erau, de fapt, interesele ascunse. În spatele ușilor închise, lui Gerry Adams i s-a spus că dacă PIRA va împiedica procesul de pace, SUA se va năpusti asupra lor și-i va acoperi cu o tonă de rahat extrem de urât mirositor.

S-a declarat încetarea focului. Se părea că acum era momentul pentru niște discuții în adevăratul sens al cuvântului, în locul anilor de întâlniri tainice care nu duseseră nicăieri. Clinton și guvernul britanic aveau să apară ca niște mediatori ai păcii, iar PIRA urma să aibă un cuvânt de spus asupra modului în care se încheia acordul.

Însă, pe 12 februarie 1996, o bombă de proporții a explodat la Canary Wharf din Londra, omorând două persoane și provocând daune de sute de milioane de lire sterline. Acordul de încetare a focului fusese încălcat. Totul a intrat pe vechiul făgaș de așa-zisă normalitate.

Iar lucrurile nu s-au oprit aici. Kev descoperise și faptul că PIRA încercase să șantajeze anumiți oficiali din Gibraltar, cu oarece succes. Se părea că Gibraltarul era în continuare cheia spre Europa. Spania reprezenta un traseu mult prea riscant. Erau vizate în același timp și niște personalități importante din SUA, ca să-și vadă mai departe de afacerile cu droguri, fără teama de a fi pedepsiți. Una dintre victimele șantajului era un personaj de înalt rang din DEA. Problema lui Kev era că nu știa despre cine-i vorba.

Eu știam; aveam fotografia șefului său.

Iar acum știam și de ce McGear, Fernahan și Macauley fuseseră în Gibraltar. Indiferent cine era înaltul oficial, fuseseră acolo ca să-i dea un avertisment final și să încerce să-l șantajeze cu documentele și cu fotografiile transporturilor pe apă, pentru

a redeschide ruta. Poate că şi ETA îşi dorea un procent serios din profiturile obţinute în Spania.

Am închis laptopul. Trebuia să ajung înapoi în Marea Britanie. Trebuia să mă întâlnesc cu Simmonds. Kelly se uitase întruna la mine.

– Ei bine, a zis ea, acum putem să luăm micul dejun?

Ne-am îndreptat împreună spre Dunkin' Donuts. Ea a luat o cutie de lapte, eu mi-am luat o cafea şi amândoi ne-am înfruptat din nişte gogoşi mari, care miroseau îmbietor. Eu am mâncat şase.

La ora zece ne-am întors pe scările rulante la secţiunea Sosiri Internaţionale. Aveam nevoie de paşapoarte – britanice sau americane, nu-mi păsa. Am trecut în revistă cursele internaţionale afişate pe monitor. Aveam şanse ca până la urmă să ne alegem cu documente americane, şi nu britanice, din cauza numărului mare de familii care se întorceau din vacanţa de primăvară. Exact ca data trecută, erau oameni de ambele părţi ale balustradelor şi ale parapetelor despărţitoare, aşteptând cu aparate foto şi cu flori. Eu şi Kelly stăteam pe scaunele din plastic de lângă banda rulantă de bagaje de partea cealaltă a porţilor de la zborurile internaţionale. Îmi ţineam mâna în jurul ei, ca şi cum aş fi îmbrăţişat-o şi aş fi stat de vorbă cu ea. De fapt, îi explicam cele mai mici amănunte ale hoţiei pe care o puneam la cale.

– Crezi că poţi s-o faci?

Stăteam jos şi ne uitam la primul val de călători sosiţi cu cursele interne cum veneau şi-şi recuperau bagajele.

Am descoperit o potenţială familie.

– Cam ăştia sunt genul după care ne uităm, însă au doi băieţi, am zâmbit eu. Vrei să fii băiat pentru o zi?

– În nici un caz. Băieţii duhnesc!

Mi-am băgat nasul în cămaşă. Am fost de acord cu ea.

– OK, o să mai aşteptăm.

A sosit o altă cursă, de la Frankfurt, iar de astă dată am avut noroc. Părinţii aveau vreo treizeci şi opt de ani, iar copiii aveau în jur de zece sau unsprezece ani, o fată şi un băiat; mama avea o geantă de mână din plastic, transparentă, cu nişte ochiuri de plasă albe, aşa că puteai verifica dacă totul era acolo unde trebuia să fie. Nu-mi venea să cred cât de norocoşi eram.

– Îi vezi? Asta-i ce vrem. Hai să mergem, ce zici?

Mi-a răspuns, uşor ezitant:

– Îhîîî.

Nu părea prea interesată. „Numai gura-i de tine", ar fi spus maică-mea. Trebuia oare să o las să facă asta? Puteam să pun capăt operaţiunii în momentul ăla. Pe drumul spre toalete a trebuit să iau o decizie. „La dracu', hai să continuăm şi s-o ducem până la capăt."

– Femeia intră împreună cu fiică-sa, i-am spus. Asigură-te că nu mai este nimeni în spatele tău. Nu uita, te aştept aici.

Ne-am luat după ele ca din întâmplare. Soţul femeii rămăsese cu băiatul, fie pentru a da o tură pe la un automat de dulciuri, fie pentru a lua un taxi sau maşina lor.

Au intrat amândouă la toalete pe la intrarea femeilor, stând de vorbă şi chicotind. Femeia îşi ţinea geanta pe umăr. Noi am intrat pe uşa de la bărbaţi, din dreapta toaletelor pentru persoanele cu handicap, şi după aceea am intrat într-una din cabinele spaţioase.

– O să fiu aici, Kelly, în asta, bine?

– Bine.

– Ţi-aduci aminte ce trebuie să faci?

A dat din cap şi am primit o încuviinţare clară.

– Atunci poţi să pleci.

Am închis uşa şi am blocat-o. Toaletele erau destul de largi pentru a manevra un scaun cu rotile. Cel mai mic zgomot se transforma într-un ecou. Podelele erau ude şi mirosea a clor. Fişa de pontaj amplasată pe spatele uşii arăta că în locul respectiv se făcuse curăţenie cu numai cincisprezece minute în urmă.

Inima îmi bătea atât de tare, încât puteam s-o simt pe sub cămaşă. Viitorul meu se baza pe acţiunile întreprinse de o fată de numai şapte ani. Ea trebuia să-şi strecoare mâna pe sub cabina celor două, să înşface geanta, s-o bage sub haină şi s-o şteargă de acolo fără să se mai uite în urmă. Nu reprezenta o treabă prea grea, doar că era extrem de expusă. Era simplu, fără paşapoarte nu puteam ieşi din ţară. În nici un caz nu mă mai puteam întoarce la Big Al. Pe lângă riscul călătoriei în sine, nu puteam să am încredere în el, pentru simplul motiv că n-aveam nici o idee despre ce mai făcuse de când plecasem de acolo. Era al dracului de complicat. Trebuia să plecăm cât mai repede! Căzusem pe gânduri, când m-am dezmeticit brusc auzind un ciocănit şi o chemare nervoasă:

– Nickkk!

Am deschis rapid uşa, fără să mă mai uit, iar ea a ţâşnit înăuntru. Am închis uşa şi am încuiat-o, am luat-o pe sus pe fată şi am dus-o deasupra toaletei.

Am lăsat capacul şi ne-am aşezat amândoi. Am zâmbit şi i-am şoptit:

– Bună treabă!

Părea entuziasmată şi speriată în aceeaşi măsură. Eu eram doar speriat, deoarece ştiam că în orice moment putea să se dezlănţuie iadul.

Şi nu a întârziat să se producă. Mama a ieşit în grabă din toaletă, ţipând:

– Mi s-a furat geanta! Unde-i Louise? Louise!

Fata a ieşit şi a început să plângă.

– Mami! Mami!

Puteam să le aud pe amândouă cum ţipă. Nu era momentul să ies de-acolo. Exista posibilitatea ca lumea să se uite şi să atragem atenţia. Deocamdată, cel mai bine era să stăm acolo şi să aruncăm o privire paşapoartelor.

Tocmai o jefuisem pe doamna Fiona Sandborn şi pe familia ei. Toate bune, numai că domnul Sandborn nu semăna deloc cu domnul Stone. Nu conta, puteam să fac ceva cu privire la asta mai târziu. Numele ambilor copii erau trecute în paşapoartele părinţilor, iar asta constituia o problemă.

Am scos banii lichizi şi ochelarii ei de citit. Bazinul vasului de toaletă era unul îngropat în perete. Nu puteai să ascunzi geanta nicăieri. M-am ridicat, i-am spus şi lui Kelly să stea în picioare şi am ascultat la uşă. Femeia găsise un poliţist. Mi-am imaginat scena de-afară. Bănuiam că deja se adunaseră câţiva curioşi. Poliţistul avea să ia notiţe, chemând prin radio dispeceratul, şi poate avea să verifice celelalte cabine. Am început să transpir abundent. Am rămas la uşă şi am aşteptat, părându-mi-se că trecuseră ore întregi. Kelly s-a apropiat de mine pe vârfuri, într-un mod exagerat de precaut. M-am aplecat, iar ea mi-a şoptit la ureche:

– Gata, totu-i în regulă acum?

– Aproape.

După care am auzit un zgomot puternic şi nişte ciocănituri.

Cineva împingea uşile de la cabinele neocupate şi ciocănea în uşile celorlalte. Îl căutau pe hoţ sau voiau să vadă dacă geanta fusese abandonată după furtul banilor. Aveau să ajungă la cabina noastră în orice moment. N-aveam timp să mă mai gândesc.

– Kelly, tu trebuie să răspunzi dacă o să bată la uşă. Vreau să...

S-a auzit: cioc, cioc, cioc.

Ecoul produs în această toaletă suna ca uşa trântită a unei celule. O voce masculină a zbierat:

– Hei! Poliţia! E cineva acolo?

A apucat mânerul şi a încercat să deschidă.

Am pus-o repede pe Kelly înapoi pe toaletă şi i-am şoptit la ureche:

– Spune-i că ieşi imediat.

Ea a strigat:

– Ies imediat!

N-a primit nici un răspuns, nu s-a auzit decât acelaşi lucru la următoarea cabină. Pericolul trecuse sau, cel puţin, aşa speram.

Tot ceea ce mai rămăsese de făcut era să scap de pistol şi de încărcătoare. Nu era mare lucru. Le-am băgat în geanta Fionei, pe care am redus-o la dimensiunea unui pachet care să încapă într-un coş de gunoi.

A trecut o oră până când am hotărât că puteam ieşi în siguranţă. M-am întors spre Kelly.

– Acum te cheamă Louise, bine? Louise Sandborn.

– Bine.

N-a părut deloc deranjată de asta.

– Louise, atunci când o să plecăm de-aici, vreau să pari foarte fericită şi să mă ţii de mână.

Şi cu asta am luat geanta.

– OK, mergem!

– În Anglia?

– Desigur! Dar mai întâi trebuie să ajungem la avion. Apropo, ai fost tare: ai făcut o treabă bună!

Am intrat în secţiunea de Plecări la 11.30 a.m.

Mai erau destule ore înainte de primul zbor posibil, BA 216, spre Heathrow, la 17.10. M-am dus la un telefon şi, folosind numerele din revista aeroportului, am sunat la toate liniile

aeriene ca să verific dacă aveau locuri disponibile. Zborul British Airways era rezervat în totalitate. La fel şi zborul United Airways 918 de la 18.10, respectiv BA de la 18.10, şi United de la 18.40. În cele din urmă am reuşit să găsesc două locuri libere la o cursă a companiei Virgin, cu ora plecării 18.45, şi am furnizat toate datele domnului Sandborn, care chiar atunci se îndrepta spre aeroport. Plata a constat în transmiterea datelor pe care Big Al le trecuse în formularul de închiriere a maşinii.

Am trecut pe la un birou al companiei Virgin pentru o scurtă verificare şi am descoperit că avea să fie deschis la 1.30 p.m. O oră şi jumătate de stat şi de transpirat aiurea.

Terry Sandborn era puţin mai în vârstă decât mine, iar părul său lung până la umeri începuse să încărunţească. Părul meu era lung până mai jos de urechi şi castaniu. Slavă Domnului, paşaportul său era vechi de 4 ani.

Spre deliciul lui Kelly şi al proprietarului frizeriei din incinta terminalului, m-am tuns numărul unu, arătând la final ca un tip înrolat la puşcaşii marini.

După aceea, ne-am dus în magazinul terminalului şi am cumpărat un pachet de calmante pe care scria că sunt răspunsul la durerile menstruale ale unei femei. Judecând după lista substanţelor din compoziţie, acestea erau, cu siguranţă, răspunsul la durerile mele.

Tot timpul, am sperat că poliţia presupusese că motivul furtului erau banii şi că, în loc să continue investigaţiile, îi ceruse familiei Sandborn să declare dispariţia cardurilor şi a paşapoartelor. Nu voiam să-mi fac apariţia la ghişeul de vânzare a biletelor şi să fiu umflat de mai mulţi poliţai supraponderali, care băteau suta de kilograme.

Mai erau încă 30 de minute, după care puteam să ne ducem să ne înregistrăm pentru zbor.

Mai era ceva de făcut.

– Kelly, trebuie să mergem puţin până la toaletă.

– N-am nevoie.

– E pentru mine, ca să mă deghizez. Hai să vezi.

Ne-am dus la toaleta pentru handicapaţi de la Plecări şi am închis uşa. Am scos ochelarii Fionei. Aveau ramă aurită, iar lentilele erau groase cât fundul sticlei de sifon. I-am încercat. Rama nu era destul de mare, însă arătau OK. M-am întors spre Kelly şi mi-am încrucişat ochii. După aceea a trebuit s-o opresc din râs.

Am scos calmantele.

– O să iau medicamentele astea şi o să-mi fie rău. Însă e pentru un motiv anume, OK?

Nu era prea sigură.

– Oh, OK, atunci..

Am luat şase capsule şi am aşteptat. Imediat au început să mă ardă obrajii şi să mă îmbujorez, după care am simţit transpiraţia rece. Mi-am ridicat mâinile ca să-i arăt că sunt în regulă în timp ce toate cele şase gogoşi şi cafeaua mi-au ţâşnit din gură direct în vasul de toaletă.

Kelly a privit uimită în timp ce trăgeam apa. M-am uitat în oglindă. Exact cum sperasem, arătam la fel de palid şi de transpirat după cum mă şi simţeam. Am mai luat două pastile.

În faţa şirului lung de ghişee ale companiilor aeriene destinate înregistrării erau puţine persoane, iar la vânzările de la Virgin Atlantic era o femeie în tură. Scria ceva şi avea capul aplecat atunci când ne-am apropiat. Avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, era de culoare, frumoasă, cu părul strâns la spate, în coc.

– Bună ziua, avem o rezervare pe numele de Sandborn.

Din cauza faptului că vomitasem, vocea mea era joasă şi aspră.

– Ar trebui să aveţi două bilete pentru mine. Am încercat să par dezorientat şi amărât. Cumnatul meu a reuşit să facă rezervările?

Ochii mei o priveau plini de speranţă.

– Sigur, aveţi un număr de înregistrare?

– Îmi pare rău, nu mi-a dat nici unul. Doar că sunt pe numele de Sandborn.

A băgat informaţia în calculator şi mi-a spus:

– Este în regulă, domnule Sandborn, două bilete pentru dumneavoastră şi Louise. Câte bagaje vreţi să predaţi la cală?

Aveam laptopul pe umăr şi rucsacul în mână. Am şovăit, ca şi cum m-aş fi gândit dacă aveam nevoie de laptop.

– Numai ăsta.

Am pus rucsacul pe cântar. Nu cântărea prea mult, însă îndesasem în el pătura.

– Puteţi să-mi daţi paşaportul, vă rog?

Am căutat în toate buzunarele, aparent fără succes. Nu voiam să scot imediat documentele lui Sandborn.

– Ştiţi, suntem norocoşi că-n cele din urmă am găsit locurile, însă ne puteţi ajuta să stăm împreună?

M-am aplecat spre ea şi, cu jumătate de voce, i-am şoptit:

– Louise urăşte să zboare cu avionul.

Eu şi Kelly am schimbat nişte priviri rapide, complice.

– E OK, puiule, totul e OK, i-am zis.

Vocea mi-a coborât din nou.

– Am pornit la drum întrucât trebuie să ajutăm pe cineva.

M-am uitat la Kelly şi înapoi la femeie, cu faţa plină de durere.

– Bunica ei...

Am lăsat fraza neterminată, ca şi cum restul propoziţiei ar fi fost prea groaznic pentru auzul unei fetiţe.

– O să văd ce pot să fac, domnule.

Atingea tastele calculatorului cu o asemenea viteză, încât părea că tasta la întâmplare. Am pus paşaportul pe tejghea. S-a uitat la mine şi a zâmbit.

– Nici o problemă, domnule Sandborn.

– Asta-i minunat!

Cu toate astea, voiam să continuăm conversaţia.

– Mă întrebam: ar fi posibil să stăm într-una dintre sălile dumneavoastră de aşteptare? Problema e că, după chimioterapie, obosesc foarte uşor. Azi ne-am tot plimbat de colo-colo şi nu mă simt prea bine. Nu trebuie decât să mă lovesc de ceva şi m-am şi tăiat.

S-a uitat la cojile care acopereau tăieturile de pe faţa mea palidă şi a înţeles. A urmat o pauză, după care mi-a spus:

– Şi mama mea a făcut chimioterapie, pentru cancer la ficat. Terapia a dat roade, după toate durerile alea prin care a trecut.

I-am mulţumit pentru compasiune şi pentru mesajul de sprijin.

„Acum lasă-mă să mă duc în sala de aşteptare, să ies odată dracului de-aici!"

– Aşteptaţi, să văd dacă e posibil.

Zâmbindu-i lui Kelly, a ridicat receptorul. După mai multe secunde de vorbit într-un limbaj ciudat, specific liniilor aeriene, s-a uitat la mine şi a dat din cap afirmativ.

– E în regulă, domnule. Noi împărţim spaţiile acestea cu cei de la United. O să vă completez o invitaţie.

I-am mulţumit, iar ea a întins mâna după paşaport. Speram că mă cunoştea atât de bine, încât avea să fie doar o formalitate. L-a deschis şi l-a frunzărit, iar eu m-am întors şi am început să vorbesc cu fetiţa, spunându-i cât de incitant avea să fie să zburăm ca s-o vedem pe Buni.

Imediat, am auzit-o pe tipă:

– O să vă îmbarcaţi în jur de 17.30.

M-am uitat la ea, numai un zâmbet.

– Mergeţi la Poarta C. Un autobuz o să vă ducă la sala de aşteptare. Vă doresc călătorie plăcută!

– Vă mulţumesc foarte mult. Haide, Louise, hai să mergem, trebuie să prindem avionul!

Am lăsat-o pe Kelly să se depărteze puţin, după care m-am întors spre femeia de la ghişeu şi am spus:

– Nu pot decât să sper că Buni o să ne aştepte.

Tipa a dat înţelegătoare din cap.

Tot ceea ce voiam să fac era să ajung afară, la zona de îmbarcare. Primul hop urma să fie dispozitivul de securitate. Kelly a trecut prima, iar eu am urmat-o. Nici un fel de alarmă. A trebuit să deschid laptopul şi să-l pornesc ca să dovedesc că funcţionează, însă mă aşteptasem la asta. Toate documentele Flavius erau acum într-un fişier intitulat Jocuri.

Ne-am dus direct spre Poarta C, am trecut prin ea şi ne-am suit în autobuz. Am aşteptat cinci minute, până când s-a umplut autobuzul, după care s-au închis uşile, s-au lăsat pernele hidraulice şi am fost transportaţi aproximativ un kilometru de-a lungul pistei, către sala de aşteptare de la Plecări.

Zona era elegantă şi aglomerată. Am auzit o grămadă de accente britanice, amestecate cu frânturi de germană şi de franceză. Ne-am îndreptat spre sala de aşteptare a companiei United, cu un ocol pe la standul cu mărunţişuri.

Ne-am aşezat în tăcere, având în faţă un cappuccino mare şi o cola. Din păcate, timpul ăsta liber mi-a dat posibilitatea să mă gândesc dacă făcusem cumva vreo greşeală.

Un tip de la securitatea aeroportului a intrat în zona recepţiei şi a vorbit cu cei de la pupitru. Inima a început să-mi bată mai tare. Eram atât de aproape de avioanele aflate de cealaltă parte a geamului de sticlă, încât simţeam că pot să mă întind şi să le ating. Aproape că-mi mirosea a combustibil de aviaţie.

Mi-am impus să mă calmez. Dacă voiau să pună mâna pe noi, ne-ar fi găsit până acum. Dar adevărul era că atât de multe lucruri puteau să meargă prost, încât unul dintre ele aproape sigur avea să se întâmple. Transpiram din belşug. Pielea capului îmi lucea. Şi nu ştiam dacă transpiram din cauza capsulelor sau a îngrijorării, însă începeam să mă simt slăbit.

– Nick? Sunt Louise toată ziua sau numai acum?

M-am prefăcut că mă gândesc la asta.

– Toată ziua. Eşti Louise Sandborn pentru întreaga zi.

– De ce?

– Pentru că n-o să ne lase să plecăm spre Anglia decât dacă folosim alte nume.

Mi-a zâmbit, dând din cap preocupată.

Am întrebat-o:

– Şi vrei să mai ştii ceva?

– Ce?

– Dacă eu te strig Louise, tu trebuie să mă strigi tati. Dar numai astăzi.

Nu eram prea sigur la ce fel de reacţie să mă aştept, însă ea doar a dat din umeri şi-a bâiguit:

– Cum vrei tu.

Poate că asta era ceea ce-şi dorea acum.

Următoarele trei ore au fost cumplite, dar cel puţin stăteam deoparte, departe de lume. Dacă aş fi avut probleme cu inima, probabil că aş fi murit, având în vedere cât de repede şi de tare-mi pompa sângele în vene. Puteam s-o aud de parcă-mi bubuia în urechi.

Am continuat să încerc să mă liniştesc: „Acum eşti aici şi nu poţi să faci nimic în privinţa asta; acceptă situaţia. Doar să ajungi în nenorocitul ăla de avion!“

M-am uitat la Kelly.

– Eşti bine, Louise?

– Îhî, totul e în regulă, tati.

Avea un zâmbet mare pe faţă. Nu speram decât să-l păstreze.

M-am uitat la recepţionera care s-a dus la microfon. A anunţat cursa noastră şi ne-a spus că s-a bucurat să ne aibă alături cât am stat în sala de aşteptare.

S-au mai ridicat douăsprezece persoane, care au început să se aranjeze, împăturindu-şi ziarele şi trăgând fermoarele genţilor.

M-am ridicat în picioare şi m-am întins.

– Louise?

– Da?

– Să pornim spre Anglia.

Ne-am îndreptat spre poarta de îmbarcare, tată şi fiică, mână în mână, vorbind tot felul de prostii. Teoria mea a funcţionat: dacă vorbeam cu ea, ei n-aveau să vorbească cu noi.

Patru sau cinci persoane stăteau în faţa noastră la coadă; ca şi noi, familii cu copii mici.

Paşapoartele au fost verificate de un tânăr latino-american; avea un card de identitate atârnat de-un lanţ în jurul gâtului, însă eram prea departe ca să văd ce scrie. Oare era de la securitatea companiei aeriene sau de la securitatea aeroportului?

Doi bărbaţi în uniforme de securitate şi-au făcut apariţia şi s-au poziţionat în spatele lui, vorbind între ei. Era genul ăla de discuţie care părea atât de relaxată, încât probabil că nu era. Mi-am şters transpiraţia de pe faţă folosindu-mă de mânecă.

Tipii în uniforme erau înarmaţi. Tipul negru a spus o glumă, în timp ce colegul său alb râdea şi se uita în jur. Noi ne-am târât picioarele şi am continuat să înaintăm.

Am ţinut-o strâns lângă mine, părintele protector, îngrijorat într-o mare de oameni. Laptopul era agăţat pe umăr. Kelly ţinea câte un urs sub fiecare braţ.

Am mai înaintat trei paşi în faţă; am aşteptat din nou, după care ne-a venit rândul să fim verificaţi de amicul latino-american.

Voiam să-i uşurez munca. Zâmbind, i-am dat tichetele de îmbarcare şi paşaportul. Eram convins că tipii în uniforme se uitau la mine. Am intrat automat pe modul de acţiune al unui boxer: totul se concentra şi se rezuma la latino-american; orice altceva era undeva la distanţă, înăbuşit, distorsionat şi periferic. Broboane de sudoare au început să mi se scurgă pe obraz şi ştiam că şi el observase asta. Ştiam că vede cum pieptul îmi tresaltă înainte şi înapoi.

Kelly era chiar în spate, în dreapta mea. M-am uitat la ea şi i-am zâmbit.

– Domnule?

Am expirat încet ca să mă pregătesc şi m-am întors din nou la el.

– Numai paşaportul, domnule.

Mi-a dat înapoi tichetul de îmbarcare. I-am rânjit, jucând rolul călătorului imbecil şi neexperimentat.

A frunzărit paginile paşaportului, oprindu-se la fotografia lui Sandborn. S-a uitat rapid la mine, apoi la paşaport.

„Sunt în rahat."

I-am dat de înţeles că îi citeam gândurile.

– Menopauza masculină, am zâmbit eu forţat, trecându-mi mâna peste ce-mi mai rămăsese din păr.

Scalpul capului era ud fleaşcă.

– Stilul Bruce Willis e la modă acum!

Tipul n-a râs. Probabil compila informaţiile. În cele din urmă a închis paşaportul şi l-a bătut repetat în palmă.

– Vă doresc călătorie plăcută, domnule!

M-am mişcat ca să dau aprobator din cap, însă el era deja atent la oamenii din spatele meu.

Am înaintat doi paşi până la fetele de la Virgin şi le-am înmânat tichetele de îmbarcare. Cei doi tipi de la securitate nu s-au clintit din loc.

Am început să păşim pe platforma de îmbarcare şi m-am simţit ca şi cum încercasem să alerg printr-o apă înaltă până la piept şi deodată ajunsesem la mal.

Latino-americanul continua să mă îngrijoreze. M-am gândit la el tot drumul până în avion. Abia după ce ne-am găsit locurile, mi-am pus geanta şi laptopul în compartimentul de bagaje de deasupra, m-am aşezat şi am luat revista oferită pasagerilor de compania aeriană, am tras aer adânc în piept şi l-am lăsat să iasă afară foarte încet; nu era un semn de uşurare, ci îmi îmbunătăţeam nivelul oxigenului din sânge. Nu, era clar, nenorocitul nu fusese mulţumit. Îi trezisem suspiciunile, deşi nu pusese nici un fel de întrebare, nici măcar nu mă întrebase cum mă cheamă. Poate că ajunsesem la mal, însă eram departe de a fi pe uscat. Îmbarcarea în avion continua. Am tras de mai multe ori aer adânc în piept pentru a-mi controla pulsul.

Oficialii intrau şi ieşeau din avion cu declaraţiile vamale. Ori de câte ori se întâmpla asta, mă aşteptam să-i văd pe cei doi agenţi de securitate în urma lor. Nu exista decât o intrare şi o singură ieşire. N-aveai unde să fugi. Pe măsură ce derulam în minte diferite scenarii a trebuit să accept faptul că zarurile fuseseră aruncate. Acum nu eram decât un pasager, iar pentru o fracţiune de secundă am avut acelaşi sentiment pe care-l avusesem întotdeauna la bordul unui avion, fie militar, fie civil – că eram în mâinile altora, lipsit de puterea de a-mi decide propriul destin. Uram chestia asta.

Încă mai erau oameni care urcau la bord. Aproape că am izbucnit într-un râs nervos atunci când am auzit la difuzoare hitul Gloriei Gaynor, *I Will Survive*. M-am uitat la Kelly şi i-am făcut

cu ochiul. Ea credea că era grozav, să stea acolo încercând să-şi prindă ursuleţii cu centura.

Unul dintre însoţitorii de zbor a venit pe culoarul nostru, purtând încă uniforma cu însemnele Virgin, deşi trebuia să se fi schimbat în cămaşă cu mânecă scurtă. S-a apropiat cât a putut de mult de rândul nostru şi s-a oprit. Judecând după direcţia în care se uita, se părea că verifica dacă eu şi Kelly ne puseserăm corect centurile. Nu era prea devreme pentru asta? Ba da, fără nici o îndoială. Am dat din cap şi i-am zâmbit. Bărbatul s-a întors şi a dispărut în compartimentul special de depozitare a alimentelor.

M-am uitat la intrare, aşteptându-mă la ce era mai rău.

Una dintre însoţitoarele de bord şi-a scos capul şi s-a uitat direct la mine. Deodată ursuleţii de pluş ai lui Kelly au devenit foarte interesanţi.

Puteam să-mi simt picioarele tremurând. Mi se strânsese stomacul. Am ridicat iarăşi privirea. Femeia plecase.

Bărbatul de mai înainte a ieşit din nou, cărând un sac de gunoi. S-a apropiat de noi, s-a oprit şi s-a aplecat pe culoarul de lângă Kelly. Tipul a spus:

– Bună!

– Bună ziua!

Şi-a băgat mâinile în sacul de gunoi şi am aşteptat să-şi scoată arma calibru .45 mm. Bună manevră, să mă lase să cred că este un membru al echipajului care făcea ceva pentru copil!

A scos un mic rucsac de nailon. Pe spate avea emblema companiei Virgin şi sloganul: „Copii cu Altitudine".

– Am uitat să vă dăm unul din ăsta, a spus el.

Aproape că l-am îmbrăţişat.

– Mulţumim foarte mult! I-am zâmbit ca unul de la casa de nebuni, cu ochii măriţi de o sută de ori de lentilele ochelarilor Fionei. Mulţumim foarte mult!

A făcut tot posibilul ca să nu se uite la mine, ca şi cum aş fi fost într-adevăr vreun ciudat, după care ne-a oferit ceva de băut înainte de decolare. Tânjeam după o bere, însă se prea putea să trebuiască să intru în acţiune atunci când vom ajunge la Londra şi, oricum, nu doream decât să-mi pun puţin capul jos.

Am luat câte un suc de portocale.

Uitându-ne împreună la ghidul din revistă, am întrebat-o:

– La ce film ai de gând să te uiţi, Louise?

– *Clueless*, mi-a zâmbit ea arătându-mi dinţii.

– Cum vrei tu, i-am răspuns.

Douăzeci de minute mai târziu, conform graficului orar, avionul a decolat, desprinzându-se de pistă. Deodată, nu mi-a mai păsat că, la urma urmei, mă aflam în mâinile pilotului.

36

Am avut parte de toate prostiile obişnuite în luarea de cuvânt a căpitanului, despre cât de minunat era să ne aibă la bordul aeronavei sale şi despre momentul în care aveam să primim ceva de mâncare. Căldura pe care o emanam încerca în zadar să-mi usuce cămaşa udă fleaşcă. Până şi şosetele erau ude. M-am uitat spre Kelly. Afişa o faţă tristă. Am împuns-o cu degetul arătător.

– Eşti bine?

– Cred că da. Doar că o să-mi fie dor de Melissa, şi nici măcar nu i-am spus că plec în Anglia.

Acum ştiam cum să ies din situaţiile astea.

– Ei bine, tot ceea ce trebuie să faci este să te gândeşti la toate lucrurile bune pe care le-ai împărtăşit cu Melissa şi asta o să te facă fericită.

Aşteptam să-i văd reacţia. Ştiam cam ce avea să urmeze.

– Da' tu la ce te gândeşti ca să te facă fericit în legătură cu cel mai bun prieten al tău, David?

Era uşor; eram pregătit.

– Ei bine, cu aproape doisprezece ani în urmă, lucram împreună, iar el îşi reconstruia casa şi avea nevoie de o podea nouă de lemn.

Îi plăcea foarte mult ce-i spuneam; suna a poveste. Părea că avea să adoarmă în curând, cuibărită în braţele mele. Am continuat să-i povestesc cum tăiasem amândoi podeaua unui teren de squash dintr-una din bazele Cartierului General al Forţelor de

Securitate, pe vremea în care eram în Irlanda de Nord cu detaşamentul. Ne instalaserăm acolo la ora trei dimineaţa cu lopeţi, cu ciocane şi cu dălţi. Am încărcat scândurile într-un microbuz şi le-am cărat în Marea Britanie. La urma urmei, guvernul Maiestăţii Sale alocase o groază de bani şi de timp ca să ne antreneze să intrăm prin efracţie şi să furăm diverse lucruri. De ce să nu le folosim pe-astea pentru noi înşine? Am petrecut următoarele trei zile aşezând şi montând noua şi frumoasa pardoseală în holul şi în bucătăria casei de lângă Brecon.

M-am uitat la ea aşteptând vreo reacţie, însă adormise.

Am început să mă uit la video, deşi ştiam că o să adorm din minut în minut – atâta timp cât capsulele nu mai aveau efect şi reuşeam să nu mă mai gândesc din nou, la nesfârşit, la aceeaşi chestie.

Între PIRA şi elementele corupte din DEA exista o legătură veroasă în privinţa căreia nu încăpea nici o umbră de îndoială – şi se părea că şeful lui Kev se afla în centrul acesteia. Kev descoperise actul de corupţie, dar nu şi cine era implicat.

Mai mult ca sigur dorise să discute cu cineva despre asta. Şi, fără să-şi dea seama, îl sunase oare pe şeful său ca să-i ceară părerea, în ziua în care eu sosisem la Washington? Foarte puţin probabil, deoarece Kev l-ar fi inclus şi pe el pe lista de suspecţi. Era mult mai probabil să fi vorbit cu cineva care să n-aibă nici o legătură cu DEA, cineva care ar fi ştiut despre ce discutau şi a cărui părere ar fi contat pentru el. Să fi fost această persoană Luther? El îl cunoştea pe Kev, dar era de încredere? Cine ştie?

Indiferent pe cine sunase, fusese omorât la mai puţin de-o oră după ce lăsase receptorul în furcă.

Lumina din cabina avionului s-a aprins cu vreo două ore înainte de aterizare şi ni s-a servit micul dejun. I-am dat lui Kelly un ghiont, însă ea a gemut şi s-a acoperit cu pătura. Eu nu m-am deranjat să mănânc.

După ce fusesem în culmea fericirii pentru că reuşisem să plecăm, m-am trezit profund deprimat. Starea mea de spirit era la fel de întunecată ca şi cafeaua din faţă. Fusesem un descreierat să mă simt uşurat. Deşi situaţia se mai îmbunătăţise, nu stăteam pe roze; dacă ştiau că suntem în avion, în mod sigur n-aveau să întreprindă nimic până aterizam. Totul avea să se petreacă la ieşirea din avion, pe rampa de coborâre, de unde aveau să mă ia pe sus. Chiar dacă n-avea să se întâmple asta, mai existau formalităţile vamale. Autorităţile care încearcă să-i împiedice pe suspecţii consideraţi periculoşi să intre într-o ţară sunt mult mai dure şi mai prompte decât cele care-ţi fac cu mâna la plecare. Aceştia îţi verifică documentele mult mai atent, îţi examinează limbajul trupului şi-ţi citesc totul în ochi. Iar noi aveam un paşaport furat.

Trecusem de vamă la americani, dar asta nu însemna neapărat că vom putea să o facem din nou.

Am mai luat patru capsule şi mi-am terminat cafeaua. Mi-am amintit că acum eram cetăţean american.

Atunci când a trecut însoţitoarea de zbor am rugat-o să-mi dea un immigration card[1].

Kelly încă nu se trezise. Completând formularul, am hotărât că familia Sandborn tocmai se mutase şi locuia lângă domnul şi doamna Brown. Hunting Bear Path era singura adresă despre care puteam să vorbesc şi să fiu convingător.

Dacă mă umflau la Vamă, n-ar fi fost pentru prima oară. Ajunsesem odată în aeroportul Gatwick după o misiune. I-am înmânat paşaportul ofiţerului de la Vamă şi, în timp ce el îl inspecta, a apărut un tip care m-a încadrat, m-a prins cu putere de mâini şi a luat paşaportul de la funcţionarul din aeroport.

– Domnul Stamford? Serviciul Special. Veniţi cu noi!

---

[1] Formular care se completează la sosirea într-o ţară străină, în care se trec datele personale, naţionalitatea, scopul vizitei, durata şederii, adresa din ţara vizitată etc. (n.tr.)

N-aveam de gând să mă opun; acoperirea mea era bună şi ajunsesem în Marea Britanie deja, totul trebuia să fie în regulă.

M-au dezbrăcat şi m-au percheziţionat într-o cameră de interogare, asaltându-mă cu întrebări din toate părţile. Am parcurs întreaga rutină a poveştii mele inventate, de acoperire: unde fusesem, ce făcusem şi de ce făcusem asta. După care l-au sunat pe cel care trebuia să-mi sprijine acoperirea şi James mi-a confirmat povestea. Totul mergea strună.

Apoi m-au băgat în celulele de detenţie ale aeroportului, unde au intrat trei poliţişti. N-au prea pierdut timpul; au intrat ca nişte atacanţi de rugby, doi m-au ţinut de mâini, iar celălalt mi-a cărat pumni, după care au făcut schimb. M-au burduşit destul de bine. Fără nici o explicaţie.

După asta, m-au dus la interogatoriu şi am fost acuzat că eram pedofil şi că-mi procuram copii din Thailanda – ceea ce era destul de ciudat, având în vedere că fusesem într-o operaţiune secretă în Rusia. Nu puteam să fac nimic, în afară de a nega şi de a aştepta ca sistemul să mă scoată din încurcătură.

După vreo patru ore de interogatorii eram la mine în celulă. Au venit nişte tipi de la serviciul de informaţii, ca să-mi facă bilanţul misiunii. Fusese un test nenorocit. Îi testau pe toţi cei care activau în calitate de K imediat ce se întorceau în Marea Britanie; singura problemă era că aleseseră o acuzaţie greşită. În mod evident, poliţia nu folosea metode legale şi nici nu aştepta ca vreo instanţă de judecată să se pronunţe atunci când avea de-a face cu unii care molestau copii, iar toţi cei care fuseseră luaţi pe sus fuseseră puşi deoparte şi pisaţi ca la carte. Unul dintre noi, care zburase la Jersey, primise o corecţie corporală atât de severă, încât ajunsese la spital.

Kelly era încă pe jumătate adormită şi arăta la fel de rău pe cât mă simţeam eu. Parcă ar fi dormit în boscheţi. A căscat

şi a încercat să se întindă. Când a deschis ochii şi s-a uitat în jur, complet uimită, i-am zâmbit şi i-am oferit cutia cu suc de portocale.

– Cum te simţi azi, Louise?

Preţ de vreo câteva secunde a părut buimacă, după care a revenit la normal.

– Sunt bine. A făcut o pauză, mi-a zâmbit şi a adăugat: Tati.

A închis ochii şi s-a întors pe partea cealaltă, făcându-şi un culcuş din pernă şi pătură. Nu m-am îndurat să-i spun că aveam să aterizăm în curând.

Am băut suc de portocale în timp ce pe ecrane a apărut un spot publicitar de bun venit la Londra, pompos, ceremonios şi grandios, în care Cavaleria Casei Regale era pe cai, Regimentul de Gardă mărşăluia în sus şi-n jos, Regina trecea pe Mall[1] în trăsura ei. Pentru mine, Londra nu arătase niciodată atât de bine.

După aceea avionul a aterizat, iar noi ne-am întors la rolurile noastre.

Roţile au atins solul şi ne-am oprit la rampă. Toată lumea a sărit din scaune ca şi cum s-ar fi grăbit să nu piardă ceva. M-am aplecat spre Kelly.

– Aşteaptă aici, nu ne grăbim deloc.

Voiam să ajung în mijlocul aglomeraţiei.

În cele din urmă am strâns şi am băgat toate mărunţişurile înapoi în rucsacul lui Kelly, am aranjat ursuleţii şi am ieşit pe culoar, aşezându-ne la coadă. Încercam să mă uit în faţă, însă n-am putut să văd prea multe.

Am ajuns în zona în care erau depozitate alimentele, am luat-o la stânga şi am început să ne târâim picioarele spre uşă. Pe rampă erau trei bărbaţi – personalul de întâmpinare obişnuit la Autoritatea Aeroportuară Britanică, în haine fluorescente, care

---

[1] Stradă în Londra aflată între Palatul Buckingham şi Trafalgar Square, folosită de familia regală britanică în diferite ocazii cu caracter public (n.tr.)

deserveau scara avionului, ajutând o femeie într-un scaun cu rotile. Lucrurile se prezentau destul de bine, iar libertatea părea că este foarte aproape.

Am mers pe rampă şi am luat-o prin ramificaţia care dădea în terminalul principal. Kelly n-avea nici o grijă, ceea ce era bine. Nu voiam să înţeleagă ce se întâmpla.

În ambele direcţii era un trafic pietonal intens, oamenii trecând în grabă cu bagaje de mână, intrând şi ieşind din magazine, bântuind în jurul porţilor. Ţineam rucsacul şi laptopul pe umăr şi pe Kelly de mână, iar ea îşi căra ursuleţii. Am ajuns la pasarela de acces.

Heathrow este aeroportul cel mai monitorizat, cel mai împânzit cu camere video şi cel mai sigur din lume. Poate că nişte perechi de ochi bine ascunse erau deja aţintite asupra noastră; nu era cazul să te furişezi sau să pari vinovat.

Banda rulantă orizontală se oprea la porţile 43–47, apoi începea alta, la zece metri mai încolo. Pe măsură ce ne deplasam de-a lungul ei, am aşteptat până când spaţiul din jurul nostru s-a eliberat şi m-am aplecat spre Kelly.

– Să nu uiţi că astăzi sunt tăticul tău. OK, Louise Sandborn?

– Ca şi cum aş putea să uit! a răspuns ea cu un zâmbet imens.

Speram din tot sufletul să ne putem păstra zâmbetele şi în următoarele 30 de minute.

Am ajuns la capătul pasarelei şi am coborât pe o scară rulantă, urmând semnele care direcţionau călătorii spre controlul paşapoartelor şi spre zona de recuperare a bagajelor. Pe la jumătatea scării am putut să văd holul de la Vamă, chiar în faţă. Acolo era locul în care aveam să riscăm totul.

La fiecare ghişeu aşteptau să treacă patru sau cinci persoane. Am început să glumesc cu fetiţa, încercând să-mi fac de lucru în loc să par foarte nervos. Intrasem de sute de ori ilegal

în diferite ţări, însă niciodată atât de nepregătit sau supus unei asemenea presiuni.

– Eşti gata, Louise?

– Da, tati. Sunt gata.

I-am pasat rucsacul ca să pot scoate paşaportul şi formularul de viză din buzunar. Ne-am îndreptat agale spre ghişeul unde se controlau paşapoartele şi ne-am aşezat la coadă. Îmi aminteam de un prieten american care călătorise de la Boston spre Canada, şi din Canada în Marea Britanie. Luase din greşeală paşaportul unui prieten cu care împărţise camera de hotel; nu se putea întoarce ca să-l schimbe şi să-l recupereze pe al său, aşa că a trebuit să meargă la cacealma. Nici măcar nu au clipit.

Aşteptam la coadă. Aveam laptopul atârnat pe umărul drept şi-o ţineam pe Kelly de mână cu stânga. Continuam să mă uit la ea şi să-i zâmbesc, însă nu exagerat; comportamentul nostru ar fi putut fi calificat ca suspect şi ştiam că existau nişte persoane care se uitau pe monitoare şi altele care priveau din spatele oglinzilor ce mascau geamurile de supraveghere. Bărbatul din faţa noastră, tipul omului de afaceri, a trecut de control făcându-i cu mâna şi zâmbindu-i funcţionarei. Era rândul nostru. Ne-am apropiat de ghişeu.

I-am întins femeii documentele. Şi-a aruncat privirea pe datele de pe formular. S-a uitat în jos la Kelly de la ghişeul relativ înalt.

– Bună, bine ai venit în Anglia!

Kelly i-a răspuns cu un „Bună!“ foarte americănesc.

Am presupus că femeia avea în jur de treizeci şi opt, treizeci şi nouă de ani. Avea părul ondulat, însă permanentul nu fusese prea reuşit.

– Ai avut parte de-un zbor plăcut? a întrebat ea.

Kelly îl ţinea pe Jenny sau pe Ricky într-o mână, agăţat de ureche, iar capul celuilalt ursuleţ se ivea de sub clapa rucsacului pe care-l ţinea în spate.

I-a răspuns:

– Da, a fost bine, mulţumesc.

Femeia a prelungit conversaţia.

– Şi cum te cheamă? a întrebat, verificând documentele.

Oare puteam să am încredere în ea că o să răspundă ca lumea sau trebuia să vorbesc neîntrebat?

Kelly a zâmbit şi i-a răspuns:

– Kelly!

Ce bătaie de joc! Ajunsesem atât de departe, trecusem prin atâtea, doar ca să fim prinşi din cauza unei replici dintr-un film de mâna a doua.

Imediat i-am zâmbit lui Kelly. „Nu, nu-i aşa!" Nu voiam să mă uit la femeie. Puteam să simt cum îi dispare zâmbetul de pe faţă, puteam să-i simt ochii arzători scrutându-mă, încercând să vadă ce-aveam în cap.

A urmat o pauză care mi s-a părut că a durat o oră, timp în care încercam să mă gândesc la ce să spun în continuare. Mi-am imaginat cum degetul femeii apăsa pe un buton ascuns.

Kelly mi-a luat-o înainte.

– Ştiu. Glumesc, a chicotit ea, ridicând un ursuleţ. Ăsta-i Kelly! Eu mă numesc Louise. Pe dumneavoastră cum vă cheamă?

– Margaret, i-a răspuns femeia tot cu un zâmbet.

Dacă ar fi ştiut cât de aproape fusese să distrugă totul!

A deschis paşaportul. Ochii i-au scânteiat în timp ce s-a uitat în sus şi-n jos, studiind mai întâi fotografia şi apoi faţa mea. A pus paşaportul sub pupitru şi am văzut strălucirea unei lumini ultraviolete. M-a privit iarăşi în ochi şi m-a întrebat:

– Când a fost făcută fotografia asta?

– Cred că acum vreo patru ani.

I-am zâmbit uşor şi i-am spus pe o voce scăzută care însemna că fetiţa nu trebuia să audă:

– Am făcut chimioterapie. Părul abia începe să-mi crească la loc.

M-am frecat pe cap. Am simţit pielea umedă şi rece.

Din fericire, arătam ca dracu'. Pastilele mă făceau să mă simt aşa.

– Am adus-o pe Louise ca să-i vadă pe părinţii soţiei mele, deoarece a fost o perioadă puţin cam grea pentru noi. Soţia a rămas cu celălalt copil al nostru, care momentan este bolnav. O nenorocire nu vine niciodată singură!

– Oh, a răspuns ea şi mi s-a părut că mă compătimea sincer.

Dar nu mi-a dat paşaportul înapoi.

N-a mai spus nimic, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca eu să rup tăcerea cu o mărturisire. Sau poate că nu făcea decât să se gândească să spună ceva uman care să mă ajute în vreun fel.

În cele din urmă mi-a răspuns:

– Şedere plăcută!

A pus documentele la loc pe pupitru, iar eu am avut impulsul de a le înşfăca şi de a o lua la fugă.

– Mulţumesc foarte mult, i-am răspuns, luând documentele şi băgându-le la loc în buzunar, după care, cu grijă, am închis buzunarul cu nasturele, căci asta ar fi făcut în mod normal un tată. Abia atunci m-am întors spre Kelly. Haide, puiule, hai să mergem!

Am început să merg, însă Kelly nu s-a mişcat din loc.

Ce mama dracului mai era acum?

– La revedere, Margaret, a zâmbit ea larg, o zi bună!

Şi asta a fost. Aproape că reuşisem. Ştiam că n-aveam să întâmpinăm probleme cu bagajele, deoarece n-aveam de gând să le recuperez.

Am verificat benzile rulante de la bagaje. Mai era o cursă de la Bruxelles, ale cărei bagaje tocmai se descărcau, m-am îndreptat spre pasajul albastru. Chiar dacă se uita cineva la mine și mă oprea deoarece Kelly avea un rucsac de la Virgin Airlines, aveam s-o fac pe prostul.

Dar în pasajul albastru nu se vedea picior de personal de la Vamă. Eram liberi.

37

Uşile glisante mari dădeau în holul de la Sosiri. Am trecut printr-o învălmăşeală de şoferi care afişau cartoane cu numele celor aşteptaţi şi de persoane care-i aşteptau pe cei dragi. Nimeni n-a catadicsit să se uite la noi.

M-am dus direct la casa de schimb valutar. Am descoperit că făcusem o treabă bună aseară cu Ron, Melvin şi familia Sandborn, pentru că la final strânsesem peste trei sute de lire cash. Ca un dobitoc, am uitat să cer o bancnotă de valoare mică şi a trebuit să stăm la coadă o grămadă de timp pentru biletele de metrou. Nu mai conta; până şi călătoria de o oră până la staţia Bank a fost plăcută. Eram un om liber, eram din nou printre oameni obişnuiţi. Nici unul dintre ei nu ştia cine suntem şi nici n-avea să îndrepte o armă spre noi.

Oraşul este un amestec ciudat de stiluri arhitecturale. După ce-am ieşit din staţie am trecut de clădirile mari construite din coloane şi din linii drepte în stil puritan – vechiul Establishment. După colţ, ne-am confruntat cu monstruozităţile care fuseseră construite în anii 1960 şi la începutul anilor 1970 de arhitecţi care trebuie să se fi condus după dictonul: „Haide să ne batem joc de oraş". Una dintre aceste clădiri era cea spre care mă îndreptam, banca NatWest din Lombard Street, o stradă atât de îngustă, încât numai o singură maşină se putea strecura pe acolo.

Am intrat în holul băncii prin uşile batante din oţel şi sticlă, înaintând spre casierii care stăteau în spatele unor geamuri de protecţie. Dar eu nu mă aflam acolo pentru bani.

La tejgheaua de la recepţie stăteau un bărbat şi o femeie, amândoi în jur de douăzeci şi ceva de ani, purtând costume NatWest; buzunarele de la piept aveau brodate emblema corporaţiei, probabil pentru a împiedica personalul angajat să le poată purta în timpul liber. După cum ar fi spus Kelly: „De parcă le-ar fi purtat!"

I-am văzut pe amândoi cum ne-au evaluat din priviri şi i-am simţit cum au strâmbat din nas.

I-am abordat cu un salut voios şi plin de viaţă:

– Salut, ce mai faceţi?

Apoi i-am anunţat că vreau să vorbesc cu Guy Bexley.

Femeia m-a întrebat, în timp ce ridica receptorul:

– Puteţi să-mi spuneţi numele dumneavoastră, vă rog?

– Nick Stevenson.

Fata a format un număr de telefon. Bărbatul s-a dus în cealaltă parte a recepţiei, pentru a fi eficient.

M-am aplecat spre Kelly şi i-am şoptit:

– O să-ţi explic mai târziu.

– O să apară într-un minut. Nu vreţi să staţi jos?

Am aşteptat pe o canapea de plastic, foarte lungă şi foarte adâncă. Am simţit cum lui Kelly i se învârt rotiţele. Destul de sigură pe ea, m-a întrebat:

– Nick, acum sunt Louise Stevenson sau Louise Sandborn?

M-am strâmbat şi m-am scărpinat în cap.

– Mmm... Kelly!

Guy Bexley şi-a făcut apariţia. Pentru mine, Guy era „Managerul Relaţional", indiferent ce naiba mai însemna şi asta. Singurul lucru pe care îl ştiam se rezuma la faptul că el era cel de care întrebam atunci când voiam să scot la iveală dosarul secret.

Avea aproape treizeci de ani, şi-ţi dădeai seama după frizură şi barbişon că nu se simţea prea confortabil în costumul primit şi că ar fi fost mult mai fericit să poarte pantaloni sintetici, ţinând în mână o sticlă de apă şi bântuind prin toate barurile de noapte cu dansatoare exotice.

Ne-am strâns mâinile.

– Bună ziua, domnule Stevenson, nu v-am mai văzut de mult timp!

Am ridicat din umeri.

– Munca-i de vină. Ea e Kelly.

S-a aplecat şi i-a spus, extrem de mieros, aşa cum fusese învăţat să se prezinte în faţa copiilor:

– Buuunăăă, Kelly!

– Am nevoie de cutia mea de valori pentru cinci minute, amice.

Am mers după el către şirul de birouri cu pereţi despărţitori dispus pe partea cealaltă a holului. Fusesem acolo de mai multe ori până acum. Toate erau identice; fiecare avea câte o masă rotundă, patru scaune şi un telefon. Aici era locul în care oamenii mergeau să-şi numere banii sau să ceară un împrumut. Tipul dădea să plece.

– Pot să obţin şi o evaluare bancară asupra rezervei mele Diamond, vă rog?

Guy a dat din cap afirmativ şi s-a îndepărtat. Kelly m-a întrebat:

– Ce faci aici?

Ar fi trebuit să ştiu până acum că micuţa ura să nu fie băgată în seamă. Exact ca taică-său.

– Aşteaptă şi o să vezi, i-am făcut eu cu ochiul.

Câteva minute mai târziu, Guy a reapărut, a pus cutia pe masă şi mi-a dat o hârtie îndoită cu situaţia contului meu.

Eram îngrijorat când am deschis foaia. Mi-am concentrat privirea pe colţul din dreapta jos. 426 570 de dolari, convertiţi la o rată de schimb de 1,58 dolari pentru o liră sterlină.

Deci Big Al o făcuse, până la urmă! A trebuit să mă stăpânesc, amintindu-mi că Bexley era încă acolo.

– O să termin în cinci minute, i-am spus eu.

– Anunţaţi la recepţie când terminaţi; o să ducă ei cutia în casa de bani.

Ne-am strâns mâna, iar după ce-am auzit un: „Pa, Kelly!" a închis uşa după el şi a plecat.

Cutia avea 45 pe 30 de centimetri, un container metalic pentru dosare pe care-l cumpărasem cu zece lire de la Woolworths, cu o încuietoare foarte ieftină pe capac, care se deschidea dacă apăsai pe ea. Planificasem să închiriez o cutie de valori ca lumea, dar îmi amintisem de raidul de la Knightsbridge executat cu câţiva ani în urmă. În plus, asta ar fi însemnat că, atunci când apăream la bancă, ar fi trebuit să am la mine o cheie şi nu puteam să garantez că puteam să o ţin asupra mea tot timpul. Aşa era mai simplu; numai că, dacă ar fi trebuit să plec rapid din ţară, nu o puteam face decât în timpul programului de funcţionare al băncii.

Am apăsat şi am deschis încuietoarea, scoţând două numere vechi din *Private Eye*[1] pe care le pusesem deasupra pentru cazul în care s-ar fi deschis în mod accidental. I le-am dat lui Kelly.

– Vezi dacă poţi să înţelegi ceva de-acolo.

A luat una din ele şi a început să o frunzărească.

Primul lucru pe care l-am scos afară a fost telefonul mobil şi încărcătorul. L-am pornit. Bateria mai funcţiona, dar oricum am pus telefonul la încărcat în priza din perete.

După aceea, am scos o pungă transparentă de plastic care conţinea teancuri de dolari americani şi de lire sterline, cinci

---

[1] Revistă umoristică din Marea Britanie care-i acuză adesea pe politicieni şi alte persoane publice de rea-credinţă şi de comportament lipsit de onestitate. (n.tr.)

krugerrand din Africa de Sud şi zece monede de aur Half Sovereign pe care le furasem după Războiul din Golf. Toţi cei din trupele care fuseseră în spatele liniilor inamice din Irak primiseră douăzeci de monede de aur pentru a-i mitui pe localnici în cazul în care intrau în vreun rahat.

Eu şi cei care patrulau cu mine reuşiserăm să păstrăm zece dintre ele; declaraserăm că restul fusese pierdut în timpul unei confruntări armate. Dacă la început le păstrasem ca pe nişte suvenire, nu după mult timp s-a dovedit că le crescuse valoarea. Le-am lăsat în pungă; nu mă interesau decât lirele sterline.

Am scos un portmoneu european din piele cu o cureluşă de siguranţă, în care aveam un set complet format din carte de identitate, paşaport, cărţi de credit, permis de conducere şi toate celelalte lucruri de care aveam nevoie ca să devin Nicholas Duncan Stevenson. Îmi luase câţiva ani ca să-mi pot asigura o acoperire atât de bună, totul plecând de la un număr de asigurare socială pe care-l cumpărasem într-un pub din Brixton pentru cincizeci de lire.

Am scos şi o agendă electronică. Era minunată; indiferent unde m-aş fi aflat în lume, puteam să trimit faxuri, memorandumuri, să scriu documente şi să menţin o bază de date. Problema era că n-aveam nici cea mai vagă idee despre cum s-o folosesc. Nu foloseam decât funcţia de stocare a numerelor de telefon şi a adreselor, deoarece putea fi accesată numai prin intermediul unei parole.

Am aruncat o privire rapidă spre Kelly. Răsfoia revista fără să înţeleagă nici un cuvânt. Am vârât mâna şi de pe fundul cutiei am scos un Browning semiautomat de .9 mm, pe care-l luasem din Africa la sfârşitul anilor 1980.

Am umplut încărcătoarele pistolului luând cartuşe dintr-o caserolă de mici dimensiuni de Tupperware, l-am pregătit de

tragere şi am verificat camera cartuşului. Kelly s-a uitat o clipă în sus, însă nu s-a mai uitat şi-a doua oară.

Am activat agenda, am tastat 2422 şi am găsit numărul pe care-l doream. Am luat telefonul de pe masă. Kelly s-a uitat din nou.

– Pe cine suni?

– Pe Euan.

– Ăsta cine mai e?

Părea nedumirită.

– Cel mai bun prieten al meu.

Am continuat să formez numărul de telefon.

– Dar...

Mi-am lipit degetul arătător de buze.

– Şşşt.

Nu era acasă. I-am lăsat un mesaj pe robotul telefonic în limbaj codificat.

După asta, am băgat laptopul în cutie, împreună cu toate lucrurile pe care nu voiam să le iau cu mine – inclusiv extrasul de cont scos la imprimantă.

Kelly se plictisise de revistele *Private Eye*, prin urmare i le-am luat din faţă şi le-am pus înapoi în cutia metalică. Ştiam că avea să urmeze o întrebare în stilul ei.

– Nick?

N-am ridicat privirea, preferând să continui cu împachetatul.

– Da?

– Ai spus că David este cel mai bun prieten al tău.

– Oh, da. Ei bine, Euan este cel mai bun prieten al meu. Câteodată însă trebuie să-i spun David, deoarece... Am început să mă gândesc la o minciună, dar ce rost avea? Ţi-am spus asta pentru că, dacă eram prinşi, tu n-aveai de unde să ştii care e numele lui real. În felul ăsta, nu puteai să îl spui nimănui. Aşa se procedează. Se numeşte OPSEC – securitate operaţională.

Terminasem cu împachetatul şi am închis cutia. Ea se gândea la ce-i spusesem.

– Oh, OK. Deci îl cheamă Euan.

– Când o să-l vezi, poate că o să-ţi arate pardoseala despre care ţi-am povestit.

M-am uitat după colţ şi i-am făcut semn tipei de la recepţie. A intrat, a luat cutia şi a plecat.

M-am întors spre Kelly.

– Gata, e timpul să mergem la cumpărături. Stai să mă gândesc. Mai bine mergem să ne luăm nişte haine noi, apoi o să mergem la un hotel şi o să aşteptăm să ne sune Euan. Cum ţi se pare?

S-a luminat la faţă.

– Ce bine!

Când aveam să termin cu asta trebuia să deschid un nou cont, pe un alt nume, şi să transfer banii. Trebuia să-mi schimb din nou identitatea. Era destul de greu, însă puteam să trec peste toate astea cu cei 426 570 de dolari de care dispuneam.

Călătoria cu taxiul spre Trafalgar Square s-a transformat într-un tur turistic pe care i l-am oferit lui Kelly. Eram mult mai implicat decât ea, şi puteam să-mi dau seama, după expresia taximetristului din oglinda retrovizoare, că explicaţiile mele erau în mare măsură incorecte.

Coboram pe Strand Street când am văzut pe ambele părţi ale străzii nişte magazine de haine. Am plătit taxiul şi am început să cumpărăm blugi, tricouri şi o trusă de igienă personală. După ce am terminat, am luat alt taxi şi i-am cerut să ne ducă la Brown's Hotel.

I-am spus lui Kelly:

– O să-ţi placă aici. Are două intrări, şi poţi intra de pe Dover Street şi ieşi pe partea cealaltă, pe Albermarle Street. Asta-i foarte important pentru nişte spioni ca noi.

Am deschis telefonul, am sunat la informaţii şi apoi la hotel ca să fac o rezervare. În mai puţin de jumătate de oră eram la noi în cameră, dar numai după ce-i arătasem lui Kelly ce-i spusesem, ocazie cu care am descoperit că ieşirea din Dover Street era acum blocată. Eram conştient că asta schimba datele problemei. Era bine să fii la curent cu ultimele schimbări.

Camera era total diferită de cele în care mai stătuserăm. Era agreabilă, confortabilă şi, mai presus de orice, avea un minibar cu ciocolată Toblerone. Aş fi putut să rad o bere, însă nu era momentul; mai aveam ceva treabă de făcut.

Oboseala şi diferenţa de fus orar începeau să-şi spună cuvântul. Kelly părea extenuată. S-a întins pe pat, iar eu am dezbrăcat-o şi am băgat-o în aşternuturi.

– Poţi să faci baie mâine, i-am spus.

După aproape două minute arăta din nou ca o steluţă-de-mare.

Am verificat dacă telefonul avea semnal şi dacă încărcătorul funcţiona. Euan îmi cunoştea vocea, iar mesajul: „Sunt John, instalatorul. Când vrei să vin ca să-ţi repar robinetul ăla? Sună-mă când te hotărăşti...“ ar fi trebuit să-şi fi atins scopul.

M-am hotărât să trag un pui de somn de zece minute, poate să fac un duş, să mănânc ceva, după care să mă culc. La urma urmei, nu era decât ora 5 după-amiază.

Zece minute mai târziu, la 6.30 dimineaţa, a sunat telefonul. Am apăsat butonul de acceptare apeluri. Am auzit:

– Alo?

Instantaneu am recunoscut vocea aceea joasă şi controlată pe care o ştiam atât de bine.

– Am nevoie de-o mână de ajutor, amice, i-am spus. Am nevoie de ajutorul tău. Poţi să vii la Londra?

– Când vrei să vin?

– Acum.

– Sunt în Ţara Galilor. O să dureze ceva timp.

– O să aştept la numărul ăsta.

– Nici o problemă. O să iau un tren şi o să ajung mai repede.

– Mulţumesc, prietene. Sună-mă cam cu o oră înainte să ajungi în gara Paddington.

– Bine, OK.

După care a închis telefonul.

Nu mă simţisem niciodată atât de uşurat. Era ca şi cum ai pune telefonul jos după ce un medic tocmai ce ţi-a spus că testul de cancer ţi-a ieşit negativ.

Călătoria cu trenul trebuia să dureze mai mult de trei ore, deci nu erau prea multe de făcut în afară de a mă bucura de liniştea dinaintea furtunii. Când s-a trezit Kelly, eram prins de articolul din *The Times*, legat de bătălia electorală, ziar care ne fusese băgat pe sub uşă – cu ceva mărunţiş, la Brown's nu trebuia să te duci până la colţul străzii să-ţi iei ziarele. Am sunat la room-service şi am făcut o trecere în revistă a canalelor TV. Nici urmă de *Power Rangers*. Grozav!

Într-un târziu, ne-am trezit de-a binelea, am făcut câte un duş, ne-am schimbat, iar la final arătam chiar bine. Am ieşit la o plimbare uşoară către gară prin Piccadilly Circus, Leicester Square şi Trafalgar Square. I-am împărtăşit lui Kelly alte date în acest tur al oraşului la care nu era atentă deloc. Ea voia neapărat să hrănească porumbeii. Am continuat să mă uit la ceas, aşteptând să sune Euan. În timp ce Kelly era ocupată cu hrănirea porumbeilor din piaţă, a sunat telefonul. Era 9.50 dimineaţa. Mi-am băgat un deget în cealaltă ureche ca să blochez zgomotul traficului şi ţipetele de plăcere scoase de Kelly şi de ceilalţi copii când păsările încercau să le scoată ochii.

– Sunt la o oră de Paddington.

– Minunat! Ne întâlnim la peronul 3, la Charing Cross, OK, amice?

– Ne vedem acolo.

Hotelul Charing Cross făcea parte din complexul gării şi se afla la numai două minute de mers pe jos faţă de Trafalgar Square. Alesesem locul ăsta deoarece ştiam că, din holul de la intrare, puteai să vezi cum taxiurile opreau în gară şi-şi luau pasagerii.

Am aşteptat şi ne-am uitat în jur. Locul era plin de turişti americani şi italieni sosiţi în excursii aranjate prin agenţii de turism. Americanii stăteau lângă ghişeul care asigura turul oraşului cu ghid, făcând rezervări pentru fiecare expoziţie din oraş, iar italienii tocmai ieşiseră din lift şi se duseseră la uşa de ieşire într-o îmbulzeală gălăgioasă, dând din mâini, strigând unii la alţii şi încercând să iasă prin uşile de sticlă toţi în acelaşi timp.

Peste aproape o jumătate de oră am văzut un taxi, iar pe bancheta din spate am recunoscut o figură familiară. I l-am arătat lui Kelly.

– Nu mergem să ne întâlnim cu el?

– Nu, o să stăm aici şi o să ne uităm, pentru că trebuie să-l luăm prin surprindere. Exact cum am făcut în Daytona, ţi-aduci aminte?

– Oh, da. Trebuie să stăm deoparte.

L-am privit cum coboară. Era atât de minunat să-l văd, încât îmi venea să mă ridic în picioare şi s-o iau la fugă, afară.

Era îmbrăcat în blugi şi purta genul ăla de pantofi cărora li se face reclamă în suplimentul de duminică. Hush Puppies erau extrem de eleganţi în comparaţie cu ei. Avea şi o geacă neagră din nailon, strânsă pe talie, ca să fie uşor de recunoscut în gară. I-am spus lui Kelly:

– Ei bine, o să-l lăsăm vreo două minute, după care o să mergem şi o să-l luăm prin surprindere, ce zici?

– Îhî!

Părea extrem de entuziasmată. Avea pe spatele hainei două urme proaspete de gâinaţ. Aşteptam să se usuce înainte de a le îndepărta.

Am stat deoparte cinci minute încercând să-mi dau seama dacă nu cumva era cineva pe urmele lui Euan. După aceea, ne-am îndreptat spre gară şi am trecut pe sub vreo două arcade spre casele de bilete. Gara fusese renovată în stil victorian, cu W.H. Smith şi cu toate celelalte magazinaşe pe care le găseai în mod normal într-o gară englezească. Ne-am uitat după peronul 3 şi acolo l-am văzut pe Euan, sprijinit de perete, citind un ziar. Am avut acelaşi imbold: s-o rup la fugă până acolo şi să-l îmbrăţişez. Am continuat să mergem încet.

Şi-a ridicat privirea şi m-a văzut. Am zâmbit amândoi şi am spus:

– Salut! Ce mai faci?

S-a uitat la mine, apoi la Kelly, însă n-a zis nimic; ştia ce-i spusesem la un moment dat. Am luat-o din loc şi ne-am dus spre marginea gării, către nişte trepte pe care am coborât înspre râu. În timp ce mergeam, s-a uitat la capul meu şi a încercat să-şi suprime un zâmbet.

– Reuşită tunsoare!

În faţă la Embankment ne-am suit într-un taxi.

Regulile sunt reguli, ele sunt făcute cu un scop anume, acela de a te proteja; în momentul în care ai început s-o dai în bară în timpul desfăşurării algoritmului, începi să ai probleme. L-am pus pe şofer să meargă pe o rută ocolitoare, pentru a ne acoperi spatele, făcând douăzeci de minute până la Brown's în loc de zece, pe drumul drept.

După ce am ajuns înapoi în cameră, am deschis televizorul pentru Kelly şi am sunat la room-service. Toţi eram înfometaţi.

Euan vorbea cu fetiţa. Ea părea mulţumită de faptul că putea să vorbească şi cu altcineva, chiar dacă era vorba despre un alt

adult şi, din păcate, tot bărbat. Asta era bine, dacă începeau să închege o relaţie, însemna că ea se simţea bine în prezenţa lui.

A venit şi mâncarea; erau nişte cartofi prăjiţi şi un burger cu carne de vită pentru Kelly, şi două sandviciuri groase pentru noi, din acelea cu trei felii de pâine cu brânză şi carne între ele. I-am spus lui Kelly:

– O să te lăsăm să mănânci în linişte. Noi o să ne ducem la baie, pentru că tu te uiţi la televizor, iar eu vreau să vorbesc cu Euan despre nişte chestii. Bine?

A aprobat din cap, mestecând.

Euan i-a zâmbit.

– Ne vedem într-un minut, Kelly! Păstrează-ne şi nouă câte un cartof prăjit.

Ne-am dus la baie cu cafelele şi sandviciurile în mână, iar zgomotul televizorului nu s-a mai auzit după ce am închis uşa.

Am început să-i spun toată povestea. Euan mă asculta concentrat. Era în mod vizibil afectat de soarta lui Kev şi a Marshei. Ajunsesem la momentul în care a apărut Luther şi compania, când m-a întrerupt. Stătea pe marginea căzii.

– Nenorociţii dracului! Cine sunt? Crezi că era acelaşi grup care l-a hăcuit pe Kev?

– Probabil că da. M-am aşezat lângă el. Kev îi cunoştea pe cei trei care l-au ucis. Kelly mi-a confirmat că Luther lucra cu Kev. După care a apărut problema acelui telefon care a pus totul în mişcare.

– Tu crezi că a fost Luther?

Am dat din cap afirmativ.

– Dracu' ştie care-i rolul lui în toată povestea asta, dar presupun că este membru DEA şi, în plus, că e corupt. Se pare că unii la DEA sunt mânjiţi, şi atunci lucrează pe bani proveniţi din droguri.

I-am spus despre uciderea lui McGear şi despre ce descoperisem pe discheta copiată când de Sabatino reuşise să deschidă fişierele cu fotografii.

Până acum Euan înţelesese totul.

– Deci totul are de-a face cu faptul că PIRA se ocupă cu distribuirea de droguri în Europa? Pentru a-şi menţine ruta deschisă, au nevoie de lovituri pe la spate, de şantaj şi de ameninţări. Dar ce ziceai de McGear – ţi-a spus ceva?

– Nici măcar un cuvânt. Ştia că o să moară oricum.

– Dar tipul ăsta, de Sabatino? Are vreo copie a informaţiilor?

M-a pufnit râsul.

– Ştii că n-o să-ţi spun asta. OPSEC, prietene, OPSEC!

– Ai dreptate, a ridicat el din umeri. Mă băgam şi eu în seamă.

Am continuat şi i-am explicat ce găsisem la Kev în casă. Euan nu vorbea. Stătea acolo absorbind toate informaţiile. M-am simţit deodată extenuat, ca şi cum, într-un fel sau altul, prin predarea ştafetei lui Euan, puteam în cele din urmă să las tot ceea ce se întâmplase în ultimele zece zile să mă afecteze şi să mă vlăguiască de tot.

M-am uitat la el. Părea la fel de obosit.

– În tot raţionamentul tău, o singură chestie mi se pare greşită.

– Şi care-i asta, amice?

– Crezi că nu anticipaseră columbienii faptul că detonarea unei bombe avea să ducă la întărirea securităţii în Gibraltar, făcând în felul ăsta mult mai dificilă aducerea drogurilor acolo?

– Era un avertisment. Le atrăgea atenţia celor care s-ar mai fi opus mersului înainte al afacerii. Ascultă la mine, amice, afacerea asta-i mult prea mare şi prea periculoasă ca să mă pun cu ei. Nu vreau decât să ajung la Simmonds şi să mă spăl pe mâini, să nu mai fiu implicat în nici un fel.

– O să te ajut cum o să pot.

A desfăcut un pachet de ţigări Benson & Hedges; se apucase iar de fumat. M-am ridicat şi m-am îndepărtat de el.

– Nu vreau să fii implicat în mod direct. Eu, Kev şi Pat am fost nenorociţi de afacerea asta; aş vrea numai să-mi asiguri spatele în cazul în care lucrurile o iau razna.

– Nu trebuie decât să-mi spui despre ce-i vorba.

Puteam să simt mirosul de sulf al chibritului. A zâmbit când am început să îndepărtez cu mâna fumul care-mi venea în faţă. Ştia că uram asta. Chiar şi sub presiune extremă, unele lucruri nu se schimbă niciodată.

I-am spus:

– Mâine după-amiază ar trebui să primeşti copiile fişierelor prin FedEx. Dacă mi se întâmplă ceva mie sau lui Simmonds, o să rămâi omul de bază în afacerea asta.

Eram deja învăluiţi într-un nor de fum. În orice moment alarma se putea declanşa.

– Nici o problemă, prietene, a răspuns el, în felul lui, foarte domol, foarte calm, foarte calculat.

Dacă i-ai fi spus lui Euan că avea să câştige la Loteria Naţională, ar fi zis: „Asta-i o chestie bună!", după care ar fi continuat să-şi aranjeze monedele sau să-şi împacheteze şosetele.

– Câte copii ale dischetei mai există, în afara celei pe care mi-o trimiţi mie?

– N-o să-ţi spun nici lucrul ăsta, amice. Ştii prea bine că n-o pot face.

A zâmbit. Ştia că, procedând în acest mod, îl protejam.

– Încă ceva, i-am spus. Nu vreau s-o iau pe Kelly cu mine la întâlnirea cu Simmonds. N-a fost prea mulţumit de mine ultima dată când am stat de vorbă. Dacă întâlnirea se va transforma într-o luptă dură, pe viaţă şi pe moarte, nu vreau s-o văd prinsă în schimbul de focuri. Tu eşti singura persoană de încredere cu care pot să o las. E vorba doar despre o noapte, poate două. Poţi să faci asta pentru mine?

Aşteptam un răspuns imediat şi l-am şi primit.

– Nici o problemă.

Un zâmbet i-a luminat faţa. Înţelesese acum că-l lăsasem să vorbească nestingherit cu micuţa pentru a se putea cunoaşte.

– O s-o iei cu tine când te întorci în Brecon?

– Îhî. I-ai spus că locuiesc în Ţara Galilor?

– I-am spus că trăieşti la o stână de oi.

A aruncat chiştocul în WC, deoarece ştia că uram şi mirosul acela.

Mi-am pus ambele mâini pe umerii lui.

– Săptămâna asta a fost de tot rahatul, amice!

– Nu-ţi mai bate capul. Hai să ne întoarcem în cameră şi să ne terminăm cafeaua. După aceea, poţi să te duci liniştit să-ţi rezolvi problema cu Simmonds, să termini cu ea şi cu asta, basta.

– Cum a fost burgerul?

– Bun. I-am oprit lui Euan nişte cartofi.

M-am aşezat pe pat lângă ea.

– Ascultă-mă puţin, Kelly. Am stat de vorbă cu Euan şi, fiindcă eu am nişte treabă de făcut aici, în Londra, am ajuns la concluzia că ar fi o idee bună ca tu să mergi la ţară şi să stai la el acasă. E vorba numai despre o noapte, mâine o să mă întorc. Ce zici? Poţi să vezi chiar şi pardoseala pe care am pus-o cu el. Ţi-aduci aminte c-am vorbit despre asta?

A bănuit că nu i se oferea nici o altă opţiune şi i se putea citi asta pe faţă.

I-am spus:

– N-o să stau mult, iar Euan are oi în jurul casei.

S-a uitat în jos şi şi-a studiat degetele de la mâini, după care a mormăit:

– Vreau să stau cu tine.

I-am răspuns ca şi cum m-ar fi surprins ce auzeam:

– Ce, nu vrei să mergi? O să-i vezi toate oiţele!

S-a ruşinat. Era prea politicoasă şi prea bine educată ca să spună „nu" în faţa lui Euan.

– N-o să dureze mult, i-am zis eu. Apoi, ca un nemernic, am prins-o în capcană: Îţi place de Euan, nu-i aşa?

A aprobat dând din cap, fără să-şi desprindă ochii de la mine, ca nu cumva să fie nevoită să se uite la Euan.

– N-o să fie decât o noapte. Oricum, o să te sun; aşa o să pot vorbi cu tine.

Părea foarte nefericită din cauza asta. La urma urmei, îi promisesem că n-o s-o mai părăsesc niciodată. Privirea mea a căzut pe telefonul mobil şi mi-a venit o idee.

– Dar dacă-ţi dau telefonul meu? O să-ţi arăt cum se foloseşte.

După care am început să mă joc cu butoanele.

– Uite, poţi să-l încerci. Dacă-ţi arăt cum să-l foloseşti, o să poţi să-l bagi diseară sub pernă, ce zici?

M-am uitat la Euan, încercând să-l determin să se amestece în discuţie.

– O să aibă propriul dormitor, nu-i aşa?

– Asta aşa e, o să aibă propriul dormitor, cel care dă spre ţarcul cu oi.

Am continuat să plusez:

– Şi cred că e şi-un televizor la ea în dormitor, nu-i aşa?

– Da, e un televizor acolo, a dat el din cap, probabil întrebându-se de unde avea să facă rost de unul.

A acceptat până la urmă; nu era tocmai extaziată, însă era suficient. Am pornit telefonul, am introdus codul PIN şi i l-am dat.

– Când o să ajungi acolo să-l bagi la încărcat şi asta o să-l ţină în funcţiune. OK?

– OK.

– Iar după asta să-l bagi sub pernă, ca să fii sigură o să-l auzi atunci când sună. E-n regulă?

– Cum zici tu.

Înţelesese că nu avea nici o şansă să se opună.

Euan a adăugat:

– Hai să-ţi spun ceva, mai bine i-am aranja pe ursuleţi, dacă vrem să mergem la ţară. Cum îi cheamă? Au mai mers cu trenul până acum?

Începuse să-i placă de el. Am coborât la parter şi ne-am suit într-un taxi cu destinaţia gara Paddington.

38

I-am cumpărat amândoi înghețată, dulciuri, blănuri, și orice altceva care să-i distragă atenția de la ceea ce se întâmpla. Nu se hotărâse ce revistă voia, când Euan s-a uitat la ceas și a spus:

– Trenul o să plece în curând, amice.

Am mers cu ei pe peron, iar la ușa vagonului am îmbrățișat-o.

– O să te sun diseară, Kelly. Îți promit.

Când s-a urcat pe scară, Jenny și Ricky mă priveau din rucsacul companiei Virgin, pe care-l ținea în spate.

– OK.

Conductorul mergea de-a lungul trenului, închizând ușile. Euan a lăsat geamul în jos, pentru ca fetița să-și poată lua la revedere.

– Nick?

S-a aplecat spre mine prin geamul deschis și mi-a făcut semn cu capul ca și cum ar fi vrut să-mi șoptească la ureche.

– Ce-i?

Mi-am apropiat fața de a ei.

– Asta.

Și-a pus brațele în jurul gâtului meu, s-a lipit de mine și m-a pupat pe obraz. Am fost atât de surprins, încât am rămas blocat. Trenul a început să se pună în mișcare.

– Ne vedem mâine! a strigat Euan. Să nu-ți faci griji în privința noastră. O să fim bine!

Atunci când trenul a dispărut încetul cu încetul de pe peron, am simţit aceeaşi durere în piept ca atunci când văzusem cum Pat fusese transportat şi urcat într-o ambulanţă, însă de data asta nu puteam să-mi explic de ce. La urma urmei, alesesem varianta asta pentru binele ei şi se găsea pe mâini bune. Străduindu-mă să mă conving că rezolvasem încă o problemă, m-am îndreptat spre telefoanele cu plată şi am primit un răspuns foarte eficient din partea operatorului de la Vauxhall:

– Interiorul, vă rog?

– 2612.

A urmat o pauză, apoi s-a auzit o voce pe care am recunoscut-o îndată.

– Alo, aici 2612.

– Sunt Stone. Am ce vă trebuia.

– Nick! Unde eşti?

Mi-am băgat un deget în cealaltă ureche, pentru că se anunţa plecarea unui tren.

– În Anglia.

Nu mai era nevoie să-i spun asta, întrucât putea să audă că trenul de Exeter pleca în cinci minute.

– Excelent!

– Sunt foarte nerăbdător să vă văd.

– Ca şi mine. Sunt însă prins aici cu nişte treburi până mâine-dimineaţă. A făcut o pauză ca să se gândească. Poate reuşim să facem o plimbare şi să stăm puţin de vorbă. Ce zici de 4.30, mâine-dimineaţă?

– Unde?

– O să mă îndrept spre gară. Presupun că o să dai de mine.

– O să mă descurc.

Am închis telefonul cu sentimentul că într-un sfârşit sorţii îmi erau favorabili. Kelly era în siguranţă, Simmonds păruse

flexibil şi dispus să mă asculte. Cu puţin noroc, mă mai despărţeau doar câteva ore de rezolvarea acestei situaţii de rahat.

Când m-am întors la hotel, am comandat o maşină închiriată, ca să merg s-o iau pe Kelly de la Brecon după întâlnire şi ceva de mâncare. Mă gândeam la ce aveam de gând să-i spun lui Simmonds şi la modul în care aveam să relatez totul.

Fără îndoială, mă aflam în posesia genului de dovadă pe care-l ceruse Simmonds. Era păcat că n-aveam caseta video în sprijinul afirmaţiilor mele, dar, chiar şi aşa, ceea ce deţineam reprezenta probabil mai mult decât ar fi putut el spera. În cel mai nefericit caz, ar fi şters totul cu buretele şi m-ar fi lăsat în pace. Cel puţin, acum aveam câţiva bănuţi ca să încep o viaţă nouă.

M-am gândit la Kelly. Ce avea să se întâmple cu ea? Unde se putea duce? Avea să fie afectată toată viaţa de tot ce văzuse şi de ce i se întâmplase familiei ei? Am încercat să-mi scot asta din minte, spunându-mi că totul avea să se rezolve, într-un fel sau altul. Simmonds putea face ceva în sensul acesta. Probabil că putea să aranjeze reîntâlnirea ei cu bunicii sau să mă trimită la un expert care să-i acorde ajutor de specialitate.

Am încercat să dorm, dar n-am reuşit. La 3 a.m. mi-am recuperat maşina închiriată dintr-o parcare cu plată şi m-am îndreptat spre Vauxhall Bridge.

Am făcut un drum lung şi un ocol, mergând de-a lungul King's Road spre World's End, după care m-am întors spre Tamisa şi m-am îndreptat din nou spre est, în primul rând fiindcă voiam să-mi fac ordine în gânduri şi să stabilesc pentru ultima dată ce aveam de făcut, dar şi pentru că şofatul de-a lungul unei faleze pustii şi faptul că treceam pe lângă toate podurile istorice, luminate cu proiectoare, îmi ofereau una dintre cele mai frumoase privelişti din lume. Îndeosebi în noaptea aceea, luminile păreau că sunt şi mai strălucitoare, iar podurile se vedeau mai

bine. Mi-am dat seama că mi-aş fi dorit ca şi Kelly să fie acolo cu mine, ca să vadă toate astea.

Am ajuns devreme la Vauxhall Bridge. Am mers spre est pe strada care continua de-a lungul Tamisei până la următorul pod, Lambeth. Nimic nu părea suspect la punctul de întâlnire atunci când am trecut prin dreptul său. În faţa benzinăriei de pe partea cealaltă a străzii, situată la jumătatea distanţei dintre cele două poduri, se aflau vreo patru maşini în faţă, grupuri de tineri care făceau plinul şi-şi cumpărau batoane Mars, iar nişte microbuze de la firmele ce făceau curăţenia dis-de-dimineaţă în birouri umpleau rezervoarele înainte să intre în schimb.

În depărtare, lângă Tamisa, pe malul opus, am văzut Palatul Westminster. Mi-am zâmbit în barbă. Dacă membrii Parlamentului ar fi ştiut cu-adevărat până unde ajunseseră serviciile de informaţii! Potrivit ştirilor de la radio, existau şanse ca în curând să avem un nou guvern. Nu puteam să votez pentru nici unul. În viaţa reală nu exista nici un Stone, Stamford, Stevenson, de ani de zile.

M-am învârtit într-un sens giratoriu şi m-am întors pe acelaşi drum spre Vauxhall, ca să mai trec o dată pe lângă punctul de întâlnire. Mai aveam timp de pierdut, aşa că am oprit la benzinărie şi mi-am cumpărat ceva de băut şi un sandvici.

Punctul de întâlnire părea în regulă. Planul meu era să-l iau pe Simmonds, să măresc distanţa şi să schimb de mai multe ori direcţia pe drumul spre maşină, şi apoi să plecăm. În felul ăsta puteam să am sub control ce era în jur. Puteam să mă protejez atât pe mine, cât şi pe el.

Am parcat la aproape 400 de metri vest de punctul de întâlnire. În timp ce-mi mâncam sandviciul, am verificat ruta pe care aveam să mă întorc la maşină. Am ieşit şi am mers de-a lungul străzii, ajungând acolo la patru fără cinci. N-aveam nimic de făcut, doar să aştept, aşa că m-am uitat în vitrina magazinului de

motociclete, ajungând la concluzia că, la urma urmei, chiar trebuia să-mi fac cadou una. De fapt, nu, mai mult decât un cadou: un premiu.

La 4.20 m-am adăpostit la umbra arcadelor de pe calea ferată, în cealaltă parte a punctului de ieşire, pe care ştiam că Simmonds îl va folosi. În zonă se aflau una sau două persoane care se învârteau pe-acolo, cei care frecventau cluburile şi se întorceau acasă sau se îndreptau spre alt club. Râsetele lor stridente, de beţivi, au zguduit liniştea dimineţii, după care s-a lăsat din nou tăcerea.

L-am recunoscut imediat, uşor aplecat în faţă în timp ce se deplasa cu mersul lui săltat. L-am urmărit cum a ieşit, a luat-o la dreapta şi a aşteptat la trecerea de pietoni, intenţionând să se îndrepte către pasarela metalică de deasupra bifurcaţiei rutiere unde se intersectau cinci drumuri ce facilitau accesul în gară. Am aşteptat. Nu era nici o grabă; aveam să-l las să se apropie de mine.

Când a traversat strada, am ieşit de sub scările pasarelei pietonale unde stătusem până atunci.

A zâmbit.

– Nick, ce mai faci?

Continua să meargă, făcându-mi semn cu capul la stânga, spre Lambeth Bridge.

– Ce-ar fi să facem câţiva paşi?

Nu era o întrebare.

I-am arătat partea opusă, înspre maşină.

– Am pus la cale o plimbare cu maşina.

Simmonds s-a oprit şi s-a uitat la mine cu expresia unui profesor dezamăgit.

– Nu, cred că o să mergem pe jos.

Eu eram cel care asigura punctul de întâlnire, aşa că ar fi trebuit să ştie că făcusem planul astfel încât să fim în deplină

siguranţă. S-a holbat la mine câteva clipe, după care, ca şi cum ar fi ştiut că o să-l urmez, a continuat să meargă. Am păşit alături de el.

În faţa noastră, pe malul celălalt al Tamisei, Palatul Parlamentului strălucea în întuneric asemenea unei cărţi poştale. Eram pe un trotuar larg, mărginit de un spaţiu verde, dincolo de care se găsea un alt trotuar, ce deservea magazinele de sub arcade.

Simmonds arăta ca întotdeauna, cu cravata lui lejeră şi nu strânsă pe gât, cămaşa şi costumul lui arătând de parcă îşi ţinea garderoba într-o pungă de cumpărături.

– Aşadar, Nick, ce-ai aflat?

Zâmbea, dar nu se uita la mine. Pe măsură ce i-am spus toată povestea, nu m-a întrerupt, n-a făcut decât să privească în pământ, dând din cap. Mă simţeam ca un fiu care-i împărtăşea problemele tatălui său, şi era un sentiment plăcut.

Ne plimbaserăm un sfert de oră iar eu ajunsesem la sfârşitul prezentării. Era rândul lui să vorbească. Mă aşteptam să se oprească sau să căutăm o bancă pe care să putem sta, dar a continuat să meargă.

A întors capul spre mine şi a zâmbit din nou.

– Nick, nu ştiam că poţi fi atât de meticulos. Cu cine ai mai vorbit despre asta?

– Cu nimeni, în afară de Euan şi de Sabatino.

– Euan şi acest de Sabatino au câte o copie a dischetelor?

Am minţit.

– Nu. Doar eu.

Chiar şi atunci când te duci la cineva ca să te ajute, nu-ţi pui niciodată la bătaie toate atuurile. Nu se ştie niciodată când s-ar putea să ai nevoie de un avantaj.

Era incredibil de calm.

– Trebuie să ne asigurăm că nimeni altcineva nu va mai afla – în orice caz, nu acum. Toate astea nu înseamnă doar

corupţie la un nivel mediu. Legăturile cu PIRA, cu Gibraltarul şi, după câte se pare, cu DEA arată că totul este într-adevăr foarte grav. E evident că până acum ai avut succes în încercarea ta de a afla dedesubturile afacerii, aşa că vreau să te întreb ceva.

A făcut o pauză, ca şi cum ar fi fost un judecător gata să delibereze.

– Crezi că merge mai departe de atât?

– Dracu' ştie, i-am răspuns. Însă e important să nu risc. Ăsta-i motivul pentru care am vrut să discut cu dumneavoastră personal.

– Şi unde-i micuţa Brown acum?

Am minţit din nou.

– Într-un hotel, doarme dusă. O să am nevoie de ajutor ca să o încredinţez bunicilor.

– Desigur, Nick. Toate la vremea lor.

Am mers o bucată de vreme în tăcere. Am luat-o spre un bar din colţul unui tunel auto, sub linia de cale ferată. Simmonds a luat-o la dreapta, ceea ce ne-a scos direct sub arcade. După care a vorbit din nou, pe un ton care îmi dădea de înţeles că nici nu se punea problema ca eu să nu mă conformez cererii sale:

– Înainte de a face ceva ca să te ajut, ceea ce vreau de la tine este, desigur, dovada.

Continua să nu se uite la mine, asigurându-se în schimb că evita băltoacele de apă, pătate cu ulei de motor.

– N-am adus dischetele, dacă la asta vă referiţi.

– Nick, o să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să mă asigur ca amândoi o să fiţi protejaţi. Dar am nevoie de dovadă – şi de toate copiile sale. Poţi să-mi faci rost de ele acum?

– Imposibil. Pot să le aduc peste câteva ore.

– Nick, nu pot să fac nimic fără ele. Am nevoie de toate copiile. Până şi de cea pe care ai lăsat-o în dosarul tău secret.

Am dat din umeri.

– Trebuie să înţelegeţi că asta este pentru protecţia mea.

Am făcut iar dreapta şi am luat-o înapoi spre gară, paralel cu calea ferată.

Am mers două minute, în tăcere, de-a lungul unor străduţe înguste pline de depozite. Simmonds era îngândurat. Un tren de marfă huruia pe deasupra noastră, trezindu-i pe locuitorii din sud-vestul Londrei. De ce mama dracului era atât de important pentru el să ştie câte copii existau şi să pună mâna pe ele?

– Credeţi-mă, am strigat eu ca să acopăr zgomotul, am sub control acest aspect al situaţiei. Am încasat destule lovituri. Ştiţi la fel de bine ca mine că am procedat aşa pentru a proteja pe toată lumea, inclusiv pe dumneavoastră.

– Da, desigur, însă eu sunt cel care trebuie să ţină sub control toate informaţiile. Nici măcar tu n-ar trebui să ai o copie. Implică mult prea multe riscuri.

Discuţia începea să se transforme într-o mare tâmpenie.

– Am înţeles asta. Dar dacă ei vă vin de hac şi dumneavoastră? N-ar mai exista nimic în sprijinul a ceea ce spun. Nu e vorba numai despre corupţia americanilor, nu vedeţi? Gibraltarul a fost o înscenare. Ne include şi pe noi.

Simmonds a dat din cap aprobator spre o băltoacă din canalul de scurgere.

– Câteva chestii mi se par de neînţeles, am spus eu. De ce ni s-a zis la instructaj că bomba va fi iniţiată de la distanţă, printr-o telecomandă? Cum se face că informaţia legată de ASU a fost atât de exactă, însă atât de greşită – având în vedere că n-a existat nici o bombă?

Nici de data asta nu mi-a răspuns. Ceva nu se potrivea. La dracu'!

Mă simţeam ca şi cum aş fi fost lovit din nou în ceafă cu un extinctor. De ce nu mă gândisem la asta? Huruitul trenului de marfă se auzea acum la distanţă. Liniştea dimineţii revenise.

– Dar ştiţi deja toate astea, nu-i aşa?

Nici un răspuns. Nici măcar nu şi-a schimbat ritmul paşilor.

Cine ne spusese că bomba din Gibraltar avea să fie iniţiată printr-o telecomandă?

Simmonds, care era acolo cu Alpha, ca să-l supravegheze.

De ce mama dracului nu mă gândisem la asta înainte?

M-am oprit din mers. Simmonds a continuat să meargă.

– Aici nu-i vorba numai despre americani şi despre PIRA, nu-i aşa? E vorba de mai mult. Iar dumneavoastră sunteţi părtaş la asta, nu-i aşa?

Arcadele din spate adăposteau magazine care vindeau în stil industrial şi nu cu amănuntul: service-uri auto, ateliere cu tablă ondulată şi depozite, majoritatea având microbuzele companiei parcate afară pe timpul nopţii. În stânga noastră, la aproximativ 20 de metri, era un spaţiu verde care aparţinea unui complex de locuinţe construit de primărie, iar pe cealaltă parte se vedeau nişte blocuri. În jurul nostru se găseau doar nişte containere de gunoi şi nişte maşini roşii cu platforme pe care se transportau autovehiculele avariate, cu girofaruri galbene deasupra cabinei şoferului.

S-a întors ca să se uite la mine şi a făcut şase paşi înapoi, până acolo unde mă oprisem. Pentru prima dată ne uitam unul în ochii celuilalt.

– Nick, cred că trebuie să înţelegi o chestie. O să-mi dai toate informaţiile – şi când spun asta mă refer la toate informaţiile existente. Nu putem să ne asumăm riscul ca alte copii să mai fie în circulaţie.

Expresia de pe faţa lui era cea a unui mare maestru de şah pe cale de a face mutarea decisivă. Şocul şi oroarea mi se citeau probabil pe chip.

– Noi n-am fost neapărat de acord cu hotărârea americanilor de a te ucide, însă n-ar trebui să te îndoieşti că te vom omorî, dacă este cazul.

– Noi?

– Situaţia e mult mai complexă decât crezi tu, Nick. Eşti inteligent, trebuie să-ţi dai seama de implicaţiile politice şi comerciale pe care le atrage încetarea focului într-o asemenea conjunctură. Dezvăluirea informaţiilor de pe dischete ar complica lucrurile şi mai mult. E regretabil ce s-a întâmplat cu amicul tău Kevin şi cu familia sa, recunosc. Când mi-a spus ce descoperise, am încercat să discut cu americanii despre o modalitate mai puţin complicată de a rezolva situaţia.

Deci ăsta fusese motivul pentru care mi se ordonase atât de brusc să mă întorc în Marea Britanie. După ce Simmonds vorbise cu Kev, voise să părăsesc teritoriul SUA – şi asta, cât mai rapid. Nu dorea să fiu pus la curent de Kev – sau să împiedic uciderea lui.

M-am gândit la Kelly. Cel puţin, ea era în siguranţă.

Parcă îmi citea gândurile.

– Dacă hotărăşti să nu-mi dai toate informaţiile, o să recurgem la uciderea copilei. Iar apoi o să te omorâm şi pe tine, desigur, după ce o să obţinem ce ne trebuie. Nu fi naiv, Nick! Noi doi suntem la fel. Aici nu-i vorba despre emoţii, ci despre afaceri, Nick, despre afaceri.

S-a uitat la mine asemenea unui tată care-şi dojeneşte fiul neascultător.

– Nu ai de ales.

Am încercat să mă opun. Nu făcea decât să meargă la cacealma.

– Apropo, Euan îţi transmite cele mai bune urări şi spune că a reuşit să facă rost de un televizor pentru dormitorul micuţei.

Crede-mă, Nick, Euan o s-o omoare. Îi plac mai mult beneficiile de ordin financiar.

Am clătinat uşor din cap, a neîncredere.

– Ia gândeşte-te. Cine a iniţiat contactul?

Avea dreptate, Euan o făcuse. Simmonds îl direcţiona, iar Euan apăsa pe trăgaci. Am continuat să mă opun acestei idei.

Şi-a desfăcut haina şi a scos un telefon mobil din buzunarul interior.

– Hai să-l lăsăm pe Euan să-ţi explice cum stă treaba; oricum, rămăsese că-l sun mai târziu.

A pornit telefonul şi a aşteptat până când i se cerea codul PIN. Zâmbea în timp ce se uita la ecranul telefonului.

– Ştii, aşa te-au găsit americanii. În general se crede că detectarea poate să aibă loc numai când telefonul este folosit. Nu-i aşa. Atâta timp cât au fost pornite o dată, se transformă în nişte dispozitive de urmărire în miniatură, chiar dacă nu se iniţiază sau nu se primeşte nici un apel. De fapt, sunt un fel de detectoare electronice. Din punctul ăsta de vedere, ni se par deosebit de folositoare.

A tastat codul PIN şi s-a auzit melodia de întâmpinare.

– Oricum, odată ce te-au scăpat printre degete la Lorton, singura noastră opţiune a fost să te lăsăm să te întorci în Marea Britanie. Aveam nevoie să ştiu ce ai descoperit. Trebuie să-ţi spun că mă bucur că ai avut atâta succes în tratamentul cancerului.

La naiba! Nu făcuse nici o remarcă despre tunsoarea mea. Şi asta fiindcă deja ştia. Însă Euan, nu. Fusese suficient de inteligent ca să menţioneze asta. Mi se făcea rău ştiind că-şi folosea măiestria împotriva mea.

Simmonds zâmbea. Ştia că mă lovise unde mă durea cel mai rău.

– Nick, îţi mai spun o dată. Am nevoie de toate dischetele. Ştii că micuţa ar suferi foarte mult; nu că ne-ar face plăcere, însă sunt în joc nişte chestiuni foarte importante.

Voiam atât de mult să-mi răspundă Euan la telefon! Voiam să vorbesc cu el, voiam să-mi confirme că nu era decât o cacealma. În adâncul sufletului însă ştiam cum stăteau lucrurile.

Simmonds aproape că terminase de format numărul. N-aveam de ales. Nu puteam să risc viaţa lui Kelly. N-avea să dea acest telefon.

Cu mâna dreaptă îndoită, m-am învârtit, şi balansându-mă cu putere, l-am lovit direct în nas. S-a auzit un pârâit înfundat de oase fracturate, iar el s-a prăbuşit cu un geamăt înăbuşit. În timp ce se zvârcolea de durere, l-am lovit cu capul de una dintre maşinile-platformă. Am apucat telefonul cu mâna stângă, m-am aşezat în spatele lui şi i l-am pus în dreptul gâtului.

I-am tras capul pe spate cu mâna dreaptă şi i-am vârât telefonul sub mărul lui Adam.

M-am uitat în stânga şi-n dreapta. Eram prea expuşi acolo, iar ceea ce intenţionam să fac avea să dureze câteva minute. M-am dat înapoi, târându-l între două camioane. M-am lăsat în genunchi, sprijinindu-mă bine în telefon. Se chinuia să mă împingă, dând haotic din mâini, încercând să-mi facă faţa praf.

Gemetele şi horcăiturile lui se auzeau din ce în ce mai tare. Am răspuns lăsându-mă cu toată greutatea pentru a-i îndoi capul, astfel încât bărbia îi stătea aproape lipită de piept. Am apăsat şi mai mult. Încă două minute şi aveam să termin.

După 30 de secunde a început să se zbată plin de furie, cu toată forţa şi frenezia de care un individ e capabil atunci când ştie că e pe moarte. Însă, orice ar fi încercat, n-avea să se mai ridice.

Mâinile sale încă mai încercau să-mi zgârie faţa. M-am ridicat şi m-am lăsat în jos ca să mă feresc, menţinând însă presiunea asupra gâtului său. Reuşise să-mi smulgă cojile rănilor cu care mă procopsisem în urma luptei cu McGear, însă nu simţeam că sângerez serios. În cele din urmă, şi-a băgat unghiile în rana de sub ochi. Am urlat atunci când cele trei unghii au început să-mi pătrundă în pielea sensibilă, afectată deja. Am agravat situaţia, trăgându-mă înapoi; când am făcut-o, pielea feţei mi-a rămas sub unghiile lui Simmonds.

Nu m-am mai deranjat să verific dacă se uita cineva la noi. Nu-mi mai păsa. Aproape că rămăsesem fără aer din cauza efortului depus, iar rănile de pe faţă mă usturau din cauza transpiraţiei.

Treptat-treptat, mişcările sale s-au redus la nişte zbateri spasmodice ale picioarelor. Mâinile sale nu mai încercau să se agaţe de ceva. Câteva secunde mai târziu era inconştient. Primul gând a fost să mă ridic şi să plec, lăsându-l să sufere de pe urma efectelor hipoxiei[1]; creierul i-ar fi fost afectat pentru tot restul vieţii. M-am hotărât să duc lucrurile până la capăt. Îl voiam mort pe nenorocitul ăsta.

L-am mai lăsat 30 de secunde. Pieptul a încetat să i se mai mişte. I-am pus degetele pe carotidă să-i iau pulsul şi n-am mai simţit nimic.

L-am târât până la perete şi l-am sprijinit de uşile unui depozit. După asta, m-am ridicat în picioare şi-am început să scutur praful de pe mine. M-am dus la umbră, mi-am băgat cămaşa în pantaloni şi mi-am şters transpiraţia şi sângele de pe faţă cu mâneca. Am verificat telefonul. Se închisese în timpul luptei. Am şters amprentele, după care am lăsat totul aşa cum

---

[1] Oxigenarea insuficientă a ţesuturilor (n.tr.)

era şi am plecat degajat. Nu-mi păsa dacă mă văzuse cineva. Nu mai conta. Aveam griji mult mai mari.

Am plecat cu maşina spre vest, presându-mi rana de sub ochi cu manşeta, ca să opresc sângerarea.

Totul mi se învârtea în cap, dar începea, uşor, uşor, să capete sens.

Ştiam în sfârşit cum mă găsiseră Luther şi compania – trebuie să fi obţinut cu forţa numărul de telefon de la Pat, după care au urmărit semnalul, când eu am pus în funcţiune mobilul, aşteptând să mă sune.

Dacă i-aş fi spus lui Euan sau lui Simmonds că mai aveam încă un set de copii ale fişierelor în laptop şi l-aş fi dat unuia din ei? Aş fi fost un om mort. Prin recuperarea informaţiilor îşi apărau spatele.

Stabilise Simmonds cu Euan să-l sune după întâlnirea noastră? Euan se afla la trei ore distanţă, iar cadavrul lui Simmonds avea să fie descoperit în curând. Dacă Euan afla asta, n-ar mai fi riscat nimic. Avea să schimbe locaţia sau putea s-o omoare imediat pe Kelly. Ambele variante erau la fel de îngrozitoare. Aş fi pierdut-o definitiv.

De data asta, nici nu se punea problema s-o părăsesc. Puteam s-o sun pe mobil şi să-i spun să fugă, dar ce-aş fi rezolvat cu asta? Era în mijlocul pustietăţii; chiar dacă fugea timp de jumătate de oră, n-ar fi întâlnit pe nimeni şi nimic. Casa lui Euan se afla în mijlocul unei zone muntoase, înconjurată de iarbă, de pietre şi de rahat de oaie. Ar fi găsit-o imediat.

Puteam să sun la poliţie, însă ce garanţie aveam c-o să mă creadă? Puteam să pierd câteva ore încercând să-i conving, însă, dacă aş fi reuşit, ar fi fost prea târziu.

Sau ar fi putut face un raid la casa lui Euan, iar rezultatul ar fi fost acelaşi.

Pentru o fracţiune de secundă m-am gândit la Big Al. Speram ca deja să fi ieşit cu faţa curată din toate astea. Nu degeaba avea conturi de rezervă pentru situaţii de extremă urgenţă. Dacă-mi transferase mie 400 000, în mod sigur luase 800 000 pentru sine. Bătrânul Tărtăcuţă avea să fie OK. Mi l-am scos din minte.

Pe panourile de pe margine, chiar înainte de Heathrow, erau afişate toate instalaţiile de servicii de pe autostradă. M-am gândit la singura mişcare posibilă. Apoi am ieşit pe şoseaua laterală şi am intrat în parcare. Tot ceea ce trebuia să fac acum era să ajung la un telefon şi să sun.

39

Service-ul era plin. A trebuit să parchez la o sută de metri de intrarea principală. Am coborât din maşină în momentul în care a început să plouă. Până când am ajuns la cele patru telefoane de afară, de la Burger King, eram ud fleaşcă. Primele două acceptau numai cartele telefonice. În buzunar aveam vreo trei lire mărunţiş; nu erau de-ajuns. Am intrat în magazin, ştergându-mi faţa ca să îndepărtez o parte din sânge. Am cumpărat un ziar cu o bancnotă de cinci lire şi am ieşit. Femeia dinăuntru a părut îngrijorată de felul în care-mi arăta faţa. Am intrat din nou şi am cumpărat o pungă de caramele cu o bancnotă de zece lire. Femeia părea şi mai înfricoşată. Poate că se gândea c-o văzusem holbându-se la mine. A fost fericită să-mi dea restul şi să mă vadă plecând.

În timp ce formam numărul am simţit un nod în stomac, ca şi cum aş fi fost un adolescent imberb sunând ca să-şi aranjeze prima lui întâlnire. L-o fi pus la încărcat şi l-o fi lăsat deschis? De ce n-ar fi făcut-o? Nu mă dezamăgise până atunci.

Telefonul a început să sune.

Pentru o clipă m-am simţit ca un copil aflat cu tăticul său într-un magazin de dulciuri, reuşind cu greu să-mi controlez starea de agitaţie care pusese stăpânire pe mine. În plus, aveam alte griji. Dacă telefonul era acum la Euan? Trebuia să închid sau să încerc să-l păcălesc şi să aflu unde este fetiţa? Era prea târziu ca să mă mai gândesc la toate astea. Ţârâitul s-a oprit; a

urmat o scurtă pauză, după care am auzit o voce cunoscută, timidă şi ezitantă:

– Alo, cine e la telefon?

– Bună, Kelly, sunt eu, Nick, i-am răspuns, încercând să par relaxat. Eşti singură?

– Da, m-ai trezit. Te întorci acum?

Părea obosită şi confuză. Încercam din răsputeri să mă gândesc la un răspuns; slavă Domnului, ea a continuat:

– Euan mi-a spus că s-ar putea să stau cu el o perioadă pentru că tu a trebuit să pleci undeva. Nu-i adevărat, Nick, nu-i aşa? Mi-ai spus că n-o să mă părăseşti.

Legătura era destul de proastă. Din cauza ploii care cădea pe geamurile de sticlă ale cabinei telefonice, a trebuit să-mi bag un deget în cealaltă ureche ca s-o aud. În cabina vecină, un şofer de camion urla supărat foc, având o dispută cu şeful lui din cauza unui vitezometru care-l împiedica să meargă mai departe, iar el n-avea chef să-şi piardă permisul doar pentru a căra câteva cutii cu hanorace până la Carlisle. În afară de tămbălăul ăsta mai era şi zumzetul constant al traficului de pe autostradă şi zgomotele pe care le făceau oamenii care intrau şi ieşeau din service.

Trebuia să ignor toate astea şi să mă concentrez asupra convorbirii, pentru că nu puteam să-i cer lui Kelly să vorbească mai tare.

I-am spus:

– N-o să te părăsesc niciodată. Euan te minte. Am aflat câteva lucruri rele despre el, Kelly. Eşti în casă?

– Da. Sunt în pat.

– Euan e la el în pat?

– Da. Vrei să vorbeşti cu el?

– Nu, nu. Lasă-mă să mă gândesc puţin.

Mintea mea lucra contra cronometru, încercând să găsească modalitatea cea mai bună de a-i spune ce doream.

– Vin să te iau. De fapt, o să ajung acolo curând. Acum, ascultă-mă cu atenţie. Vreau să faci ceva foarte dificil şi foarte periculos. Nu trebuie decât să faci asta pentru mine şi totul se va termina.

În momentul în care am rostit cuvintele m-am simţit un mincinos de cea mai joasă speţă.

– Trebuie să fug iar de nişte oameni?

– Nu, nu, nu... De data asta e vorba despre altceva. E cea mai specială misiune pe care a avut-o vreodată un spion. Nu voiam să-i dau timp să se gândească, astfel că am continuat: Mai întâi vreau să verifici ceva, bine? Eşti în pat, nu-i aşa? Bagă-te sub plapumă şi să nu vorbeşti decât în şoaptă, OK?

Puteam să aud foşnetele în timp ce se băga sub plapumă.

– Şi ce-o să facem, Nick?

– Vreau să te uiţi la ecranul telefonului şi să apeşi pe o tastă. O să se lumineze ecranul. Spune-mi dacă vezi semnul pentru baterie. Câte linii mai sunt? Ai văzut-o?

Am auzit-o cum apăsa pe taste.

– Da, o văd.

– Câte linii sunt în dreptul bateriei?

– Trei. Sunt trei linii. Una dintre ele pâlpâie.

– Asta-i bine.

Nu prea era: trei linii însemna că nu pusese telefonul la reîncărcat, bateria era încărcată mai puţin de jumătate, şi avea să-mi ia o groază de timp ca să vorbesc cu ea de-a lungul întregului proces.

– Ce-i cu zgomotul ăla? m-a întrebat.

Şoferul de camion era extrem de nervos şi răcnea în telefon, iar ţigara pe care o ţinea în mână făcea cabina telefonică să arate ca o cameră cu aburi.

– Nu-i nimic important. Kelly, o să-ţi spun ce ai de făcut, însă trebuie să continui să mă asculţi la telefon. Poţi să faci acest lucru?

– De ce e Euan rău, Nick? Ce...

– Kelly, ascultă-mă. Euan vrea să-mi facă rău. Dacă o să descopere că faci asta pentru mine, o să-ți facă și ție rău. Înțelegi asta?

Am auzit nenumăratele foșnete ale așternutului; în mod clar era băgată sub plapumă. După care mi-a răspuns pe un ton scăzut:

– Da.

Nu părea prea încântată de situația asta. Eram sigur că exista și o cale mult mai bună prin care puteam să rezolv problema, dar n-aveam timp să mă gândesc care ar fi putut fi asta.

– Dacă Euan se trezește, i-am spus, sau dacă telefonul se oprește și nu mai merge, vreau să ieși din casă foarte, foarte încet, fără să faci vreun zgomot. Vreau să cobori pe alee până la șosea și să te ascunzi în spatele copacilor, chiar lângă poarta aia mare prin care a intrat Euan cu mașina ca să ajungă la el acasă. Știi la ce mă refer?

– Îhî.

– Trebuie să te ascunzi acolo până când o să auzi că vine o mașină și se oprește, dar să nu ieși din ascunzătoare până când n-auzi claxonând de două ori. Numai atunci ieși. Ai înțeles? O să fiu în mașină. E un Astra de culoare albastră, OK?

A urmat o pauză.

– Ce-i aia un As... Astra, Nick?

Rahat, n-avea decât șapte ani și mai era și americancă. La ce dracu' mă așteptam?

– OK. O să fiu în mașina albastră care o să oprească și o să vin să te iau. Am pus-o să repete și, ca măsură de siguranță, i-am spus: Dacă Euan se trezește și te vede, vreau să fugi spre copaci cât poți de repede și să te ascunzi. N-o să ne mai vedem niciodată dacă Euan te prinde făcând ce ți-am spus. Nu mă lăsa baltă, bine? Și nu uita, chiar dacă Euan strigă după tine, să nu ieși din ascunzătoare, bine?

– Bine. O să vii şi o să mă iei, nu-i aşa?

Avea o doză de îndoială în creieraşul ăla al ei.

– Normal că o să vin. Acum, înainte de toate, ce vreau de la tine e să te dai jos, după care să pui telefonul pe pat şi să te îmbraci, foarte încet şi fără zgomot. Să-ţi pui o haină groasă pe tine. Mai ţii minte adidaşii ăia pe care ţi i-am luat? Ai grijă să-i iei, dar să nu te încalţi deocamdată.

Am auzit-o cum pune telefonul pe pat şi începe să-şi caute lucrurile prin cameră.

„Grăbeşte-te, fir-ar al dracului!"

Mi-am impus să mă calmez.

Trecuseră aproape două minute când am auzit-o:

– Sunt gata, Nick.

– Acum, ascultă-mă cu atenţie. Euan nu mai e prietenul nostru; a încercat să mă omoare. Mă înţelegi, Kelly? A încercat să mă omoare.

Iar a urmat o pauză.

– De ce? Nu... nu înţeleg, Nick... mi-ai spus că este prietenul tău.

– Ştiu, ştiu, însă lucrurile se mai schimbă. Vrei să mă ajuţi?

– Da.

– Bine, atunci trebuie să faci exact ce-ţi spun. Vreau să-ţi bagi adidaşii în buzunarele de la haină. OK, acum e timpul să cobori pe scări. Vreau să ţii telefonul la ureche. În regulă?

– Îhî.

Timpul trecea repede şi la fel de repede se duceau şi fisele mele.

– Nu uita, trebuie să nu faci nici un fel de zgomot, ca să nu-l trezeşti pe Euan. Iar dacă se întâmplă asta, o iei la fugă spre ascunzătoare – promiţi?

– Pe cuvânt de onoare.

– OK, vreau să cobori scările cu foarte, foarte mare grijă. Nu mai vorbi cu mine până când n-ajungi în bucătărie; începând din momentul ăsta, nu trebuie să vorbim decât în şoaptă. OK?

– OK.

Am auzit-o cum deschide uşa. În timp ce ieşea din cameră, mi-am imaginat-o trecând pe lângă baie, undeva în stânga. În faţă, la jumătatea palierului şi la aproape trei metri distanţă avea să fie uşa camerei lui Euan. Era deschisă sau închisă? Prea târziu ca s-o mai întreb. După câţiva paşi, trebuia să fi ajuns la scara principală, lângă vechiul ceas cu pendulă. I-am auzit ticăitul rar şi greoi; îmi aducea aminte de ceva din atmosfera filmelor lui Hitchcock.

Sunetul straniu al ceasului s-a estompat destul de greu; bravo ei, probabil cobora pe scări cu foarte mare atenţie. O singură dată am auzit scârţâitul unei scânduri şi m-am întrebat din nou dacă uşa lui Euan era deschisă. Oare dormea cu ea deschisă? Nu reuşeam să-mi amintesc.

La capătul scărilor avea să se întoarcă şi s-o ia la dreapta, îndreptându-se spre bucătărie.

Am încercat să-mi imaginez unde era, însă am pierdut-o în tăcerea casei. Într-un final, am auzit un scârţâit abia perceptibil de balamale; ajunsese la uşa bucătăriei. M-am simţit extrem de vinovat folosind-o în felul ăsta; însă ea ştia cum merge treaba – ei bine, măcar o parte din ea. La dracu', decizia fusese luată; nu trebuia decât s-o pun în aplicare. Dacă mergea, bine; dacă nu, ea avea să moară. Dacă nu încercam, murea, aşa că era mai bine s-o las să continue, să vedem ce-o să iasă.

Mi-a şoptit:

– Sunt în bucătărie, dar nu prea văd nimic. Am voie să aprind lumina?

Fusese cea mai puternică şoaptă pe care o auzisem vreodată.

– Nu, nu, nu, Kelly, trebuie să vorbeşti foarte rar şi foarte încet – aşa ca mine. Şi i-am arătat cum. Şi nu aprinde lumina.

asta o să-l trezească pe Euan. Trebuie să mergi încet şi cu grijă, şi să mă asculţi tot timpul. Dacă nu înţelegi ceva, întreabă-mă, şi nu uita, dacă se întâmplă ceva sau auzi vreun zgomot, opreşte-te şi o să ascultăm amândoi. OK?

– OK.

De când îi spusesem să vorbească mai încet, problema era că o auzeam foarte greu. Şoferul de camion îşi terminase convorbirea, trântind telefonul în furcă şi năpustindu-se valvârtej în Burger King. O femeie intrase în cabină după el şi sporovăia cu o prietenă.

Bucătăria era compusă din două zone reunite: vechea cameră din spatele casei şi ceea ce fusese odată o potecă între casă şi peretele vechiului ţarc pentru oi. Peste potecă fusese construită un fel de încăpere de sticlă, pe post de bucătărie, având toată aparatura aranjată într-un şir lung, aşezat sub acoperişul de sticlă. În bucătărie se aflau ghivece cu plante pe suporturi, iar în mijloc, o masă rotundă de lemn; speram să nu se lovească de nimic atât timp cât avea să meargă pe pardoseala de care fusese lipsit terenul de squash. Amintindu-mi noaptea pe care ne-o petrecusem „salvând" lemnul de pe jos, m-am cutremurat la gândul acelor ani de prietenie, de încredere şi chiar de iubire. M-am simţit dezamăgit, folosit şi trădat.

Bateria n-avea cum să mai ţină mult.

– Totul e în regulă? am întrebat-o.

Am încercat din răsputeri să nu transmit vreun semn de panică, dar ştiam că în curând avea să aibă probleme. Dacă-i murea telefonul, îşi putea aminti oare ce-i spusesem să facă?

– Nu văd nimic, Nick.

M-am gândit câteva secunde, încercând să-mi amintesc mai multe despre aranjamentul bucătăriei.

– OK, Kelly, du-te foarte încet la chiuvetă. Du-te şi rămâi acolo, lângă plită.

– Ce-i aia?

– E chestia aia pe care gătești, cu oale și cu cratițe pe ea. O vezi?

– Îhî.

– Bine. în partea dreaptă o să găsești un întrerupător. Îl vezi?

– O să mă uit.

Peste o clipă mi-a spus:

– Nick, îl văd.

Probabil că aprinsese lumina fluorescentă, slabă de deasupra corpurilor suspendate; părea ușurată.

– Bravo ție. Acum vreau să te întorci și să închizi ușa bucătăriei foarte ușor. Bine?

– OK. O să vii după mine, Nick?

Nu eram deloc convins de asta. Ar fi trebuit să mă opresc în momentul ăla și s-o pun să deschidă ușa de la intrare pentru mine și să aștepte? Nu, la dracu'! Euan putea să primească în orice moment un telefon și să fie informat de moartea lui Simmonds.

– Fii sigură că o să vin, însă nu pot decât dacă o să faci tot ce spun, OK? Ține telefonul la ureche și închide ușa foarte ușor.

Am auzit scârțâitul care mi-a confirmat că o închisese.

– Ceea ce vreau acum să faci este să te duci și să arunci o privire sub chiuvetă, să scoți toate sticlele și toate celelalte lucruri și să le pui pe masă. Bine?

– OK.

S-a făcut liniște, după care s-a auzit un zdrăngănit ușor în timp ce scotea sticlele și bidoanele de-acolo.

– Gata, am scos totul afară.

– Bună treabă! Acum, foarte încet, citește-mi ce scrie pe etichete. Ce zici, poți?

– Nu, nu pot.

– De ce?

– Sunt mult prea multe lucruri și e prea întuneric. Nu pot s-o fac.

Acum era agitată; simţeam nesiguranţa din vocea ei.

„La dracu', durează prea mult."

– E OK, Kelly, mergi până la întrerupătorul de lângă uşă şi aprinde lumina. Nu te grăbi. Bine?

– Bine.

Se auzea de parcă i se înfundase nasul. Cunoşteam destul de bine sunetul ăsta. În următorul moment, dacă nu eram atent, aveau să apară lacrimile – şi gata, totul se ducea de râpă.

Am auzit-o cum îşi târâia picioarele spre întrerupător.

– Gata, acum pot să văd, Nick.

– OK, acum du-te înapoi şi citeşte-mi ce scrie pe etichete, bine?

– OK.

S-a dus înapoi la masă şi puteam să o aud cum ridică produsele de curăţat.

– Ajax.

– OK, Kelly, care-i următorul?

Ce mama naibii, era prea de tot! Ţineam telefonul la ureche, aproape ţinându-mi respiraţia, rugându-mă în tăcere să reuşească şi totul să iasă cum trebuie. Eram extrem de surescitat şi puteam să-mi simt inima bătând nebuneşte. Mă zvârcoleam ca un nebun în cămaşă de forţă, îndoindu-mă şi învârtindu-mă în cabina telefonică, mimând eu însumi acţiunile lui Kelly. M-am uitat la cabina alăturată; femeia care vorbea cu prietena ei şterse condensul de pe geamul de sticlă ca să mă vadă mai bine, şi părea că face nişte comentarii. Probabil că arătam ca un criminal în serie, cu tăieturile şi cu cicatricile de pe faţă, cu părul şi cu hainele ude fleaşcă. Zgomotul puternic de metal scăpat pe lemn m-a făcut să sar în sus.

– Kelly? Kelly?

Linişte, după care telefonul a fost ridicat.

– Îmi pare rău, Nick. Am scăpat o lingură pe jos. N-am văzut-o. Nu vreau să mai fac chestia asta! Te rog, vino şi ia-mă odată!

Nu mai era mult până când avea să izbucnească în plâns.

– Kelly, nu-ţi face griji. E OK, e OK.

Am auzit-o cum îşi trage nasul.

„Nu, nu acum, ce mama dracului!"

– E OK, Kelly, e OK. Nu pot să te iau decât dacă mă ajuţi. Trebuie să fii curajoasă. Euan încearcă să mă omoare. Numai tu mă poţi ajuta. Poţi să faci asta pentru mine?

– Te rog, grăbeşte-te, Nick. Vreau să fiu cu tine.

– E-n regulă, totul e în regulă.

Nu era chiar aşa, Nick, căci banii pe care-i băgam în telefon dispăreau cu repeziciune. Eram deja la ultimele monede. N-aveau să mă ţină prea mult. Am băgat altă monedă şi a zăngănit. Când a căzut în caseta de returnare a monedelor a trebuit să caut alta.

Începuse să citească mai multe etichete. Nu putea să descifreze majoritatea cuvintelor. I-am cerut să mi le spună pe litere. După ce desluşea şi a treia literă, eu ghiceam restul.

– Nu, asta nu-i bună. Treci la următoarea.

Mintea mi-o luase razna, încercând să-mi amintesc ingredientele şi formulele. În cele din urmă a citit ceva pe care-l puteam folosi.

– Kelly, trebuie să mă asculţi cu atenţie. Aici-i o cutie verde, nu-i aşa? Pune-o undeva la îndemână. După care vreau să te strecori până în următoarea încăpere. Acolo este chiuveta de spălat. Ştii unde e?

– Da.

Euan avea câte un loc pentru toate lucrurile şi totul era la locul lui. Ştiam că-şi ţinea furculiţele una lângă alta, în sertar.

– Chiar lângă uşă e un dulap, iar înăuntru este o sticlă albastră. Pe etichetă scrie antigel.

– Ce?

– Antigel. A-N-T-I... Vreau s-o iei şi s-o aduci lângă masă, OK?

Telefonul a păcănit când l-a lăsat pe blatul de bucătărie. Am început să mă agit şi mai mult.

După un timp, care mi s-a părut o eternitate, s-a întors la telefon.

– L-am luat.

– Pune-l pe masă şi deschide-l.

Am auzit-o cum a pus din nou telefonul jos, apoi am auzit o grămadă de gâfâieli şi de pufnituri în timp ce se chinuia să deschidă capacul sticlei.

– Nu ştiu cum să-l desfac.

– Învârteşte-l. Ştii cum să deschizi o sticlă.

– Nu ştiu. N-o să meargă. Încerc, Nick, dar îmi tremură mâinile.

Am auzit un geamăt uşor, prelungit. Eram sigur că o să izbucnească în plâns.

„Rahat, n-am nevoie de asta. N-o să meargă."

– Kelly? Kelly? Eşti OK? Vorbeşte cu mine, haide, vorbeşte cu mine.

N-am primit nici un răspuns.

„Haide, Kelly, haide odată."

Nimic. Tot ce se auzea era cum îşi trăgea nasul, încercând să-şi reţină lacrimile.

– Nick... vreau să vii să mă iei de-aici. Te rog, Nick, te rog!

Acum deja plângea în hohote.

– Nu te grăbi, Kelly, nu trebuie să te grăbeşti. E OK, totul e OK. Sunt aici, nu-ţi face griji. OK, stai o clipă şi ascultă-mă. Dacă auzi ceva, spune-mi la telefon şi o să încerc să ascult şi eu în acelaşi timp.

Am ascultat. Voiam să fiu sigur că nu-l trezise pe Euan. Voiam în acelaşi timp şi să n-o mai lungim atâta: trebuie să existe o modalitate prin care să scurtezi o acţiune de genul ăsta, în caz contrar erorile încep să curgă, iar oamenii cad singuri în cursă; hai să ne tragem sufletul, dar, în acelaşi timp, să fim rapizi, pe cât posibil. Ştiam exact ce trebuia să fac, însă frustrarea era că încercam să-i explic toate astea copilului, sub presiune, şi că trebuia s-o fac să continue pe tăcute – în condiţiile în care eu rămâneam fără monede, iar mobilul rămânea fără baterie.

Femeia a ieşit din cabina ei şi mi-a zâmbit împăciuitor, probabil ca nu cumva să mă iau după ea cu un satâr în mână.

– Te simţi bine, Kelly?

– Da. Mai vrei să desfac sticla aia?

Nu reuşeam să înţeleg de ce nu putea să facă chestia asta. Am început să-i dau şi mai multe instrucţiuni. După care mi-am amintit: sticla avea un capac special, cu protecţie pentru copii. Când am început să-i spun cum s-o deschidă, am auzit un sunet.

„Bateria. La naiba!"

– Da, nu uita să apeşi capacul cu putere în jos înainte să-l răsuceşti. Trebuie să ne grăbim puţin, altfel telefonul o să se oprească înainte de a termina.

– Acum ce fac, Nick?

– Ai sticla pe masă cu dopul desfăcut?

Nimic.

– Kelly? Kelly? Mai eşti acolo?

Gata, îi murise bateria?

După care am auzit-o:

– Acum ce să fac?

Slavă Domnului. Crezusem că murise bateria.

– E ceva pe-acolo cu care să deschizi cutia aia verde? Gata ştiu, cu lingura, Kelly. Ia lingura, pune telefonul pe masă cu multă grijă şi deschide cutia. OK?

Am ascultat, trecând în revistă diferitele opţiuni care-mi rămâneau dacă planul ăsta dădea greş. Am ajuns la concluzia că n-aveam alternative.

– Acum, urmează partea cea mai grea. Crezi că poţi face faţă? Trebuie să fii foarte hotărâtă ca să reuşeşti asta.

– Da, acum sunt OK. Îmi pare rău că am plâns, însă nu...

– Ştiu, ştiu asta, Kelly. Şi mie îmi pare rău, însă o să facem asta împreună. Vreau să pui telefonul în buzunar, lângă adidaşi. După asta, iei una din sticlele alea mari de pe masă, te duci până la uşa de la intrare şi o deschizi puţin. Nu trebuie să fie larg deschisă, ci numai un pic. După care pui sticla în spatele uşii, ca să nu-i dai voie să se închidă la loc. Nu uita, e o uşă mare şi grea, aşa că vreau s-o faci pe îndelete, cu mare grijă, ca să nu facă nici un zgomot. Crezi că poţi?

– Îhî, pot. Ce fac după aia?

– O să-ţi spun imediat. Nu uita, dacă telefonul se opreşte, n-o să mă mai poţi auzi. Când se întâmplă asta, trebuie să o iei la fugă spre copaci şi să te ascunzi.

Existau şanse ca Euan s-o găsească, însă ce altceva mai era de făcut?

– OK.

Avea să fie puţin mai complicat. Chiar dacă dormea, era posibil ca, la deschiderea uşii de la intrare, subconştientul lui Euan să sesizeze modificarea presiunii aerului şi zgomotul ambiental de afară şi să acţioneze în vreun fel, transpunând această schimbare într-un vis, semnalându-i într-un fel că era ceva în neregulă.

Dacă se întâmpla asta, cel puţin, Kelly avea să aibă un avantaj – atât timp cât îşi amintea ce-i spusesem.

– M-am întors în bucătărie. Acum ce fac?

– Ascultă-mă. Partea asta e foarte importantă. Până la cât poţi să numeri?

– Pot să număr până la zece mii.

Acum părea puţin mai liniştită, simţind că se apropia sfârşitul.

– Nu vreau să numeri decât până la trei sute. Poţi să faci asta?

– Da, pot s-o fac.

– Nu trebuie să numeri cu voce tare.

– OK.

– Mai întâi, vreau să te duci din nou la plită. Ştii cum se porneşte gazul?

– Bineînţeles! Câteodată o ajut pe mami la bucătărie.

Nu mă simţisem niciodată atât de trist. M-am forţat să mă concentrez din nou. Nu era loc de chestii care să-mi distragă atenţia. Putea să moară în orice clipă. Mă simţeam ca un nemernic, destul de vinovat pentru că o puneam să facă treaba asta în locul meu; în timp ce eu încercam să mă asigur c-o făcea cum trebuie.

– Bun. Deci ştii cum se porneşte gazul la cuptor şi la ochiurile de sus?

– Ţi-am mai spus, ştiu cum se găteşte.

Un autocar plin de tineri care se întorceau dintr-o excursie cu şcoala se oprise, iar pasagerii coborâseră şi se îndreptau spre zona de servire a burgerilor. Şase sau şapte adolescenţi rămaseseră în urmă şi veneau spre telefoane, râzând şi strigând cu vocile lor de puberi, încercând să se înghesuie într-o cabină liberă cu toţii. Zgomotul era insuportabil; nu puteam să mai aud ce-mi spunea Kelly. Trebuia să fac ceva.

– Kelly, aşteaptă un moment.

Mi-am pus mâna peste receptor, m-am aplecat afară şi am urlat:

– Hei, tăceţi dracului din gură! Vorbesc cu mătuşă-mea la telefon, bărbatul ei tocmai a murit şi încerc s-o încurajez, OK? Lăsaţi-mă să mă înţeleg şi eu cu femeia!

Copiii au tăcut, cu obrajii roşii. Au plecat fără să spună nimic şi s-au alăturat prietenilor, râzând forţat ca să arate ce bărbaţi au fost, pentru a masca situaţia jenantă în care se aflaseră mai înainte.

Am revenit la telefon.

– Kelly, e foarte important. Telefonul s-ar putea să se oprească în curând, pentru că bateria e pe sfârşite. Vreau să porneşti toate ochiurile de la aragaz. Ia telefonul cu tine, ca să pot auzi gazul. Du-te acolo, în timp ce vorbesc cu tine.

Am auzit fâsâitul buteliei pe care Euan o folosea la bucătărie.

– Miroase foarte tare, Nick.

– Ăsta-i un lucru bun. Acum, vreau să ieşi din bucătărie şi să închizi uşa. Trebuie însă să fii foarte atentă când ieşi din cameră. Nu uita, nu vrem să-l trezim pe Euan. Nu mai vorbi cu mine, gândeşte-te la ce ţi-am spus. Ieşi din bucătărie şi închide uşa de-acolo, OK?

– OK. Gata, n-o să mai vorbesc cu tine.

– E-n regulă.

Am auzit uşa închizându-se.

– Nick?

Am încercat să rămân calm.

– Da, Kelly?

– Pot să-i iau pe Jenny şi pe Ricky cu mine, te rog?

Am încercat din răsputeri să mă abţin.

– Nu, Kelly, nu mai e timp! Ascultă-mă. Nu mai ai timp să stai de vorbă. Vreau să numeri în minte până la trei sute, după care vreau să tragi aer adânc în piept şi să te întorci în bucătărie. Nu fugi! Trebuie doar să mergi. Te duci în bucătărie şi verşi tot antigelul în cutia verde. După care vreau să ieşi din bucătărie, dar nu fugi! Nu vreau să-l trezeşti pe Euan.

Dacă se împiedica şi se rănea, putea să fie înghiţită de incendiul care avea să izbucnească.

– Să ieşi foarte încet, să închizi uşa de la bucătărie după tine, după care să ieşi din casă, să închizi uşa de la intrare, foarte, foarte încet. Să nu te duci să-i iei pe Jenny sau pe Ricky.

– Dar vreau să-i iau... Te rog, Nick!?

N-am băgat-o în seamă.

– Apoi vreau să fugi cât poţi de repede şi să te ascunzi după copaci. Când o să fugi, o să auzi un bubuit şi o să vezi nişte flăcări. Să nu te opreşti şi să nu te uiţi în spate. Şi să nu ieşi din ascunzătoare până când nu ajung eu acolo, indiferent de ce se întâmplă. Ţi-am promis că o să ajung acolo în curând.

Existau momente, precum acesta, în care eram mulţumit că făcusem cursul acela atât de laborios, în care repetasem ca papagalul tehnicile de producere a bombelor incendiare şi de improvizare a dispozitivelor explozive. La momentul respectiv, cu mulţi ani în urmă, totul fusese extrem de plictisitor, însă trebuia făcut, deoarece într-o misiune nu poţi să-ţi iei un carneţel la tine. Învăţasem pe de rost cum să fac bombe din produse şi din ingrediente folosite zi de zi, şi cum să improvizez dispozitive electrice. Ca orice ateu care-şi aminteşte Tatăl Nostru pentru că a fost obligat s-o repete întruna la şcoală, îmi aminteam formula şi algoritmul prin care puteam obţine orice, de la o simplă bombă incendiară, ca în cazul de faţă, cu care aveam de gând să-l omor pe Euan – Amestecul Numărul 5 –, până la o bombă ce putea fi detonată din partea cealaltă a lumii, folosind un pager.

Telefonul a început să bipăie repetat, iar după un timp a amuţit de tot. Am văzut cu ochii minţii cum glicerina din antigel avea să reacţioneze amestecată cu celelalte substanţe. În patruzeci sau cincizeci de secunde avea să se aprindă. Dacă era umezeală, putea să dureze puţin mai mult.

Kelly avea la dispoziţie mai puţin de un minut pentru a ieşi din casă; după aprinderea gazului, aveau să urmeze o explozie masivă şi un incendiu devastator.

Din fericire, explozia îl va termina pe Euan, însă urma oare să aibă şi ea aceeaşi soartă?

„Te rog, te rog din suflet, te rog nu te duce să iei nenorocitii ăia de ursuleţi de pluş!“

M-am întors în grabă la maşină şi am pornit-o spre vest.

Prima rază de lumină încerca să răzbată prin norii de pe cer.

40

A fost cea mai îngrozitoare călătorie pe care am făcut-o vreodată.

Am văzut un indicator rutier care anunța: „Newport, 110 kilometri". Am călcat accelerația și am parcurs cu viteză maximă o distanță care mie mi se păruse a fi de vreo 50 de kilometri, dar am ajuns la un alt indicator care mă anunța: „Newport, 90 de kilometri". Mă simțeam de parcă eram urcat pe o bandă de alergare și băteam pasul pe loc, băgat în apă până la brâu.

Corpul se destinsese în urma agitației la care fusese supus și mă anunța că eram rănit. Mă durea gâtul îngrozitor. Nu mai sângeram, dar ochiul de care se ocupase Simmonds începuse să se umfle și îmi afecta vederea.

Euan, nenorocitul dracului! Prietenul în care avusesem încredere ani de zile. Mă durea la fel de tare gândul ăsta. Mă simțeam amorțit. Mă simțeam părăsit. În timp, probabil că această amorțeală a simțurilor avea să se transforme în furie sau în tristețe, însă, deocamdată, nu se întâmpla asta. Nu mă puteam gândi decât la privirea lui Kelly – când trenul pleca din stație – și la zâmbetul de pe fața lui Euan.

Ăsta era sfârșitul. Nici un nemernic n-avea să-mi stea în cale din cauza fișierelor ălora nenorocite pe care le aveam. Dacă planul funcționa, pachetul lui Euan avea să rămână undeva, într-un depozit, de vreme ce destinatarul nu mai exista. Uciderea

lui Simmonds avea să fie mușamalizată, indiferent de cum aveau s-o facă. Dacă vreun polițist zelos s-ar fi apropiat prea mult de adevăr, aveau să-i pună în cârcă tot felul de acuzații. John Stalker[1] nu era primul căruia i se întâmplase asta și n-avea să fie nici ultimul.

Acum totul căpăta sens, deoarece începeam să înțeleg de ce de fiecare dată când se inițiaseră convorbirile de pace, PIRA sau cineva pretinzând a fi din PIRA răpise un soldat sau un polițist, amplasase bombe pe teritoriul Marii Britanii. De ce asta? Deoarece este o afacere mult mai profitabilă să menții PROBLEMELE decât să le elimini.

O grămadă din tabăra noastră profitaseră de pe urma conflictelor de genul celui cu Irlanda de Nord și nu doreau ca acestea să ia sfârșit. RUC era probabil cea mai bine plătită forță de poliție din Europa, dacă nu din lume. Iar dacă erai șeful cel mare, era de datoria ta să afirmi că vrei să pui capăt războiului, deși, în realitate, aveai în subordine o forță uriașă de poliție, nenumărate resurse și putere. În cadrul acestei forțe polițienești existau niște miniimperii care evoluaseră datorită PROBLEMELOR, fiecare dintre ele primind toate resursele materiale și umane pe care le solicitase ca să-și ducă mai departe lupta împotriva terorismului.

Dacă erai polițist de douăzeci și patru de ani în rândurile RUC, căsătorit și cu doi copii, de ce ți-ai fi dorit ca PROBLEMELE să înceteze și să dispară? Câștigai destul ca să te bucuri de un standard înalt de viață, să ai o casă frumoasă, îți faci vacanțele peste hotare. De ce ți-ai fi dorit să vezi pacea instaurată și toate astea dispărând, pentru că ți s-ar fi spus că nu mai era nevoie de tine?

Nici armata britanică nu dorea să pună capăt conflictelor.

---

[1] Șef al Poliției din Manchester suspendat din funcție pentru că a condus o anchetă legată de uciderea de către RUC a unor membrii PIRA. (n.red.)

Zona de conflict reprezenta un teren fantastic de testare a echipamentelor şi de antrenament al trupelor – şi, asemenea celor din RUC, armata primea o felie şi mai mare de tort. În fiecare an, armata trebuia să-şi justifice bugetul, şi asta împotriva intereselor Forţelor Navale, care cereau mai multe fonduri pentru submarinele Trident, şi ale Forţelor Aeriene, care trâmbiţau în permanenţă că trebuie achiziţionate avioane Eurofighter 2000 sau cel puţin înlocuit sicriul zburător numit Tornado. Cu Irlanda de Nord pe agenda de lucru, armata putea să vorbească despre un „nou" angajament, o urgenţă operaţională – şi nimeni nu avea să se opună alimentării fondurilor pentru lupta împotriva terorismului. Cât despre soldaţi, ei nu voiau să piardă şansa de a sta şase luni pe an în Irlanda de Nord pe bani mai mulţi, cu mâncare şi cazare asigurate gratuit. La urma urmei, intraseră în rândurile armatei pentru a participa la diferite operaţiuni militare; eu asta făcusem şi mi se păruse grozav.

Industria britanică avea să piardă substanţial în urma încetării focului. Principalii producători din domeniul apărării proiectaseră echipamente specifice pentru asigurarea securităţii interne, profitaseră şi se îmbogăţiseră de pe urma condiţiilor operaţionale. Echipamentele militare, care-şi dovediseră calităţile pe câmpul de luptă în Irlanda de Nord, erau căutate cu înverşunare de cumpărătorii străini. Nu era de mirare că acest conflict făcuse din Marea Britanie una dintre cele trei ţări aflate în topul exportatorilor de armament la nivel mondial, cu efecte benefice asupra balanţei plăţilor din Regatul Unit.

Acum ştiam de ce trebuiseră să moară McCann, Farrell şi Savage. Enniskillen şi reacţia negativă la adresa PIRA. Oamenii semnând în cărţile de condoleanţe. Irlandezo-americanii care încetau să mai doneze bani. Momentul dialogului şi al reconcilierii trebuie să fi reprezentat un real pericol pentru toate astea.

Simmonds şi amicii săi nu puteau să accepte aşa ceva. Trebuiau să creeze martiri ca să menţină tensiunea şi atenţia opiniei publice trează în privinţa acestei chestiuni.

Eu eram doar o mică problemă nepreväzută într-o maşinărie bine pusă la punct. Probabil că Irlanda de Nord nu reprezenta pentru ei decât una dintre multele socoteli şi facturi care le îngroşau buzunarele. Din câte ştiam, băieţii ăştia provocaseră şi omorurile şi revoltele din Hebron, îi învrăjbiseră pe croaţi şi pe sârbi, şi îl omorâseră pe Kennedy deoarece voia să oprească Războiul din Vietnam. După cum spusese şi Simmonds, era vorba despre afaceri. Nu puteam face nimic ca să-i împiedic.

Însă nu mă preocupa problema asta. Ce rost mai avea? Singurul lucru pe care reuşisem să-l fac – probabil – fusese răzbunarea morţii lui Kev şi a lui Pat. Asta ar fi trebuit să fie îndeajuns.

Am ieşit de pe autostradă şi am intrat pe şoseaua cu două benzi care ducea la Abergavenny. Ploaia se oprise, dar urma o bucată de drum faimoasă pentru lucrările de reparaţii executate acolo. Casa lui Euan era la aproximativ 15 kilometri de partea cealaltă a oraşului, pe drumul spre Brecon.

Am tot intrat şi ieşit din trafic prin depăşiri repetate, ceilalţi şoferi claxonând şi arătându-mi pumnii. După aceea, la distanţă, am văzut luminile roşii ale stopurilor. Începuse ora de vârf a dimineţii. Am încetinit pe măsură ce volumul traficului sporea, iar în cele din urmă m-am oprit. Blocajul fusese provocat de lucrările de reasfaltare şi se părea că se întinde pe aproape un kilometru şi jumătate. Am continuat să merg pe marginea drumului, pe refugiu. Pe măsură ce treceam în viteză pe lângă ei, şoferii care stăteau pe loc claxonau furioşi. Zgomotul i-a alertat pe muncitorii care turnau asfaltul. Au alergat şi au strigat, încercând să mă oprească, gesticulând şi arătându-mi indicatoarele

care semnalizau lucrările la drum. Nici măcar nu știam ce reprezintă. Speram doar să nu fi fost văzut de poliție. Am schimbat vitezele accelerând și mai tare. Am luat-o spre Abergavenny și am rămas pe drumul de centură. M-am oprit la niște semafoare, m-am suit pe bordură și i-am ocolit pe cei de la coadă pentru a ajunge în față.

Îndată ce am ajuns de partea cealaltă a orașului, am intrat în zona rurală, iar șoseaua s-a îngustat de la două benzi pe sensul de mers, la una singură. Am accelerat până la 110–120 de km/h, mergând pe șosea ca și cum aș fi fost singur. Când am văzut că urma o curbă la stânga, am tras de volan spre extremitatea dreaptă a șoselei. Am auzit cum partea laterală a mașinii s-a lovit de parapet. Am mers înainte mai mult pe bucata neasfaltată a acostamentului. Fără să încetinesc, am trecut în viteza a doua, chiar înainte de a lua curba.

În curbă, am accelerat și am folosit asta ca pe un avantaj atunci când cauciucurile au reluat contactul cu asfaltul. Când am ieșit din curbă, am băgat în a patra și am ținut-o tot așa.

După un kilometru și jumătate, am dat de un camion care ocupa aproape toată șoseaua. Pe containerul masiv de transport al oilor, dublu etajat, era un autocolant care mă întreba dacă modul în care conducea șoferul mi se părea OK – dacă nu, să sun la sediul central al firmei. Am avut o grămadă de timp la dispoziție ca să-l citesc, abia târându-mă în spatele nemernicului ăluia cu 30 de km/h. Pe șosea erau numai curbe; putea să mă vadă în oglinda retrovizoare, dar nu exista nici o șansă ca tipul să tragă pe dreapta și să mă lase să-l depășesc. Viteza scăzuse până la 25 de km/h, m-am uitat la ceas. Era 9.35 și pornisem la drum de mai puțin de trei ore.

Am tot încercat să-l depășesc, să mă uit dacă e posibil și să revin în spatele lui. Până și oile se holbau la mine. Șoferul camionului se bucura; ne uitam unul în ochii celuilalt în oglinda sa laterală și puteam să-l văd cum râde. Cunoșteam șoseaua asta

şi ştiam că dacă nu mă lăsa să-l depăşesc, eram condamnat să rămân blocat mai mulţi kilometri mergând în ritmul ăsta. Până acum şoseaua fusese încadrată, de-o parte şi de alta, de o bandă de jumătate de metru de noroi, de copaci şi de gard viu. Era udă şi alunecoasă, cu mici şiroaie de apă care se scurgeau pe ambele laturi. Trebuia să-mi încerc norocul şi să sper că n-avea să vină nimic din direcţie opusă. Pe şoseaua asta, vizibilitatea în curbe era inexistentă.

Pregătindu-se pentru următoarea curbă, şoferul camionului a trecut într-o treaptă de viteză inferioară, iar eu am accelerat şi l-am depăşit pe partea cealaltă. Dacă ar fi venit ceva din partea opusă şi-ar fi intrat atunci în curbă, am fi murit amândoi. Tipul mi-a dat flash-uri cu farurile şi m-a claxonat, încercând să-mi distragă atenţia şi să mă oblige să ies în decor. Pentru prima oară pe ziua aceea aveam şi eu noroc. Şoseaua era liberă şi în curând aveam să las camionul în urmă.

Peste un sfert de oră ajungeam la bifurcaţia care ducea spre valea unde locuia Euan. Am luat-o la stânga, şi, după aproape o sută de metri, şoseaua a început să se îngusteze pe o singură bandă. Dacă ajungeam în spatele unui tractor sau al unei maşinării dintr-alea de fermă, nu prea mai aveam pe unde să depăşesc, dar am avut noroc în continuare şi nu mi-a ieşit nimic în faţă. După alte 20 de minute, aproape că ajunsesem în vale. Pe măsură ce mă apropiam de marginea dealului, puteam să văd spirala de fum care plutea în aer.

41

Pereţii erau intacţi, însă o mare parte a acoperişului se prăbuşise, iar în jurul ferestrelor rămăseseră urme de arsură şi totul fumega. Două maşini de pompieri erau prezente la locul incendiului iar pompierii încă mai stropeau cu apă. Arătau uzi, obosiţi şi stresaţi. De partea cealaltă a casei se găsea o ambulanţă.

Se adunase o mână de oameni, localnici în treninguri şi în şoşoni, care veniseră cu maşina din partea cealaltă a văii ca să caşte gura.

Am continuat să merg şi m-am oprit lângă poartă. Vreo doi pompieri s-au întors, însă n-au spus nimic; erau prea ocupaţi să-şi facă treaba.

Am coborât din maşină şi am traversat în goană şoseaua, îndreptându-mă spre micul pâlc de arbori aflat la aproape 50 de metri distanţă, zbierând şi ţipând ca un nebun:

– Kelly! Kelly!

Nimic.

– Sunt eu, Nick! Acum poţi să ieşi!

Însă ea nu era acolo. Parcă s-a rupt ceva în mine. Probabil că ştiusem tot timpul că n-o să fie. Trebuia să-mi dau seama că murise din clipa în care răspunsese la telefon.

M-am întors şi am luat-o agale pe potecă, spre grupul de spectatori. Aceştia m-au examinat foarte rapid, nefiind deloc

încântaţi de modul în care arăta faţa mea, dar au revenit la distracţia iniţială, fiind mult mai interesaţi de rămăşiţele casei.

– A fost cineva înăuntru? am întrebat la întâmplare.

Mi-a răspuns o femeie.

– Avea luminile aprinse noaptea trecută, iar echipajul de pe ambulanţă a fost înăuntru. Ce păcat! Era un tânăr atât de drăguţ.

Am trecut de grup, iar un pompier s-a apropiat de mine, ridicându-şi mâna înmănuşată.

– Îmi pare rău, domnule, dar mai bine rămâneţi acolo, în spate. Zona nu este sigură.

– Radio Ţara Galilor, i-am spus eu, încercând să par oficial. Puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat?

M-am uitat peste umărul lui. Alţi pompieri scoteau lucrurile afară din casă şi le puneau într-o grămadă pe care o stropeau continuu. Acum îmi mirosea şi mie a ars. M-am uitat din nou la pompier. Mi-a răspuns:

– Se pare că a fost un incendiu provocat de explozia unei butelii. Totuşi, dacă aţi putea, daţi-vă câţiva paşi înapoi, domnule.

– A fost cineva ucis sau rănit?

În timp ce îl întrebam, unul dintre ei a aruncat ceva în grămada cu lucruri care mi-a atras atenţia. Era Jenny sau Ricky, nu fusesem niciodată în măsură să spun care era unul şi care, celălalt. Nu că ar mai fi contat acum. Indiferent care din ei era, ajunsese negru ca tăciunele şi-i mai rămăsese numai jumătate din braţul drept.

– O să dureze ceva până când o să ştim cu certitudine, însă nimeni n-ar fi putut să supravieţuiască acestei explozii.

Avea dreptate. În alte circumstanţe, ar fi fost o explozie de care să fiu mândru.

Kelly era moartă. Poate că nu era aşa de rău. Aveam să fiu nefericit, însă trebuia să trec şi peste asta. Ce-aş fi putut să-i ofer?

Kelly ar fi ajuns într-o stare deplorabilă atunci când şi-ar fi dat seama ce i se întâmplase şi ar fi avut nevoie de tratament psihiatric. În plus, începuse să-i placă modul ăla de viaţă. Moartea ei avea să rearanjeze lucrurile. N-aveam s-o mai protejez ori să-mi mai fac griji în privinţa ei.

M-am întors şi am luat-o spre maşină, adâncit în gânduri. Ce-a fost a fost; nu mai puteam să schimb nimic, nu mai puteam să dau timpul înapoi. Aveam să aflu mai multe detalii de la ştiri.

Undeva, în spatele meu, am auzit cârâitul unei păsări, probabil o cioară. Aproape că-mi ţipase numele.

M-am oprit şi m-am întors.

Şi iat-o, alergând spre mine printre copaci.

Am început să fug şi eu spre ea, păstrându-mi însă controlul.

Voiam să pară ceva obişnuit, chiar dacă eram atât de emoţionat, încât simţeam în interiorul meu un zguduit echivalent cu un cutremur enorm pe scara Richter.

S-a aruncat în braţele mele şi şi-a îngropat faţa la baza gâtului meu. Am împins-o puţin în spate şi-am ridicat-o la înălţimea umerilor mei.

– De ce n-ai fost la copaci?

Eram pe jumătate nervos, pe jumătate uşurat, ca un părinte care se gândeşte că şi-a pierdut copilul în mulţime, după care îl găseşte din nou şi nu ştie dacă să-i tragă o săpuneală sau să-l îmbrăţişeze şi să-l pupe. Nu ştiam ce să fac, dar mă simţeam bine.

– De ce n-ai fost acolo, la copaci, am întrebat?

S-a uitat la mine neîncrezătoare.

– De parcă n-ai ştii! Tu întotdeauna ai grijă să stai deoparte şi să priveşti. Doar tu mi-ai spus asta!

Am apucat-o strâns de mână, i-am zâmbit şi i-am zis:

– Mda, ai dreptate.

Zâmbind, am continuat să mergem pe potecă. Era udă fleaşcă, cu părul lipit de cap. Am ajuns la maşină şi ne-am urcat fără să spunem un cuvânt.

M-am uitat la ea în oglinda retrovizoare. Ne priveam în ochi. Ea a zâmbit, iar eu i-am spus repede:

– Pune-ţi centura de siguranţă!

Am învârtit cheia în contact şi am luat-o din loc.

În octombrie
a apărut

John le Carré

CÂRTIŢA

Faimosul erou al lui le Carré, agentul Serviciului de Informaţii britanic, George Smiley, se înfruntă cu o problemă de viaţă şi de moarte: trebuie să descopere o „cârtiţă" – un agent dublu sovietic, care a reuşit să se infiltreze până la cele mai înalte nivele în serviciul secret din Marea Britanie. Cu ajutorul lui Karla, omologul lui Smiley din Uniunea Sovietică, agentul dublu a periclitat deja câteva operaţiuni importante şi a deconspirat cele mai eficiente reţele de spioni britanici. Acum Smiley este implicat într-o luptă a voinţelor şi a îndemânării cu un duşman care are aceleaşi resurse şi capacităţi ca şi el. Rămâne de văzut cine va câştiga...

THRILLER

MISIUNE SPECIALĂ

O misiune secretă pe teritoriul Statelor Unite se transformă într-o cursă pe viață și pe moarte. Fostul agent SAS Nick Stone descoperă un asasinat aparent fără sens: un fost camarad și familia acestuia au fost omorâți în casa lor din Washington DC. Kelly, fiica în vârstă de șapte ani, e singura supraviețuitoare. Foarte curând, cei doi sunt urmăriți de necunoscuți înarmați. Stone nu știe care din ei este ținta. Pe cont propriu, are toate șansele să scape, dar, acum, de abilitățile lui depinde și o altă viață. Amândoi plonjează în lumea tenebroasă a violenței și a corupției, în care nu poți avea încredere nici măcar în prieteni. Pe parcurs, Stone intră în posesia unor informații șocante despre guverne, terorism, comerț și lăcomia care le unește...

Unul dintre cele mai mișcătoare exemple de curaj și de sacrificiu din epoca războiului modern.

THE TIMES

Va apărea: FOC ÎNCRUCISAT

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-368-6

9 789731 033686

www.rao.ro
www.raobooks.com